This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at http://books.google.com/

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

A 409027

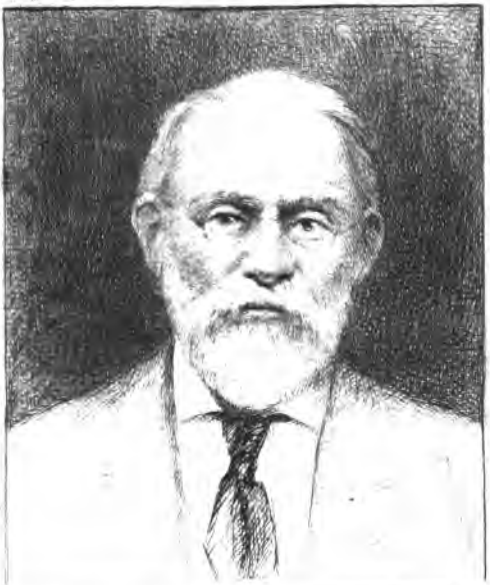

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

GT
21
.K9

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

GR
210
.K91

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

GR
810
.K21

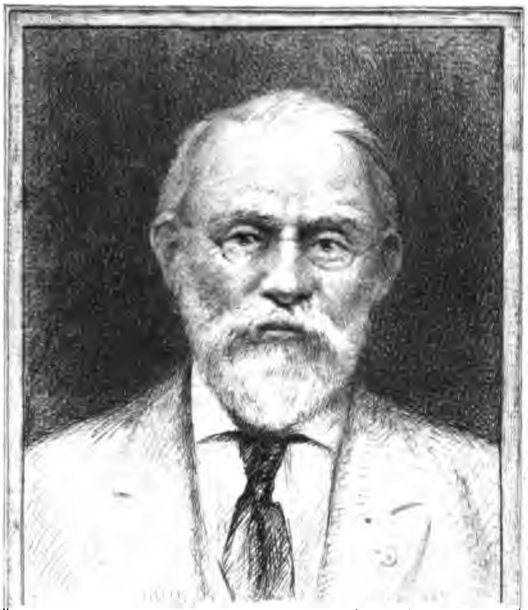

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

GR
210
.K91

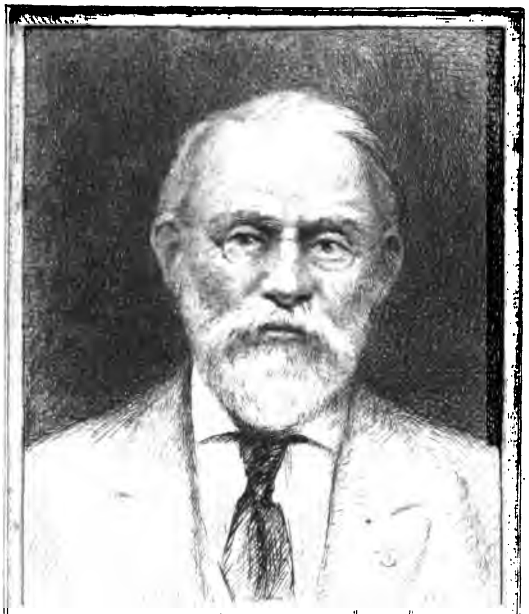

SILAS WRIGHT DUNNING
BEQUEST
UNIVERSITY OF MICHIGAN
GENERAL LIBRARY

GN
310
.K

Danske
Dyrefabler og Kjæderemser

samlede af Folkemunde og tildels optegnede

af

Evald Tang Kristensen.

Århus.
Jacob Zeuners Bogtrykkeri.
i Kommission hos Karl Schønberg i Kjöbenhavn.
1896.

GR
210
.K91

A. Dyrefabler.
B. Fabelremser.
C. Legeremser.
D. Sangremser.

-18-39
883

A. Dyrefabler.

I. Dyrene, der fik et nyt Hjem.

1. Dyrenes Rejse.

Der var en Gang en Mand, der havde en gammel Lade, som var helt faldefærdig. Han gik og så til den hver Dag, indtil den til sidst faldt ned. Så gik han omkring imellem det gamle Ler og Træ og alt det rådne Kram og fangede da to store *Mus*. Der var ikke andet for, end at der skulde bygges et nyt Hus, og så lagde han dem for en Hulskovl, og kjørte ad Skoven efter et Læs Træ. Som han havde kjørt en lidt, kom der en vrinsk *Hest* imod dem. Den sagde: »Lille Mand! vil du lade mig age med?» Han svarede: »Mi Uen æ lelle, å mi Hææst æ smo, endda mo du trow, a hår let o. Sed op!» Så kjørte de videre. Lidt efter kom der en mandolm *Tyr* imod ham. Den sagde: »Lille Mand! vil du lade mig age med?« Han svarede: »Mi Uen æ lelle, å mi Hææst æ smo, endda mo du trow, a hår let o. Sed op!» Lidt efter kom der to mandolme *Væddere* imod dem. De sagde: »Lille Mand! vil du lade os age med?« Han svarede: «Mi Uen æ lelle, å mi Hææst o smo, endda mo du trow, a hår let o. Sed op!« Da de var komne op, kjørte han videre, og så kom der en mandolm *Gås* og spurgte om det samme, og Manden gav den samme Besked som de andre. Sådan fik han også først en *Kat* og til sidst en *Kok* op at kjøre på sin Vogn, og der forefaldt hver Gang den samme Samtale imellem dem. Nu var Vognen bleven ret godt besat, og som Manden nu kjørte videre, kom han forbi en stor Höj, hvor Ræven og Ulven havde deres Bo. Så vilde de kjørende derind og se, hvordan det var der. Ræven og Ulven var ikke hjemme, og derfor lod Gjæsterne, som de var hjemme. Vrinskeren tog Plads udenfor Dören,

DØR

den mandolme Tyr indenfor Dören, Væddeme stillede sig inden Stuedören, Gåsen gik på Bordenden, Katten gik ad Kakkelovnskrogen, og Kokken flöj til Ranen. Da de rette Beboere kom gående hjemad, mærkede Ræven Uråd, og da den altid er lumsk, sagde den til Ulven, at han skulde gå foran og tænde Lyset. Han gik også, men kom snart tilbage og slæbte sig möjsommelig afsted, som om han var halvdød. På Rævens Spörgsmål fortæller han da Ræven, hvordan han var bleven så gruelig behandlet. »Jeg kom til Yderdören, der stod en stor kroget Ståder og slog mig, så det var forskrækkeligt. Jeg kom inden Dören, der stod én stor Ståder og prak mig og stak mig. Jeg kom inden Stuedören, der stod to Smede med deres Forhammere, de slog mig sådan, at jeg var slagen halvt fordærvet. Så kom jeg op til Bordet, så vidste jeg ikke af, at vi havde Skræddere, de sad og huggede med deres Synåle, at mine Hænder er så overhullede, at det er da elendigt. Jeg kom da ned ad Kakkelovnskrogen, så vidste jeg ikke af, at vi havde Kartepiger, de sad og krattede mig med deres Karter, så mine Hænder er så overkrattede og overhullede, så det er en Ynk. Så sad der sådan én der oppe ovenover og sagde: »Tag mig ham her op!« Og havde jeg kommet derop, så havde jeg aldrig kommet levende ned. Nu vil jeg ikke sådan gjøre ved dig. Gå nu ud og sæt din Hale i Isdammen, så skal der komme ligeså mange Ål om dig, som du kan æde.« Det Råd fulgte Ræven, og lidt efter kom Ulven ned til den for at se, hvordan den havde det. »Er der ikke kommet Ål nok endnu?« Han sagde nej. Så sad han lidt endnu, da kom Skytten med alle hans Hunde. »Hille knø Pine! nu skal jeg afsted,« råbte Ræven og flöj da til, så Halen flöj af i Rövenden. og der sidder den den Dag i Dag er. Nu har den Emter Ende.

Ane Johanne Sörensdatter.

2. Hankreaturet.

En Gang var der en Mand og en Kone, der kom til at fattes Sul, og så en Dag siger Konen: »Hør, Fa'r, det er galt, for vi får for lidt Sul; vi kommer vist til at slagte.« — »Ja, det er galt,« siger Manden, »for vi har jo slagtet alt det, der ikke skal være til Tillæg.« — »Ja, men kan vi ikke slagte alt vort Hankreatur,« siger Konen, og det blev de så enige om. Men det hørte *Hanen,* som gik ude i Forstuen, og han skyndte sig og fik sagt det til *Andrikken,* og Andrikken sagde det til *Gasen,* og Gasen til *Katten,* og Katten til *Hunden,* og Hunden til *Vædderen,* og Vædderen til *Ornen,* og Ornen til *Tyren,* og Tyren sagde det til *den* *vrinske Hest,* og så blev de alle sammen enige om, at de vilde rende deres Vej, for der var ingen af dem, der havde Lyst til at blive slagtet.

Så rendte de; men da de havde rendt et Stykke, så siger Hunden: »Ja, nu er vi sluppet fra dem, men hvor skal vi nu rende hen?« Det var der ingen af dem, der vidste, men så sagde Katten til Hanen: »Det er din Skyld, at vi er kommet af Sted, og hvis du nu ikke siger os, hvor vi skal rende hen, så river vi dig ihjel.« — »Ja,« siger Hanen, »jeg véd også et Sted, hvor vi kan komme til. Det er en stor Gård, hvor der er så meget Troldtöj, så der ingen Folk kan være der.« Så blev de enige om, at de vilde rende derhen. Da de kom til Gården, var Troldene ikke hjemme, og så bestemte alt Hankreaturet, at de vilde se at få kyst dem, når de kom, så at de aldrig turde komme der mere, og nu skulde Hanen stille dem, hvor de skulde stå, at tage imod Troldene. Hunden lod han blive i Portrummet, Vædderen stillede han i Forstuen, Ornen lagde sig på Slagbænken, Andrikken satte sig på Bordenden, Katten stillede han i Kjøkkenet, Gasen i Bryggerset, Tyren i Stalden, og den vrinske Hest på Loen, og selv flöj han op i Hanebåndet over Porten.

Hen imod Midnat kom der to Trolde hjem, og den ene af dem blev stående udenfor at passe på, mens den anden gik ind at se, om der var kommet nogen, mens de var borte. Då Trolden kom ind i Portrummet, så gav Hunden sig til at gjø, så det var forfærdeligt, og Trolden skyndte sig nok, det bedste han kunde, at komme der forbi og op til Forstuen. Men da han vilde gå ind i Forstuen, så stödte Vædderen ham på Maven, til han trillede ud i Gården igjen, men han fik da rejst sig op og slap forbi Vædderen ind i Stuen. Men der kom Ornen og hug ham i Benene med sine store Hugtænder, og Andrikken oppe på Bordenden råbte: »Rap, rap, rap!» og det kan nok være, at Trolden han skyndte sig ud i Kjøkkenet. Aldrig så snart var han kommen der ud, för Katten røg på ham og rev ham både i Ansigtet og på Hænderne, og da åan rendte ud i Bryggerset, så kom Gasen og flöj på ham og bed ham i Ansigtet og baskede ham om Ørene, og han ud ad Dören, det bedste han kunde, og ned til Udhuset. Der gik det ham ikke bedre, for han havde aldrig så snart fået lukket Lodören op, förend Hesten drejede ham én, så han rullede ud i Gården, og da han kom ind i Stalden, der gik det ham da rent galt, for Tyren tog ham på Hornene og smed ham op imod Stænget, og da han faldt ned på Brostenene, slog han sig, så det var voldsomt. Nu kan det nok være, at han tog Benene på Nakken og vilde ud at fortælle sin Kammerat, hvordan det var gået, men han havde nær aldrig sluppet igjennem Portrummet, for Hunden kunde se, at han så meget værre ud end för.

Da han kom ud til sin Kammerat, så fik han ham nok kyst, for han, som havde været inde, var jo revet og slået og bidt, så det så ynkeligt ud. »Men hvordan er du dog kommen af sted?« sagde han, der havde stået Vagt uden for. »Ja, det er forskrækkeligt, nu skal du bare høre!« sagde den anden. »Da jeg gik igjennem Portrummet, så stod der en lille Skildvagt, og han brugte en Kjæft, så det var grovt, det hørte du da sagtens også. Da jeg kom ind i Forstuen, så stod Byfogden, og han slog mig på Maven med sin store Bog, så jeg trillede ud i Gården igjen. Jeg slap dog lige godt forbi ham og ind i Stuen, men der kom Skomageren med sin Seleklemme og klemte mig, så Kjødet hængte i Laskingetal på mine Lår, og så sad der en lille Skrædder på Bordet, og han råbte: »Rap, rap, rap!« Så tænkte jeg: »Skal jeg nu have Rap til, så er det nok bedst, jeg piller af,« og så rendte jeg ud i Kjøkkenet, men der kom Kjøkkenskriveren og skrev mig så mange Regninger og Streger både i Ansigtet og på Hænderne, så jeg kom til at se forskrækkelig ud, og da jeg kom ud i Bryggerset, der kom Kokkepigen med sin Ildtang og klemte mig i Ansigtet og daskede mig om Ørene med sin Fadklud, så det var grovt. Så løb jeg da ned i Udhuset, men da jeg kom ind på Loen, så kom Tærskemanden og slog mig med sin Plejl, så jeg blev rullet ud i Gården og nær havde dånet. Så rendte jeg ind i Stalden, men der stod Rögteren, og han tog mig på sin Greb og køl mig op imod Stænget, så jeg faldt ned på Brostenene og nær havde slået mig ihjel, og da jeg så vilde her ud, så skabede Skildvagten sig meget værre end för.«

I det samme galede Hanen. »Hvad var dog det?« sagde Trolden, der havde stået Vagt. »Ja, det véd jeg ikke,« sagde den anden, »for det hørte jeg da ikke noget til, da jeg var der inde; men prøv du at høre efter, hvis vi hører det igjen, du plejer at forstå fremmede Sprog.»

Så galede Hanen anden Gang. »Hørte du det nu?« — «Nej, men bare han vilde råbe én Gang til, så skulde jeg nok høre, hvad han siger-«

Så galede Hanen tredje Gang. «Hørte du nu, hvad han sagde?« — »Ja, nu hørte jeg det!« — »Hvad sagde han da?« — »Han sagde, stik en Krog i Enden på dem og træk dem her op!«

Og nu var Troldene blevet så bange, så de gav sig til at rende, alt hvad de kunde, og turde ikke en Gang se sig tilbage, og de blev ved at rende og render nok endnu. Men Hankreaturet bygger og boer på den Gård, og har det godt.

Optegnet af Hans Peter Hansen.

3. Dyrene i Gården.

Der var en Mand, der havde et *Æsel.* Ilav den så ikke kunde tygge Foderet længere, snakkede han med hans Kone om det en Åften, de var ved at fodre af. »Nu bliver det Æsel for gammelt,« sagde han, »nu kan det ikke tygge længere, vi må hellere få det skudt.« Det hører Æselet, og så tænkte det ved sig selv: »Da er det og grov, nu har a slidt og slæbt i så mange År, og har så ikke andre Tak end at skulle skydes for det bag efter.« Det slår så Grimen i Stykker om Natten, og så render det sin Vej. Ilav det havde gaven et Stød, kom det til en *Hund* uden for en Gård, den stod og tudte. »Hvad tuder du for?» siger Æselet. »Ja, nu har a tjent min Herre tro i mange År, nu kan a ikke sådan passe på længere, som a har kunnet för, i Morgen så skal a hænges.« — »Følg du med mig,« sagde Æselet. Så fulgtes de ad og kom til en *Kat,* der klagede sig helt elendig. »Hvad mjaver du for?« siger de til den. »Ja, a er bleven for gammel til at fange Mus længere, nu skal a druknes i Morgen.« — «Så må du helst følge med os.« De gik så alle tre og kom til en *Kok,* der stod og galte uden for et Hus. »Hvad galer du for?« siger de til den. »A galer for i Dag, i Morgen kommer der fremmede, og da skal a af med mit Hoved, for der skal koges Suppe på mig.« — »Følg du med os,« sagde Æselet. Så fulgtes de ad allesammen og kom omsider til et lille Hus inde i Skoven. Der boede en gammel Kone, og hun var udrejst. I den samme Skov var der tre Röverne, og de havde udseet, te de vilde stjæle i det Hus om Natten, ved det Konen var ikke hjemme. Men deher Dyr kom nu først ind. Æselet lagde sig i Forstuen ved Dören, Hunden lagde sig under Kakkelovnen, og Katten den lagde sig på Arnestenene, men Kokken flöj op på Hanebjælken og satte sig.

Lav det var blevet roligt, så kom Röverne jo. Den ene skulde gå ind, og de to skulde holde Vagt uden for. Da han kom i Forstuen, begyndte Æselet at sparke efter ham. Så havde han fået nok af det og rendte hans Vej. »Hvorfor kommer du nu?« siger de andre. Ja, han kunde ikke komme ind, for der var Spøgelse. Så skulde den anden te'n. Ham gik det lige sådan. Nå, så skulde den tredje også prøve det; men han vilde ikke sådan give sig fortabt som de andre. Æselet kom vel efter ham, men han kom dog ind. Så vilde han have Lyset tændt og havde en Pind, som han vilde tænde ved en Nist Ild, for de havde jo ikke Svovlstikker den Gang. Så troede han, det var en Nist Ild, der lå på Skorstenen, og da var det Katten sine Öjne. Den Gang han stikker nu Pinden til dem, så bliver Katten jo gal, og den flyver i Hovedet på ham og kratter ham, og han hujede og skreg, te det var grov, og så gav Hunden sig til at søge og flöj hen og bed ham i Benene. I det samme begyndte Kokken at gale oppe på Hanebjælken, og han tykte, den sagde: »Smid mig ham herop, smid mig ham herop!« Han fik jo travlt, for han vilde te'n ud ad, så snart som han kunde. Han havde nær ikke kommet om ved Æselet, for det sögte ham jo og var galt. Men endelig slap han da ud til Kammeraterne. »Nå, fik du så noget?« siger de. Nej, siger han, der skulde han aldrig komme mere. »Ilav a kom på Forstuen, var der et låddent Asen, der satte efter mig, og det sparkede til mig, så a havde nær faldet ved det. Ilav a så kom ind og vilde have Lyset tændt, lå der noget på Skorstenen ligesom nogle Gnister, men hvad det var, véd a ikke, og det flöj i Hovedet på mig og krattede mig, te Blodet løb af mig, og så var der noget under Kakkelovnen, der også kom efter mig, det havde nær split og revet mine Klæder ad. Men den værste han stod oppe på Loftet og råbte til de andre, te de skulde smide mig ham derop, og havde a kommet op til ham, så havde a vist aldrig kommet levende ned igjen. Så rendte alle tre Rövere hjem ad så stærkt som de kunde. Men Dyrene blev i Huset, til Konen kom hjem, og så blev de ved hende. Röverne derimod så de aldrig mere til.

Ane Margrete Hansen, Havlund.

---

4. De bortflygtede Dyr.

Der var en Mand, som havde en fed *Bede*. Så siger han til hans Kone en Aften: »I Morgen da vil vi have den Bede slagtet,« og det hører den. Så tænkte den ved sig selv: »Det skal endda blive Lögn,« og så rendte den sin Vej om Natten. Så kommer den imod en *Kok*, da det begyndte at lyse af Dagen, og han siger til den: »Hvor vil du hen?« — »Ja, a skulde have været slagtet i Dag,« siger Beden, »men så foretrak a at løbe hen.« Så siger Kokken: «Det samme skulde a, så a vil med dig.» Så rendte de et Stød, til de kom imod en *Höne*. Den spurgte dem om, hvor de vilde på. Ja, de skulde have været slagtede i Dag, sagde de, og nu vilde de rende hen. Ja, da var det også Tilfældet med den, og den vilde med dem. Så rendte de, til de kom til en *Hund*. »Hvor vil I på så tidlig?« siger den. Ja, de skulde da have været slagtede i Dag, og nu vilde de rende hen. »Ja, det samme skulde a,« sagde Hunden, »a vil med jer.« Så rendte de, til de kom til en *Stud*. »Hvor vil I rende på?« siger den. »Å, vi skulde have været slagtede i Dag, og så rendte vi vor Vej,« siger de.

»Det skulde a og,« sagde den, »a vil med jer.« Så rendte de, til de kom til en *Ko,* og den spurgte dem og om, hvor de vilde på. »Vi vil rende hen,« siger de, »for vi skulde have været slagtede i Dag allesammen.« — »Ja, det var og det, der var ved det med mig,« siger Koen, »og nu kan a lige så godt følge med jer.« Så rendte de allesammen, til de kom til en *Hest,* og den spurgte dem om, hvor de vilde hen. Ja, de skulde have været slagtede i Dag, men så var de rendte deres Vej. Ja, det skulde den og have været, og nu vilde den med dem. Så rendte de, til de kom til en *Kat,* og den spurgte dem lige sådan, hvor de vilde på. Ja, de skulde have været slagtede i Dag, sagde de, men så var de rendte deres Vej. Ja, det skulde den også, sagde den, og nu vilde den samme Vej. Så rendte de allesammen, til de kom til en Gård om Aftenen, alle deher Dyr. Folkene i den Gård de var gjent derfra af nogle Rövere, som havde nu taget den i Besiddelse, men den Aften var de netop ude at plyndre, så Dyrene fandt Huset tomt. Så snakkede de sammen med hverandre om, te her vilde de blive, og i Fald der vilde komme nogen og gjøre dem Fortræd, så skulde de hjælpes ad at forsvare sig, de var jo løbne hen og var noget rædde for, te deres gamle Herrer skulde komme efter dem. Så tog hver af dem sin Plads. Hunden den skulde ligge under Dören, og Katten skulde ligge under Kakkelovnen, Hönen skulde sidde på Bordet, og Hesten stå ude i Loen, Koen skulde stå i Kjörhuset, Beden skulde være i Laden, og Studen stå på Møddingen, men Kokken skulde sidde oppe på Hanebåndet.

Da det blev ud på Natten, kom Röverne tilbage. Så skulde én af dem gå foran hjem og tænde Ilden, for at få Varme gjort på til dem. Da han så kommer til Gården og vil gå ind, ligger Hunden jo der, og den flyver på ham, så han bliver helt forbidt på hans ene Ben. Han stræber jo at rende ind for at komme fra den, men da han kom om ved Bordet, flyver Hönen op på ham og slår ham med Vingerne. Han render da ind til Kakkelovnen for at få en Svovlstikke tændt, men der sidder Katten jo, den springer op på ham og kratter ham så sær hæslig. Nu kunde han ikke være i Stuen længere, og så render han ud i Loen, hvor Hesten stod. Den slog ham jo med Bagbenene, så han flöj fra én Side til en anden, og til sidst flöj han over i Laden. Der stod Beden, og den rendte Panden imod ham og bukkede ham sådan den ene Gang efter den anden, te han flöj ind ad Kjörhuset. Her stod Koen, og den tog ham straks på Hornene og flyttede ham snart ud på Mødeingen, hvor Studen annammede ham og førte ham hovedkulds ud af Gården. Men imens sad Kokken oppe på Hanebåndet og galede. Röveren var nu ikke sen til at tage Benene med sig og rendte ud imod de andre, som han så klagede hans Nød for.

»Nej, den Gård må vi helst blive fra,« sagde han, »der kan det ikke hjælpe, vi kommer tiere. I Lag a vilde gå ind ad Dören, flöj der én på mig og prikkede mig så forfærdelig i mit ene Ben med spidse Syle. Da a så kom ind til Bordet, sad der en Skrædder, og han slog til mig med hans Saks om Hovedet, så a blev helt fortumlet. A løb da ind i Kakkelovnskrogen for at ville have Lys tændt, men der var det ikke bedre. Der sad en gammel Kjælling, og hun krattede mig sådan i mit Hoved med et Par Karter, te a blev helt ilde handlet. Så rendte a ud ad Loen, hvor der stod én og tarsk, men han slog mig sådan med hans Plejel, te a var helt forslagen, og til sidst smed han mig over i Laden som et andet Knippe Halm. Der kom a endda ikke bedre ved det, for der stod en Svend ude og slog mig så voldsomt med hans Forhammer, te a flöj ind ad Kjörhuset, hvor der stod én og mogede. Han tog mig på hans Greb og smed mig ud på Møddingen uden videre. Heller ikke her kunde a være i Ro, for der stod én med en Fork, og han tog mig på Flenerne og kylte mig langt ud af Gården. I det samme sad der én oppe på Loftet, og den vilde endda have undt mig noget mere, for han hujede og sagde: Kom her op med ham, så skal a slå ham ihjel! Godt var det endda, te han fik ikke Hold i mig, for så havde a mistet mit Liv.« Den Gang de andre Rövere hørte så det, rendte de så stærkt, de kunde, hen fra den Gård, og de kom der aldrig mere.

Om anden Dagen kom Folkene, der havde været der för, tilbage til deres Gård igjen, for de vilde jo se, hvordan det stod sig, og det traf de meget heldig. Folk var der ingen af, men Besætning var der nok af, og den beholdt de, men hvad der var det bedste, Röverne var løbne fra så meget Guld og Sølv, og det fik de jo nu også, så de blev uden videre til rige Folk.

Karl Hansen, Tjörring.

5. Den ubeboede Gård.

Der var et Par Folk, som havde en Hane og en Höne. En Løverdag gik Hönen i Gården og hørte, Konen sagde til Manden: »I Morgen skal vi have fremmede, og så har jeg betænkt at slagte Hanen og stege den til dem.« — »Ja, det mener jeg med,« sagde Manden, og dermed var de enige. Men *Hönen* gik i Gården, hun hørte det og fortalte det til *Hanen.* Hanen sagde til den: »Jeg har tænkt på noget, hvorved vi kan undgå Konens Vold.« — »Hvad er det?« sagde Hönen. »Vi tager en Kasteskuffe og spænder to sorte Katte for, og så kjører vi langt bort til en Gård, jeg véd, som ingen beboer.» Dette syntes Hanen var ikke så galt, og de lavede dem til Rejsen. Om Aftenen spændte de Kattene for og kjørte. Da de kom noget ud på Vejen, mödte de en *And.* »Må jeg kjøre med?« sagde den. Hanen holdt, og den kom op. De kjørte videre og kom til en *Gase,* som de også tog op, en *Hund,* en *Vædder* og en *Tyr,* så de blev et godt Læs. Da de nåede Gården, spændte Hanen Kattene fra og begyndte at anvise hver sin Plads således: »Hunden bliver i Porten, Tyren i Forstuen, Gasen sætter sig på Bordenden, Anden på Bordet eller Gulvet, Kattene sætter sig i Kakkelovnskrogen, Vædderen i Kjøkkenet, og så sætter Hanen og jeg mig oppe i Skorstenen på Røgstangen.« Klokken tolv om Natten kom to hvide Skikkelser gående hen ad Vejen og standsede på Korsvejen uden for Gården, hvor de fremmede befandt sig. Den ene sagde til den anden: »Du kan vente lidt, mens jeg går her ind,« og i det samme gik han. Da han kom ind i Porten, hvor Hunden stod, begyndte denne at bide ham i Benene. Da han kom i Forstuen, tog Tyren ham på Hornene og rystede nogle Gange, og det gik ham ikke meget bedre inde i Stuen, ti Gasen sad på Bordet og begyndte at nippe til ham med Næbbet. Han gik derfor ned i Krogen, men Kattene rev ham, det bedste de kunde, så dér var heller ikke Fred, og endda gik Anden på Gulvet og råbte: »Rap, rap!« Han gik derfor ud i Kjøkkenet for at se, om det var lige galt der, men straks stödte Vædderen ham, og i det samme begyndte Hanen at gale oppe i Skorstenen. Skikkelsen blev forfærdet og løb ud til ham på Vejen. Nu fortalte han denne, hvorledes det var gået ham inde i Gården: »Da jeg kom ind i Porten, kom Smeden med sine Tænger og kneb mig med dem. Så gik jeg ind i Forstuen, men der var det lige så galt. Der stod Tærskemanden med sin Halmtvege, og han rystede mig et Par Gange op og ned. Så gik jeg ind i Stuen, men der var Skrædderen, og han stak mig med sin Nål. Nu var jeg bleven træt og gik i Krogen for at hvile mig lidt på Bænken, men der sad Kartepigerne, og endda gik der én frèm og tilbage på Gulvet og råbte: Rask, rask! Jeg gik nu ud i Kjøkkenet. Der modtog Kokkepigen mig og gav mig nogle gode Rap af Ildskovlen, og i det samme råbte én oppe i Skorstenen: Smid mig ham herop! Nu går jeg aldrig derud mere.« Hanen og Hönen fik så Gården at bebo, fordi de havde befriet den fra Spøgeriet, og de levede så dejlig sammen der som Blommen i et Æg.

Optegnet af H. Nielsen, Hindholm, Eskildstrup.

6. Röverhuset.

En Mand og en Kone skulde have deres Barn i Kirke, men de var så fattige, og vidste aldrig, hvad de skulde få at give Gjæsterne at spise. »Ja, vi kan jo tage Kokken og slagte,« sagde Manden. »Ja tu det kan vi jo og.« Det stod *Kokken* på Møddingen og hørte, og den gav sig så til at skråle. Da kom der to bitte *Mus,* og så fandt den en bitte Kop, og så lavede den sig noget Seletöj. Musene fik Seletöjet på, og så spændte den dem for Koppen og kjørte med dem ud i Skoven. Det var ved Aftenstid, de kjørte, og da de kom udenfor Porten, mödte de en *Kat.* »Hvor skal I hen?« siger den. »Å, vor Mand og vor Kone vil have et Barn i Kirke, og så vil de tage mig og slagte, for de har ikke noget at give Gjæsterne at æde.« — »Må a ikke komme med?« siger den, »for a er så tyk og så fed, og så tager de vel mig og slagter i Steden for.« — »Ja, Vognen er lille, og Hesterne er små, spring bare på.« Så kjørte de et bitte Stykke, da mödte de en *Vædder.* »Hvor skal I mange til at hen i Aften, det er så sildig?» siger den. »Vi skal i Skoven, for vor Mand og vor Kone vil have et Barn i Kirke, og så vilde de tage os og slagte, for de har ikke noget at beværte Gjæsterne med.« — »A er så tyk og så fed,« siger Vædderen, »må a ikke følge med jer, for ellers slagter de vel mig i Steden for?« — »Vognen er lille, og Hesterne er små, spring bare på.« Lidt efter kom de til en *Gås.* Den siger: »Hvor skal I mange hen så silde?« — »Vi rejser ud i Skoven, for vor Mand og vor Kone vil have et Barn i Kirke, og så talte de om at slagte os, for det de ikke har noget at give deres Gjæster.« Så siger Gåsen: »A er så tyk og så fed, og der kunde blive en god Suppe på mig, må a ikke følge med jer?« Kokken svarede: »Vognen er lille, og Hesterne er små, spring bare på.« Så kjørte de langt langt hen, og omsider kom de til et bitte Hus. Der gik de ind, og da der ingen andre var til Stede, så gik Gåsen i Dammen, og Vædderen blev sat i Stalden, og Katten i Skorstenen, Musen gik i Sengen, og Kokken satte sig på en Hylde over Sengen. Hen på Natten kom Röverne hjem, for Huset var ellers beboet af nogle Rövere. Da de havde ligget lidt i Sengen, gik Musen op og bed den ene i Næsen. Han blev vred og sagde til den anden: »Du skal ikke sådan ligge og nappe mig.« — »Nej, det gjör a heller ikke,« siger han. »Jo.« — »Rejs dig og tænd Lyset, vi kan se til det.« Det gjorde han, men da han kom ud i Skorstenen, hvor Ilden var lagt, og jog Lyset til Kattens Öjne, for det de glittede så stærkt, så flöj hun op og krattede ham. Hun foer ind igjen og sagde: »Der sidder en gammel Kjælling ude i Skorstenen, hun krattede mig med et Par Karter op og ned i mit Ansigt.« Så siger den anden: »Lad mig så rejse mig og tage Svovlstikkerne, der ligger på Hylden over Sengen.« Men der sad jo Kokken, og den slog ham sådan med Vingerne, te han blev helt forskrækket. »Å, der sad en gammel Mand og tærskede mig op og ned på min Ryg. Lad os følges ad ud i Laden og ligge der i Nat.« De turde jo ikke være inde. Men der stod Vædderen og stödte dem for Röven så længe, til de kom ud i Dammen, der stödte og puffede den dem ned, men så trådte Gåsen så længe på dem, te de druknede. Alle Dyrene var nu så glade, at de fik Ende på Röverne, og de blev boende i Huset og befandt dem godt.

Maren Sörensdatter, Egå.

7. Dyrene og Röverne.

Der var en Mand, der havde så mange Dyr, som han rejste omkring med fra ét Sted til et andet for at fortjene Føden, og så træffer det sig en Gang, han kommer til et Sted og vil være om Natten, hvor de ikke kunde blive, både Mand og Kone sagde, te de turde ikke selv være der, hver Nat kom der Skarnsfolk eller Rövere og vilde gjøre Fortræd. Ja, Manden vilde helst blive alligevel, og hvad det angik med Faren, der var ved det, skulde han nok selv stå den Assart. Ja, så måtte han da blive.

Da nu de andre Folk var rejste af, stillede han et Par *Hunde* an i Gårdsleddet, to *Hjorte* ved Portdören og en *Ronvædder* ved Yderdören, en *Hest* bandt han ved Bindestenen, og en *Gås* satte han på Bordet, et *Svin* fik Plads under Bordet, en *Kat* på Skorstenen og en *Kok* på Sengehimmelen, og selv lagde han sig i Sengen, men Dyrene havde han givet den Besked, at hvad der gik ind, det skulde de lade gå, men hvad der gik ud, det skulde de gjøre alt det ondt de kunde. Hen på Natten kommer der et Menneske listende ind ad Kammeret, og han skraber omkring og finder Lyset, men da han vil nu til at gå fram og have det tændt, så flyver Gåsen på ham og slår ham med Vingerne, te Lyset falder fra ham på Jorden. Han bukker sig og vil lede efter det, men så flyver Svinet på ham og hugger Tænderne i ham, te Blodet stod af ham. Endelig kommer han fram til Skorstenen og vilde have Lyset tændt, men der flöj Katten på ham og krattede og rev i ham, te han kunde næsten ikke selv gå derfra. Så stilede han efter at komme ud ad igjen, men så begyndte Kokken at gale, og så løb han ud lige imod Ronvædderen, og den sparkede ham og slog ham, te han trimlede hen til Hjortene, og de tog ham med deres Takker og smed ham over Portdörene hen til Hundene, der bed og sled i ham, til han fik Held til at komme fra dem.

Så kommer han listende og hjumpende hen til de andre Rövere, de var tolv i alt. »Hvad! vi tykkes, du kommer så sært listende,« siger de, »og du kommer jo ingen Ting med.« — »Ja, så meget er vist,« siger han, »a skal aldrig komme derind mere, ihvordan siden a får Føden; for lykkelig og vel kom a ind og fandt Lyset, men den Gang a vilde så fram og have det tændt, så sad der en forbandede Skrædderpige på Bordet, og hun slog mig med Kludene og stak mig med hendes Nåle, te Lyset faldt fra mig af ene Forskrækkelse, men under Bordet der sad nogle Skomagerdrenge, og de hug mig sådan med deres Syle, te Blodet det stod af mig. Endelig fandt a da Lyset og kom fram til Skorstenen for at ville have det tændt, men der sad et Stykke slemme Kartepige på Skorstenen, og den kartede mig sådan med sine Karter, te der er vist ikke et helt Sted på mine Kinder. A bliver da så ræd og vil te'n ud ad, men så hører a én inde over Sengehimmelen, der råber: »Tag mig ham hid op, så skal a bedre stande ham!« Endelig kommer a uden for Dören, og der stod en Snedker, han havde sådanne forfærdelige Køller, som han slog mig med, indtil a trimlede hen til en Smed, der stod og bankede med to store Forhamre på mig, te a flöj hen imod Portdörene, og der stod så et Par Karle og forkede Hø, de hug lige deres Forke i mig og smed mig over Portdörene, men i Gårdsleddet stod der to Hunde, og de bed mig, så a havde nær ikke kommet derfra. Nej, der kommer a aldrig mere, så længe a er levende, er der nogen af I andre, der tör, så står det jer frit for at gjøre et Forsøg.« Nej, siger de andre, hellere vilde de da arbejde for deres Føde, end de vilde omkommes af sådanne Skarnsfolk.

Den Gang det blev Dag kom Manden og Konen jo hjem, og de troede, at den fremmede havde været død, men da de kom ind ad Kammeret, stod han og trak i Klæderne. »Men hvordan er det gået dig i Nat?« siger de jo straks, »har der ingen været her?« — »Jo,« siger han, »der var én her inde, og der stod elleve uden for Gården, men ham salvarjed a sådan, te a skal love jer for, der skal ikke komme Rövere tiere her i Gården.« — »Da er vi endda svært glade ved det,« sagde Folkene, og de gav nu både ham og hans Dyr så meget de kunde æde, og Fødevarer fik de med til to Dage, men den Gang han tog Afsked, sagde de, at dersom det nu kunde stå sig, så der ikke kom Skarnsfolk mere, og han nogen Sinde skulde komme i nogen Betryk, så skulde han komme til dem, de skulde nok vide at skjönne på hans Hjælp. Derefter samlede han hans Dyr sammen, og så rejste han. Siden den Dag

mærkede de intet til skidt Folk der i Gården, og levede så meget fredeligt og godt.
Gjøde Pedersen, Örre.

---

8. Dyrene i Rövergården.

En Gang var en Karl ude at spasere, som det kan da træffe sig. Så går han nu hen ad en Vej, og da ligger der sådan et stort Papir, der står noget skrevet på. Han bukker sig og tager det op, da står der på det: »Hvem der bærer det Papir. alt det, der møder den, det følger efter den.« — »Hå,« tænkte han, »det var endda skjönt at prøve det,« og så putter han Papiret i hans Lomme. Så går han igjen. Da kommer han i Møde med en *Hest*. Så tænkte Karlen: »Vil du følge med mig, så vil a ikke gå, a vil op at ride.« Den følger med, og han sætter sig op. Da han fik reden noget, kom der to *Stude* imod ham. og da de kom bagved ham, så vendte de og fulgte bag efter ham også. Så red han noget igjen, og da kom der en *hornet Vædder*. Siden den kom bag ved, fulgte den også efter. Så mödte han en Hjord *Höns* og en *Kok*, de fulgte også efter ham. Derefter kom en Hjord *Ænder*, og de kom også med. Så kom der en *Ugle*, og den fulgte lige sådan med. Han rider noget igjen og kommer så til et stort Sted, hvor det så så forhave (forfaldent) ud. »Mon a kan ikke få Kvarter her i Nat?« tænker han. Så gik han ind, men der var ingen Folk at se. Han seer sig endda rundt omkring, sætter så Øget ind i Stalden, og Studen sætter han på Loen, Vædderne i Gangen mellem Stalden og Loen, og Ænderne lod han gå i Møddingen. Hönsene stiller han an inde under Bordet på Skivebjælken, Kokken satte han op i Lyren, og Uglen lod han være på Arnestedet, og selv går han ind og lægger sig på en Seng, der var i Rollingen. Der var tolv Rövere, som ejede den Gård, og de var ude på deres Håndværk. Det var deres Skik, at én af dem kom hjem til Gården hver Nat, når de var ude på længere Ture, og så drog de Stak om, hvem der skulde af Sted. Den Aften traf det, at der skulde én af Sted, som ikke var slet så klog som de andre. Han kommer til Stedet og rejser ind ad Stalden først. Så smækker den ene af deher Øg ham én af sin ene Bagskank, te han stejler hen imod Væggen, men han rejste sig jo igjen og kom hen på Loen. Der giver de dem til at pregle ham med Hornene og fik ham imellem sig og klinte ham og stak ham sådan rigtig forsvarlig. Omsider kom han da fra dem og vilde til at ud. Da hugger Vædderen til ham, så han flyver på Næse og Mund ud af Ladedören. Så begyndte Ænderne at kjæve op det bedste de kunde, og han blev forskrækket og troede, det var nogle tyske Folk, der var. Så var han ved at ville have stukket i Rend uden at få Rollingen efterseet, men han kom dog efter, at det kunde ikke gå ån, for så vilde de andre gjøre Nar ad ham, når de spurgte ham ud, og han så sagde, at han ikke havde været i Rollingen. Altså rejser han derind. Der stod et Stykke Lys på Bordet, og det vilde han tage, men så flyver Hönsene på ham og hugger ham sådan, te han flyver af Sted med Lyset i Hånden ud ad Kjøkkenet og vil tænde det. Der sad Uglen jo på Arnestedet, og hun flyver i Ansigtet af ham og kratter ham med hendes Kløer. Så råber Kokken, der sidder i Lyren: »Kast en Tænd i hans Röv og træk ham herop, åhå!« — »Nej, I skal have Tak,« siger han, og så driver han Lyset fra sig og vil af Sted. Da han kom nu farende ud ad Bryggersdören, da tager Soen ham lige ved Dören, og hun render, og hun grynter. Han tykte, hun råbte, de skulde bie, de de kunde følges ad. »Nej Tak,« siger han, og han skred til, det bedste han kunde, og så til at komme hen til hans Kammerater. «Hvordan er det, du kommer?« siger de, »hvad, du kommer ligesom du var rent fra dig selv.« — »Ja, tænk jer en Gang,« siger han, »Gården er besat med ene Tyskere. A kom ind i Stalden, og der stod én og var ved at kløve Brænde. Han hugger til mig, te a flyver hen imod Væggen, og han vilde haft fat i mig igjen, men a skyndte mig endda og kom hen på Loen, der stod to og ryst Halm op, og de både preglet mig, og de klæænt mig, men omsider kom a fra dem. Så vilde a springe ud af Ladedören, men så ham der stod og kløvede Brænde, han hugger til mig i min Ryg med hans Nyddekølle, de a flöj ud af Laden både på Næse og Mund, og så var der så mange der i Gården, a så dem ikke, men de lo, og de grinte. Så var a ved at ville have rendt min Vej, men så kom a ved, a skulde også ind ad Rollingen. A kommer ind ad Dagligstuen, der var — ja, a troer, der var både Skræddere og Skomagere, for de prikked mig både med Syle og med Nåle. Så griber a Lyset, der stod på Bordet, og vilde hen og have tændt, men da stod der en Smed med hans gloende Tænger, og I skal se, hvordan han tog ved mig, her i mit Ansigt. Men det var endda ikke det værste, for så var der én, der råbte: Kåst en Tænd i hans Röv og kåst ham herop, håhå! Men a sagde nej Tak, og så stak a af. Så kom der én efter mig, og han råbte, a skulde bie. A rendte, det bedste a kunde, og a kunde da rende stærkest, men de kommer nok nu snart alle sammen.» Siden de hørte det, så tog de Flugten alle tolv Rövere og rejste, men hvorhen, er der ingen der véd, for ingen har seet Fald til dem siden. Karlen han beholdt Stedet, som han havde taget i Besiddelse, og hvis han ikke er død, så er han der endnu.

Anders Rasmussen, Lörslev.

9. De bortkyste Rövere.

Der var en Gang en Kat, der gik i en Lade, og så fandt han to Mus og en Kasteskovl. Musene spændte han for Kasteskovlen, og så vilde han ud at kjøre. Som han nu kjører, så kommer han til en *Kok,* der stod i Töjre på Agrene. »Hvor skal du hen?« siger Kokken. »Höne Bön', der stod en Hön' i Skoven å skravt, der faldt en Agen i Hönens Nakk'. Land, Land! åld Verden vil fald'.« — »Da lad mig endelig komme med,« siger Kokken. »Ja, sæt dig så op!« De kjørte så igjen et Stød og kommer da til en *Gassi.* »Hvor vil I hen?« siger Gassien. »Höne Bön', der stod en Hön' i Skoven å skravt, der faldt en Agen i Hönens Nakk'. Land, Land! åld Verden vil fald'.» — «Lad mig endelig komme med,« siger Gassien. »Da sæt dig så op.« Så satte han sig også op på Kasteskovlen. De kjørte så, til de kom til en *So.* »Hvor vil I hen?« siger den. »Höne, Bön', der stod......« — »Da lad mig endelig komme med,» siger Soen. »Da sæt dig så op,« siger Katten, der var Kusk. De kommer så til en *Vædder.* »Hvor skal I hen,« siger den. »Höne, Bön', der stod......« — »Da lad mig så komme med også,« siger Vædderen. »Sæt dig kuns op.« Så satte den sig op på Kasteskovlen til de andre. De kjører så videre, men så kjørte de vildt og kom ind i en Skov at kjøre, og de vidste aldrig, hvor de kjørte på. Til sidst bliver de et Lys vaer, og det kjører de efter. Men da de kommer til Huset, var der ingen hjemme. Det var nemlig en Röverkule, og Röverne var ude at affensere. Så går de ind, Musen gik ind i Laden, og Gassien satte sig på Bordet, Katten på Skorstenen, Soen ved Kjøkkendören, og Vædderen gik hen til Bagdören og stod, og Kokken flöj til Ranen. Ud ad Natten kom én af Röverne hjem med en Flæskeside, og den smider han på Bordet. Gassien griber så gram efter den, og så bider han Röveren i Fingrene. Han blev noget fornummen over det og troede, det var en Skrædder, der sad, for han vidste ikke bedre, end det var en Saks, han klippede med. »Da skal a snart løfte dig ned,« siger han, og så vilde han hen og have Lyset tændt. Men da falder han omkuld over én, der lå ved Kjøkkendören. Han kom da endelig ud til Skorstenen og så Kattens Öjne lyse i Mørket. Han troede da, det var Gnister, og vilde tage efter dem, men så kratter Katten ham en to, tre Gange og overskraber ham med Kløerne. Han troede, det var en Kone, der sad og kartede, og så vilde han til at ud. Da stod Vædderen der og render til og bukker ham og havde nær bukket Hovedet af ham, så det kom til at negre slemt på Halsen. Lige som han vil til at lukke Dören, så galer Kokken, det var jo hen imod

Dag, og han vidste da ikke bedre, end det var én, der råbte: »Tag mig ham hid!« Så skyndte han sig jo at komme af Sted, og kom da hen til hans andre Kammerater, og så sagde han: »Nu kan vi aldrig komme til vort Hjem mere, det er besat med ene Håndværksfolk. Den Gang a kom ind, da sad der en Skrædder og klippede mig i mine Fingre, se, hvor de bløder, og så gik a og vilde hen og tænde Lyset, men da lå der en Støder ved Dören, som a faldt omkuld over. Så vilde a jo ud i Skorstenen og til at tænde Lyset, og der sad en gammel Kjælling og kartede og overskrabte mine Hænder, så der var ingen Råd til, a kunde få Lyset tændt. Så vilde a ud. Da stod der én og slog til mig, se, hvor min Hals den sidder skjævt. Men så var der én, der råbte: Tag mig ham hid! Havde han fået fat i mig, så havde a aldrig kommet til jer igjen.« Röverne kom aldrig hjem mere, og så beholdt Dyrene Huset og lever godt af Flæsket siden.

Inger Katrine Pedersdatter, Hestbæk Mark.

10. Huset med Utysker.

Der var en Mand og en Kone, der havde en Kok og en Kat. Katten lå inde ved Kakkelovnen, og Kokken gik uden for Huset. Så siger Konen en Dag til Manden: »Vi skal nok til at have et af vore Småkreaturer slagtede.« Det render *Katten* ud og siger til *Kokken*, den vidste jo, der var ikke andre end som de to, og så kunde de nok gjøre Regning på, det var én af dem. Så skulde Kokken gå ad Skoven og få en Vogn standet, og Katten vilde imidlertid fange et Par *Mus*, for de vilde kjøre derfra. Den Gang de fik Befordringen i Orden, og fik Musene spændt for Vognen, så kjørte de. Da de kom et Stød hen på Vejen, stod der en *And*, og hun siger: »Kan a komme op at age?« De siger ja: »Vor Vogn er lille, og vore Heste er små, vil du med, så skal du sidde æbag.« De kjørte så et Stød igjen, og kommer da til en *Gås*. Den siger: »Kan en komme op at age med?« — »Ja, vor Vogn er lille, og vore Heste er små, vil du med, så skal du sidde æbag.« De kommer noget længere hen ad Vejen, så kommer de til en *Ronvædder*, og den forlanger også at komme op at age. »Ja, vor Vogn er lille, og vore Heste er små, vil du med, så skal du sidde æbag.« Den satte sig op. Lidt efter kommer de til en *Tyr*. Den siger: »Kan a komme op at age?« og de svarer som sædvanlig: »Ja, vor Vogn er lille, og vore Heste er små, vil du med, så skal du sidde æbag.« Så kjører de, til de kommer ind i en Skov, og der træffer de på et Hus, som de vilde bo i. Anden blev sat ude i Gangen i et Kar Vand, Gåsen blev sat ved Bordenden, og Katten lagde sig under Kakkelovnen, Ronvædderen blev sat for Skorstenen, Tyren den blev sat framme i Bryggerset, og Kokken flöj op og satte sig på Hanebjælken. Så kommer Folkene hjem, der hørte til Huset, og de siger til hverandre: «Der er nok fremmede,« for de kunde se, der stod en Vogn der ude. Én af dem skulde så gå ind og se efter, hvem de fremmede var. Da han kommer i Gangen, så flagrer Anden sådan i Vandet, te det stenter op på ham. Han render så ind og vil sætte sig for Bordenden, men der plukker Gåsen ham i Bukserne. Så render han ned til Kakkelovnen, men der kratter Katten ham. Han vil så gå fram i Kjøkkenet, men der kommer Vædderen og bukker ham. Han vil så smutte ud i Bryggerset, men der stikker Tyren ham, og Kokken den sidder oppe på Hanebjælken og galer. Endelig slap han fri og rendte så ud til de andre og fortalte dem, te det var helt fuldt af Utysker der hjemme, og de havde nær taget Livet af ham. »Der stod en Vaskekjælling i Gangen og slog Vand på mig, og da a kom ind til Bordet, da sad der en Skrædder, og han klippede mig med sin Saks. Da a så kom ned til Kakkelovnen, da sad der en gammel Kjælling, og hun krattede mig med hendes Karter. Så kom a fram, og da rendte der en Pige imod mig med en stor Kølle. Så rendte a ud i Bryggerset, men der stod én med et Par Jærnstange og vilde slå mig, og oven over på Hanebjælken sad der én og hujede: Kyl mig ham herop, kyl, mig ham herop! Havde a kommet derop, så havde a aldrig kommet levende ned mere.«

Jens Peter Nielsen, Velling.

11. Tyvene i Gården.

Der var en rejsende, som rejste vidt omkring, og så kommer han til en Mand en Aften og spörger, om han kan blive der om Natten. Ja, siger Manden, han kunde gjærne blive der for ham, men der kom Spøgelse i Gården hver Nat, og så vilde det gå ham ilde. Det brød den rejsende sig ikke om, når han blot måtte blive der, så skulde han nok komme ud af det med Spøgeriet. Så ved det Lag Solen vilde til at gå ned, da spændte Karlen for, og alle de Folk, der var på Gården, de rejste af, så nær som den fremmede. Han giver sig da til at gå omkring i Gården for at se sig om. Først seer han en Flok *Ænder* der gik ude i Gården, og så får han Öje på nogle *Gjæs,* så på en *Vrinsker,* der stod i Stalden, så en *Tyr* i Kohuset, så en stor *Kat* og endelig en stor *Bindehund.* Han får da fat i et stort Kar, som han satte inden for

Stuedören, og det hældte han fuldt af Vand og satte fire af Ænderne i det. Da det var besörget, hentede han fire Gjæs og satte på Bordet, to for hver Bordende. Så hentede han Katten og satte den på Stolen, der stod nede i Kakkelovnskrogen. Tyren satte han i Kjøkkenet, og Vrinskeren satte han i Bryggerset, en *Kok* havde han også fået Öje på, og den satte han oven over Bagdören. Da det hele var nu stilt an, så gik han ud og hentede Bindehunden, og den tog han med sig ind ad Sengen, nu tykte han, at dersom der kom noget, så var der sat en god Vagt for Stuerne. Så satte han sig i Sovekammersengen ved Hunden, der kunde han se alt det, der kom i Gården, for det skulde absolut ind ad Porten.

Sådan lidt over Midnat seer han, der kom to lange hvide Skikkelser ind ad Porten, og de gik hen og vilde ind ad Bagdören. Uden for Dören siger den ene til den anden: »I Aften skal du gå ind, i Aftes gik a ind.« Ja, så gik han også, men da han kommer inden for, render han jo Torn imod det Kar med Vand i, hvor Ænderne var, og de bliver forskrækkede og plasker om i Vandet, så han bliver helt overstænket med det. Så går han ind og vil sætte sig for den ovre Bordende, men der kom han i Lag med Gjæssene, de vilde nappe ham. Han flytter sig da ned til den nedre Bordende, men der gik det lige sådan, de to andre Gjæs kneb ham det bedste de kunde. Så rejser han sig og vil sætte sig ned i Kakkelovnskrogen, der måtte han vel kunne sidde i Fred, tænkte han, men så flyver Katten på ham og kratter ham da så voldsomt. Han må til at tage Flugten ud ad Kjøkkenet, men der farer Tyren hen på ham og tager ham på Hornene, så han får en ordentlig Fart ind ad Bryggerset. Der står jo Vrinskeren, og den bliver forskrækket, da han kommer sådan trimlende ud til den; så slår den sådan til ham med Bagbenene, at han stegler ud af Bryggersdören ud i Baggården. Så vågner Kokken og giver sig til at gale der oppe over Dören. Tyven springer nu alt hvad han kan om til den anden og hujer, at han måtte endelig stræbe og komme, for det var sådan bespærret med Krigsfolk inde i Gården, te der kunde ingen være der.

Så rejser de af begge to, og om Morgenen rejser den fremmede sig i god Tid for at få alting ryddet til Side, inden Folkene kom hjem. De var jo nysgjerrige og spurgte ud om, hvordan han havde haft det. Ja, han havde haft det rigtig godt, siger han, der var ingen Ting, der havde fornærmet ham. Det blev de så forundrede over, og han bliver ved at gå der den Dag, for de vilde have ham til at være der den Nat igjen, men Folkene turde ikke blive, de rejste af ved den samme Tid, de plejede. Den Gang de var tagen af, så samlede han alt det Kram sammen igjen og satte det på den Plads, det havde Natten æfor ved. Selv sad han i Sengen og så, hvordan de to hvide Mennesker kom igjen sådan lidt over Midnat. Så skulde jo den ind, der havde stået ude Natten för, og den anden blive ude. Men ham gik det akkurat ligesom den anden, og han fik også en dygtig Forskrækkelse, så de fik Ben at gå på. Tidlig om Morgenen var den rejsende oppe for at få alting ryddet til Side, og da de kom, spurgte de jo, om han havde da ikke formærket nogen Ting i Nat. Jo, han havde jo nok mærket sådan lidt Skrumleri, men der kom ingen Ting til ham, og han skulde nok sörge for, at de skulde blive helt fri for Spøgelserne for Eftertiden. Ja, dersom han kunde det, siger Manden, så måtte han få én af hans Dötre og den halve Gård. Den tredje Nat gik det lige sådan, de tog te'n og han stilte det hele an, men da kom der slet ingen Ting. Siden var de fri for Besøg af de Tyve, og den rejsende fik Datteren og den halve Gård, som Manden havde sagt.

Mads Bæk, Tvis.

12. Huset med Spøgelser.

Der var et lille rödt Hus ude i en Skov, og i det Hus kunde ingen bo for Spøgeri. Så var der en bitte Pige, hun havde fanget to *Mus*, og dem lavede hun Seletöj til og spændte dem for en Træskobund, som Overtaget var af, og så satte hun sig op i Vognen og kjørte, for hun vilde ud til det Hus. Da hun kommer så et Stykke hen ad Vejen, kommer hun til en *Hund*, og den siger: «Hvor vil du hen?« — »A vil til det bitte røde Hus i Skoven.« — »Kan a komme til at kjøre med?« siger Hunden. »Ja, Vognen er lille, og Hestene er små, spring bag æpå.» Da de havde så kjørt et Stykke igjen, kommer de til en *Vædder*. »Hvor vil du hen?» siger han. »Ja, a vil til det bitte røde Hus i Skoven.» — »Kan a komme til at kjøre med?« — «Ja, Vognen er lille, og Hestene er små, spring bag æpå.» Så kjørte de igjen et Stykke, til de kom til en *Tyr*. »Hvor vil du hen?« siger han. »Til det bitte røde Hus i Skoven.« — »Kan a komme til at kjøre med?« siger Tyren. »Ja, Vognen er lille, og Hestene er små, spring bag æpå.« Den sprang op, og de kjørte atter et Stykke. Så kom de forbi en *Kat*. »Hvor vil du kjøre hen? siger den. »A vil til det lille røde Hus i Skoven.« — »Kan en komme til at kjøre med?« — »Ja, Vognen er lille, og Hestene er små, spring bag æpå.« De kjørte videre og kom til en *Kok*. Den spurgte, hvor de vilde hen. »Vi vil til det bitte røde Hus i Skoven.« — »Kan a kjøre med?« — »Ja, Vognen er lille, og Hestene er små, spring bag æpå.« Så kom den med, og de kom endelig til Huset. De holder for Dören, og så binder Pigen Hunden uden for Dören, og Vædderen inden for Dören. Tyren lukker hun ind i den første Stue og Katten ind i Ovnen, og Kokken sætter hun op på Hanebjælken. Da så Spøgeriet kom og vilde ind om Aftenen, sled og bed Hunden i det uden for Dören, så det var nær ikke kommet derfra. Spøgelset slap dog ind i Forstuen, og så stödte Vædderen ham der fra Væg og til Stok. Endelig kom han da derfra og kom ind i Stuen. Der tog Tyren ham på Hornene og løft ham op og ned. Så vilde Spøgelset ind i Ovnen, og der sad Katten og sprudede og rev ham. I det samme gav Kokken sig til at gale på Hanebjælken. Han rendte nu hjem til de andre Troldfolk og fortalte dem, hvordan det var gået ham. Nu skulde han aldrig komme i det røde Hus mere, for der stod én uden for Dören, den bed, og den sled i ham, og han var nær ved ikke at have kommet fra den. »Da a kom ind i Forstuen, så var der én, der stödte mig fra Væg og til Stok, og da a så kom ind i Stuen, der var én, der løft mig fra Loft og til Jord. Da a kom hen til Ovnen, så havde de Kartepiger, og de var nær ved at have revet mine Öjne ud. Men så sad der én oppe på Hanebjælken og råbte: Tag mig ham herop, tag mig ham herop!« Siden den Tid kom Spøgelserne aldrig til det Hus, og de kunde bo der, hvem der vilde. Pigen blev så ved at bo der tillige med hendes Dyr. Peder Jensen fra Todbjærg.

13. De seks Handyr.

Der var en Mand, der lagde seks Handyr til og fødte dem op. Det var en *Tyr* og en *Vædder* og en *Hund* og en *Kat* og en *Andrik* og en *Kok*. Så lå Hunden en Dag inde under Kakkelovnen og hørte, te Manden sagde, Tyren skulde slagtes, for han blev så fed, de kunde ikke have ham længere, Kokken skulde Halsen vrides om på, og Vædderen skulde slagtes, lige så vel som Andrikken, for nu vilde han ikke have dem længere, de havde for godt og blev for godt i Stand. Så lister Hunden sig ud og fortæller de andre Dyr det, og den Gang de hørte, hvad Skjæbne der stod dem for, sagde de til hverandre: »Lad os lige rende vor Vej.« Så rendte de også et Stød.

Den Gang de kom en lidt hen ad Vejen, blev Andrikken træt. »Sæt dig op på min Ryg,« siger Tyren, og så kom den derop at sidde. Nu gik det jo rask et Stød igjen, men så blev Kokken også træt. »Ja, sæt du dig så også op på min Ryg,« siger Tyren. Nu kom de til Skred igjen, og de andre kunde godt holdes med, så de kom om et Stød mod uden videre Ophold til en Gård, som Folkene vilde lige til at tage fra. Så siger Tyren, om han og hans Følgesvende måtte ikke være her i Nat. Jo, det måtte de godt, men de blev slagne ihjel, for der vilde komme sådan nogle slemme nogle, og derfor var det, de flygtede. »Ja, det er det samme,« siger Tyren, »må vi være her, så vil vi.« Ja, det måtte de da godt, og så gik Folkene, men Dyrene gik ind i Lejligheden for at se, hvor de bedst kunde få Plads om Natten. Kokken flöj op på Bjælken over Forstuen, Katten satte sig på Skorstenen, Vædderen lagde sig i Ovnen, Hunden under Kakkelovnen, og Tyren og Andrikken fik Plads i Storstuen. Om et Stød mod slap de i Søvn, men det varede ikke længe, inden de vågnede ved det, der kom nogle. Tyren havde nok sagt til Kokken, den skulde gale, når de kom, men den vågnede lige godt sidst. Den Gang nu deher Folk kom, så lod den ene den anden gå ind først, og han kommer da ad Stuen, hvor Hunden var, og den flöj på ham og bed ham så hæsselig. Han vilde da lige rende hen og tage en Svovlstik, og så gik han fram og vilde tænde den ved Ilden, men der jog han den i Kattens Öjne, og den flöj på ham og krattede ham så nederdrægtig. Så vilde han springe ind i Ovnen, men der tager Vædderen imod ham og bukker ham fra den ene Ende af Ovnen og til den anden. Han kommer da ind ad Stuen igjen, og der snapper Hunden atter i ham, te han tumler op ad Storstuen. Men var det ikke galt för, så blev det nu. Tyren tog ham jo på Hornene og stak ham rundenom, imens Andrikken løb bag efter og skræbte. Han springer da ud ad Forstuen, og så giver Kokken sig til at gale af fuld Hals.

Den Gang han så kommer ud til den anden, skal han jo til at fortælle ham, hvor elendig det gik ham. »Den Gang a vilde rende ind ad Stuen, da var der en lille slem Dreng, han slog mig om mine Ben med en Kjæp, og det gjorde hæsselig ondt. Så vilde a lige tage en Svovlstik og tænde Lyset, men da a kom nu fram for Skorstenen, flöj der en Askekone i Öjnene på mig og krattede mig. Så vilde a lige smutte ind ad Ovnen, men der sad nok en Dreng, og han tarsk mig fra den ene Side til den anden, så a måtte være glad for at slippe ud igjen. Da a kom nu ind ad Stuen, kommer denher slemme Dreng igjen med hans Kjæp. Men a slap da fra ham og kom op ad Storstuen, hvor der var en hæslig stor Kompen, som forkede mig fra den ene Væg til den anden, og der var en fæle bitte Knægt, der rendte æbag efter mig og sagde: Havde a haft en Kjæp, havde a haft en Kjæp! Og da a så slap derudfra og kom i Forstuen, så sad der én ovenfor og skreg: Havde a haft en Krog og kast' i din Röv, så skulde a ha' hvist dig o—p!«

Knud Klemmensen, Gjellerup.

14. De besværlige Gjæster.

Der var en Mand, der skulde gjøre et Bojel, og der skulde jo nogen Slagt til. Så var det en *Kok* og en *Kat* og en *Vædder* og en *Gås* og en *Tyr,* der skulde miste deres Liv, det snakkede Manden med hans Kone om. Det sad Katten henne i Krogen og hørte, og så rendte den ud og fortalte de andre det. Den Gang de nu hørte det, var der ingen af dem, der vilde være der, og så rendte de deres Vej. Så kom de til et Sted, hvor der var ingen hjemme, alle Folkene var i Engen at bjærge Hø. Men de gik ind uden videre, og Gåsen satte sig for Bordenden, Vædderen stillede sig an framme bag Dören, Katten gik fram og satte sig i Skorstenen, Kokken flöj op på Hanebåndet, og Tyren gik ud i Laden. Så ved Aftenstid gik Folkene af Engen og vilde hjem, men Manden gik noget for af. Da han kom hjem, var det helt mørkt. Aldrig så snart han kom ind i Forgangen, tog Vædderen imod ham og gav ham et Knub. Så stræbte han at komme ind til Bordet, men der gav Gåsen sig til at plukke ham. Han sprang da fram for at ville have Lys tændt, men da han vilde tage en Gløl, gav Katten ham jo et Krat, og Manden stræbte nu at komme te'n ud ad Laden, siden han kunde ikke være inde, men der stod Tyren, og den kylte ham rundt omkring der inde på sine Horn. Så gik han ud, så snart han kunde komme fra den, men da hørte han Kokken gale på Hanebåndet. Nu stræbte han at komme ad Marken, og der mödte han hans Folk. Så fortalte han dem, hvordan te der var ikke godt at komme hjem efter: »Den Gang a kom ind i Forgangen, stod Snedkeren bag Dören og gav mig et Pik af hans Strygehövl; så gik a ind, men der sad Skrædderen for Bordenden, og han gav mig et Bunk af hans Saks. A gik da fram for at ville have Lys tændt, men der sad en Kartekone i Skorstenen, og hun gav mig et Krat af hendes Karte. Så vilde a ud i Laden efter Forken for at have noget at forsvare mig med, men der var Markmanden, han tog mig og kylte mig rundt omkring der inde. Så kom a da fra ham og gik ud, men da sad Fanden oppe i Ovret af Huset og skreg: Tag os ham herop, tag os ham herop!«

Peder Frølunds Kone Ane Knudsdatter, Skibild.

15. De fordrevne Rövere.

Den Gang jeg tjente i Ty, da blev de vrede på mig, og så gik jeg ned at bade mig. Der fandt jeg et Skib, men der var hverken Overanker eller Nederanker eller Takkel eller Tov. Så ragte jeg i min Lomme og fandt en gammel rusten Firskilling. Derfor kjöbte jeg en Lok Hamp, og deraf lavede jeg Overanker og Nederanker og Takkel og Tov. Så sejlede jeg over til England, og der var et gammelt Hus, hvor jeg bankede på Dören. Det var en gammel Moster Mette, der boede. Hun kom ud og sagde: »Hviss, ti stille, ellers kan de høre det til Norge,« og der var endda 190 Mil. Så kom jeg da ind. Jeg skulde så ud i Laden at tærske, der var to *røde Mus* og en Kasteskovl. Jeg spændte Musene for Kasteskovlen og kjørte. Så kom jeg til en *Vædder,* han spurgte: »Hvor skal du kjøre hen?« — »Så langt, så de hverken skal høre eller spøre det.« — »Kan jeg da ikke komme op?« — »Jo.« (Sådan gik det også med en *Tyr*, en *Gasse,* en *Kat* og en *Kok*). Så kom jeg da til et Röverslot, og der satte jeg Hestene i Stalden, Kalesjen for Dören, Vædderen i Forstuen, Tyren i Kjøkkenet, Katten i Askekrogen, Gassen på Bordet og Kokken på Sodstangen, og selv lagde jeg mig i Sengen. Om Natten kom Röverne hjem og kunde da nok se, at der måtte være fremmede inde. De sloges så om, hvem der var den stærkeste, og han skulde da gå ind. Men aldrig så snart var han kommen i Forstuen, för Vædderen gav sig til at stöde ham fra én Side og til en anden, og stödte ham til sidst ud i Kjøkkenet. Her forkede Tyren ham fra én Side til en anden. Til sidst slap han dog ind i Stuen og vilde tage Lyset på Bordet, men her nappede Gassen ham i Fingrene, og da han så kom hen i Askekrogen, sad Katten der og rev ham. Imidlertid sad Kokken og råbte: «Kyl ham herop, kyl ham herop!« Röveren blev da så bange, at han løb ud og sagde til de andre, at det nok ikke var værd at komme der mere, for i Forstuen stod én, som slog ham med en Nødde, og i Kjøkkenet var én, som forkede ham rundt omkring. På Bordet sad en stor Bulbider, og i Askekrogen sad én med et Par Karter, men den allerværste sad oppe i Skorstenen og råbte: »Kyl ham herop!» Så blev Röverne så bange, at de løb deres Vej, og jeg beholdt Slottet og alle deres Penge.

Begyndelsen er Fabelen aldeles uvedkommende, den hører til en almindelig Vrövle- eller Lögneremse. Sammenföjningen er også meget uheldig.

Ved Frederik Hansen, Ölgod.

---

16. Værten og Pakket,

En Hane og en Höne gik en Gang ud at plukke Nødder. Da det blev Aften, havde de fået så mange Nødder, at de fandt, de var for rige og fornemme til at gå hjem, og de lavede derfor en Vogn af Nøddeskaller, hvori de vilde kjøre hjem. Men nu var det, hvem der skulde være Hest. »Ja,« sagde Hönen, vil du være Hest, så vil jeg være Kusk.« — «Nej, mange Tak,« sagde Hanen. Da de stod der og var rent rådvilde, kom en *And* og begyndte at kjævles med dem, fordi de havde plukket hans Nødder. Det kom til sidst til Slagsmål, og Enden blev, at da Hanen og Hönen var stærkere end Anden, så måtte denne falde til Föje, og de tvang den nu til at lade sig spænde for Vognen og kjøre dem hjem. Da de havde kjørt et Stykke Vej, mödte de en *Synål* og en *Knappenål*, som bad om at måtte kjøre med. Først mente de, at de havde ingen Plads, men da de så, at de to dog kun var tynde Personer, så fik de Lov til at kjøre med. Men Mørket overraskede dem, og da de endelig nåede til Værtshus, besluttede de at overnatte der, da det var så mørkt, at det var dem umuligt at komme længere. De bankede da på og bad om Nattelogis, men Værten erklærede, at det ikke var ham muligt at herbergere dem, da han havde Huset fuldt af fremmede. Men det nyttede ikke, de blev ved at plage ham så længe, indtil han til sidst gav efter. Grunden dertil var egentlig den, at de lovede ham et Æg næste Morgen og desforuden Anden, ti så vilde de gå den øvrige Del af Vejen hjem. Hanen og Hönen fik så anvist Plads på Loftet, Anden i Porthuset, og Synålen og Knappenålen i Kjøkkenet. De lagde sig så til at sove, efter at de havde nydt et godt Aftensmåltid. Da Klokken var 4 næste Morgen, vækkede Hanen Hönen. Efter at de først havde spist det Æg, Hönen havde lagt, gik de ned i Kjøkkenet, kastede Æggeskallerne på Skorstenen, stak Synålen i Håndklædet, Knappenålen i Værtens Lænestol og gik så op på Loftet igjen og flöj der ud af en Luge og bort. Da Anden så, at de flöj deres Vej, rendte den ned til en Bæk, der flød i Nærheden, og svömmede sin Vej. Da det var blevet Morgen, stod Værten op og vilde op for at se til sine Gjæster, men han skulde først have sig vasket. Da han havde gjort dette og gav sig til at törre sig i Ansigtet, rev Synålen ham dette til Blods. Helt ærgerlig herover foer han hen og vilde tænde sig en Pibe for at røge den i Ro, inden han så til Gjæsterne. Men da han rørte i Asken efter en Gløð, sprang Æggeskallerne ham op i Öjnene. Ganske fortvivlet foer han ind i Stuen og smed sig i sin Lænestol, men foer med et frygteligt Skrig op af Stolen igjen, da Knappenålen havde stukket ham. Han så nu, med hvilket Pak han havde haft at bestille, og takkede sin Gud, da han så, at de var borte. Han hørte da heller aldrig noget til dem mere.

H. Bech, Als.

Det er den samme Historie som Grimms: »Det lumpne Pak,« og muligvis stammer den fra den trykte Samling.

Følgende trykte Varianter forefindes:

17. Hanens Romerrejse. Gl. d. M. I. 250.
18. Æ Ræjs a Tellgår. Gl. d. M. I. 251.
19. De fordrevne Djævle. J. F. VII. 47.
Ved Peder Nielsen, Hallundbæk.
20. Romerrejsen. J. F. VII. 49.
Ved Anders Ottosen, Sneftrup Huse.
21. Spøgelset på Timgård. J. F. VII. 48.
Karen Marie Jensen, Staby.
22. De seks Handyr. J. F. VII. 46.
Ved Ole Uglkjær, Borbjærg.
23. De seks Hankreaturer. Skgr. I. 410.
24. Hans Tygjara. Skgr. I. 411.
25. Dyrene i Gården. Skgr. XII. 8.
26. Dyrene i Spøgelsehuset. Skgr. XII. 803.
27. Rejsen ud i den vide Verden. J. K. II. 2.
28. Udvandrerne. Arne. S. 81.
29. Æ Spøggeri å æ Röjbere. Jens Madsen, Folkem. S. 67.

II. Dyrenes Sejlads m. m.

30. Til Løgstør.

Ved *Lemvig* lå en Gang en gammel Skude, der var ladet med Byg og skulde gå til Løgstør. Enhver kunde se, at den vilde gå under på denne Rejse, og det var også Meningen med den. Ingen vilde lade sig hyre til at gå med dette Skib, men endelig fandt de fire, der tog sig på at gå med som Matroser, det var en *Kat,* et *Får,* en *And,* og en *Hane.* Da Skibet kom ud i rum Sø, begyndte det at samle Vand ind, Katten rystede med Poterne og klagede sig ynkelig: »A ka et löww, a ka et löww, a ka et löww!« skreg den. Fåret var lige så sölle ved det, og det sagde: »De ær åsse fåbi mæ mæ—æ—æ! de ær åsse fåbi mæ mæ—æ—æ!« Men Anden snadrede lystig væk i Bygget og Vandet og vilde tröste sine to Kammerater og sagde: »Sikke Snak, sikke Snak, sikke Snak!« Hanen var flöjet op i Masten, og nu råbte den af alle Kræfter: »No kan a sie Løgstø-ø-ør, no kan a sie Løgstø-ø-r!« Lidt efter sank Skibet med Mand og Mus.

Fra Sønder-Nissum. Maren Bonde.

31. Til Helsingør.

Der var en *And* og en *Ronvædder* og en *Kok*, de skulde til *Helsingør* at hente Havre. Ilav de så kom på Hjemvejen, gav det Storm, og Båden blev fuld af Vand. Så flöj Kokken op i Masten, der kunde han jo holde sig tör, og Anden den sejlede i Vandet, det hovede den jo godt. Så begyndte Kokken at gale: »Nu kan a se Helsingør!« — »Slidder, Sladder!« sagde Anden, den lå og pladrede i Vandet. Men Ronvædderen den lå nede i Bunden af Båden, og den sagde: »Gu bæjr et!«

Ane Margrete Hansen, Havlund.

---

32. Til Kjøge.

Vædderen, Gåsen og *Hanen* enedes en Gang om at rejse til *Kjøge* med en Ladning Havre. Under Vejs blev Skibet læk og sank, og Havren flød op på Vandet. Vædderen var ilde deran, for han stod i Vand til midt på Siderne og klagede i ét væk: »Å, Gu bæ-æ-re!« Gassen derimod befandt sig ganske vel ved at svömme omkring imellem Havren, og svarede på Vædderens Klagemål: »Sikke no snak, sikke-no-snak! Her har jeg så megen god Hav—re!« Hanen var flöjet til Tops og tröstede sig med: »Gak, gak, gak, gak! Nu kan jeg se Kjøge!«

Lærer A. C. Poulsen, Hindsholmen.

---

33. Til Nibe.

Et *Får*, en *Gås* og en *Hane* sejlede fra *Tisted* til *Nibe* med Havre. De kom lykkelig og vel til Liv-Brænding (Bredning?), men her gik Bølgerne så höjt, at Skibet kæntrede. Fåret var rent ulykkelig og sagde: »A hålder ed ålder ud! a hålder ed ålder ud!« Men Gåsen derimod befandt sig overordentlig vel i Vandet med Havren og sagde: »Å, sikke no Snak, å, sikke no Snak.« Da Skibet vendte sig igjen, flöj Hanen op i det øverste af Masten, baskede med Vingerne og sagde: »A ka si Niib, a ka si Niib!«

Nik. Christensen.

---

34. Til Lybæk.

En *Vædder*, en *Gås* og en *Hane* havde forhyret sig et Skib for at sejle til *Lybæk* med Havre. Vædderen skulde stå til Rors, Gåsen skulde være Kok, og Hanen passe Sejlene. Da de var komne ud på rum Sø, flöj Hanen til Vejrs og råbte: »Jeg kan se Lybæk! jeg kan se Lybæk!« Vædderen svarede forknyt: »Ja Gu bedre!« men Gåsen, som gik nede i Rummet og åd af Havren, sagde: »Sikken Snak, sikken Snak!«

Fortalt af en gl. Sømand fra Nyord. Lærer Hansen, Fårdrup.

35. Væddemålet.

Der var en Gang to Karle, Kristen og Mads, de havde væddet om, hvem af dem, der kunde vågne først om Morgenen. Kristen gik så ud om Aftenen og sagde til *Andrikken:* »Kan du kalde tidlig på mig i Morgen?« — »Jo, det skal jeg nok,« sagde Andrikken. Mads gik ud til *Anden* og sagde: »Kan du kalde tidlig på mig i Morgen?« — »Ja, det skal jeg nok,« sagde Anden. Karlene lagde sig så til at sove, hver med den hemmelige Tanke, at der først vilde blive kaldt på ham. Da det begyndte at dages, kom Andrikken, han var meget hæs, men han råbte, så godt han kunde: »Kristen, Kristen, Kristen, Kristen, Kristen!« men Kristen sov så hårdt, han kunde ikke høre det trods Andrikkens Udholdenhed. Lidt efter kom Anden vraltende, hun var bleven bagefter, men hun skraldede nok så höjt i ét Kjørevæk: »Mads, Mads, Mads, Mads!« Så vågnede Mads, og han vandt så Væddemålet.

Fra Vedersø. Ved Maren Bonde.

36. På Sti til Fedning.

En Frue satte en *Kat* og en *Gås* sammen på Sti og lod dem få Vand og Havre. Efter nogen Tids Forløb lod hun dem hente for at se, hvilken der var fedest. Den arme Kat sagde til Gåsen: »Trower do, vi ka löww, trower do, vi ka löww.« — »Ja så Gu ka vi så, så Gu ka vi så,« sagde Gåsen. Nik. Christensen.

Endvidere er trykt:

37. Den dovne Kat. Folkebladet Fylla. 1874. Nr. 29.

III. Verdens Løb.

38. Rævens gode Hjælp.

En Karl gik hen ad Vejen, og så kom han forbi en *Lind-*

orm, som der lå en Sten opå Hovedet af. Den siger til Karlen, om han vilde ikke lægge hans Skulder til Stenen og lette den, at han kunde få hans Hoved til sig. Karlen lægger også hans Skulder til, og den får Hovedet til sig, og så følges de ad. Da de havde gået et bitte Korn, så siger Lindormen: »Nu sluger a dig.« — »Å nej, gjör ikke det, for det a har frelst dig.« — »Jo, at gjengjælde ondt for godt det er Verdens Løb.« Ja, siger så Lindormen igjen efter et Öjebliks Betænkning, så vilde han også lade ham være, dersom de første tre Ting, de kom til, vilde bevidne det samme med ham, te ondt for godt det er Verdens Løb. De går da videre og kommer så først til en gammel *Kone.* Så siger Lindormen jo til hende, om ondt for godt var ikke Verdens Løb. »Jo så mænd,« siger hun så, »for imens a var ung og rask, da var alle Folk glade ved mig og gjorde godt imod mig. Nu siden a blev gammel, da er der ingen, der bryder dem om mig, da går a og tokkier og passer mig selv.« — »Det passer jo,« siger Lindormen til Karlen, »a kunde lige så godt sluge dig med det samme.« — »Nej,« siger Karlen, »lad os gå videre.« Så kom de til et gammelt *Helmis.* Lindormen spörger så også den, om ondt for godt var ikke Verdens Løb. »Jo,« siger det gamle Øg, »imen a var ung, da blev a striglet og fodret og dæknet og holdt af, nu er a gammel, nu skal a gå og gnave og finde min Føde, hvor a kan, og sulte og fryse.« — «Det passer,« siger Lindormen, »a kan lige så godt sluge dig med det samme.« — »Nej, lad os endda høre det tredje Vidne med,« siger Karlen, »lad os gå videre. Så kommer de til en *Ræv.* Lindormen siger igjen, om ondt for godt var ikke Verdens Løb. Ja, det kom an æpå, hvad det var, siger Ræven. Så fortæller Lindormen den, hvordan det hele var kommen sig, den lå under en Sten, og så lettede Karlen den, for at Lindormen kunde få Hovedet til sig. »Ja, når a skal dömme i den Sag,« siger Ræven, »så vil a følges med hen og se Stedet.« De kom så derhen. »Ja, det kan godt være,« siger Ræven, »te det er gået sådan til; men læg dig nu ned og lad Stenen gå til igjen, hvan den var, sådan a kan se bestemt, hvan du lå.« Så lagde Karlen Skulderen til Stenen og lettede den op, og Lindormen krøb ned og lagde sig i det samme Leje, som den lå først, hvorefter Karlen lagde Stenen på Hovedet af den igjen. »Lad ham nu ligge,« sagde Ræven, »så kan han da også få at mærke, hvordan Verdens Løb er,« og dermed gik de deres Vej.

Inger Katrine Pedersdatter, Hestbæk Mark.

Følgende Varianter haves:

39. Gode Gjerningers Løn. Gl. d. M. II. 120.
40. Gode Gjerningers Lön. S. Gr. II. 15.

VI. Rævens Frokost.

41. Mikkel Rævs Frokost.

Langt vest for Ålborg ligger et Sogn, som hedder *Jetsmark*, og sønden derfor er en stor Hedestrækning, som har fået Navn af *Rævhede*, fordi den i gamle Dage var fuld af Ræve. Sydvest derfor er *Ulvskov*, hvor der på samme Tid var mange Ulve, og da Rævene ikke kunde få Lov til at være i Skoven for Ulvene, måtte de jo tage til Takke med Heden.

Så var det en Aften sådan ved Mikkelsdagstider, at Ræven vågnede og skulde til at tænke på at gjøre sig en Fangst. Da han nu kom ud af sit Hul og satte Næsen i Vejret, var det så gruelig koldt, at han kom til at nyse. Det var jo på fastende Hjerte, og så sagde han til sig selv: »Det betyder nok en god Frokost,« og dermed løb han. »Ja, a véd nok, at den gode Frokost skal hentes i *Vedsted,*» sagde han, alt som han løb, »der har de mange Gjæs.« Altså løb han til Vedsted og vilde nu begynde ved Nordenden og tage Byen fra en Ende af. Men som han nu drejer ind på Landevejen, der går bylangs, finder han et stort Knippe Ål, som en Gjølbo havde tabt den samme Aften. Det var ikke så galt at få en Ålesmovs, men nej, »det var ikke Ål, du nyste efter,« siger han, »det var jo en fed Gås.« Altså lod han Ålene ligge og løb videre. Han snuste, og han kikkede ind i hver Gård og ved hver Dör, men alle havde de fået deres Gjæs og Ænder ind ved Solnedgang, og der var ikke en Bid at få. Altså måtte han blive ved hele Byen igjennem, og den var lang. Nej, der var ikke en Bid til ham, ikke den mindste Smule. Så måtte han om ad *Kjølvring,* der er et lille Vandløb, som kaldes *Kjølvring Rende.* »Det kan ikke nytte at løbe længere og snuse her langs med Gårdene,« siger han, »kanske der kunde findes en And her i Renden, og så må man vel lade sig nöje med den i Steden for Gåsen.« Han fulgte altså Vandløbet langt, langt op og kom helt op i *Vedsted Kjær.* Der træffer han på nogle Får og en gammel Vædder, som stod i Töjr, og Vædderen kunde nå over Renden. Så siger han til Vædderen: »Nu er det lige straks Mikkelsdag.« — »Nå,« siger Vædderen, »er det så langt hen på Året, det vidste a ikke af.« »Så véd du vel heller ikke af, hvad der skal ske, når Mikkelsdag kommer?« Nej, det havde den ingen Anelse om. Så skal a sige dig det, da skal du slagtes.« Det gav endda et Sæt i Vædderen. »Nu kunde du gjøre både dig og mig en Tjeneste ved at lade mig tage dig, a er så sulten.« — »Ja, tag mig så, for når a skal af med Livet alligevel, så kan du lige så godt tage mig som en anden. Men kan du så gjøre det af med mig i en Hast.« — »Jamen hvordan skal a så bære mig ad?« sagde Ræven. »Ja, a kan nok se, du er vel lille til sådan uden videre at tage mig. Men der er en höj Brink her ved Renden, der kan du sætte dig op og gabe, så höjt du kan, a skal da løbe lige ned i Halsen af dig.« Det Forslag går Ræven gladelig ind på. Han stiller sig an og gaber så höjt, at begge Öjne bliver borte, og han kunde slet ingen Ting se. Vædderen sprang nu til og bukkede Ræven lige ind i Gabet, så hans Tænder røg ud, og han væltede bagover i Bækken. Han vilde jo op igjen og skyndte sig som bedst, men var uforsigtig nok til at kravle op igjen ved samme Side. Da var Vædderen til Rede og puffede ham i Siden, så han atter væltede ud i Bækken, og sådan gik det nok en Gang. Endelig den tredje Gang sandser han da at kravle op til den modsatte Side. Da han omsider kom på Benene igjen, var han ilde handlet og klagede sig i sölle Måder. »Havde a endda taget Ålene,« sagde han, »nu har a løbet omkring hele Natten og har ikke fået en Gryssen i mit Liv. A må hen og se efter at finde Ålene.« Da var det lige ved at være Dag. Men da han endelig kommer tilbage til Landevejen, var Ålene borte, og Solen var kommen op, og Mikkel må atter ud på Rævhede igjen. Han så jo noget forpjasket ud og skammede sig for at lade de andre Ræve se sig. »Mon a ikke kunde liste mig ind på Ulvskov,« sagde han, »og se at blive tör, a er så forskrækkelig våd? Så kommer a da til at ligne en Ræv igjen, og så vil a hjem og i min Seng.« Han holdt jo heller ikke af at gå i Seng i de våde Klæder, det kan ingen fortænke ham i. Altså lister han af ud i Ulvskov og passer nöje på, at ingen af de andre Ræve får ham at se, og der lægger han sig lige ved et Træ og lader Solen skinne på sig. Men bag ved det samme Træ stod nu helt tilfældig en Mand, de kaldte *Jens Grön,* han var også listet ud i Ulvskoven og vilde se at bjærge sig et Svingeltræ eller et Skovlskaft. Da han nu så, at Ræven kom luskende, gad han nok vide, hvad den vilde der efter. Jens Grön stod derfor så stille som mulig og lyttede efter, hvad Ræven gik og snakkede om med sig selv. Den gjennemgik hele Nattens Begivenheder og beklagede sig især over Vædderen. »Det var da også forskrækkeligt, at sådant et Fårehoved kunde finde på at ødelægge mig så aldeles, og især gjör det mig ondt for mine gode Tænder. Nej, Mikkel, sådan skal du aldrig lade dig narre mere,« og så satte han en lille én på, at för han skulde lade sig sådan narre en anden Gang, för skulde han lade sin Hale hugge af. Da sagde Jens Grön så stille: »Det skal du aldrig få behov, Mikkel,« og så svinger han sin Skovøkse og hugger i Hovedet af Mikkel. Der-

med var det forbi med Ræven, nu havde den fået både Frokost og Aftensmad, og Vædderen, ja, den bjærgede endda Livet efter Mikkelsdag, men det gjorde Mikkel ikke. Lærer Eriksen, Kås.
Forhen trykt i »Folkets Almanak« for 1892.

42. Ulvens Bojel.

Der var en Ulv, der boede i en Skov. Så gik han ud om Morgenen og vilde have noget til hans Føde. Den Gang han stod op, da rakte han sig, og så gik hans Röv. »Håhå! dether betyder mig et Bojel inden Aften.« Så går han et Stød, da finder han et Stykke harsk *Flæsk*, det kunde han ikke så meget godt lide. Så tænkte han: »A må lidt bedre hen, dether ynder a ikke.« Så finder han en *So* med et Læg Grise, »Håhå! tænkte han, her er et Bojel til mig. »So, a vil have dine Grise!« Ja, dem kunde han også gjærne få, men han skulde gjøre hende en Tjeneste først, han skulde være stille, destående hun messede over dem. Så siger Soen: »Slof, slof, slof!« så samlede hun Grisene ind til sig, og nu flyver hun i Siden af Ulven og bider ham, så det er forfærdeligt. Så må han afsted og får ingen Grise. Han tænkte: »Det var endda en slem So,« men han vilde jo længere hen, for han tænkte nok, han skulde få et Bojel til sidst. Så kommer han til en *Ko*, der havde fået en Kalv. »Håhå! her får a et Bojel. Ko, a vil have din Kalv!« Ja, den kunde han da gjærne få, men så skulde han da gjøre hende en Tjeneste først. Ja, hvad det var? Han skulde tælle Skurerne på hendes Horn, hun vilde have at vide, hvor mange Kalve hun havde fået. Så begynder han at tælle én to tre, men inden han véd af at sige, har hun Hornene i Siden på ham og var nær ved at splitte ham ad. Så må Ulven jo til Stumpen igjen, og han går og siger: »Den So og den Ko, det var da nogne farlig nogne,« sådan havde han endda aldrig været i Knibe. Da han havde gået et Stød, så finder han et *Hors*, der havde folet. »Håhå!« tænkte han, »her får a et Bojel endnu. Hors, a vil have dit Føl!« siger han. Ja. det kunde han gjærne få, men han skulde gjøre hende en Tjeneste først. Ja, hvad det var. Han skulde vaske sig, nu han var så blødig og handlet, han måtte ikke få hendes Bar, så beskidt som han var. Ja, det var han endda kjed af, men det fik at være. Så pisser hun, han skulde to sig i det og så törre sig i hendes Hale. Da han nu står og törrer, så slår hun ud til ham og slår et Ben i Stykker på ham. Nu var han da så sölle, som han kunde blive, og vil til at hjem, nu var det desuden Aften. Så går han og siger: »Den So og den Ko og den Hors!« sådan som de handlede ham, sådan var han aldrig bleven handlet. Men nu var han jo så sulten, te det var forskrækkeligt, og så vilde han da hen og se, om han kunde finde Flæsket; men det kunde han ikke. Nu går han og snakker om det, til han kommer til hans Hus i Skoven. Så siger han: »Dersom a har så löjet et Ord, så må de hugge min Hale af i min Röv.« Aldrig snarere han har sagt det, så sidder der en Skovtyv i et Træ og hug med en Økse oven over hans Hus, og den hugger hans Hale af lige i Enden, som han smutter ind i Hullet. Ulven troede nu, han kunde aldrig sige et Skjæmsord, för det skulde jo og times ham.

Maren Graversdatter, Tvis.

43. Den ufornöjelige Ræv.

Der var en Gang en forsulten Ræv, han slantrede af ind i en Skov for at få fat i en fed Bid. Da så han først, at der lå et Stykke *Ister* på Vejen i Udkanten af Skoven, men det tog han ikke, fordi han mente, at der nok måtte findes noget langt lækrere dybere inde, eftersom det der begyndte. Som han så kom længere frem, traf han en *So med 10 Grise.* »Hvikket skal a ha', ænten dæ hæjer å jæn å di Griis?« Så mente Soen da, at han nok helst måtte få én af Grisene; »men,« sagde hun, »ka do så bed mæ let i met Loer, såen a ka grææd få mi Griis.« Ja, det var han da villig til, men så skreg Soen så voldsomt, at der straks kom en hel Del Svin løbende til, og så var Ræven narret for den Steg. »Det var dog skammeligt,« tænkte Mikkel, »men der tilbyder sig vel noget andet.« Så sætter han afsted hen over en Grøft og så ud på Sören Tybos Agre. Der stod et *Føløg med Føllet.* »Hvekket skal a ha, ænten dæ hæjer åsse det Føl?« — »Ja,« sagde Øget, «så må do hælst ta met Føl å la mæ leg, mæn kå do så føst ta en Tissel ud å men Baagfoed.« Ja, dertil var Mikkel da villig. Han gav sig straks til at undersøge Foden, men så slog Øget til ham, så han flöj langt bort på Agrene, og der turde han nu ikke komme mere, og var så også narret for den Bid. Da han atter kom ind i Skoven, kom han i Tanker om, hvor skammeligt det var, at han dog ikke tog Isteret, som han lod ligge, og så siger han til sig selv: »Hør, Mokkel, do wa næsten it bæjer waer, end at din Håål sku hogges aw tæt åp ve Röwen.« Men lige da Mikkel sagde det, stod han under et Træ, hvori der sad en Mand med en Økse, og da han hørte Rævens Ord, lod han Øksen falde ned, og den traf også Mikkel og huggede Halen af der,

hvor han havde nævnet. »De æ da å bands,« sagde Ræven, »ka jæn ekki sæjj et narrefuld Owr, de er ekki illd åptawen.«
Maren Olesdatter, Åstrup, Stövring Sogn v. Randers.

Følgende Varianter forefindes:

44. Mikkel Rævs Frokost. Gl. d. M. 116.
45. Rævens Davre. Skgr. VII. 793·
46. Rævens Frokost. Kl. B. II. 11.

Efterfølgende to Opskrifter hører nærmest her hen.

47. Mikkels Uheld.

Der var en Gang en *Gris*, der boede i en Skov, og så fik den en Dag Besøg af Ræven, der kom ind til den og sagde: »Der var gode røde Gløder til at stege Grise ved.« Men så sagde Grisen: »De er på Jagt i Dag.« — »Hvor skal jeg dog så gå hen?« sagde Ræven. »Du må krybe i min Tønde, og så skal jeg sætte min Tragt over dig,« sagde Grisen. Men da Ræven var vel i Tønden, tyllede Grisen kogende Vand ned på den, så Ræven sagden: «Enten det gjælder, eller det ikke gjælder, så vil jeg her ud af.« Ud kom han da så og gik nu ud på Marken, og der mödte han en *Gås* med en Flok Gjæslinger, og han forlangte da Gjæslingerne af Gåsen, men denne svarede: »Å, lad mig beholde mine, for der er så mange nede ved Stranden.« På det Bud gik han ned til *Stranden* og glamsede mod Bølgerne, idet han sagde: «Har jeg nu ladet mig narre to Gange i Dag og skulde nu blive det for tredje, så var det ikke for meget, at jeg kom af med Halen.« Narret for tredje Gang, som han var, gik han derpå ud til et *Føløg* og forlangte dets Føl. Men Føløget var klogt nok til at bebrejde Ræven, at hans Moder var en Kone anderledes venlig end han var, for hun vaskede sig altid, förend hun gik til Bords. Ræven spurgte så, hvad den skulde viske sig på. »På mit Håndklæde der bag ved« (Halen nemlig), sagde Øget. Men da Ræven vilde gjøre det, smak Øget til ham, så han flöj langt bort. Da han kom til sig selv igjen, gik han hen og satte sig ind i en Tornebusk og sagde: »Red op, red op!« og da kom i det samme en Karl, som huggede Halen af Ræven. Seminarist P. Olsen, Svendborg Amt.

48. Ræven, som gjorde Mandtal.

Der gik en Ræv ude i en Skov. Så kom der et stort Skrald, og så troede Ræven, Verden skulde forgå. Han rendte da, alt hvad han kunde. Da han havde rendt et Stykke, kom han til en *Vædder*. »Hvad render du dog for?« sagde Vædderen. »Hørte du ikke det store Skrald, der kom?« sagde Ræven, «nu skal Verden forgå!« — »Så render jeg med,« sagde Vædderen, og så rendte de begge to. Da de havde rendt et Stykke, kom de til en *Hest*. »Hvad render I dog for?« sagde Hesten. »Hørte du ikke det store Skrald, der kom?« sagde de, »nu skal Verden forgå!« — »Så render jeg med,« sagde Hesten, og så rendte de alle tre. Da de så havde rendt et lille Stykke til, så kom de til en *Ko*. «Hvad render I dog for?« sagde Koen. »Hørte du ikke det store Skrald, der kom?« sagde de, «nu skal Verden forgå!« — »Så render jeg med,« sagde Koen, og så rendte de alle fire. Da de så havde rendt et godt Stykke Vej, så satte Ræven sig ned og gjorde Mandtal. »Mikkel Ræv er et stort Navn, Per Vædder er et stort Navn, Hest er et stort Navn, Ko er et lille Navn, hende sluger jeg,« sagde han, og så slugte han Koen. Så rendte de et Stykke til, og så satte Ræven sig igjen ned og gjorde Mandtal. »Mikkel Ræv er et stort Navn, Per Vædder er et stort Navn, Hest er et lille Navn, ham sluger jeg,« sagde han, og så slugte han Hesten. Så rendte Ræven og Vædderen et Stykke til, og så satte Ræven sig igjen ned og gjorde Mandtal. »Mikkel Ræv er et stort Navn, Per Vædder er et lille Navn, ham sluger jeg,« sagde Ræven. »Nej, vil du ikke stille dig op til den Ledstolpe der henne, så vil jeg rende levende i dig,« sagde Vædderen. Jo, Ræven stillede sig op til Ledstolpen, men så rendte Vædderen til og stödte det ene Kjæbeben af ham. Så rendte Ræven ind i Skoven, og der kom han til et *Øg*, der gik med sit Føl. »Jeg vil have dit Føl,« sagde Ræven til Øget. »Nej, ikke uden du går ned ved Stranden og toer dig og kommer igjen og tørrer dig på det Håndklæde, der hænger bag ved mine Ben,« sagde Øget. Ræven gik så ned til Stranden og toede sig og kom igjen og vilde törre sig på Håndklædet, der hængte bag ved Øgets Ben; men så fejede hun til ham, så det andet Kjæbeben røg af. Så rendte Ræven længere ind i Skoven, og der kom han til en *Gås*, som gik med sine Gjæslinger. »Jeg vil have dine Gjæslinger,« sagde Ræven til hende. »Det får du ikke, uden du først vil sætte dig på min Ryg og sejle med ud i Stranden at se dig om,« sagde Gåsen. Det syntes Ræven nu ikke, at det var så farligt, og han satte sig op på Gåsens Ryg, og hun sejlede ud i Stranden med ham. Men da de var kommet langt ud, så dukkede Gåsen under, og Ræven han faldt af. Så sejlede Gåsen til Land og gik op til sine Gjæslinger. Ræven kom da også op langt om længe, og så rendte han dybt ind i Skoven og lagde sig under en stor Bøg. Der vilde han ligge, til han blev tör. Men der var nogen oppe i Bøgen at hugge törre Grene ned, og de lod Øksen falde ned, så den hug Rumpen af Ræven tæt ved Kroppen. »Så,« sagde Ræven, «man kan da heller aldrig snakke et Ord i Skoven, uden at Rumpen er af tæt ved Bagdelen.«

Fra Falster. Optegnet af Hans Peter Hansen.

V. Ræven og Ulven.

49. Lige Börn leger bedst.

Ræven og Ulven gik en Gang i Lag sammen om at gjøre Fangst til Vinterhold. De fik Hold på en Tønde og satte den i *Linå* Skov ved en Bæk, som kaldes *Hvidbæk,* og den Tønde vilde de nu samle fuld af Honning, det kunde blive en dejlig Vinterføde, mente de, og Bier var der nok af, så Honningen let kunde bjærges. De udførte nu deres Forsæt og fik godt nok Tønden fuld. Som de så går ovre i *Silkeborg Sønderskov* en Dag først på Vinteren, siger Mikkel: »Hør!« — »Hvad skal vi høre?« siger Ulven. »Det ringer, kan du ikke høre det? A skal hen og døbe Börn!« Dermed render Mikkel hen over Isen for at komme over til den anden Side, for det frøs godt, og der var tyk Is på. Men han løb jo til Honningtønden og tog sig et godt Måltid. Da han siden kom tilbage til Ulven, spurgte denne ud om Barselet, og hvad Bårnet så kom til at hedde: »Slik—om—bred!« svarede Ræven. Nå, de gik i andre tre Dage, og Vinteren tog til, og det kneb for Føden. Af og til talte de om Honningtønden, men Ulven mente, at de ikke skulde tage til den endnu, den skulde gjemmes, til det ret kneb. Så tykte Mikkel, det kunde være godt at få et andet Måltid, og Tænderne løb i Vand på ham. Da ringede det jo igjen, og han siger: »Ja, nu skal a afsted!« — »Hvad skal du afsted efter?« — «A skal hen at døbe Börn i Dag igjen.« — »Det er da et Pokkers Arbejde, du har med den Døben-Börn.« Men det lod Ræven, som han ikke hørte, og han rendte sådan omkring, at han til sidst fik gjort Bekjendtskab med Honningtønden. Da han kom tilbage, spurgte Ulven om, hvad det Barn kom til at hedde. »Slik—midt—i!« svarede Ræven. Det var nogle sære Navne, tykte Ulven, og så går de igjen en Tid. Det kneb hårdt for Føden, og Vinteren var lang endnu. Den tredje Dag ringede det igjen, sådan sagde Ræven i det mindste. »Hvad mon det nu ringer for?« siger Ulven. »Der er Kirkegang begribeligvis, og a må missel afsted.« — »Hvad skal du afsted efter? Er der flere Börn at døbe?« Ja, det måtte der være, og Ulven tykte, at Mikkel havde det meget ondt med alt det Rend. Den Dag slikkede Ræven alt det, der var i Tønden. Så kommer han omsider tilbage, og Ulven spörger ham helt nysgjerrig om, hvad det Barn så kom til at hedde. »Slik—rent—op!« sagde Ræven, og Ulven morede sig over det mærkelige Navn. Noget efter siger Mikkel en Dag: »Skal vi ikke over at have noget af vor Honning?« — »Jo, nu troer a, vi skal til at begynde,« sagde Ulven, »for nu kniber det.« — »Skal vi så ikke gjøre den Akkord, at hvem der kan rende stærkest, den skal have det meste?» — »Lad gå,« siger Ulven, for han vidste jo, at han kunde rende meget det stærkeste. Så løber de, men da de kommer ud på *Hjul Sø*, begynder Mikkel at sagtne i Farten og blev langt tilbage, hvorimod Ulven sprang nok så lystig og snart kom ham ud af Syne. Da gjör Mikkel omkring og sætter ad Skoven til; han kom ikke til Honningtønden den Dag, og Ulven, ja, han fik en lang Næse og blev nu klog på, hvad det var for Börn, Mikkel havde döbt. Så var de fra hinanden i flere Dage. Da havde *Silkeborgerne* været oppe i Søen at trække Våd og havde taget et helt Læs Fisk. På Hjemvejen havde de tabt en rigtig stor Fisk, og den finder Mikkel. I detsamme kommer Ulven til og siger: »Hvor Pokker har du fanget den?« — »A har været ude at kolpe!« siger Ræven. »Ja, kan du sådan fiske, så har du ingen Betryk.« — »Å—å, a kunde missel have taget mange flere, men a var for lidt stærk, der skal lige godt Kræfter til. Du kunde trække en svær Hoben i Land, for du er så umådelig stærk.« — «Vil du vise mig, hvordan a skal bære mig ad,« siger Ulven, »så vil a prøve det.« De følges da ad ud på Søen til et Kolphul. »Her vil vi prøve det,« siger Mikkel, »og nu kan du putte din Hale der ned.« Ja, det gjorde han, og da det frøs knasendes hårdt, varede det ikke længe, inden Halen frøs fast, og det begyndte at svie dygtig i den. »Nu hænger de ved,« sagde Ulven. «Sid stille,« sagde Ræven, »for du kan trække mange flere op.« Så frøs den nu rigtig godt fast. »Da prøv nu og tag ved,« siger Mikkel. Så tog han ved, men han kunde ikke rykke den Mængde Fisk op. »Ryk bedre til,« sagde Mikkel. Så trak han, te det knasede i hans Ryg, men han sad lige fast. Da nu Mikkel mærkede, at Ulven var fæstet rigtig godt, strøg han op efter *Hårup* til og løb Byen rundt og fik alle de Hunde efter sig, te der var i Byen. Dernæst farer han ned på Søen, hvor Ulven sad, og lod stryge om ved Siden af ham. Da nu Ulven så de mangfoldige Hunde komme sættende hen imod ham, så tog han et ordentligt Tag, og nu gav det Slip. Men han rev Halen af, og den Hale ligger nok i Hjul Sø endnu. Ræven derimod satte ad Skoven til, for brav Karl hytter sig selv.

Sören Hansen, Hårup.

Forhen trykt i »Den nye Almanak.« 1889.

50. Den narrede Ræv.

En anden Gang gik Ræven ude på Kræn Åstruppes Ager tæt ved Rajsvejen. Sulten og slunken var han, for det var længe siden han havde fundet sig en fed Bid. Men så kom der da i det samme en Ålemand kjørende hen ad Vejen, og Mikkel fik travlt. Først løb han hen i Grøften forud for Ålemanden, for at denne ikke skulde se ham, og så op på Vejen, hvor han lagde sig, som han var død. Da Manden så Ræven ligge, troede han også, at Mikkel havde endt sit Liv, og smed ham for Skindets Skyld op bag i Vognen. Der lå nu Mikkel og listede ét Åleknippe ud af Vognen efter et andet, og da han så syntes, det var nok, sprang han selv ned bag efter, uden at Manden mærkede det mindste dertil. Ræven gjorde sig til Gode det bedste han kunde. Da kom der en anden stakkels Ræv gående, som heller ikke i lang Tid havde nydt noget, og bad da så mindelig om at få lidt med, men det blev ikke tilladt. Ja, om hans Bro'r da så ikke vilde give ham et godt Råd med Hensyn til, hvor sådan noget var at bekomme? Jo, dertil var den første villig, og han forsikrede da, at han ikke vidste bedre, end at den anden skulde løbe alt hvad han kunde ind efter *Rajs*, så vilde han nok nå Ålemanden, og da gjaldt det om at komme forbi Vognen uden at blive seet, for så skulde han bare lægge sig ned på Vejen og lade, som han var død, sådan var han, forsikrede den første, kommen til Ålene. Den anden gjorde så, som det var ham sagt, men Ålemanden havde imidlertid opdaget, at både Ræven og Ålene var borte. Da han så så den anden Ræv, blev han rigtig glad ved at få Hævn, som han troede, over Ugjerningsmanden, og gav sig ubarmhjærtig til at prygle løs på Stakkelen, der bange holdt det ud, fordi han troede, at han på den Vis til sidst skulde bekomme et Knippe Ål. Men så kunde han ikke længere holde det ud og måtte til at løbe derfra, skjöndt han var så forslået, at han næsten ikke kunde. Lidt efter traf han påny den forrige Ræv og klagede sig da ynkelig over, sådan som det var gået ham. Ja, sagde den første, da troede han da nok, at han temmelig sikkert vidste, hvor der lå en rigtig god Ost, som han kunde få, hvis han vilde gjøre, som han sagde. Ja, det vilde den anden jo da så gjærne, for han var så sulten, at Tarmene ringlede i Livet på ham. Så fulgtes de ad ned til Fjorden; der var Is på, men et Sted var der hugget et Hul, og derhen gik den første så ned og sagde, at han kunde tydelig se en udmærket god Ost nede på Bunden, og nu skulde den anden bare jage Halen ned i Hullet og sidde rigtig stille, så vilde Osten til sidst bide sig fast, men det vilde svie en Del først. Han skulde bare holde længe ud, og dermed gik den første sin Vej. Men den anden Stakkel sad, indtil Halen frøs fast, og da han nu til sidst vilde rykke den op, gik den af oppe ved Kroppen, og han fik hverken den eller Osten med sig. Maren Olesdatter, Åstrup ved Randers.

51. Ulvens Hale.

En Gang fulgtes Ulven og Ræven hen ad Vejen. Så kom de til en Sø, der var frossen. Så siger Ræven: »Her kan vi få noget at æde.« — »Hvordan det?« siger Ulven. »Jo, her er mange Fisk i Søen,« sagde Ræven, »nu vil jeg skrabe Hul på Isen, og så skal du stikke din Hale derned. Når så Fiskene de bider på, skal du stræbe at trække Halen op, jeg skal da gribe dem, eftersom de kommer.« Ja, Ræven skrabte Hul på Isen, og Ulven stak sin Hale derned. Men da den havde siddet en Tid, så siger Ræven: »Prøv nu og træk Halen til dig, nu er der vist Fisk på den.« Ulven prøvede også på at tage Halen op, men den rykkede og rykkede og kunde ikke tage den. »Det må nok være en stor Fisk,« siger Ræven, »jeg kommer vel til at rende ad Skoven for at hente Hjælp,« og dermed rendte han, men Ulven blev siddende. Så blev Ulven i det samme Skytten vaer, der kom med alle hans Hunde. »Hille Knø Pine, jeg må afsted!« råber den og flyver til, så Halen slap af i Rövenden, og der sidder den den Dag i Dag er.

52. Ræven i Brønden.

Der var en Ræv, der en Aften kom til at se ned i en Brønd, og der nede fik han Öje på Månen, som spejlede sig i Vandet. Men nu vidste han ikke, hvad det var for noget rart noget, og da han forestillede sig, at det måtte være en Ost, fik han Lyst til at undersøge den Ting nöjere. Der var to Spande i Brønden, som gik om en Tridse, og så sprang han i den ene, hvorpå han i en Fart kom til Bunden og fik ret at se, hvad den Ost bestod af. Men nu kunde han ikke komme op igjen, så han måtte blive siddende og vente på, hvad Lykken vilde bringe.

Tidlig næste Morgen kommer Ulven derhen, og den kommer hændelsesvis til at kikke ned i Brønden. »Hvad sidder du der efter?» siger han til Ræven. »Å, å sidder og æder på en Ost,« svarer Ræven. »Kan a ikke få noget med af den?« siger Ulven så. »Jo, det kan du godt, du kan sætte dig i den anden Spand, og så kan du nemt komme herned.« Det vilde Ræven jo gjærne, og han sprang i Spanden, men da han var tungere end Ræven, kunde han vætte ham op, og så gik de om ved hverandre på Halvvejen. »Hvad, hvordan går dether til?« siger Ulven. »Å, det går herlig,« var Rævens Svar, »det er én op og en anden ned.« Da han kom til Ovret, hoppede han af Spanden og var fri, men Ulven måtte kjönt blive siddende, til der kom Folk og fangede ham.

Ane Grönkjær, Ildsgård.

53. Mennesket.

En ung Ulv og en Ræv fulgtes ad. Så siger Ulven til Ræven, at han vilde gjærne se et Menneske. Det kunde nok ske, sagde Ræven, og knap efter kom de til en Karl, der gik på Arbejde. »Er det et Menneske?« sagde Ulven. «Nej, vi må videre frem.« Så kommer de til en Pige, som gik med en Kurv på Armen. Det var heller ikke et Menneske. Endelig kommer de til en Skytte. »Der er et Menneske,« sagde Ræven, «gå du kuns nu hen imod ham, jeg skal lige om bag den Busk og pisse først.« Så løb den sin Vej, men Ulven blev skudt. 51 og 53 ved E. T. K.

Følgende Varianter nævnes:

54. Ræven og Ulven. Gl. d. M. II. 114.

55. Ræv og Ulv. Gl. d. M. II. 115.

VI. Ræven og Storken som Gjæst.

56. Mikkels Gjæstebud.

Det var Mikkel og Storken, de var ret gode Venner og kom da sammen. En Gang siger Mikkel, om Storken ikke vilde komme hen at besøge ham en Dag og spise Aftensmad hos ham. Jo Tak, det vilde han nok. Mikkel han får standet nogle tynde Suppe, og dem kommer han i et fladt hvidt Fad, da han skal til at rette an for Storken. Da de skal til at spise, Storken han hugger jo, og han hugger ned i Bunden af Fadet med denher lange Snabel, men han fik jo intet af det. Så siger Mikkel: »A er ræd, du ikke nyder noget af det.« — »Jo Tak!« siger Storken, »det går ret godt.« Mikkel han slarker i sig med Tungen, han kunde jo tage det. Så sidder de og holder lidt Samtale. Mikkel siger: »Du kan jo sagtens, du kan sådan flyve fra alting.« — »Ja,« siger Storken, «du kan og gjærne lære at flyve, a skal øve dig i det en Dag, vi har god Tid. Men nu har a besögt dig, vil du nu ikke komme om og besøge mig i Morgen Aften?« Jo, det vilde Mikkel da gjærne. Så får Storken en Trepæglefiaske, og den slår han Halsen af, og han får nogle Tusser og nogle Frøer samlet i den, så den bliver som fyldt. Mikkel kommer, og de skulde til at spise. Han slikker runden om Flaskemunden, han kunde jo ikke få noget af det der nede, men Storken han hugger ned med Snaffelen og gjör sig ret til Gode. »A er ræd, du nyder ikke noget, Mikkel.« — »Jo Tak!« siger Mikkel, han var jo så lådden og vilde ikke gå ved, han fik ikke noget, da han havde narret Storken i Forvejen. Så aftaler de, te Mikkel skulde komme om anden Dagen, og så skulde Storken lære ham at flyve. Nå, Mikkel kommer, og Storken siger: »Sæt dig nu op på min Ryg.« Så gjör han det, og Storken flyver løs med ham dygtig op ad. »Troer du nu ikke, du kan flyve?« Nej, han var så ræd, det var forskrækkeligt. »Ja, bred nu din Hale godt,« siger han Storken. Så flyver han da så höjt op med ham, som han tykte, og vender sig så lige om i Luften, te Mikkel falder ned. Så hujer Storken til ham: »Sni, Mikkel! sni, Mikkel! sni!« Men Mikkel han bliver jo ved at falde lige ned og slår Indvoldene ud af sig, da han kom imod Jorden. Storken flöj nu ned og så til ham og tog det af ham, han tykte, han kunde bruge. Niels Pedersen, Mejrup.

Sni ɔ: gå (flyve) på Sned.

57. Storken til Taffels.

Storken havde en Gang været henne at fiske Ål, og så bød han Ræven hjem til Taffels. Han havde lavet Suppe på Ålene i en Skjæggemand, og den satte han på Bordet, men Ræven kunde jo ikke få noget af Suppen, han måtte nöjes med at ligge og slikke Storken om Næbbet, når den trak det op af Suppen, det var altså den eneste Beværtning, han fik ud af det, men Storken kunde få både Ål og Suppe. Så vilde Ræven gjøre Storken Gjengjæld, og da han havde fået en Fangst, bød han Storken hjem til Taffels. Da den nu kommer, og Ræven får Suppen færdig, så hælder han dem op på en flad Sten, og der kunde Storken ingen Ting få ud af Måltidet, men Ræven gjorde sig nok så herlig til Gode.

Peder Skrædder, Tvis.

58. Lön som forskyldt.

En Gang bød Mikkel Per med de røde Hoser til Gjæst. Retterne blev fremsatte på flade Tallerkener. Ræven slikkede grådig i sig, men Storken pikkede omkring med sit lange Næb og fik intet. »Det skal du få betalt,« tænkte Per. Han indbød da Mikkel, som også kom. Da Maden blev sat frem, blev den sat på Bordet i en Kjærne. Da kunde Storken ret hugge i sig, men Ræven slikkede kun udenom, og fik da Løn som forskyldt.

Anna Ludvigsen, Døstrup.

59. Lige for Lige.

Jet Gang böj Mikkel Röw æ Stårk te Gjæst. Law di så skuld te Bords, så tow Mikkel et hel flad Lærken å læt alld di goi Rætter åp å. »Vær så goi å ströv!« soi han te Per Stårk å griin i æ Skjæg, sjæl slekket han i sæ, te hans Lyw struttet. Per Stårk pekket i et flad Lærken mæ sin lanng Neb å kund aller fåen Kromm å måt gå slunken jæm. Føst böj han Mikkel te Gjæst dænd næst Søndda. Mikkel kom åsse. Da di så skuld te Bords, å di lækker Rætter lowt så dæjle, te æ Vand løv Mikkel te æ Tænd, så tow Per dæm å kom em alldsammel i en Kjærn, å så soi han: »Vær så goi å tej ve,« å gaflet sjæl i sæ, mæn han kunnd. Mikkel slikket sæ om æ Mund å udden å æ Kjærn, å måt go mæ en lang Nejs å et hungre Lyv fra æ Boer. »Vel bekomme,« soj æ Stårk, »Liig få Liig, Mikkel.« Å så skrogget Mikkel a.

Anna Ludvigsen, Døstrup.

VII. Ræven og Skaden (Ravnen) i Fællig.

60. Skaden og Ræven.

Der var en Skade, der havde sin Rede oppe i en Trætop, og så havde Ræven sin Hule neden under. Men han pønsede på tidlig og silde, om han ikke kunde få listet sig til at snappe én af Skadeungerne, Dog kunde han aldrig få Held til det. Så en Dag var det sådan et sölle Vejrlig, Vand og Blæst, så siger han til Skaden: »Du er en Nar, Klavs! du boer så höjt oppe i sådan et Vejr, du skulde komme ned og være ved mig, der er Ly.« Nej, det vilde Skaden ikke. »Ja, hvad lider ikke dine Börn i sådan et Vejrlig.« Men det var det samme, Skaden vilde ikke. Men nu var det jo ondt nok for den at forsörge alle sine seks Unger, den var ene om det, og det slemme Vejr blev ved, så den til sidst blev noget kjed af at være så höjt til Vejrs og tykte, te det kunde også være godt nok at komme ned mod Jorden. Nu var Ræven også ene, for dens Mage var bleven skudt, og så tænkte Skaden, te kanske de kunde også leve fredelig med hverandre, og så flytter den ned i Ræveboen med alle sine Unger og sit Kram. De levede jo godt sammen i nogle Dage og var så gode Venner, og i den Tid hentede Ræven én Gås efter en anden og Lam til deres Føde. Men Skaden hentede ingen Ting. Så sagde Ræven til den: Det kunde ikke blive ved at gå sådan, han kunde ikke blive ved at forsörge hveren, hun skulde også ud og skaffe ind. Ja, så skulde Skaden ud næste Morgen. Men hvad skeer? den Gang hun så kom hjem, så havde Ræven ædt alle hendes Unger. Nu vilde hun jo ikke være der længere, og hun pønsede på Hævn. Så vidste hun, hvor der var sådan en stræng Hund, og der flyver hun til og fortæller Hunden sådan og sådan, der var en Rævbo under det Træ, og der var en Ræv med mange Unger. Hunden blev jo glad over at få det at vide, men den kunde jo ikke komme ind i Hullet. Så finder Skaden på at få Hunden til at lægge sig alstille hen, som den var død, og så flyver den hen til Ræven og siger, te nu vidste den, hvor der lå et fedt Får, men den kunde ikke magte at slæbe det hjem til deres Bo. Nå, Ræven blev jo glad over at høre dether, og han afsted med Skaden derhen, hvor Hunden lå. Den flyver så op og griber fat i Ræven, og de kom til at slås forfærdelig. Ræven skreg og tiggede til Skaden, hun skulde endelig komme og hjælpe ham. Men hun sagde: »Nej, i Dag skal du lide, fordi du i Går slog alle mine Börn ihjel, nu skal du selv dø.« Da de havde slåedes en Times Tid, måtte Ræven give sig, og Hunden bed ham ihjel. Så tog den og Skaden hen til Træet, og hun gik ind og hentede alle hans Unger, og de undlivede dem, og så tog de det, der var. Så fulgte Skaden med Hunden hjem, og de slog dem sammen og levede i Fællesskab og Enighed med hinanden.

Maren Pedersdatter, Tjörring.

61. Ræven og Skaden.

Ræven han siger til Skaden: »Vi kan godt bo i ét Kvarter.« Så flyttede de også sammen og samlede dygtig hjem. Begge to havde de Unger og havde alting til fælles, det, de bjærgede. En Dag, de begge to var ude, havde Mikkel sagt til hans Börn, te de skulde æde Skadens Unger. Da Skaden kom hjem og så, te hendes Börn var ædte, var hun jo harmet over det. Så tager hun hen til en stor Gård, der var, og der havde de en Hund, der hed Trofast, den siger hun til, om den kunde ikke hjælpe hende at hævne sig på Ræven, for i Går da åd Rævens Unger hendes Unger. Trofast siger jo, når hun bare kunde få Ræven ud i Skoven, så skulde han ligge død ved et Træ. Om Aftenen, Skaden kommer hjem, siger hun: »A kan fortælle dig nyt, Mikkel!« — »Hvad er det?« siger han. »Trofast ligger her ude i Skoven og er død, nu jager han da ikke efter dig mere, i Morgen så vil vi ud og se til ham.« Ja, det var Mikkel villig nok til. Den Gang de kommer ud til Hunden, og Mikkel seer ham, så siger han: »A er ræd, han ligger på Lur.« — «Nej, det skal du ikke være ræd for,« siger Skaden. »Vil du da gå hen og pikke et af hans Öjne ud, så vil a nok gå hen til ham.« Så fik Skaden fundet en Ært og kom med og siger, det var hans Öjesten. Mikkel går da derhen og vil til at ruske i Trofast, men han vågner jo, og så hujer Mikkel til Skaden: »Kom og hjælp mig! kom og hjælp mig, han slider i mit Skind!« — »Nej, i Går var der Börneleg,« siger Skaden, »i Dag slås de gamle Karle.« Så bed Trofast Mikkel ihjel.

Niels Pedersen, Mejrup.

---

62. Miggel Ræw å Klaws Skae.

Dæ bowe ej Gaj i Ræw i sin Hule oer ed Træ i Skowi, ha he Miggel. Men åppe i Træed bowe Klaws Skae mæ sinne syw Åwer. Så vå de ej Daw, a di vå ed fåfærdeli Blæsevær, da råvde Miggel åp te Klaws: «Du sku tae å fløtte ner te mæj, så ku vi bow lunt å gåt i Samli, å vi ku skævdes te å hæjde Føje væ aen Daw, så ku da dej eine alti bliwe jæme å passe Åwerne.« — »Næj,« sae Klaws. »je æ'dde får å fløtte.« Men Stormi tåw te, å Ræwi blew ve å freste ham, så tesist ga han ætter å fløtte ner i Hulen. Na dæj føste Daw sku Miggel u å hæjde nåve å æe, å de gik så möj dæjli imæns, få Åwerne ku læje så rart sammel. Dawi ætter sku Klaws te'en, men om Awtni, da ha kom jæm, vå alle hans Åwer bårde. Så græ Klaws å sae, Miggel sku skaf dæm, men de ku ha ju'dde, få hans Åwer hae ju æt dem. Miggel ha leje hæller kun a Klaws å sae, a va der skede i Bönelæj, ku ha'dde svare får. Men Klaws gik hæn i Skowi, vo Hunni Nobus bowe, å fåtalte ham sin Nøje. »Håhå,« sae Nobus, »dej Kal ska vi nåk korere, na lægger je mæj hær, lissem je æ døje, så go du hen å sier, a na æ Nobus døje.« De goer Klaws åsse, men Miggel vil ette trow ed, å törde ette go mæ hæn å sej ham. Så mode Klaws ju tebae te Nobus igæn å hæjde Ro. »Nå,« mejnde Nobus, »ka du ta tow Æærder å go hæn å visse ham å bille ham ej, a de æ minne Öjnstejn. Så fig Klaws da tow Æærder lejd åp å söjde hæn te Miggel mæ. »Hæ ska du sej,« sae ha, »her æ Nobus's Öjnstejn, dem há je hagged u a Howed på ham.« Men na blew Miggel da gruli nøsgærri å fulde mæ; ha torde dow ette go hejlt hæn te Nobus, men hollde sæj ed Støgge frae. »Dæ ka du sej, ha æ døje,« sae Klaws, å begöjde å hogge å riwe i Nobus. Na fig Miggel Mow å kom hæn å snusse tee ham. Men lie i de same blew Nobus nåk lewje, å orrræv bee ha Miggel hejlt ijæl. Så sköjde di dem hæn i Hulen å slow alle Ræveåwerne ijæl, å na kåm Skaeåwerne ju få Dawsens Lyss igæn, få di vå gaske leweje inåw. Så fuuls di a allesammel hæn te Ræwi å slæwde i ham å hagge ham, å

så tog de hans arme, forknusede Krop,
og udi et Træ de ham klyngede op.
der hænger nu Mikkel og hviler sine Ben
:,: så smukt i en Gren :,: .

men sien dej Ti bøgger Skai ette sammel mæ Ræwi.

P. V. Jensen, Stige.

63. Ræven hos Ravnen.

En Gang det var et meget stærkt Stormvejr, kom Mikkel Ræv hen under et Træ, hvor en Ravn havde sin Rede, og den råbte da op til Ravnen: »Du skulde blot komme herned med dine Unger og prøve, hvor her er dejlig lunt nede.« — »Nej,« sagde Ravnen, »jeg stoler ikke på dig,« men Mikkel vedblev at tale smigrende og i höje Toner om, hvor godt den mente det, at den omsider fik lokket Ravnen med Ungerne ned til sig, men nu var den ikke sen til at få fat i Ungerne. Ravnen blev rasende og tænkte nu kun på at hævne sig, den gik derfor hen til en Hund, som hed Nabbes, og bad den om at hjælpe sig med at få Hævn over Mikkel. De blev nu enige om, at Nabbes skulde stille sig an, som den var død. Ravnen gik da hen til Ræven og fortalte den, at nu var Nabbes død, og den sagde: »Der kan du få dig en rigtig Smovs.« — »Nej,« sagde Ræven, »du narrer mig,« men Ravnen forsikrede, at det var sandt, »og,« sagde den, »for at du kan se, at jeg taler sandt, skal jeg hente begge dens Öjenstene.« Den flöj nu hen og gjorde, ligesom den hakkede i Nabbes' Öjne, og kom så tilbage og viste Ræven dem, men det var to Ærter. Nu troede da Mikkel, at det var sandt, og løb hen til Nabbes, men da den begyndte at gribe fat i Nabbes, sprang denne op og foer løs på Mikkel, idet den sagde: »E Gåe va e kon Börneleg, men e Dav ska

di gammel Kaal slåes, ræt no ska do flåes,« og derpå rev den Mikkel ihjel.
Marie Johansen, Bøffelkobbel.

VIII. Mikkel Rævs Endeligt.

64. Mikkel Rævs Endeligt.

En Gang var der en Kone, hun boede i et lille Hus og havde en lille Kat. Så sagde hun til Katten: »Nu går jeg, jeg har sådan nogen dejlig Pølse hængende i min Skorsten, pas nu vel på, at ikke Ræven kommer og stjæler, og luk ham ikke ind, for ellers skal du få af Krabasken, kan du tro.« Og Konen gik. Da hun var borte, kom Mikkel og sagde: »Luk op, lille Mis! luk op!« — »Tur a kun wåww et!« mjavede Katten. Og så lokkede Mikkel så længe, til Katten sagde: »Ja, når du vil give mig det halve, så skal jeg vise dig, hvor Kjællingens Pølser hænger.« — »Det var dejligt,» tænkte Mikkel, »da skal jeg nok narre hende.» Og Missekatten lukkede op, og Mikkel kom ind, men aldrig så snart var han sluppen ind, för han snappede Pølsen, og der sad den lille Mis med en tör Mund. Da nu Kjællingen kom hjem og så, den ene Pølse manglede, blev hun rent desparat og tog Krabasken og baskede på den arme Kat. Og den rendte efter Ræven for at få Pølsen. Så mödte den da Mikkel, som meget höflig gav den den halve Pølse, og så gik de videre sammen. »Dersom nu Hundene kom efter dig, Mikkel!« sagde Katten, »véd du så et godt Råd?« Jeg véd ikke ét, men jeg har en hel Posefuld.« Lidt efter var der noget, der begyndte: »Vov, vov, vov!« sagde det. Katten flöj op i et Træ og råbte så ned: »Løs nu for Posen, Mikkel!« Men Hundene var efter Mikkel, og han fik ikke Tid til at løse Posen op; med Nød og næppe slap han ind i sin Hule, men sin Hale måtte han miste, for idet han løb ind i Hulen, snappede den ene Hund hans Hale af. Nu var Mikkel sulten, og så gik han ud i Skoven. Der mödte han en So med dens elleve små Grise, den havde ladet sig tabe i Skoven (for på Endelave der er en Skov på Odden, og der var den bleven tilbage). (Her mangler vist: Så bad Ræven om, at den matte æde én af dens Grise). Og så vilde den første synge ham en Vise, og så skreg den, te alle Skovens Grise kom og bed Mikkel. Derefter kom han til en Hoppe med sit Føl. Mikkel, som var rædsom sulten, bad, om han måtte æde Føllet. Jo, det måtte han, når han vilde trække en Torn ud af Hestens Bagben. Men da han vilde til at se derpå, fik han sådan et Slag, at han faldt halvdød omkuld. Så traskede han videre og kom til en Vædder, og da han var så elendig, så sulten og forslået, så bad han, om han måtte æde den. Jo gjærne, men så skulde han sætte sig ligefor med Flaben gab-åben, så Vædderen lige kunde løbe derind. Men så løb den i Stedet for Hornene ind på Mikkel, så han ynkelig omkom. Anna Moltke, Palsgård,

En Sammenstykning af forskjellige Fabler.

Følgende Varianter haves:

65. Katten og Ræven. Gl. d. M. III. 400.

66. Mikkel Rævs Endeligt. Gl. d. M. 117.

67. Ræven og de røde Hunde. Gl. d. M. I. 78.

Sammenblanding af forskjellige Fabler.

IX. Ræven og Soen.

68. Ræven, der blev skaldet.

De wa jæ*n* Gå*ng*, te en *Lam* å en G*o*s å en *Sow* di war uud å spasejer. Så blöw ed A*w*ten, å så vest di da e*t*, hwa dı sku gøjer. Så så æ So*w*, no ku æ G*o*s plo*k* nåwer Fe*j*er a*w* å bøg en H*u*s. Så såå en te æ La*m*, te dæ*n*d ku plo*k* nåwed å si To*w* å bøg en H*u*s a*w*. Så bøged æ So*w* sæ jæ*n* a Ste*j*en. Så gjoor di åse de. Så hæ*n* o æ Næt så ka*m* æ Röw. Så såå en te æ G*o*s, om en måt go hæ*n* å tre*m*p å tra*m*p si H*u*s ne*j*er. Så såå en: »Ja, dæ*n*d ska nåk st*o*.« Å så gik en åse åp å tre*m*ped å tra*m*ped æ H*u*s ne*j*er, å så *o*ed en æ G*o*s. Så gik en hæ*n* te æ La*m* å såå, om en måt go hæ*n* å tre*m*p å tra*m*p o si H*u*s. Så så en ja, dæ*n*d sku nåk st*o*. Så gik en åse åp å tre*m*ped å tra*m*ped *o* en, å så fild en ne*j*er, å så *o*ed en æ La*m*. Så gik en hæ*n* te æ So*w* å såå, om dænd måt e*t* go åp o si H*u*s å tre*m*p å tra*m*p si H*u*s ne*j*er. Så så en ja, dæ*n*d sku nåk st*o*. Så gik en åse åp å tre*m*ped å tra*m*ped *o* en, men dæ*n*d kund e*t* fo en ne*j*er. Å så spuur en, om en e*t* måt fo æ Ho*w*e e*n*d. Jåww, de måt en da gjaan. Så fæk en åse æ Ho*w*e e*n*d, mæn så spuur en, om en e*t* måt kom e*n*d ater æ boww. Jåww, de måt en da gjaan. Mæn så slop en he*j*el e*n*d. Så la*w* en kam he*j*el e*n*d, så såå en, om en måt e*t* kom *i* æ Skaf. Så så hon næ*j*, dææр hååd hon hend Mad. Så såå en, om en e*t* måt kom *i* æ Kjaan. Næjj, dæær hååd hon hend Smör. Mæn dæ*n*d gik der*i* ily*w*el, å så håd hon liig en Kjel kooghid Wa*n*d å slow ne*j*er *o* en, å så kam en åp, å så gik en ne*j*er ad æ Mowes å rest sæ, å så gik ålld æ H*o*er *å* en.

Fortalt at Ane Johanne Madsen, der havde hørt det af en Pige ovre fra Egebjærg i Skarrild. P. Kristensen.

69. Ræven i Kjærnen.

Så fandt et *Svin* å en *Gos* jæn Gång o å byg sæj hwær et Hus, æ Svin bøgt sit åw Stien, å æ Gos sit åw Fier. Så jæn Daw kam æ Ræw hæn tel æ Gos å soo: »Å, læ mæ kom end, læ mæ kom end, æ frøs, æ frøs.« — »Næj,« så æ Gos. »Så puster æ dit Hus om.« — »Ja pust, ja pust kun tel, mit Hus de stor nåk stell.« Æ Ræw blöw ve å plaw om å kom end, æjsen vil han pust æ Hus om, mæn han fæk altid de samm Svar, å æ Hus ståw nåk stell, å så gå dæn sæj tel å pust så græsle, å all æ Fier, æ Hus var bøgt åw, flöj rundt o all æ Marker, å så spiist dænd æ Gos. Så gik æ Ræw hæn tel æ Svin å baj åsse dæær om å kom end, mæn dæær gik e den lissådant,'de nyt it, a den truet mæ å pust æ Hus om, for æ Svin vist nåk, a dæn it kund pust dens Stenhus om. »Æ hie, æ hæ ingen Ti å lok åp,« soo dæn. »Å jo, lok åp, lok åp, dæ komme Skyttere.« Så lot en da ændelig åp å soo, dæn kun go hæn å sæt sæj i æ Skåsten å værrm sæj, for æ Svin var jo ve å hie, så æ Skåsten var gåt varm. Da dæn ho sat dær et lèt, begyndt dæn å sæjj sådan for sæj sjæl: »Åå, vor dæn æ dæjle varm, dæn var goe å stieg et Svin o.« — »Va sæje do?« så æ Svin. Mæn dæn svaar it, mæn blöw ve å sæjj e hæn få sæj. Da let Ti var forlåffen, såw æ Svin u a æ Vinne å råft: »Uu, dær komme Skytten.« — »Vor skal æ hæn, vor skal æ hæn?« råft æ Ræw. »Spring i Kjærn, spring i Kjærn!« so æ Svin, for æ Kjærn ståw just mit o æ Gul, da den nyssens ho kjærne. Så sprang æ Ræw i æ Kjærn, å så var æ Svin it sin te å løf hæn, gråf en Kil kågend Vand å sla nee i æ Kjærn öwer æ Ræw, så den blöw skåldet ihjæl.

Pastor H. Bech, Als.

Æ hie ɔ: jeg heder, varmer Ovnen.

X. Ræv, Gås, Får og Hest.

70. Mikkels Død. Arne. S. 79. Ligner noget VIII.

XI. Rævens Lopper.

71. Ræven skiller sig ved Lopperne.

Når Ræven vil skille sig ved sine Lopper, går den til Havet, Åen eller Bækken, stikker den yderste Ende af Halen i Vandet og går sagte baglænds, til Vandet står over ham, så nær som Næsen. Ved den sagte Gang har alle Lopperne fået Tid til at trække sig tilbage, bort fra Vandet, og når de er komne ud på den yderste Spids af Næsen, som er kold — for alle Hunde og Ræve har nemlig koldt Blod i Næsen, derfor er den mere kold end det övrige Legeme — så huer de ikke at være der, men hopper bort, og Ræven er dem kvit.

Fra Vendsyssel. A. E. Jakobsen, Örritslev.

72. Den tykke Rævepels er et yndet Opholdssted for Lopperne, men Mikkel holder ikke mer af de Gjæster end andre Folk. Derfor tager han en Tot Hø i Munden og vader langsomt ud i Stranden, Lopperne vil helst have deres på det Törre og kryber derfor i Vejret efterhånden, som Vandet går op ad Mikkels Krop. Tilsidst har han kun Snuden med Høet over Vandet, og der er alle Lopperne krøben op. Så slipper han Høet, trækker Hovedet ned under Vandet med og lister sig lettet til Land igjen.

Karen Toxværd.

XII. Rævenes Strid.

73. Ræven laber.

Det var en Morgen i Høstens Tid, at jeg stod udenfor Gården. Da hørte jeg sådan en Allarm henne ved Vandingen. Så gik jeg derhen, og da var det tre Ræve, der stod og skjændtes. Da jeg kom derhen, sagde de til mig, at jeg gjærne kunde afgjøre deres Strid. De vilde have at vide, hvem af dem der var en Lögner. Den ene sagde: »Jeg har i mine Dage ædt mere råt Kjød end kogt og stegt.« Den anden sagde: »Jeg har i mine Dage gået og løbet mere end kjørt og redet.« Den tredje sagde: »Jeg har drukket mere Vand end Vin og Mjöd.« I Førstningen syntes jeg, at de havde Ret allesammen, men omsider siger jeg til den tredje: »Du er en Lögner, ti du drikker ikke, men du laber.«

Kristen Lavridsen, Skallerup.

74. Hvem löj? Gl. d. M. III. 399.

XIII. Ræven og Kokken.

75. Bordbönnen.

En Kok gik ude og skrabte. Så kom Ræven og snakkede til ham, for det var, mens Dyrene kunde snakke. I det Kokken nu seer ham, flyver den op på et Byled, og så galer den. Så siger Ræven: »Du er en meget dygtig Mand i dit Embede, men du er dog ikke så dygtig, som din Formand var.« — »Hvordan mener du med det?« siger Kokken. »Jo,« siger Ræven, »for han kunde lukke hans Öjne og gale.« — »Ja, det kan a også,« sagde Kokken, og han lukkede Öjnene og gav sig til at gale. I det samme så snapper Ræven ham. Så siger Kokken: »Du er en meget dygtig og höflig Mand i dit Embede, men du er dog ikke så dygtig, som din Formand var.« — «Hvorfor ikke det?« siger Ræven. »Jo, for han læste altid til Bords, för han spiste,« sagde Kokken. Ja, det gjör a også,« sagde Ræven, og så begynder han og vil læse. Men da flyver Kokken op i et Træ, der stod på Diget ved Siden af Leddet, og så siger han: »Håhåhå, Mikkel, du skal aldrig takke for Mad, förend du får spist.« Peder Møllersvend, Brandstrup.

76. De villele Svende,

En anden Gang var Ræven også bleven sulten. Da gik han og luskede omkring ved Anders Mortensens Kålgårdsdige. Der stod Kokken og galede. »Do æ da en vildele Broer te å gool,« sagde Ræven, »mæn di Fåer war endda nåk så vildele, få han ku lok hans Ywn å sto opo de jænn Bien å gool.« Ja, det vilde og kunde da Kokken også. Men så snappede Ræven ham og løb ned ad Agrene. Da han standsede lidt, sagde Kokken: »Ja, do æ rejdinåk en vildele Broer, Meggel, mæn di Fåer wa da mier vildele.« Så sagde Ræven, det kunde han da ikke vide. »Jåw,« svarede Kokken, »få nærensti han haj fåt fat i en gue Stieg, så lot han hans Hæjer sammel å tagget Wåhæær.« Ja, det vilde og kunde Ræven da også. Men så flöj Kokken, og Mikkel stod slukøret tilbage. Nogen Tid efter kom han ned forbi bitte Kræn Åstruppes Ager. Der stod to Karle og grøftede. »A tøgges, do sier så slugøret ud, Miggel,« sagde den ene. Ja, så fortalte han da, hvor slemt han nylig var bleven narret. Karlene sagde så, at de følte da sådan Medlidenhed med ham, og at de vilde gå hjem og hente en god Bid til ham, for det var Synd, at han slet intet skulde have. De gik, og Mikkel ventede. Da han så, at de kom med en stor Pose, begyndte han at slikke sig om Munden. Karlene sagde så, at han endelig måtte passe på, når de nu lukkede op, og han var også til Rede. Da kom der to store røde Hunde springende ud af Posen. Mikkel måtte lade sit Liv, men først var det, at han skulde have sagt, at Frænde er altid Frænde værst.

Maren Olesdatter, Åstrup ved Randers.

77. Der var en Gang en Ræv, der kom til en Gård og gav sig til at lege med Kokken.
(synges): Og så ryt han Fjerene af hans Hale.
Men så kom der nogle og så det, og så rendte Ræven ind i Heden og gjemte sig
(synges): for han var nu altid så fjale. E. T. K.

78. Ræven og Hanen. Skgr. VIII. 675.

79. Ræven og Hanen. Gl, d. M. III. 397.

XIV. 80. Ræven og Musvitten. J. K., D. F. II. 7.

Har megen Lighed med VII. Den foreliggende Form alt for udpyntet og ufolkelig.

XV. Dyrenes Fred.

81. Hönsene kom tidlig ud om Morgenen og flöj så op i Buskene. Så kom Mikkel og sagde til dem: »Har I hørt det, te der nu er lyst Fred imellem Hund og Hare og imellem Ræv og Kok?« Nej, det havde de ikke hørt. »Ja, da er det Tilfældet, og I kan godt komme herned til mig.« Nej, det vilde de ikke. Så seer Kokken så meget vist hen over Skoven. »Hvad er det, du seer efter?« siger Ræven. »Å, det er to røde Mynder, der kommer derhenne.« — »Farvel!« siger Mikkel. »Hejj bi, der er jo lyst Fred.« — »Å, det kan være, de har ikke hørt det,« sagde Ræven, og så kom Jægeren og skød ham. Niels Pedersen, Mejrup.

XVI. Rævens Pels.

82. En Jæger var en Dag ude på Jagt og kom da til at mangle Skud. Men da han fik Mikkel at se, greb han et Söm af Lommen og lagde for, skød og traf Mikkel, som denne løb forbi et Træ, således i Halen, at han ved Sömmet blev fæstet til Træet. Da Jægeren så dette, sprang han til og skar et Kors med en Kniv i Rævens Pande, og nu kunde Mikkel slippe fra Stedet, da den nu løb uden at tage Pelsen med.
Seminarist P. Olsen, Svendborg Amt.

XVII. Hanens Koner.

83. Hanen gik på Møddingen og spankede om mellem sine

Höns. Så kom Manden ud i Dören, lagde Armene på den nederste Halvdör og så helt mismodig ud. »Hvad er der nu i Vejen med Faer?« sa'e Hanen. »Å,« sa'e Manden, »jeg kan slet ikke styre min Kone, hun er rent gal i Dag.« — »Så er du også en dårlig Mand,« sa'e Hanen, »jeg har ti Koner, og kan prægtig styre dem alle.« Martin Nielsen, Stangegård, Åkirkeby.

84. Husbonden og Hanen. Skgr. VIII. 674.

85. Hunden og Hanen. Gl. d. M. II. 113.

XVIII. Husmusens Rigdom.

86. En Gang kom Husmusen ud at besøge Markmusen, men den syntes, det var så fattigt der ude. Det sagde den til Markmusen og bød den med sig hjem, for at den kunde se al den Rigdom, den havde. Markmusen fulgte også med. Ja, der var rigtignok Rigdom, den havde hele Korngulvet at regjere over. Men da den nu sådan gik og viste Markmusen omkring, kom Katten og snappede den. Da løb Markmusen sin Vej ud igjen til sin Fattigdom. »Lidt med Fred og Ro er dog bedre end et helt Hus fuldt, når man altid går i Angst og Fare,« sagde den.
Fra Ribe Stift. Jens Madsen.

87. Æ Markmus å æ Husmus. Gl. d. M. III. 401.

XIX. Musen og Skarnbassen.

88. En Skarnbasse og en Mus satte hinanden Stævne ved en Grøft, da de var kommen i Ufred med hinanden. Først kom nu Skarnbassen, og den havde en stor Madpose med, da den ikke vilde sulte. Så kom Musen, og den fik fat på Madposen, som den slugte; men så blev Skarnbassen vred til Gavns, sprang op på Musen og kneb den dygtig. Men skjönt den holdt fast, fik Musen den dog rystet af sig og slugte den så.
Fortalt af K. Andresen, Birkerød, ved F. L. Gr.

XX. 89. Æ Snog, æ Paa å æ Stårk. Gl. d. M. III. 402.

XXI. 90 og 91. Storken og Frøen. J. F. VI. 360 og 361.

XXII. 92. Storken og Skruptussen. Gl. d. M. II. 118.

XXIII. Uglen og Ulven.

93. Ulven og Uglen mödte hinanden en Dag. »Hvor skal du hen?« spurgte Uglen. »I Skoven for at finde noget at æde,« svarede Ulven. »Tag for Guds Skyld ikke mine Unger,« bad Uglen. »Hvordan skal jeg kjende dine Unger?« spurgte Ulven. »Det er den letteste Sag af Verden,« sagde Uglen, »for det er de allerkjönneste Unger i Skoven.« Enhver synes bedst om sine Unger.

Ved Chr. Weiss.

XXIV. 94. Guldringen. Skgr. VIII. 676.

XXV. 95. Fuglekongen. J. K. Danske Folkeminder. 272.

96. J. F. VIII. 673.

97 — 100. D. S. II. G. 44, 45, 46, 47.

XXVI. Skovduens Rede.

101. Der var en Skovdue, og den havde hørt så meget fortælle om, hvor god en Rede Skaden byggede. og så vilde den da hen og lære det af Skaden. Skaden var også meget villig dertil, men da den havde lagt de første Pinde over Kors, sagde Skovduen: »Nu kan jeg det.« Men da den så kom hjem og skulde bygge sin Rede, kunde den kun lægge Pindene over Kors, og derfor dratter dens Æg endnu ud af Reden og går i Stykker.

N. F. S. Grundtvig ved F. L. Gr.

Sml. »Kragballes Læsebog« og Danskeren.»

102 og 103. D. S. II. G. 48. 49.

XXVII. Bönnen og Ildgløden.

104. En Ildglød og en Bönne mödtes en Gang ved en Grøft, hvor ingen af dem kunde komme over. »Hvad gjör vi nu,« sagde Bönnen, »for nu er vi standsede.« — »Vi lægger et Halmstrå tværs over Grøften,« svarede Ildgløden, »på det går vi over,« og som sagt, så gjorde de. Da de var færdige, sagde Bönnen til Ildgløden: »Du skal først gå over, ti jeg kan vist ikke, jeg trimler i, jeg er alt for rund.« — »Det skal jeg,« svarede Gløden, og den gik, men da den kom midt på Strået, brændte den Strået over og faldt

i Vandet, hvor den gav sig til at snurre og sprutte. Det syntes Bönnen var morsomt, den gav sig til at le og sagde: »Der narrede jeg dig, nu brænder du ikke flere af mine Lige, hvilket du så ofte har gjort,« og så lo den igjen, ja den lo, så den sprak derved, og siden den Tid har alle Bönner haft en Revne i Siden.

Fortalt af Mads Ballesen, Bjærget, Han Herred. Ved A. E. Jakobsen.

XXVIII. Katten og Musen.

105. Kat og Mus.

En Gang skulde en Kat op at røre i æ Malt. Så traf den en lille Mus. »Nu snapper a dig,« sagde Katten. »Når du vil lade mig gå,« sagde Musen, »så vil a fortælle dig en Saww (Sage).« Musen fortalte da: »Vi var en Gang to Mus i ét Hus.« Katten svarede da: »Så var du ikke ene.« Musen fortalte: »Så fejede vi og bar Snavset ud.« — »Så lå I ikke skident.« — »Så fandt vi en lille Hvid.« — »Så var I ikke pengeløs.« — »Derfor kjöbte vi et Stykke Flisk i Flæsk.« — »Så var I ikke madløs.« — »Så kom vi det i en Gryde at syde.« — »Så åd I det ikke rå.« — «Så hængte vi det op i æ Skorsten for at svales.« — »Så brændte I ikke jer Snude.« — »Men så kom der en Krage og snappede det.« — »Nu snapper a dig!« Så tog den Musen. E. T. K.

106. Æ Kat å æ Mus.

Jæn Gång skuld 'æ Kat end i æ Own å røør æ Måldt. Så fanged dænd en Mus derennd. Så så en *te* en: »No snaper a dæ!» — »Åå næj, læ mæ go,« så æ Mus, »så skal a fåtæll dæ en Sandsawn.« — »Ja, la wås høør!« — »Jæn Gång wa vi syw Mus i Huus.« — »Så wa I e*t* jænn,« så æ Kat. »Så fæjed vi æ Gwål så ræjn som Guld (å gjor rent).« — »Så wa dær e*t* Skån *o* en,» så æ Kat. »Så fond vi en Skjæleng.« — »Så war I e*t* pængsløs,« så æ Kat. »Så kjöjt vi wås en Flæskbøøst.« — »Så war I e*t* flæskløs,« så æ Kat. »Så kågt vi ed.« — »Så vild I e*t* eed ed ro,« så æ Kat. »Så hænd vi ed ud o æ Hus, de sku swåles.« — »Så vild I e*t* brænnd jær *o* ed,« så æ Kat. »Æ Krååg snaped de.« — »Å a snaper dæ!«

P. Gerhard Jensen, Gjøllerup.

107. Jen Gång gik æ Kat end i æ Own får å røør æ Row, så tu

en en Mus. »No sluger a dæ,« så æ Kat. »Åå næj, læ mæ væær, så skal a fåtæll en Sandsaww,« så æ Mus. »Så fåtæl en da,« så æ Kat. »Jæn Gång war vi fiir Mus te Huus,« så æ Mus. »Så war I *et* jænn,« så æ Kat. »Så fejed vi æ Hus så ræjn som Guld,« så æ Mus. »Så lo I *et* æ Skidt leg ennd,« så æ Kat. »Så fond vi en Skjæleng,« så æ Mus. »Så var I *et* pængsløs,« så æ Kat. »Så kjöjt vi Flæsk får dænd,« så æ Mus. »Så håd I nåt å eed,« så æ Kat. »Så låå vi ed i æ Gryyd for å koges,« så æ Mus. »Så od I ed *et* ro,« så æ Kat. »Så låå vi ed åp o æ Hus å sueles,« så æ Mus. »Så brænd I jær *et* åp*o* ed,« så æ Kat. »Så kam æ Rawwn å æ Kragger å tu ed,« så æ Mus. »No tår a dæ!« så æ Kat, å så tu en æ Mus o oed en.

Palle Fløe, Vostrup.

Hvad Katten siger, skal fortælles med en grov og hvad Musen siger med en pibende Stemme. Remsen fortælles kun for Börn, og når man kommer til, hvor Katten siger: »No tår a dæ,« skal man gribe Barnet med Hænderne. Resultatet er som oftest et Bröl.

108. Katten vild op å røø hind Målt, så möt hon en Mus. »Go Daw!« seje Musen. »Tak!« seje Katten. »Vel do læ mæ go, så vel a fåtæl dæ så manne doll Æventyr. Såen wa vi jen Gång så manne smo Mus i et Hus, så wa vi et jenn, så fejet vi, få de vi vil et leg i Skittet, så het vi en Fiiskjelling, så wa vi et pængløs, så kjöwt vi Flæsk, så wa vi et flæskløs, så kogt vi et, få de vi vil et eed et et ro, så hæn vi et ud o en Staw få å sowles, så kom dæ en Kraag å tow et, å den brænd sæ, å så sø en: »Böö!«

Fortalt af Johanne Jakobsdatter, Boulstrup. Ved A. B. Berg.

109. Inde i Ovnen sprang to små Mus, så kom Katten ind til dem. »Nu æder jeg jer!« sagde Katten. »Nej, gjör ikke det, så skal vi fortælle dig en Historie,« sagde Musene. »Lad mig da høre den,« sagde Katten. »En Gang var vi to små Mus.« — »Så var du ikke ene,« sagde Katten. »Så byggede vi os et pænt lille Hus.» — »Så var I ikke husvilde.« sagde Katten. »Det Hus fejede vi pænt rent.« — »Så var det ikke skident,« sagde Katten. »Så fandt vi en gammel Skilling.» — »Så var I jo rige, « sagde Katten. »For den kjöbte vi os et Stykke Flæsk.« — »Så sult' I ikke ihjel,« sagde Katten. »Det kogte vi i en Gryde.« — »Så åd I det ikke råt,« sagde Katten. »Så hængte vi det op på Muren, for at det skulde svales.« — »Så brændt' I jer ikke,« sagde Katten. »Men så kom Kragerne og åd det.» — »Ja, så æder jeg også jer, ærrrrr!« og dermed åd Katten Musene.

M. Møller, Sir Skole.

XXIX. 110. Den fangede Ålunge.

XXIX. Den fangede Ålunge.

111. Hertil henhører en liden en Gang over Borde af hans Höjærværdighed Biskop *Thestrup* således fortalte Historie: En Gang om St.-Hans Dags Tid, når Pulsvåddet efter vores Danske Lovs 5. Bogs 10. Cap. har Frihed at bruges i Limfjorden, gav en gammel bedaget og erfaren Ål sig ud af sin Bolig med tvende af sine Börn for at se sig noget omkring og forlyste sig. Det hænded sig, at begge de unge Ål vilde gå på deres egen Hånd som de store Gjæslinger og begav sig noget langt fra Faderen, og som den ældste spaserede noget længer bort fra sin yngre Broder, blev han fanget i Garnet. Broderen fulde efter for at se, hvor det gik den ældre Ålunge, men måtte omsider søge sit Fødehus og der forkyndede sin Broders Ufærd for deres Fader, hvilken sagde: »Din Broder kommer vel igjen.« Den yngste Ål sagde videre: »Jeg så, at man tog min Broder af Vådden og flåede Huden af ham.« Hvorpå Faderen den gammel Ål repticerede: »Han kommer vel igjen.« Sönnen forfulgte sin Relation og sagde: »De lagde min Broder i en Kjedel og sød hans Lemmer i Smadder.« Mens Faderen blev ved sin forrige Sigelse: »Han kommer vel igjen.« Endelig sagde den yngre Ål: »Min således koged og såded Broder åd Folkene ganske op.« Den gamle Ål repeterede sit forrige: »Han kommer vel igjen.« På Sidstningen sag de Ålungen: »Da de nu således havde ædt og fortæret min gode stakkels Broder, drak de ovenpå ham vel tre Potter Öl og Vin.« Da fik Faderen et andet Mundheld og råbte med bedrøvet Röst og Skrig: »Så kommer han aldrig igjen!«

Heraf læres, at Fisken skal svömme og drikkes på, ellers kommer han igjen, nemlig ved Opstigelse af Maven.

Af et gl. Apotheker-Manuskript.

XXX. Den slemme Ged.

112. Der var en Mand, han havde tre Sönner og en Ged. Geden slap de op på Kirkegården, for at den skulde æde Græsset, der groede på Gravene. Så en Aften sendte han den ældste Sön op efter Geden, og da han kom der op, spurgte han den, om den nu var mæt. »Ja, jeg er så mæt, så mæt, så jeg gad ikke æde.« Han drog den så hjem; men da Faderen spurgte, om den nu var mæt, svarede den: »Jeg sprang over Grave, der var intet at gnave.« Faderen blev da så vred, at han jog Sönnen bort. Næste Dag blev Geden atter sluppen op på Kirkegården, og den næstældste Sön skulde hente den. Han spurgte også: »Er du nu rigtig mæt?«—

»Ja, jeg er så mæt, så mæt, at jeg intet gad æde.« Men da Faderen spurgte: »Er du mæt, lille Ged?« sagde den: »Jeg sprang over Grave, der var intet at gnave.« Så jog han også denne Sön bort. Ligeså gik det med den tredje. Nu måtte Faderen selv op efter Geden, og da han spurgte, om den var mæt, svarede den, ligesom den havde svaret Sönnerne; men da han kom hjem med den, svarede den ham, ligesom den havde svaret ham de andre Aftener, og så kunde han nok se, at det var dens Skyld, og han gik derfor ud i Verden at lede om hans Sönner, og har han ikke fundet dem, går han og leder efter dem endnu.

N. C. Andreassen. Örslev v. Skjelskør.

Hører kun så halvvejs ind under Fablerne. Danner som en Overgang til Fabelremsen: Geden, der ej vilde gå hjem.

B. Fabelremser.

I. Pandekagen på Vandring.

113. Kagen, der løb sin Vej.

En Mand og en Kone havde mange små Börn, men de havde snart ikke noget at leve af. En Dag fik de en Kage sammenrört og skulde have den bagt, men så blev den så stor inde i Ovnen, at den løb ud og hen ad Landevejen. Først kom den til en Höne med sine Kyllinger. »God Dag,« siger den. »God Dag,« siger Hönen, »hvor er du fra?« — »Æ er løben fra Mand og Kone og mange små Börn, nu løber æ fra dig, *Kylletiptip*.« Som de så atter løber hen ad Vejen, kommer den til en Kok. »God Dag.« — »God Dag,« siger Kokken, »hvor er du fra?« — »Æ er løben fra Mand og Kone og mange små Börn og fra Kylletiptip, og nu løber æ fra dig, *Kokkehyydaw*.« Så løb den igjen hen ad Vejen og kom til en Hare. »God Dag.« — »God Dag,« sagde

Haren,» hvor kommer du fra?«—»Æ er løben fra Mand og Kone og mange små Börn og Kylletiptip og Kokkehyydaw, og nu løber æ også fra dig, *Musharehøk.*« Så løb den atter hen ad Vejen og kom til en Ræv. »God Dag.« — »God Dag,« sagde Ræven, »hvor er du fra?« — »Æ er løben fra Mand og Kone og mange små Börn og fra Kylletiptip og Kokkehyydaw og Musharehøk, og nu løber æ også fra dig, *Mikkel Rövrøk.*« Så løb den videre og kom til en Plask Vand, hvor der stod en *So med små Grise.* Der kunde den ikke løbe over, og den klagede sig. »Sæt dig op på min Hage (siges hult).« — »Æ fålder, æ fålder, æ fålder (siges pibt).« — »Sæt dig op på min' Bøster.« — »Æ fålder, æ fålder, æ fålder.« »Sæt dig op imellem min' Ører.« — »Æ fålder, æ fålder, æ fålder.« —»Sæt dig ned på min Tryne.« — »Æ fålder, æ fålder, æ fålder.« — »Ja, fald længe nok, du har væ't så arrig ved de små Börn, for det du løb fra dem.« Så faldt den ned i Vandet, og nu åd Soen den.

Jörgen Fausbøls Kone, Branderup.

Følgende Varianter nævnes:

114. Pandekagen. Skgr. II. 663.
115. Kagen. Skgr. XII. 804.
116. Den stoor Kaag. Gl. d. M. I. 252.
117. Kagen på Vandring. Gl. d. M. II. 119.
118. De tre lade Møer. Skgr. II. 233.

II. Den slugne Kat.

119. Den forheksede Kat.

I en stor Skov boede en fæl Trold. Skoven vrimlede af Vildt, som Trolden hver Dag lod gå ud i Udkanten af Skoven for at lokke Folk derind, og hvem der da vovede sig ind, kom aldrig mere levende derfra, men blev fanget og opædt af Trolden. Nu var det en Gang, at Landets Konge var på Jagt, han red lige ind i Skoven uden at bryde sig om sit Følges Advarsel, slig Snak kaldte han kun dum Overtro. Næppe var han kommen ind i Skoven, för han mödte en gammel, krumböjet Kvinde, som bad ham om et Par Skilling, men Kongen red stolt videre uden at bryde sig om hendes Bön. Da sagde Troldkjællingen — ti det var hende: »Ja, vil du ikke høre mig, skal du komme til at undgjælde derfor.« Og i det samme sammenkaldte hun alle Skovens

Løver og Björne, der flokkedes omkring Kongen og truede med at opæde ham. Da fik Piben en anden Lyd, og Kongen begyndte nu at bede for sit Liv. «Når du vil ofre din eneste Datter til mig,« sagde Troldkonen, »så får du beholde Livet denne Gang.« Kongen betænkte sig lidt, men da et Par Løver begyndte at springe op ad Hesten, lovede han endelig, hvad Kjællingen forlangte. Der blev nu stor Sorg i Kongens Gård, og Kongen udlovede hele Kongeriget samt hans Datter til Ægte til den, der kunde frelse hende ud af Troldkonens Fangenskab. Der kom mange Fyrster og Prinser langvejs fra for at prøve deres Lykke. De opsögte Troldkonens Bolig og passede på, når hun gik ud, så listede de sig ind i Stuen for at søge efter Kongedatteren, men hvor meget de end ledte, kunde de kun finde en stor sort Kat, der sad henne under Kakkelovnen og spandt, og så kunde de liste af hjem igjen med uforrettede Sager.

Der gik nu mange År hen, og Kongen havde aldeles opgivet Tanken om at få sin Datter tilbage. Han sad nu hjemme på sin Borg, grå og rynket af Sorg, og sögte at udslætte Minderne om, at han nogen Sinde havde haft en Datter. En Dag da Trolden gik ud i Skoven, pålagde hun Katten at koge Grød og bage Pandekager, til hun kom hjem, og hvis det ikke var færdigt i rette Tid, skulde hun miste Hovedet. Katten havde også Maden færdig, længe för Kjællingen ellers plejede at komme hjem, men den Dag blev hun længere borte end ellers. Flere Gange gik Katten ud at se efter, om hun kom, men da hun ikke kom, åd den selv både Grød og Gryde og Grydeske, Pande og Pandekage og gik derpå ud for at møde Troldkonen. Først mödte den *fire Karle*, som arbejdede i en Grusgrav. »Hvor skal du hen, lille Mis? vi synes du er så tyk.« spurgte de Katten. »Ja, det kan gjærne være,« svarede Katten. »Jeg har også spist både Grød, Gryde og Grydeske, Pande og Pandekage, og hvis I ikke holder Mund, så sluger jeg jer også.« Så slugte den dem. Så gik den længere hen, der mödte den *tre Jomfruer,* som kom fra Kirke. »Hvor skal du hen, lille Mis? vi synes, du er så tyk.« — »Ja, det kan godt være, jeg har også spist både Grød, Gryde og Grydeske, Pande og Pandekage, og fire Karle i Grusgraven, og hvis I ikke holder Mund, sluger jeg jer også.« Så slugte den dem. Så gik den længere hen på Vejen, der mödte den *Degnen i sin hvide Kjole,* han spurgte: »Hvor skal du hen, lille Mis, jeg synes, du er så tyk?« —.»Ja, det er ikke så sært, jeg har også spist både Grød, Gryde og Grydeske, Pande og Pandekage, o. s. v. og hvis du ikke holder Mund, så sluger jeg dig også.« Så slugte den ham med. Så gik den længere hen på Vejen, der mödte den en ung, smuk *Prins,* han spurgte:

»Hvor skal du hen, lille Mis, jeg synes, du er så tyk?» — »Ja, det er heller ikke så sært, for jeg har også spist både Grød, Gryde og Grydeske, o. s. v., og hvis du ikke holder Mund, så sluger jeg dig også.« Så gav Prinsen den et dygtigt Slag med sin Stok ned mellem Ørene, så den rullede hen ad Jorden, men den rejste sig hurtig igjen og blev til en smuk Prinsesse. Prinsen blev helt forskrækket og begyndte at bede om Forladelse, men Prinsessen takkede ham mange Gange, ti nu havde Troldkonen ikke længere nogen Magt over hende. Så fulgtes de ad til Kongsgården, hvor der blev Glæde uden Lige. Prinsen og Prinsessen holdt nu Bryllup med hinanden, og Festlighederne varede så længe, så længe, men nu er de vistnok til Ende.

Mikkel Sörensen, Alstrup.

120. Den slugne Kat.

Der var en Gang en gammel Kone, hun havde en Kat, og så sagde hun til den, den skulde passe på Grøden og Gryden, destånd hun gik ad By. Da hun var gået, så slugte Katten både Grød og Gryde, og da hun kommer hjem, så spörger hun jo om, hvor det er blevet af. »Ja, nu har jeg spist både Grød og Gryde, nu kan jeg sluge dig med.« Så slugte den den gamle Kone. Så gik han ud på en Vej, og der mödte han en Mand, der hed *Skahottentot*. Så siger han: »Hvad har du dog spist, min gode Kat, du er så tyk?« — »Jeg har spist Grød og Gryde og den gamle Kone, og nu kan jeg spise dig med, Skahottentot.« Så slugte den ham. Så gik den længere hen, og der kommer den imod en Karl, der hed *Skalinkenlot*. Han siger: »Hvad har du dog spist, min gode Kat, du er så tyk?« — »Jeg har nu spist Grød og Gryde og den gamle Kone og Skahottentot, og nu sluger jeg dig med, Skalinkenlot.« Så slugte den ham. Så gik han længere frem, og der kommer han imod *fem Fugle i en Flok*. »Hvad har du dog spist, du gode Kat, du er så tyk?« — »Jeg har spist Grød og Gryde og Kjællingen med og Skahottentot og Skalinkenlot, og nu kan jeg spise jer med, I fem Fugle i en Flok.« Så spiste den dem. Lidt længere fremme kommer han imod *syv Börn i en Dands*, »Hvad har du dog spist, du Kat, siden du er så tyk?« — »Jeg har nu spist Grød og Gryde og Kjællingen med, og Skahottentot og Skalinkenlot og fem Fugle i en Flok, og nu kan jeg sluge jer med, I syv Börn i en Dands.« Så slugte den dem. Så gik den videre, til den kom til *Madammen med hendes hvide Svands*. »Hvad har du dog spist, du Kat, siden du er så tyk?« — »Jeg har spist Grød og Gryde og Kjællingen med og Skahottentot og Skalinkenlot og fem Fugle i en Flok og syv Börn i en Dands, og nu sluger jeg dig med, Madam med din hvide Svands.« Så slugte han hende. Længere fremme kom han imod *Præsten med hans krogede Stav.* »Hvad har du dog spist, god Kat, siden du er så tyk?« — »Jeg har spist Grød og Gryde og Kjællingen med og Skahottentot og Skalinkenlot og fem Fugle i en Flok og syv Börn i en Dands og Madammen i hendes hvide Svands, og nu spiser jeg dig med, du Præst med din krogede Stav.« Så slugte den ham. Da den var gået lidt længere, kom den imod *Brændehuggeren med hans Øks'.* »Hvad har du dog spist, god Kat, siden du er så tyk?« — »Jeg har spist Grød og Gryde og Kjællingen med og Skahottentot og Skalinkenlot og fem Fugle i en Flok og syv Börn i en Dands og Madammen i hendes hvide Svands og Præsten med sin krogede Stav, og nu kan jeg sluge dig med, Brændehugger med din Øks'.« — »Nej, det skal blive Lögn,« sagde Brændehuggeren, og så hug han Katten midt over, så det kom ud altsammen både Grød og Gryde og den gl. Kone og Skahottentot o. s. v., og så gik det hver til sit, og Kjællingen tog hendes Grødgryde med hjem.

Mads Kr. Mortensen.

121. Sandsage om Mætte-Bugekat.

Der var en Gang et Par Folk, de skulde vanke hjemmefra, og så skulde deres Kat holde Huset oppe, imens de var væk. Så satte de syv Brød og syv Bøtter Mælk på Bordet, som han skulde leve af så længe. Lige så snart de var væk, gik Katten straks op og åd det op altsammen på én Gang. Så gik han ud i Kjøkkenet, der gik en Höne og plukkede. Da hun så Katten, sagde hun: »Goddag, *Mætte-Bugekat,* hvor har du været henne i Dag, du er så tyk?« — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, og syv Bøtter Mælk, og nu sluger jeg dig med, du *Hönne-Sprættenfod.*« Så slugte han Hönen og så gik Katten videre. Så gik der en And og snadrede: »Goddag, Mætte-Bugekat!« sagde Anden, »hvor har du dog været henne i Dag, du er så tyk?« — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, syv Bøtter Mælk, Hönne-Sprættenfod, og nu sluger jeg dig med, *And-Snadderbæk!*« Så slugte han Anden. Så gik han videre og mödte en Gås, hun sagde: »Goddag, Mætte-Bugekat, hvor har du dog været henne i Dag, du er så tyk?« — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, syv Bøtter Mælk, Hönne-Sprættenfod, And-Snadderbæk, og nu sluger jeg dig med *Gås-Slinken!*« Så slugte han Gåsen. Så gik han videre. Udenfor der dandsede et Føl, det kom straks og sagde: »Goddag, Mætte-Bugekat! hvor har du dog været henne i Dag, du er så tyk?« — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, syv Bøtter Mælk, Hönne-Sprættenfod, And-Snadderbæk, Gås-Slinken, og nu sluger jeg dig med, du *Føl-Skrattenben!*« Så slugte han Føllet. Så gik han videre og mödte en Mand, der kom kjørende med et Læs Torn, og havde to store Heste for. Så sagde Manden: »Goddag, Mætte-Bugekat! hvor har du været henne i Dag, du er så tyk?» — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, syv Bøtter Mælk, Hönne-Sprættenfod, And-Snadderbæk, Gås-Slinken, Føl-Skrattenben, og nu sluger jeg dig med, du *Mand med dit Tornlæs og dine Heste!*« Så slugte han Manden med Tornlæsset og Vognen og Hestene. Så gik han videre og kom til en Vædder, der stod på en Bakke. Så sagde Vædderen: »Goddag, Mætte-Bugekat! hvor har du været henne i Dag, du er så tyk?« — »Jeg har Trang til at være tyk,« sagde Katten, »jeg har ådet syv Brød, syv Bøtter Mælk, Hönne-Sprættenfod, And-Snadderbæk, Gås-Slinken, Føl-Skrattenben, en Mand med sit Tornlæs og sine Heste, og nu sluger jeg dig med, du *Vædder med dine krogede Horn!*« — »Nej, bi lidt,« sagde Vædderen, »lad os væddes,« og så stod Katten i Dalen, og Vædderen oppe på Bakken, og så gav Vædderen Tilløbende og stödte Katten i Siden et stort Hul, så Manden kjørte ud og skyndte sig hjem, Føllet kom ud at dandse, Gåsen at tadre, Anden at snadre, Hönen at plukke, men Katten lå der og kunde ikke mere. Snip, snap, snude, nu er Sandsagen ude. Tip, tap, tønde, nu kan vi på en anden begynde. Kr. Skovmand.

122. Katté.

Der var en Gang en stor Kat, den fik hver Morgen syv Sætter Mælk og syv Mus til sin Davre. Så gik den ud en Morgen, og da mödte den en Hare. »God Morgen, *Hare Rumpentå!*« sagde Katten. »Gud vær' med dig, Katté!« sagde Haren, »hvad har du fået til din Davre i Dag?« — »Jeg har fået syv Sætter Mælk og syv Mus, og jeg kan gjærne tage dig med!« Og så foer Katten løs på den stakkels Hare og slugte den. Lidt efter mödte Katten en Skade. »God Dag, *Skade Hvippentå!*« — »Gud vær' med dig, Katté! hvad har du fået til din Davre i Dag?« — »Jeg har fået syv Sætter Mælk og syv Mus og en Hare, og jeg kan gjærne tage dig med!« Så slugte den Skaden. Nu kom Katten til en Ræv. »God Dag, *Ræv Rystenhul!*« — »Gud vær' med dig, Katté! hvad har du fået til din Davre i Dag?« — »Jeg har fået syv Sætter Mælk, syv Mus, en Hare og en Skade, og jeg kan gjærne tage dig med!« Den slugte nu Ræven og mödte da en Ulv. »God Dag, *Ulv Vejselænd!«* — «Gud vær' med dig, Katté! hvad har du fået til din Davre i Dag?» — »Jeg har fået syv Sætter Mælk, syv Mus, en Hare, en Skade og en Ræv, og jeg kan gjærne tage dig med!« Da den nu havde gjort Kål på Ulven, gik den et Stød, og så kom den til en *gammel Mand med et Læs Træ.* »God Dag, gamle Mand med dit Læs.« — »Gud vær' med dig, Katté! hvad har du fået til din Davre i Dag?« — »Jeg har fået syv Sætter Mælk, syv Mus, en Hare, en Skade, en Ræv og en Ulv, og jeg kan gjærne tage dig med!« Omsider mödte Katten en *lille Dreng med en Kårde ved Siden.* »God dag, lille Dreng med din Kårde,« sagde den. »Gud vær' med dig, Katté! hvad har du spist til din Davre i Dag?« — »Jeg har spist syv Sætter Mælk, syv Mus, en Hare, en Skade, en Ræv, en Ulv og en gammel Mand med et Læs Træ, og så kan jeg gjærne tage dig med!« — »Det skal Gud forbyde,« sagde den lille Dreng, og så tog han sin Kårde og slog til Katten med, så den faldt død om. Og så sprættede han Bugen op på det grådige Dyr, og de syv Sætter Mælk, de syv Mus, Hare Rumpentå, Skade Hvippentå, Ræv Rystenhul, Ulv Vejselænd og den gamle Mand med sit Læs Træ kom ud igjen, og de var alle glade ved, at den lille Dreng havde befriet dem.

Andr. Beiter, Tarm.

123. Den brøsige Kat.

Der var en Gang en gammel Kone, der havde en stor sort Kat, der ret var hendes Glæde og Stolthed, netop fordi den var så stor. Så en Søndag satte hun Katten til at röre i Grødgryden, medens hun var til Kirke. Inden hun kom hjem, havde Katten ædt både Grød og Gryde. Da hun så kom hjem, undrede hun sig over, at hendes Kat var bleven så stor, og hun sagde: »A tøkkes, do sier så brøse ud, Kat!« — »Ja, og nu æder jeg dig,« sagde Katten, og lod Handlingen følge på Ordene. Nu gik den ud af Huset og hen ad Vejen, der mödte den en Mand med en Trillebör. »Nej, hvor du seer brøsig ud, Kat!« sagde han. »Grød og Gryde, og den gamle Kone har jeg ædt, kunde jeg så ej æde dig?« sagde Katten. Derpå åd den ham og Trillebören og gik videre. Nu kom den imod *en Karl med et Læs Tjörn.* »Nej, hvor du da seer brøsig ud, Kat!« sagde han. »Grøden med Gryden og den gamle Kone, og en Mand med en Bör har jeg ædt, kunde jeg så ej også æde dig?« råbte Katten, og så åd den ham samt Heste og Tjörne og Vogn. Således åd den en hel *Menighed, Præsten* og *Degnen* og en *Flok brölende Køer.* Tilsidst kom den til en *Ronvædder,* der stod oppe på en Bakke, medens Katten stod nedenfor. »God Dag, du brøse Kat!« råbte Ronvædderen. »Grøden med Gryden og den gamle Kone og en Mand med en Bör og en Vogn med Heste og så en Menighed samt Degnen og Præsten og Køer, der brölte, har jeg fortæret, kunde jeg så ej også æde dig?« sagde Katten. »Jo, det kan du vel nok,« sagde Ronvædderen, idet den rev sig løs og løb ned og bøndsede Katten i Maven. Denne revnede, og nu kom Grøden med Gryden og den gamle Kone o. s. v.

Og Grøden kogte, Konen rørte, Karlen kjørte, Manden trilled', Menigheden sang, Præsten præked', Degnen messed', Køerne bröled' og Ronvædderen, ja, hvad den? den sagde: »Mææ—ææ!«

Dette Mææ—æ skal råbes meget höjt, så at den, Historien fortælles for, bliver bange. Mads Jepsen, Kongsted.

123. Den tykke Kat.

Der var en Gang en gammel Kjælling, som skulde koge Grød. Så sagde hun til sin Kat: »Hør, Mis, kan du røre i Grøden, mens jeg går ud?« — »Ja,« sagde Katten. Men da hun kom tilbage, sagde hun: »Å, hvor du dog er tyk.« — »Jeg kan sagtens være tyk, jeg har ædt både *Grøden* og *Gryden* og *Grødstikken,* og hvis du ikke tier stille dermed, så æder jeg dig med.« Så åd den Kjællingen. Så traf den *Gåsen med sin Nip og Nap,* og hun sagde: »Hvor du er tyk, lille Mis!« — »Jeg kan sagtens være tyk, jeg har ædt både Grøden og Gryden og Grødstikken og *Kjællingen med den krogede Kjæp,* og hvis du ikke tier stille, så æder jeg dig med.« Så kom han til *Ræven med sin røde Lap.* »Hvor du er tyk o. s. v. Så kom han til *tre Piger på Sandbanken* o. s. v. Så kom han til *fire Piger på Vejensbjærget* o. s. v. Til *Karlen med sit store Læs,* til *Præsten med sin krogede Stav* og *Degnen med sin höje Hat* o. s. v. Så kom han til en *Hund.* »Hvor du er tyk, lille Mis!« — »Jeg kan sagt være tyk, jeg har ædt både Grøden og Gryden og Grødstikken og den gamle Kjælling med sin krogede Kjæp og Gåsen med sin Nip og Nap og Ræven med sin røde Lap, tre Piger på Sandbanken, fire Piger på Vejensbjærget og Karlen med sit store Læs og Præsten med sin krogede Stav og Degnen med sin höje Hat, og hvis du ikke tier stille, så æder jeg dig med.» Da åd han Hunden, men den bed et Hul på Siden af Katten, så de alle væltede ud.

Kristian Pedersen, Gjörlev.

124. Katten, der revnede.

Der stod en Gang to Drenge og hakkede Ler, så kom der en vældig stor mager Kat gående. »Uha, hvor du er slunken, Kat.« — »Ja, jeg har hverken fået vådt eller tört i Dag, men nu sluger jeg jer.« Og så slugte den både *Drengene, Leret og Lerhakken.* Det fyldte da noget, og det syntes også en gammel Kjælling, der sad og rørte Grød. »Uha, hvor du er buget, Kat!« — »Ja, jeg har slugt to Drenge og Leret og Lerhakken, og nu sluger jeg dig med.« Og Katten slugte *Kjællingen og Grøden og Grødstikken.* Videre gik Katten og mödte et *Føl.* »Uha, hvor du er buget, Kat!» — »Ja, nu har jeg slugt to Drenge med Leret og Lerhakken, en gammel Kjælling med Grøden og Grødstikken, nu sluger jeg dig med.« Så mödte Katten en *Bonde, der kom kjørende med et Læs Tjörne.* »Uha, hvor du er buget, Kat!« — »Ja, nu har jeg slugt o. s. v.« På samme Måde gik det *en Kirkeforsamling, der kom snakkende, en Degn, der kom syngende,* og *en Præst, der kom prækende.* Tilsidst mödte den *en stor gammel Vædder.* »U—u—ha—hvor—du er buget, Kat!« — »Ja, nu har jeg slugt o. s. v., nu sluger jeg dig med.« — »Nej, töv lidt,« svarede Vædderen, »du må hellere gabe, så skal jeg løbe ind.« Det fandt Katten, der var Rimelighed i, og medens Vædderen gik godt tilbage, lagde Katten sig ned og gabede .... »Bu, bu, bu!« rendte Vædderen til Katten, så han revnede, og Præsten kom prækende, Degnen kom syngende, Kirkeforsamlingen snakkede, Bonden kjørte med sine Tjörne, Føllet kom gnæggende, Kjællingen rørte Grød, Drengene hakkede Ler, og oppe på Bakken stod Katten ligeså slunken som för. Hans Larsen, Hörsholm Realskole.

125. Per Kåkhålms Kat.

Pe Kåkhå*l*ms Kat i Væjjrom kam en Måån *u*d te Bylæ*j*et, å dææer möt en en Skååd. Så så han te æ Skååd: »Go Da*w*, Skarobbent*o*.« — »Tak, Atæjj!« — »Ka do git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Då*w*?« Næjj, de kund en e*t*. »Å hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å no sluuger a dæ mæj, Skarobbent*o*.« Så slugt en dæ*n*d. Så gik en længer fra*m*, dææer möt en en Hååår. »Go Da*w*, Harobbent*o*!« — »Tak, Atæjj,« — »Ka do git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Da*w*?« Næjj, de kund en e*t*. »Å hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å Skarobbent*o*, å no sluuger a dæ mæj, Harobbent*o*.« Så slugt en dæ*n*d. Så gik en nöd længer, så möt en en U*l*. »Go Da*w*, Ulveesenaast.« — »Tak, Atæjj.« — »Ka do git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Da*w*?« Næjj, de kund en e*t*. »A hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å Skarobbent*o* å Harobbent*o*, å no sluuger a dæ mæj, Ulveesenaast.« Så slugt en dæ*n*d. Så gor en vier. Så mø*d*er en en Ræ*w*. »Go Da*w*, Ræwrestihwål.« — »Tak, Atæjj.« — »Ka do git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Da*w*?« — »Næjj.« — »A hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å Skarobbent*o* å Harobbent*o* å Ulveesenaast, å no sluuger a dæ mæj, Ræwrestihwål.« Så slugt en dæ*n*d. Så gik en en Stø*d* ijæ*n*. Så kommer en te tå*w* Kåål mæ tå*w* Par Øgsen. »Go Daw, I tå*w* Kåål mæ jær tå*w* Par Øgsen.« — »Tak, Atæjj.« — »Ka I git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Da*w*?« Næjj, de ku di da e*t*. »A hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å Skarobbent*o* å Harobbent*o* å Ulveesenaast å Ræwrestihwål, å no sluuger a jær mæj, I tå*w* Kåål mæ jær tå*w* Par Øgsen.« Så slugt en dæmm. Så gik en nöj længer hæ*n*. Dæær mø*d*er en en bete Dræ*n*g mæ en Koor ve hans Sii. »Go Da*w*, bete Dræ*n*g mæ di Koor ve di Sii.« — »Tak, Atæjj.« — »Ka do git, hwa a hå fåt te mi Dåwer i Da*w*?« — »Næjj.« — »A hå fåt sy*w* M*u*s å tö*l* Kar Mjælk å Skarobbent*o* å Harobbent*o* å Ulveesenaast å Ræwrestihwål å tå*w* Kåål mæ tå*w* Par Øgsen, å no sluuger a dæj å, du bete Dræ*n*g mæ di Koor ve di Sii.« — »Næjj, de vel vi snabbes om,« sæje Dræ*n*gen. Han hogger Kooren i Sien å Katen, å så vældter et *u*d ålldsa*m*el bådde di tå*w* Kåål mæ djæ tå*w* Par Øgsen å Ræwrestihwål å Ulveesenaast å Harobbent*o* å Skarobbent*o* å di tö*l* Kar Mjælk å di sy*w* M*u*s, å de to hw*æ*r te si Sii. Mjælken flø*d* hæ*n* ad Væjen, M*u*sen lø*v*, Skååden flö*w*, Hååren, Ræ*w*en å U*l*en lø*v* hw*æ*r ad si Kandt, å Kåålen trak hw*æ*r te si Sii mæ djær Øgsen. Å Pe Kåkhålms Kat gik hjæ*m* å låå sæ onder Kakelo*w*nen å døø. Mikkel Andersen, Brandstrup.

126. Ulven.

En Ulv kom til en Hyrdedreng, som sad ude på Marken og vogtede Kreaturerne. Han var netop i Færd med at spise hans Meldmad, og så siger den: »God Dag, Dreng! giv mig noget af din Meldmad, ellers æder jeg dig.« — »Nej,« sagde Drengen, »det gjör jeg ikke, for så blev der ikke nok til mig.« Så åd Ulven ham. Lidt efter kom den til en Skade. »God Dag, Skåd-hvippen-Tå!«

sagde Ulven. »God Dag, Ulv-vejsens-Øst,« sagde Skaden. «Nu æder jeg dig,« sagde Ulven, og så slugte han den. Han gik sin Vej videre frem og mödte da en Hare. »God Dag, Hår-rumpen-Tå,« sagde Ulven. »God Dag, Ulv-vejsens-Øst,« sagde Haren. »Nu æder jeg dig,« sagde Ulven, og så åd han den. Han gik nu videre og kom da til en Ræv. «God Dag, Röv-resten-Hwål!« sagde Ulven. »God Dag, Ulv-vejsens-Øst,« sagde Ræven. »Nu æder jeg dig,« sagde Ulven, og så gik Ræven samme Vej. Han gik et Stykke videre, og så kom han til en Mand med tolv Par Øksne. »God Dag, Mand med tolv Par Øksne!« sagde Ulven. »God Dag, Ulv-vejsens-Øst,« sagde Manden. »Nu æder jeg dig og dine tolv Par Øksne,« sagde Ulven, og så slugte han også dem. Endelig mödte han en Soldat med en Sabel ved Siden. »God Dag, Soldat med din Sabel,« sagde Ulven. »God Dag, Ulv-vejsens-Øst,« sagde Soldaten. «Nu sluger jeg dig,« sagde Ulven, og så åd han ham med. Men det skulde Ulven ikke have gjort, for da Soldaten kom ned i Maven på den, tog han hans Sabel og skar Hul med for at komme ud. Så væltede alt det hele ud af Hullet, og Ulven døde. Men Skaden flöj op i Trætoppene, Ræven løb tilbage til sit Hul i Skoven, Haren rendte ud i Heden, Hyrdedrengen kom tilbage til sine Får, og Manden med Øksnene drog sin Vej videre frem, og Soldaten gik til sit Hjem.

Seminarist Povlsen, Rovst.

127. Den slugne Kat. Skgr. VII. 786.

128. Den slugne Kat. Skgr. VII. 791.

129. Den grådige Kat. Skgr. 552.

130. Arne. S. 83. Katten.

III. Den slugne Bjærgmand (Ulv, Ræv).

131. Der var en Gang en Herremand, som var blind, og han havde *fem Får* og *et stumphalet Føl,* men han havde ingen Hyrde til dem. Så går han ud en Dag for at ville stede sig én, og han kommer da til en lille Hytte ude på en stor Hede, hvor de havde Börn nok, og der får han også én af dem med sig, den skulde passe ham hans Dyr ordentlig, så der ingen blev henne af dem, og gjorde den det, skulde den have hundrede Daler i Lön for hvert Får. Nå, så skulde da denher Dreng ud med de fem Får og det stumphalede Føl om Morgenen efter, og han fik to gode Meldmader med sig. Men det værste var, te han skulde drive dem ud

til et Bjærg, og der boede en *Bjærgmand* i. Da Drengen nu var kommen til Bjærget og sad og vilde spise hans Meldmad, kom Bjærgmanden ud og siger: »Giv mig en Bid af din Meldmad, hellers tager a ét af dine Får.« — »Ja, det får du jo,« siger Drengen, »min Meldmad kan a ikke undvære, a kan godt selv æde den altsammen;« og så tog Bjærgmanden også det ene af Fårene og rejste ned i Bjærget med. Da Drengen kom hjem om Aftenen, havde han ikke uden fire Får, og Herremanden kom og vilde tælle dem, men han kunde jo ikke se, og så begyndte Drengen at tælle dem: »Én, to, tre, fire, fem og det stumphalede Føl, a har dem.« Ja, så gav Herremanden sig også tilfreds med det, og næste Morgen fik Drengen tre Meldmader med sig, for det han havde passet Fårene så godt. Men da han kom nu ud til Bjærget og vilde til at æde hans Meldmad, kom Bjærgmanden atter ud og siger: »Giv mig en Bid af din Meldmad?« — »Nej, a har ikke mere end til mig selv.« — »Ja, så tager a ét af dine Får,« og dermed rejste Bjærgmanden ned i hans Bjærg med det andet Får. Da Drengen kom hjem om Aftenen, havde han kun tre, og Herremanden kom ud at tælle dem. »Én, to, tre, fire, fem og det stumphalede Føl, jo, a har dem,« sagde Drengen, og dermed lod Herremanden sig nöje. Næste Morgen fik han fire Meldmader med sig, for det han passede så godt på. Bjærgmanden kommer som sædvanlig og siger: »Giv mig et Stykke af din Meldmad, hellers tager a ét af dine Får.« — »Nej, a har ikke mere end til mig selv, du får at tage det,« og så rejste han ned i Bjærget med det tredje Får. Om Aftenen kom Herremanden som forhen ud at tælle, men Drengen siger: »Én, to, tre, fire, fem og det stumphalede Føl, jo, a har dem,« og Dagen efter fik han fem Meldmader med sig, for det han passede så godt på. Den Dag mistede han også et Får, og Dagen efter det sidste. Hver Dag fik han en Meldmad mere med sig, men kunde lige godt ikke afse noget til Bjærgmanden. Da det så blev ved Aftenstid den femte Dag, og han skulde til at hjem, sætter han sig op at ride på Føllet og rider ud i Skoven, for hjem turde han ikke komme, nu kunde han ikke narre Herremanden længere, når der var slet ingen, der brægte, og meget harmet var han. Der kommer nu en gammel Kjælling til ham og siger: »Hvorfor er du så harmet, min Dreng?« Ja, han fortæller hende da, hvor sölle han var kommen afsted, og nu havde Bjærgmanden taget alle hans Får. »Det skal du ikke klage dig over, lille Fåer,« siger hun, »for det kan a hjælpe dig med. Her har du en lille Kjæp, den skal du gå hen og slå på Bjærget med, så skal du nok få dine Får igjen.« Ja, han takkede hende jo så mange Gange og tog imod Kjæppen. Da han så var kommen til Bjærget, slog han ned på det, og straks gik det i Stykker, og alle fem Får kom rendende ud af det. Nu blev Drengen glad, han drev hjem med dem, og så kom Herremanden jo ud og skulde tælle dem. Men den Aften vilde han selv fornemme til dem, for han var gået og kommen i Tanker om, te Drengen vilde vist narre ham. Nå, han fornemmer, og de var der jo godt nok hveren. Så blev Herremanden så fornöjet med Drengen, te han gav ham hans Lön, hundrede Daler for hvert Får; det var fem hundrede Daler ialt, og dem rejste Drengen hjem med til hans fattige Forældre.

Kristen Jensen, Gjellerup-Lund.

132. Der var en fattig Mand, han havde så mange Börn, og ingen Ting havde han at give dem at æde. Så skulde han da have den största ud at tjene, og han var ikke ret gammel, men det var alligevel sådan en grander Dreng. Så gik han og skulde hen at have sig en Tjeneste ledt op, men allesammen havde de Hyrdedrenge nok og sagde, at de havde ingen Brug for ham. Så gik han da ude på Marken og græd, der kommer en Mand til ham og spörger ham om, hvad han græder for. Og Drengen fortalte da det hele. »Ja, du kan komme til at tjene ved mig, og så skal du passe *fem Får* og *en rumphalet Ko* og *et stumphalet Føl.* Men du skal passe godt på dem, for *Bjærgmanden* vil komme og tage dem.« Nå, Drengen han var jo glad, og han sagde, te det skulde han nok, og Dagen efter kom han afsted med hans Hjord ud i Heden, og sin Meldmad fik han med sig.

Den Tid han skulde nu til at æde den, kom Bjærgmanden også rigtig nok og siger til ham: »Giv mig en Bid af din Meldmad, ellers tager a ét af dine Får.« — »Ja, tag det,« svarede Drengen, og så slugte Bjærgmanden også Fåret. Den anden Morgen havde han da ikke uden fire Får at drive med foruden Koen og Føllet. Den Dag kom Bjærgmanden også og siger: »Giv mig en Bid af din Meldmad, min Dreng!« — »Nej, så migi vil a ikke,« svarede Drengen. »Så tager a ét af dine Får.« — »Ja, tag, ja, tag!« og dermed snap Bjærgmanden det andet Får. Sådan gik det nu hver Dag med Fårene, og Koen og Føllet gik den samme Vej. Nu var Drengen alene tilbage, men Bjærgmanden kom lige godt og siger: »Giv mig en Bid af din Meldmad, min Dreng!« Men Drengen svarer ligesom de andre Dage: »Nej, så migi vil a ikke.« — »A har taget alle dine fem Får og din stumphalede Ko og dit rumphalede Føl, a kan også tage dig.« — »Ja, tag, ja, tag,« og dermed snup Bjærgmanden også ham.

Nu kom Drengen jo da ikke hjem om Aftenen, som han plejede, og han var heller ikke kommen om Morgenen, så bliver *Husbonden* vant for Drengen. Fårene dem så han aldrig efter, om de var der, og han vidste da heller ikke, at Bjærgmanden havde taget dem én efter én. Så går han ud for at lede ham op, og som han så går derude i Heden, så træffer han på Bjærgmanden: »Har du ikke seet en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl?« — »Jo,« svarede Bjærgmanden, »dem har a taget, og a kan tage dig med,« og så slugte han også ham. Nu blev *Konen* vant for hendes Mand, te han kom ikke igjen, og så går hun også ud i Heden, og der møder hun Bjærgmanden: »Har du ikke seet en Mand og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl?« — »Jo, dem har a taget, a kan tage dig med,« og så gik hun den samme Vej som de andre. Nu skulde *Karlen* da ud at lede, for der var ingen, der kom hjem igjen, og så mödtes han med Bjærgmanden derude på Heden: »Har du ikke seet en Mand og en Kone og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl?« — »Dem har a taget, a kan tage dig med.« Og så gik Karlen også ned i Bjærgmanden. *Pigen* gik og ventede efter de andre, men der kom jo ingen hjem, så tænkte hun, te hun var den allervilleste til at lede, og hun gik ud i Heden. Så kommer hun til Bjærgmanden: »Har du ikke seet noget til en Karl og en Kone og en Mand og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl?« — »Jo, dem har a taget, a kan tage dig med,« og så slugte han hende. Nu skulde *Drengen* afsted, og den Gang han møder Bjærgmanden, så siger han til ham: »Har du ikke seet en Pige og en Karl og en Kone og en Mand og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl?« — »Jo, dem har a taget, og a kan tage dig med,« og dermed var han også i Livet på Bjærgmanden. Nu måtte *Hundén* ud efter de andre, og som den løber og snuser omkring derude på Heden, så kommer den også til Bjærgmanden: »Vovvov! har du ikke seet en Dreng, vovvov! og en Pige og en Karl, vovvov! og en Kone og en Mand, vovvov! og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet Føl, vovvov, vovvov!« — »Jo, dem har a taget, a kan tage dig og,« og så rejste Hunden den samme Vej. Nu var der ingen andre i Gården end *Katten*, og så skulde den da også ud at lede efter dem allesammen. Så løber han omkring derude i Heden, så kommer Bjærgmanden også rele nok. Så siger Katten: »Mjav, mjav! har du ikke seet en Hund, mjav! og en Dreng, mjav! og en Pige og en Karl, mjav, mjav! og en Kone og en Mand, mjav, mjav! og en Dreng med fem Får og en rumphalet Ko og et stumphalet

Føl, mjav, mjav, mjav?« — »Jo, dem har a taget, og —«. Men så flöj Katten på ham og krattede ham og rev hans Mave op. Og så væltede det hele ud af Maven både Hunden og Drengen og Pigen og Karlen og Konen og Manden og Drengen med de fem Får og den rumphalede Ko og det stumphalede Føl, og de var allesammen levende og i god Behold. Ane Nielsen, Torning.

133. Der var en Dreng, der gik og vilde have sig en Tjeneste. Så kom han til en Mand, det var naturligvis en *Bjærgmand,* men det vidste han ikke af, og han siger: »Hvor vil du hen, min Dreng?« — »A vil hen og have mig en Tjeneste.« — »Vil du så ikke tjene mig?« — »Jo, lige så vel dig, som en anden.« — »Ja, så følg med mig hjem.« Han kom nu med ham og fik *fem Får* og *et stumphalet Føl* at drive med. Han fik hans Davre om Morgenen og en Meldmad i hans Lomme, og så drev han af. Den Gang det blev Meldmaddags, vilde Drengen have noget at spise. Så kom der en Bjærgmand til ham og sagde: »Giv mig noget af din Meldmad?« — »A er selv sulten til den,« siger Drengen. »Ja, så tager a ét af dine Får.« — »Ja, da tag så, det kan blive godt.« Den Gang det bliver Aften, så driver Drengen hjem. Hans Husbond kunde ikke se, og så kommer han og siger: »Har du dem?« — »Ja, a har.« — »Ja, da tæl dem ind.« Så tæller han: »Én, to, tre, fire, fem og en stumphale Føl.« Men han havde jo kun fire. »Ja, kom så ind og to din Fædder og få din Nætter og sov til i Morgen, så skal du afsted igjen.« Da det blev Dag, kom Drengen op, og han kom ud med Fårene. Så ad Meldmaddags satte han sig jo for at spise hans Mad, og da kom Bjærgmanden igjen ...... (Nu gik det sådan, at han efterhånden mistede alle hans Dyr, og Husbonden kom hver Aften ud til ham og bad ham tælle dem ind). *Drengen* blev selv henne til sidst, og så vilde *Husbonden* ud at lede efter ham. Han kommer til Bjærgmanden og spörger ham, om han har ikke seet en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl. Jo, det havde han taget, »og a kan tage dig med.« — »Ja, det vil vi slås om.« Men den blinde var lige godt den anden for stærk, og han rev Hul på hans Mave. Så kom det væltende ud til Hobe, og han fik igjen, hvad der var hans, og kom hjem med det. Lavrine Sörensdatter, Rind.

134. En Dreng skulde ud at tjene. Så kom han til at tjene en Mand, hvor han skulde passe *et stumphalet Føl* og en *hornet*

Vædder og *fem Får.* Da han drev i Marken med dem den første Morgen, og det var blevet noget hen på Formiddagen, så gik han op på en Höj og satte sig for at ville æde hans Meldmad. Da kom der en *Bjærgmand* til ham og sagde: »Giv mig en Bid af din Meldmad, min bitte Dreng.« — »Nej, sågi vil a't.» — »Så æder a også én af dine Får.« — »I dig med den.« Så åd Bjærgmanden den. Den Gang Drengen han kom så hjem om Aftenen med de andre, siger Manden til ham: «Har du så dit stumphalede Føl og din horneret Vædder og dine fem Får?« — »Ja, a har.« — »To din' Fædder og æd din Nætter og gå i din Seng, din kjönne bitte Dreng.» Det lod han sig ikke sige to Gange. Den næste Dag han kom ud i Marken, gik det lige sådan, Bjærgmanden kom og tog et Får, og han åd dem allesammen én efter en anden. Da de syv Dage var gåede, kom Drengen alene hjem om Aftenen. »Har du dit stumphalede Føl og din horneret Vædder og dine fem Får?« — «Ja, a har.« — »To din' Fædder og æd din Nætter og gå i din Seng, din kjönne bitte Dreng.« Dagen efter gik han op i Marken igjen og satte sig på Höjen og åd hans Meldmad. Så kom Bjærgmanden og sagde som sædvanlig: »Giv mig en Bid af din Meldmad, min bitte Dreng.« — »Nej, sågi vil a't.» — »Ja, så tager a dig.« Det svarede Drengen intet til, og så slugte Bjærgmanden ham. Da han nu ikke kom hjem igjen, gik Folkene i Gården ud at lede efter ham, og så krattede *Katten* Hul på Maven af ham, og da væltede det ud til Hobe og var levende og rendte hjem. Lærer Holmgård, Órre.

135. Der var en Dreng, der vilde hen at tjene. Så fik han Plads ved en Mand, hvor han skulde passe *fem Får* og *et stumphalet Føl.* Så talte Husbonden dem hver Aften. Det gik godt den første Aften, da havde han dem hveren. Men den anden Dag da kom *Bjærgmanden* til ham derude, og han sagde: «Giv mig en Bid af din Meldmad, hejsen tager a ét af dine Får.« Det vilde Drengen ikke, og så tog han ét af dem. Da han kom hjem, talte Drengen Fårene ind: »Én, to, tre, fire, fem og et stumphalet Føl,« og det stod Husbonden og hørte på. Ja, så var det godt.« Tredje Dag gik det lige sådan. Bjærgmanden kom og vilde have en Bid af hans Meldmad. »Hejsen tager a ét af dine Får.« — »Ja, tag!« og så tog han ét til. Da han nu kommer hjem om Aftenen, så tæller han som sædvanlig: »Én, to, tre, fire, fem og et stumphalet Føl, jo, de er her allesammen.« Så var det godt. Nu blev det sådan ved at gå hver Dag, indtil Bjærgmanden hav-

de taget alle hans Dyr. Da han kom hjem om Aftenen, sagde han, te Fårene var blevne henne for ham, og Dagen efter gjente Manden ham så ud at lede efter dem. Lav han kom ud i Marken, traf han Bjærgmanden, der sagde: »Stræber du ikke at rende hjem ad, så tager a dig også.« Nej, det turde han ikke. Ja, så tog han Drengen. Da han nu ikke kom hjem igjen om Aftenen, vilde *Manden* ud at lede efter ham Dagen efter, og han kom også til Bjærgmanden. »Har du ikke seet en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl?« — »Jo, dem har a taget, og stræber du ikke at rende hjemad, så tager a dig også.« — »Nej, det skal du blive fri for at tage mig.« Men Bjærgmanden tog ham lige godt. Næste Dag vilde *Karlen* ud at lede efter hans Husbond, og han kom også til Bjærgmanden. »Har du ikke seet en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl og så en Mand?« — »Jo, dem har a slugt, og dersom du ikke stræber at rende hjemad, så sluger a dig med.« — »Nej, det skal du blive fri for,« men han tog ham lige fuldt. Næste Dag vilde *Konen* ud at lede...... »Ja, du kan ikke tage mig.« Men han tog hende alligevel. Så vilde *Pigen* ud,....... spörger, om han har ikke seet en Kone og en Mand og en Dreng med fem Får...... Så var der ingen Folk hjemme, og nu vilde *Kokken* te'n. ......»Stræber du ikke at rende hjemad......« Så gav Kokken sig til at gale, og så tog Bjærgmanden den også. Nu vilde *Hunden* te'n......Den gav sig til at søge, og det blev Bjærgmanden gal over, og så rendte han hen og tog den. Endelig måtte *Katten* te'n. Den spörger lige sådan: »Har du ikke seet en Mand og en Kone og en Karl og en Pige og en Kok og en Hund og en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl?« — »Jo, dem har a slugt, og dersom du ikke stræber at rende hjemad, så sluger a dig med.« — »Ja, det vil vi endda nappes om,« siger Katten, og så løb den hen og krattede Hul på Maven af Bjærgmanden, så det kom ud altsammen, og så løb de hjem til Hobe.

Johanne Kristensen, Nygård.

---

136. Der var en Dreng, der skulde drive ad Marken med *fem Får* og *et stumphalet Føl* og *en hornet Vædder* og *en Ko* for hans Husbond, for det havde han at passe. Så var der en Höj, og der vilde han sætte sig ved den og æde hans Meldmad. Da kommer *Bjærgmanden* til ham og forlanger en Bid af hans Mad. »Nej,« siger Drengen, »a fik lidt til min Davre og slet intet til min Onden, a kan gjærne selv have min Meldmad behov.« — »Ja, så sluger a også ét af dine Får.« — »Ja, kan du ikk' sluge,« siger

Drengen. Bjærgmanden gjorde da også det, og om Aftenen drev Drengen hjem med de Dyr, han havde tilbage. Husbonden sagde til ham, om han havde de fem Får og det stumphalede Føl og den hornede Vædder og så Koen. Han svarede ja. »Så kan du to din Fædder og æd' din Nætter og gå i din Seng, min bitte Dreng.« Næste Dag kom han ud igjen, og sådan gik det hver Dag så længe, til Bjærgmanden fik det til Hobe. Han sagde det samme hver Gang, at han vilde have en Bid af hans Meldmad. Da han nu ikke havde mere at drive med, tog han *Katten* med sig. Han satte sig på Höjen, og Bjærgmanden kom igjen. »Kan a få en Bid af din Meldmad?« — »Nej,« siger Drengen, »a fik lidt til min Davre og slet intet til min Onden, a kan gjærne selv have min Meldmad behov.« — »Ja, så sluger a din Kat.« Da tager Drengen Katten og kyler på Bjærgmanden, og så river den hans Mave ud. Da væltede det ud både de fem Får og det stumphalede Føl og den hornede Vædder og Koen og var levende til Hobe, men Bjærgmanden var død. Så drev han hjem med hans Dyr til hans Husbond. Mariane Kristensen, Nörre-Lem, Salling.

137. Der var en Kone, der havde *fem Får* og *en rumphalet Ko* og *et stumphalet Føl* og *en Hund* og *en Kat,* og så fæstede hun sig en lille Dreng, der skulde passe det. Hver Morgen hjalp hun ham ud med det op til en Höj, og hver Aften han kom hjem, så sagde hun: »Har du dine fem Får og din rumphalet Ko og det stumphalet Føl?« — »Ja,« sagde han. »Ja, spis din Nætter og vask din' Fædder og gå i din Seng, du lille Dreng.« Om Morgenen drev han igjen ud med hans Dyr. Da kom *Bjærgmanden* ud til ham og siger: »Vil du give mig noget af din Meldmad?« — »Nej, a vil ikke,« siger han Drengen. »Så sluger a også én af dine Får.« — »Ja, slug den,« sagde han Drengen. Om Aftenen han kom hjem, sagde Konen til ham: »Har du dine fem Får og din rumphalet Ko, og dit stumphalet Føl?« — »Ja.« — »Spis din Nætter....« Om Morgenen så hjalp hun ham ud med de fire Får og Koen og Føllet, og så gik han op til Höjen, og der satte han sig at spise hans Meldmad. Så kom Bjærgmanden: »Vil du give mig noget af din Meldmad i Dag?« — »Nej, a vil ikke.« — »Ja, så sluger a også én af dine Får.« — »Ja slug den,« sagde Drengen. Om Aftenen han kom hjem, sagde Konen.... Sådan kom han af med alle hans Dyr, og så tykte han jo, det var galt, og tog *Hunden* med sig derud. Men den blev også slugt. Om Aftenen han kom hjem, sagde han som sædvanlig, og så tog han

Katten med næste Dag. Men da Bjærgmanden slugte den, rev den hans Tærmer i Stykker og hans Side, og al hans Indvold gik ud af ham. Så tænkte Drengen ved sig selv: »Der må nok være meget godt inde i hans Bo. Nu han er død, vil a derind og se.« Da han kommer derind, finder han fem Får ligesom hans egne. Han leder bedre omkring og finder også en rumphalet Ko og endelig også et Føl og en Hund, og det var netop hans Madmoders, men Katten var løben hjem igjen. Dernæst finder han en stor Kiste, og den var der så mange Penge i, Læderpenge med Guldnagler i, så gamle var de. Han seer sig bedre omkring og finder så meget Gode, te det er forskrækkeligt. Han trækker da af hans Bukser og stopper en Del Penge og noget Sølv og skjönt Töj ned deri. Men da han fik dem udenfor Höjen, kunde han ikke magte at bære dem hjem til Konen. Men så går han ind igjen og finder et Par dejlige bitte hvide Heste og en smuk lille Vogn, og så spænder han Hestene for den og henter Kisten ud og alt det Sølv og Gode, der kunde være på Vognen. »Mine Får og mit Føl og min Ko kan nok gå og passe sig selv nu,» siger han, »nu vil a kjøre hjem til min Madmoder med Sagerne.« Hunden fulgte med ham, og det andet gik på Marken. Så vilde hun have at vide, hvor han havde fået dether fra. Ja, det havde han fået af Bjærgmanden, og ham havde Katten revet ihjel. Så lukker han op for Kisten og viser hende, hvad han havde. Så siger hun til ham, om han vilde ikke gifte sig med hende. »Jo,« siger han, »du har altid været god imod mig, ihvordan det så siden gik,« og så drikker de Bryllup. De sælger det bitte Hus og kjøber dem en stor Gård, og der boer de endnu, og var der det sidste a talte med dem.

Erik Jensen, Feldborg.

---

138. I en Gård boede der en Mand og en Kone, og de havde en Karl, en Pige og en Dreng. Drengen skulde passe *fem Får* og *et stumphalet Føl.* En Morgen, da han havde trukket dem ud og sat dem på Græs, gik han op på en Höj for at spise hans Meldmad. Så kom der en *Bjærgtrold* op af Höjen og sagde: »Giv mig noget af din Meldmad?« — »Nej, jeg spiser det selv,« sagde Drengen. »Så sluger jeg ét af dine Får.« — »Slug til!« Om Aftenen kom han hjem med de fire Får og det stumphalede Føl, og så skulde han ud igjen næste Morgen. Det gik ham nu lige sådan den Dag, han mistede et Får. Til sidst havde han kun Føllet tilbage, og det mistede han også. Så gik han ene ud og satte sig på Höjen. Da kom Bjærgtrolden: »Giv mig noget af din Meldmad.«

— »Nej, jeg kan nok spise den selv,« sagde Drengen. »Så sluger jeg dig,« sagde Bjærgtrolden, og det skete. Da nu Drengen ikke kom hjem, skulde *Pigen* ud ad lede efter ham. Hun kommer op på Höjen og træffer godt nok Trolden. »Har du ikke seet en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl?« — »Jo,« siger Trolden, »de ligger her i min Mave og rumler imod hinanden, og du kan komme derned med.« Så slugte han hende. Næste Dag skulde *Karlen* ud at lede, og ham slugte Trolden også. Så *Konen*, derefter *Manden* og så *Hunden*. Den sagde: »Det skal vi bides om.« Så bedes de en Tid, men Trolden fik Magten og slugte Hunden. Næste Dag skulde *Katten* ud at lede, og den kom også op på Höjen og til Bjærgtrolden. »Har du ikke seet en Dreng med fem Får og et stumphalet Føl og en Pige og en Karl og en Kone og en Mand og en Hund?« — »Jo,« siger Trolden, »de ligger her i min Mave og rumler imod hinanden, og du kan komme derind med.« — »Det skal vi rives om,« sagde Katten. Så reves de, og Katten rev Maven i Stykker på Bjærgtrolden, og de væltede ud af den allesammen og gik hjem.

K. N. Stegger, Lystrup.

---

139. Der var en ond Mand, der kunde ingen Hjorder have. Endeligmål får han en Hjorde, der skulde passe på *de fem Får* og *et stumphalet Føl*, han havde, og den her Dreng rejser jo af om Morgenen ad Marken med det. Så kommer *Ulven* til ham, og den siger: »Vil du give mig en Bid af din Meldmad?« — »Nej, a vil ikke, a har lidt nok til mig selv.« — »Så tager a én af dine Får.« — »Ja, tag, Stump.« Så snap han ét af Fårene, og da Drengen kom hjem ad Middag med de fire Får og det stumphalede Føl, siger Manden: »Har du de fem Får og æ stumphale Føl?» — »Ja, a har,« siger han. »Æd din Onden og sov din Middagssövn og driv så ad æ Mark ad Dröwtedags.« Da kommer Ulven til ham på Eftermiddagen. »Kan du give mig en Bid af din Meldmad?« — »Nej, a kan ikke, a har lidt nok til mig selv.« — »Så tager a én af dine Får.« — »Ja, tag, Stump.« Så tog han det andet. Det bliver da Aften, og Drengen driver hjem med de tre Får og æ stumphale Føl. Så siger Manden til ham, da han kommer ad Aften: »Har du dine fem Får og ..... « Ja, han havde. »Æd din Nætter og gå i din Seng.« Næste Morgen driver han ad Marken med de tre Får og .... « Ulven kommer: »Giv mig .....« Nej, han vilde ikke, han havde lidt nok ..... Så tager Ulven det tredje Får. Det bliver Middag, og Drengen

driver hjem. »Har du de fem Får .....« — »Ja, a har.« — »Ja, æd din Onden.....« Han driver ad Marken ad Dröwtedags. Så kommer Ulven: »Giv mig.....« — »Nej, ...« Så tager han det fjerde Får. Ad Aften driver han hjem. »Har du.....« Ja, han havde. »Æd din Nætter.....« Om Morgenen driver han ud igjen, og så kommer Ulven .... »Ja, så tager a den sidste Får, du har.« Han kommer hjem med Føllet. »Har du de fem Får .....?« —»Ja,....« Ad Driftedags driver han ud med Føllet, og Ulven kommer ..... »Ja tag, Stump.« Så tog han Føllet, og Drengen går hjem. »Har du de fem Får og æ stumphale Føl?« Nej, han havde ikke Hvor det var? Ja, det havde Ulven taget. »Da skal du hen og hente det.« Den Gang han nu går og skal hen og lede efter det, så kommer han til Ulven »Har du ikke seet fem Får og et stumphalet Føl?« — »Jo, a har,« siger Ulven, »det ligger i i min Röv-Rump', slår Trump'-Stump',« og så slugte han Drengen. Da han nu ikke kom hjem med nogen Hjord, så skulde *Karlen* til at ud og lede. Han kommer til Ulven og spörger ham, om han havde ikke seet fem Får og et stumphalet Føl og en Dreng. »Jo, a har, det ligger i min Röv-Rump' og slår Trump'-Stump'« Så tager han Karlen. Han kommer ikke hjem igjen, og så skal *Pigen* til at ud og lede. Hun kommer også til Ulven og spörger, om han havde ikke seet fem Får og et stumphalet Føl og en Dreng og en Karl. »Jo, det ligger i min Röv-Rump og slår Trump'-Stump'« Så tog han Pigen. Da ingen af dem kom hjem, så vilde *Manden* te'n ud at lede og kom også til Ulven ..... Så tog han Manden, og nu skulde *Konen* te'n, da alt det andet var blevet henne ..... Så tog han Konen, og så skulde *Hunden* afsted. Han kom også til Ulven, og den tog ham med. Så vilde *Katten* te'n ud at lede, og det går den lige sådan. Men der bliver den så malisiøsk, te den river og splitter Ulven sine Tærmer ad, og det vælter ud altsammen og render hjem og kommer hver i sin Stilling igjen, for det er helt uskadt. Peder Skrædder, Tvis.

---

140. En Dreng kom ud at tjene ved en blind Mand, og han skulde ud at passe *fem Får* og *et stumphalet Føl.* Hver Morgen fik han to Meldmader med sig, og så skulde han blive henne til Aften. Men det første han kom ud, satte han sig til at spise hans Meldmad. Så kom *Ræven* til ham og sagde: »Giv mig et Stykke af din Meldmad.« — »Nej, a har ikke mere, end a har selv behov.« — »Ja, så tager a det bedste af dine Får.« — »Det kan du selv om,« sagde Drengen, og så tog Ræven Fåret og slugte det helt.

Da Drengen kom hjem, spurgte Manden ham, om han havde dem allesammen. Jo, han talte: »Én, to, tre, fire, fem og et stumphalet Føl.« Det gik nu sådan hver Dag, at Ræven kom og tog et Får, og til sidst tog den Føllet. Nu har han altså ingen Dyr at passe. Det bliver da opdaget af den blinde Mand, og så skal han ud at lede efter dem. Han får en hel Hoben Meldmader med sig, og så går han. Men så kommer Ræven og vil have et Stykke med. *Drengen* siger nej, og så sluger den ham. Da han ikke kommer tilbage, skal *Karlen* ud at lede og får også en Dragt Meldmader. Tredje Dagen skal *Pigen* afsted, og fjerde skal *Konen*. Endelig følges *Manden* og *Hunden* ad. De spörger ligesom de andre, om den har ikke seet fem Får og et stumphalet Føl og en Dreng og en Karl og en Pige og en Kone. »Jo, de ligger i min Mave og rumler og skrumler, og der er Plads til dig og.« Så slugte den dem. Til sidst kommer *Katten* ud, og han sluger også den. Men der inde i Maven på den kommer Katten og Hunden op at slås, og Katten river Hul på Maven af Ræven, og de følges ad hjem allesammen, både Manden og Hunden og Katten og Konen og Pigen og Karlen og Drengen med de fem Får og det stumphalede Føl. Maren Sörensdatter, Egå.

---

141. En Mand havde *fem Får* og *et stumphalet Føl*, og dem skulde en Dreng passe. Om Meldmaddags kom en *Ræv* og sagde: »Lad mig få lidt af din Meldmad, ellers tager jeg det stumphalede Føl.« Så gav han ham et Stykke af Meldmaden. Anden Dagen fik han ingen Mad med, for at Ræven ikke skulde komme og tage den fra ham. Den Dag drev han ned i Mosen med dem, men Ræven kom lige godt og forlangte noget af hans Meldmad. Da han ingen kunde give ham, tog den Føllet. Da han kom hjem, fik han ret så mange Hug. Hver Dag mistede han et Får, og tilsidst løb han af Tjenesten. Tværmose.

142. De tre små sorte Kalve. Skgr. II. 746.

143. Den slugne Kjælling. Eftersl. 128.

144. Drengen og Ulven. Skgr. VII. 792.

Der haves endnu flere Optegnelser af denne Fabel, således ved:

a. Knud Knudsen, Simmelkjær.

b. Mikkel Sörensen, Alstrup.

c. Maren Bonde, Vedersø.

d. Johanne Steensen, Nygård, Örre.

De indeholder dog intet nyt Træk.

IV. Tjenesten ved Herremanden.

145. Jespers Tjeneste.

Der var en Mand, han havde tre Sönner, den ældste hed Pæjer, den anden Povl og den tredje Jesper Nåsfis. Det Navn fik han, for det han altid var så næsvis. Så skulde den ældste da ud at tjene, og så gik han og kom imod en Herremand på Vejen. Han spörger ham om, hvor han vilde hen. Ja, han vilde hen og have sig en Tjeneste. »Så vil du vel tjene mig?« — »Ja, dig lige så godt som en anden,« sagde han. Så fulgte han med ham hjem. Hans Bestilling skulde være at moge og så gjenne Gederne ind om Aftenen. Kunde han ikke det, så skulde han kylles over Huset otte Gange. Så kom han også til at moge. Der var ikke uden ét Kreatur, det var en Bøl, og Pæjer han mogede, og den sked, og han mogede, og den sked, og han kunde aldrig få Ende på det. Det kunde han altså ikke gjøre ud. Så skulde han ud om Aftenen og have Gederne gjent ind. Han siger: »Pus hjem, pus hjem!« Men Gederne siger: »Busken er endnu grön, Kråsen er karrig fuld, vi vil ikke hjem i Aften.« Han kunde ikke få dem gjent hjem, og så blev han kylt over Huset otte Gange. Nu skulde Povl hen og have sig en Tjeneste. Han kommer imod Herremanden, der spurgte ham om, hvor han vilde hen. Ja, han vilde hen og have sig en Tjeneste, og der faldt da den samme Snak imellem dem, og det gik ham akkurat som hans Broder. Så skulde Jesper da hen og have Tjeneste. Han kom også imod Herremanden, der spurgte ham om, hvor han vilde hen. Ja, han skulde hen at have sig en Tjeneste, for nu var sagtens begge hans ældre Brödre døde. »Ja, så vil du vel tjene mig?« — »Dig lige så godt som en anden,« sagde Jesper. Hans Bestilling skulde være at moge og så gjenne Gederne hjem om Aftenen. Han følger nu med Herremanden og kommer så først til at moge. Men han mogede, og han mogede og lige meget hjalp det, for Bøllen sked lige så stærkt, som han mogede ud. Det kunde ingen Ende få, kunde han nok tykke, og så vilde han gå ud efter Gederne. Men da blev han et Halmknippe vaer, og så tog han det og stoppede i Röven på Bøllen. Derefter fik han snart moget og fik fejet og strøet Sand. Så skulde han have Gederne gjent ind. Han siger: »Pus hjem, pus hjem!« — »Busken er endnu grön, Kråsen er karrig fuld, vi vil ikke hjem i Aften.« — »Ja, da skal a rele lære jer,« og så render han hen til *Hunden* og siger: »Vil du ikke Gjedder bid'? Gjedder vil ikk' til Herremandens Gård i Aften.« Nej, det vilde Hunden ikke. »Så skal a rele lære dig,« og så render han hen til

Træet. »Træ, vil du ikk' Hund slå, Hund vil ikk' Gjedder bid', Gjedder vil ikk' til Herremandens Gård i Aften.« Nej, det vilde Træet ikke. »Så skal a rele lære dig.« Så rendte han hen til *Ilden.* »Ild, vil du ikk' Træ brænd', Træ vil ikk' Hund slå .....« Nej, det vilde Ilden ikke. »Da skal a rele lære dig.« Så rendte han til *Vandet.* »Vand, vil du ikk' Ild slukk' ....« Nej, det vilde den ikke. Så skulde han lære den, og så render han hen til en *Bøl.* »Bøl, vil du ikk' Vand drikk' ....« Nej, det vilde den ikke. »Ja, a skal lære dig til det.« Så rendte han til *Reb.* »Reb vil du ikk' Bøl snær' .....« Nej, ... Så rendte han til *Mus.* »Mus, vil du ikk' Reb skjær', ...« Nej, ... Så rendte han til *Kat.* »Kat, vil du ikk' Mus ta', Mus vil ikk' Reb skjær', Reb vil ikk' Bøl snær', Bøl vil ikk' Vand drikk', Vand vil ikk' Ild slukk', Ild vil ikk' Træ brænd', Træ vil ikk' Hund slå, Hund vil ikk' Gjedder bid', Gjedder vil ikk' til Herremandens Gård i Aften.» Jo, det vilde Katten godt, og den render efter Mus, og Mus efter Reb, og Reb efter Bøl, og Bøl efter Vand, og Vand efter Ild, og Ild efter Træ, og Træ efter Hund, og Hund efter Gjedder, og det farede så ind i Herremandens Gård hvert Gran, og han blev så forskrækket, te det var så sær farlig, men han kom da ud og fik at se, hvad det var. Jesper fik nu Gederne gjent ind, og fik det hele ordnet, og så skulde Herremanden da hen og se, hvor pænt han havde fået Kjörhuset standet. Da tykte han, der hængte et Halmstrå ned fra Bøllens Röv, og så vilde han rykke det fra, men da rykte han hele Halmknippet ud, og Bøllen sked nu hele Kohuset fuldt, så Herremanden havde nær bleven i det. Jesper skulde da hen og hjælpe ham op igjen, og han var glad for, at han kunde komme af det. Han gav Jesper 300 Daler for det Puds, og for det han havde gjent Gederne ind. Johanne Stensen, Nygård.

146. Gederne, der kom hjem.

Der var en Mand, der havde tre Sönner, og de hed Povl og Per og Jesper Nåsens. De havde det i fattige Omstændigheder, og Sönnerne skulde da ud at tjene. Povl, der var den ældste, skulde så først afsted. Han kommer til en Herremand, der spörger ham om, hvor han vil hen. Ja, han vil hen og have en Tjeneste. »Da kan du få Tjeneste ved mig, og din Bestilling skal ikke være andet end at moge en Okse og så gjenne Gederne hjem om Aftenen.« Men dersom han kunde ikke udrette det, så skulde han kylles over Agerumladen tre Gange. De blev også enige om Lönnen, og Povl flyttede i Tjenesten. Den første Dag han kom der, skulde han jo da til at moge Oksen, men det kunde han slet intet gjøre ved, for den sked meget stærkere, end han mogede. Så gik han hen og skulde have Gederne hjem, og han sagde til dem: »Pus hjem!« Men de sagde nej. »Bnsken er grön, Kråsen er karrig fuld, vi vil ikke hjem i Aften.« Så kom Herremanden derud, og han kunde jo da se, Povl kunde slet ikke bestille noget ved det. Så blev han kylt over Agerumladen tre Gange, og så var han da død. Nu skulde Per te'n hen at tjene, og så kom han også imod Herremanden. Han spörger ham, hvor han skulde på. Ja, han skulde da hen og have sig en Tjeneste. Men denher Mand vidste da vel ikke af hans Broder at sige, for ham vidste de ikke, hvor der var bleven af. Herremanden sagde nej, det vidste han ikke af at sige. »Men du kan få Tjeneste her.« Så blev de også enige om Lönnen og Bestillingen, og det var jo det samme som med Broderen, han skulde udrette det samme, og så kom han der at tjene. Men det gik ham lige sådan, han kunde ikke gjøre noget ved Oksen, og så skulde han jo ud og have Gederne hjem. »Pus hjem, pus hjem!« Nej, de sagde, de vilde ikke. Busken var grön, og Kråsen var karrig fuld endnu. Enden på det blev, at han kom også over Laden og mistede Livet. Så skulde Jesper Nåsfis hen at tjene. Han kommer også imod Herremanden og spörger ham, om han vidste ikke af hans Brödre at sige, de hed Povl og Per, og de var forsvundne. Han siger nej, »men hvor vil denher Karl på?« Han svarte og sagde, te han vilde hen og have en Tjeneste. »Ja, da kan du få Tjeneste ved mig. Din Bestilling skal ikke være andet end at moge under en Okse og så gjenne Gederne hjem om Aftenen.« De blev også enige om Lönnen, og hvis han ikke kunde udføre Arbejdet, skulde han kylles tre Gange over Agerumladen. Han fulgte så med Herremanden hjem, men den Gang han så skulde til at moge Oksen, så gik det jo lige sådanner, han kunde slet ikke gjøre noget ved det. Men så fandt han på et Råd. Han stoppede et Halmknippe i Röven på den, og så holdt den da også op at skide, og nu fik han det gjort helt rent. Så kom Herremanden derud til ham, og han så jo straks, te det var så pænt der. Men han fik også at se, te der hængte et Halmstrå ved Röven af Oksen, og så tog han i det og vilde rykke det fra da. Men da kom hele Halmknippet, og så overskyllede det ham, te han havde nær kommet af med Livet. Derefter gik Jesper ud og skulde have Gederne hjem. Han siger: »Pus hjem, pus hjem!« — »Nej, Busken er grön, og Kråsen er karrig fuld, vi vil ikke hjem i Aften.« Så rendte han hen til *Hunden* og sagde: Hund, vil du ikke Ged bid'? Ged vil ikke i Kongens Gård i Aften.« Den sagde nej. Så rendte han hen til *Træet* og sagde: »Træ, vil du ikke Hund slå? Hund vil ikke Ged bid', Ged vil ikke i Kongens Gård i Aften.« Den sagde nej. Så rendte han hen til *Ilden:* »Ild, vil du ikke Træ brænd', Træ vil ikke Hund slå .....« Den sagde også nej. Så rendte han hen til *Vandet:* »Vand, vil du ikke Ild slukk'? Ild vil ikke Træ brænd' .....« Det sagde nej. Så rendte han til *Oksen:* »Okse, vil du ikke Vand drikk'? Vand vil ikke Ild slukk' .....« Den sagde nej. Så rendte han til *Rebet:* »Reb, vil du ikke Oks' snær?' Oks' vil ikke Vand drikk', Vand vil ikke .....« Det sagde nej. Så rendte han til *Musen:* »Mus, vil du ikke Reb trævl'? Reb vil ikke .....« Det sagde nej. Så rendte han til *Katten:* »Kat, vil du ikke Mus bid'? Mus vil ikke Reb trævl', Reb vil ikke Oks' snær', Oks' vil ikke Vand drikk', Vand vil ikke Ild slukk', Ild vil ikke Træ brænd'. Træ vil ikke Hund slå, Hund vil ikke Ged bid', Ged vil ikke i Kongens Gård i Aften.« Jo, det vilde den gjærne. Så rendte den efter Musen, og Musen efter Rebet, og Rebet efter Oksen, og Oksen efter Vandet, og Vandet efter Ilden, og Ilden efter Træet, og Træet efter Hunden, og Hunden efter Gederne, og det kom ind i Herremandens Gård i sådan en Fart. Det var Herremanden god over, det kunde han godt lide, og så gav han Jesper Nåsfis hans Lön, og han rejste hjem til hans Fader og Moder med den.

Peder Nielsen, Hallundbæk.

147. Ko og Ged.

Der var en Mand, der havde tre Sönner, Povl og Per og Jesper Nåsfis. Så vilde de ud og have dem en Tjeneste, og Povl skulde da først te'n, for han var den ældste. Så kom han til en Herremand, og han spurgte ham om: »Hvor vil du hen, min Dreng?« Ja, han vilde have en Tjeneste. Om han vilde tjene ham, og hvad han skulde have i Lön? Han skulde have så og så meget. »Men hvad skal a bestille?» Han skulde moge æ Ko og gjenne æ Geder hjem om Aftenen. Ja, så fulgte han med Herremanden hjem. Han mogede, og han mogede, men der var lige meget Skidt. Så gik han rolende ind til Herremanden og sagde, han kunde ikke moge ved Koen, for der blev lige meget Skidt, ihvor stærkt han mogede. Så skulde han op og gjenne Gederne hjem, og han sagde: »Hwys suk, hwys suk!« men nej, »Ged vil ikke hjem, Busken er grön endnu. Pus hjem, pus hjem!« — »Nej, Geden vil ikke hjem, mig og Voven (ɔ: Hunden) er gode Venner.« Han kunde ikke få Geden hjem, og så blev han kylt tre Gange over Laden og kunde gå med det. Nu skulde Povl te'n. Han kommer også til Herremanden, og han spurgte ham om: »Hvor vil du hen, min Dreng?« Ja, han vilde hen og have sig en Tjeneste. »Vil du tjene mig, og hvad skal du have i Lön?« Ja, han skulde have så og så meget. »Men hvad skal a bestille?« — »Du skal moge ved Koen og drive Gederne hjem ad Aften, og hvis du kan ikke gjøre det, skal du kylles tre Gange over Laden.« Nå, han mogede, og han mogede, og det var lige beskidt. Så gik han rolende ind til Herremanden og sagde, han kunde ikke få det rent. Ja, så skulde han op og gjenne Gederne hjem. »Hwys suk, hwys suk!« Nej, Geden vilde ikke hjem, Busken var grön endnu. »Pus hjem, pus hjem!« — »Nej, Ged vil ikke hjem, mig og Vov er gode Venner.« Så gik han rolende hjem til Herremanden og sagde, han kunde ikke få Geden hjem. Ja, så skulde han kylles tre Gange over Laden, og så gik han med det. Nu skulde Jesper Nåsfis hen og have sig en Tjeneste. Han kommer til den samme Herremand, og han spörger om, hvor han vilde hen. Ja, han vilde hen og have sig en Tjeneste. Om han vilde tjene ham? Ja. Og hvad han vilde have i Lön? Ja, han skulde have så og så meget. »Men hvad han skulde bestille? »Du skal moge ved Koen og gjenne Geden hjem ad Aften, og hvis du kan ikke det, så skal du kylles over Laden tre Gange.« Så fulgte han med Herremanden hjem, og han kom til at moge. Han mogede, og han mogede, og det var lige beskidt. Så tog han et Knippe Halm, og det stoppede han i Röven på Koen. Da det var gjort, kunde han få gjort rent, og han gjorde det så fint der inde og strøede Sand. Derefter gik han ind til Herremanden og sagde, om han vilde ikke komme ud og se, om det var godt nok. Så sad der et Halmstrå ved Koen sin Röv, og det tog Herremanden i og rykte i, og så rykte han Halmknippet af Röven, te Skidtet det stod ud på Herremanden. Så skulde Jesper op og gjenne Gederne hjem om Aftenen. »Hwys suk, hwys suk!« Nej, Ged vilde ikke hjem, Busken var grön endnu. »Pus hjem, pus hjem!« Nej, den vilde ikke hjem. »Mig og Voven er gode Venner.« Så rendte han hen til Hunden og sagde: »Vil du ikke Ged bid'? Ged vil ikke hjem i Aften.« ....Pind vil ikke Hund slå, Hund vil ikke Ged bid'. Ild vil ikke Pind brænd'. Vand vil ikke Ild slukk'. Oks' vil ikke Vand drikk'. Reb vil ikke Oks' snær'. Mus vil ikke Reb skjær'. Så gik han til Katten: »Kat, vil du ikke Mus ta'?« — »Jo,« siger Katten, »når a må få et Fad Mælk.« Han fram til Pigen og fik et Fad Mælk, og så vilde Katten tage Musen, Musen vilde skjære Rebet, Rebet snære Oksen, Oksen drikke Vandet, Vandet slukke Ilden, Ilden brænde Pinden, Pinden slå Hunden, Hunden bide Gederne, og de kom hjem, og Jesper fik hans Lön.

Jens Nielsen, Nygård.

148. Hvidfod, der ikke vilde hjem gå. J. K. I. 12.

V. Mus, Pølse og Ært.

149. Der var en Gang en *Mus*, en *Pølse* og en *Ært*, som levede sammen og byttedes til at koge Kål på Søndagene. Men Pølsen kogte altid de bedste Kål, og da Musen en Gang spurgte den, hvordan den kunde lave så gode Kål, svarede den, at når Gryden begyndte at koge, så sprang den selv i Gryden, og Musen tænkte: »Godt, det skal jeg prøve.« Den næste Søndag, da Pølsen og Ærten gik til Kirke, skulde Musen koge Kål, og da Gryden så begyndte at koge, sprang den ned i den og druknede. Da Pølsen så kom hjem og skulde til at spise sin Middagsmad, var Musen borte, men da Pølsen tænkte, at Musen var gået ud, så gav den sig straks i Færd med at øse Kålen op. Så fandt den jo Musen, og som den så, at den var død, gik Pølsen ud og satte sig i Dören og græd. Da kom der en *Hund* løbende, og da den så Pølsen græde, spurgte den straks, hvad der var i Vejen. Pølsen svarede: »Jeg har nok Grund til at græde, Musen ligger i Gryden og er druknet.« Da sagde Hunden: »Så vil jeg give mig til at tude.» Derpå kom Hunden forbi *et Gjærde,* som spurgte om, hvorfor den således gik og tudede. Den svarede: »Musen er druknet i Kålgryden, og Pølsen sidder i Dören og græder, hvorfor skulde jeg så ikke tude ?» Da sagde Gjærdet: »Så vil jeg falde om,« og det faldt om på *et Træ,* som stod der. Træet spurgte, hvorfor det faldt om på det. Gjærdet svarede: »Musen er druknet i Kålen, Pølsen sidder i Dören og græder, og Hunden tuder, hvorfor skal jeg så ikke falde om?« Da sagde Træet: »Så vil jeg lade alle mine Blade falde af mig,« og Bladene faldt ned i *en Brønd.* Brønden spurgte Træet om, hvorfor det således lod alle sine Blade falde af sig. Træet svarede: »Musen er druknet i Kålen, Pølsen sidder i Dören og græder, Hunden tuder, og Gjærdet er faldet over på mig, hvorfor skulde jeg så ikke lade mine Blade falde?« Så sagde Brønden: »Så vil jeg blive tör.« Da kom *Pigen* ud for at hente Vand. Hun så, at Brønden var tör, og spurgte den, hvordan det kunde være. Brønden svarede: »Musen er druknet i Kålen, Pølsen sidder i Dören og græder, Hunden tuder, Gjærdet er faldet, og Træet har ladet alle sine Blade falde, hvorfor skulde jeg så ikke blive tör?« Så sagde Pigen: »Da vil jeg slå mine Spande itu.« Det gjorde hun, og derefter kom *Manden* og spurgte, hvorfor hun slog Spandene i Stykker. Pigen svarede: »Musen er druknet i Kålen, Pølsen sidder i Dören og græder, Hunden tuder, Gjærdet er faldet om, Træet har ladet alle sine Blade falde af,

og Brønden er bleven tör, hvorfor skulde jeg så ikke slå mine Spande itu?« Da sagde Manden: »Så vil jeg prygle min *Dreng.*« Det gjorde han, og Drengen spurgte: »Hvorfor skal jeg således prygles?« Manden svarede: »Musen er druknet i Kålen, Pølsen sidder i Dören og græder, Hunden tuder, Gjærdet er faldet om, Træet har ladet alle sine Blade falde af, Brønden er bleven tör, og Pigen har slået sine Spande itu, hvorfor skulde jeg så ikke prygle dig?« Da sagde Drengen: »Så vil jeg løbe til Verdens Ende!« og dermed løb han.

Maren Graversen, Albnekrog, Gjellerup.

VI. Katten (Hanen) der mistede Livet.

150. Katten på Kavelen-Ø.

Der var *en Kat* og *en Hund,* der lagde deres Lag og gik ad Skoven at plukke Æbler, men så foråd Katten sig i Æblerne og blev så syg, at den kunde ikke gå hjem. Så skulde Hunden være hen om Råd til den, og da den vidste ikke af noget bedre at sige end sød Mælk, så render den hen til *Koen* og siger: »Ko, vil du gi' mig Mælk? a skuld gi' Kat Mælk, Katten ligger på *Kavelen-Ø,* for han vil dø.« Koen sagde ja, »når du kan gi' mig Vand.«

Så går den til *Kjelden:* »Kjelde, kan du gi' mig Vand? a skulde gi' Ko Vand, Ko skulde gi' mig Mælk, a skulde gi' Kat Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« Kjelden siger ja: »kan du gi' mig Sten?«

Så går han til *Stranden* og siger: »Strand, kan du give mig Sten? jeg skal give Kjelden Sten, Kjelden skal give mig Vand, a skal give Ko Vand, Koen skal give mig Mælk, a skal give Katten Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« Stranden siger: »Ja, kan du give mig en Guldring?«

Så går den til *en Jomfru:* »Jomfru, kan du give mig en Guldring? jeg skal give Strand en Guldring, Stranden skal give mig Sten, jeg skal give Kjelden Sten, Kjelden skal give mig Vand, jeg skal give Ko Vand, Koen skal give mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« — »Ja, kan du give mig et Par Sko?« sagde Jomfruen.

Så skulde han til *Skomageren:* »Skomager, kan du give mig et Par Sko? a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Stranden en Guldring, Stranden skulde give mig Sten, Kjelden skulde give mig Vand, a skulde give Koen Vand, Koen skulde give mig Mælk, a skulde give Katten Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« — »Ja, kan du fly mig Børster?« sagde Skomageren.

Så skulde han hen til *en Basse:* »Basse, kan du give mig Børster? a skulde give Skomager Børster, Skomager skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Strand en Guldring, Strand skulde give mig Sten, a skulde give Kjelde Sten, Kjelde skulde give mig Vand, a skulde give Ko Vand, Ko skulde give mig Mælk, a skulde give Kat Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, og han vil dø.« — »Ja,« sagde Bassen, »kan du give mig Byg?«

Så skulde han hen til *Ladekarlen:* »Ladekarl, kan du give mig Byg, a skulde give Basse Byg, Basse skulde give mig Børster, a skulde give Skomager Børster, Skomager skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Strand en Guldring, Strand skulde give mig Sten, a skulde give Kjelde Sten, Kjelde skulde give mig Vand, a skulde give Ko Vand, Ko skulde give mig Mælk, a skulde give Kat Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« — »Ja,« sagde Ladekarlen, »kan du give mig en varm Kage?«

Så skulde han hen til *Bageren:* »Bager, kan du give mig en varm Kage? a skulde give Ladekarl en varm Kage, Ladekarl skulde give mig Byg, a skulde give Basse Byg, Basse skulde give mig Børster, a skulde give Skomager Børster, Skomager skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Stranden en Guldring, Stranden skulde give mig Sten, a skulde give Kjelden Sten, Kjelden skulde give mig Vand, a skulde give Koen Vand, Koen skulde give mig Mælk, a skulde give Katten Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, og han vil dø.« — »Ja,« sagde Bageren, »vil du fly mig Spån?«

Så skulde han hen til *Snedkeren:* »Snedker, kan du fly mig Spån? a skulde fly Bager Spån, Bager skulde fly mig en varm Kage, a skulde fly Ladekarl en varm Kage, Ladekarl skulde fly mig Byg, a skulde give Basse Byg, Basse skulde give mig Børster, a skulde give Skomager Børster, Skomager skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Strand en Guldring, Strand skulde give mig Sten, a skulde give Kjelde Sten, Kjelde skulde give mig Vand, a skulde give Ko Vand, Ko skulde give mig Mælk, a skulde give Kat Mælk, Kat ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« — »Ja,« sagde Snedkeren, »vil du give mig Øks' og Save?«

Så går han hen til *Smeden:* »Smed, vil du give mig Øks' og Save? a skulde give Snedker Øks' og Save, han skulde give mig Spån, a skulde give Bager Spån, Bager skulde give mig en varm Kage, a skulde give Ladekarl en varm Kage, Ladekarl skulde give mig Byg, a skulde give Basse Byg, Basse skulde give mig Børster, a skulde give Skomager Børster, Skomager skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfru et Par Sko, Jomfru skulde give mig Guldring, a skulde give Strand en Guldring, Strand skulde give mig Sten, a skulde give Kjelde Sten, Kjelde skulde give mig Vand, a skulde give Ko Vand, Ko skulde give mig Mælk, a skulde give Kat Mælk, Kat ligger på Kavelen-Ø, for han vil dø.« — »Ja,« sagde Smeden, »kan du give mig Kul?«

Så går han hen til *Mosen:* »Mose, kan du give mig Kul? a skulde give Smeden Kul, Smeden skulde give mig Øks' og Save, a skulde give Snedkeren Øks' og Save, Snedkeren skulde give mig Spån, a skulde give Bageren Spån, Bageren skulde give mig en varm Kage, a skulde give Ladekarlen en varm Kage, Ladekarlen skulde give mig Byg, a skulde give Bassen Byg, Bassen skulde give mig Børster, a skulde give Skomageren Børster, Skomageren skulde give mig et Par Sko, a skulde give Jomfruen et Par Sko, Jomfruen skulde give mig en Guldring, a skulde give Stranden en Guldring, Stranden skulde give mig Sten, a skulde give Kjelden Sten, Kjelden skulde give mig Vand, a skulde give Koen Vand, Koen skulde give mig Mælk, a skulde give Katten Mælk, Katten ligger på Kavelen-Ø, og han vil dø.« — »Ja, kan du selv grave dem op?« sagde Mosen.

Ja, det kunde han godt, og så grov han Kul op, og så gav han Smeden Kul, og Smeden gav ham Økse og Save til Snedkeren, Snedkeren gav ham Spån til Bageren, Bageren gav ham en varm Kage til Ladekarlen, Ladekarlen gav ham Byg til Bassen, Bassen gav ham Børster til Skomageren, Skomageren gav ham et Par Sko til Jomfruen, Jomfruen gav ham en Guldring til Stranden, Stranden gav ham Sten til Kjelden, Kjelden gav ham Vand til Koen, Koen gav ham Mælk til Katten. Men den Gang han kom til Katten med Mælk, så var den død.

Peder Skrædder, Tvis.

151. Katten, der knystede.

Der var en Gang *en Kat,* der gik ud i Skoven og vilde plukke Æbler. Så fik den et Æble i Halsen, og der sad den og knystede og kunde hverken få det op eller ned. Så kom der *en lille Pige* gående, og så siger Katten til hende: »Å, lille Pige, giv mig *Mælk*, for jeg sidder og knyster i Æblet.« Så gik Pigen hen til *en Ko* og sagde til den: »Å, lille Ko, giv mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Kat knyster i Æble.« Så siger Koen: »Har du *en Spand* at tage det i?« Så render Pigen hen til *en Bødker:* »Å, lille Bødker, giv mig Spand, jeg skal give Ko Spand, Ko skal give mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Kat knyster i Æble.» Så siger Bødkeren: »Ja, har du *noget Træ* til mig?« Så rendte Pigen ud til *Skoven* og sagde til den: Å, Skov, giv mig Træ, jeg skal give Bødker Træ, Bødker skal give mig Spand, jeg skal give Ko Spand, Ko skal give mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Kat knyster i Æble.« — »Ja,« siger Skoven, »har du *en Økse* at hugge det af med?« Så rendte Pigen hen til *en Smed:* »Å, Smed, giv mig Økse, jeg skal give Skov Økse, Skov skal give mig Træ, jeg skal give Bødker Træ, Bødker skal give mig Spand, jeg skal give Ko Spand, Ko skal give mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Kat knyster i Æble.« Så siger Smeden: »Ja, har du *noget Jærn* at gjøre den af?« Så gik Pigen til *Bjærget* og sagde: »Å, Bjærg, giv mig Jærn, jeg skal give Smed Jærn, Smed skal give mig Økse, jeg skal give Skov Økse, Skov skal give mig Træ, jeg skal give Bødker Træ, Bødker skal give mig Spand, jeg skal give Ko Spand, Ko skal give mig Mælk, jeg skal give Kat Mælk, Kat knyster i Æble.« Så gav Bjærget hende Jærn, og hun gik med Jærnet til Smeden og fik en Økse, og hun gik med Øksen til Skoven og fik Træ, og hun gik med Træet til Bødkeren og fik en Spand, og hun gik med Spanden til Koen og fik Mælk, og hun gik med Mælken til Katten og vilde give den at drikke, men da lå Katten og var død. Lærer Lind, Gullestrup.

---

152. En *Kat* og en *Kok* fulgtes ad til Skoven. Så fandt Katten en Bygkjærne, og Kokken et Æble. Så siger Katten: »Skal vi ikke bytte?« — »Jo nok,« sagde Kokken. Da Katten åd så Æblet, kom den til at knyste i det. Så rendte Kokken til *Koen:* »Å hør, lille Ko, giv mig *Mælk* til Katten, Katten knyster i Æblet.« — »Ja, giver du mig *Vand?*« siger Koen. Så rendte Katten til *Kjelden:* »Å hør, lille Kjelde, giv mig Vand til Koen, for den skulde give mig Mælk til Katten, Katten knystede i Æblet.« — »Ja, giver du mig *Sand og Sten?*« siger Kjelden. Så rendte Kokken til *Stenpikkeren:* »Å hør, lille Stenpikker, giv mig Sand og Sten til Kjelden, for den skulde give mig Vand til Koen, og den skulde give mig Mælk til Katten, Katten knystede i Æblet.« — «Ja, giver du mig en *Guldring?*« sagde Stenpikker-

en. Så rendte Kokken til *Jomfruen:* »Å hør, lille Jomfru, giv mig en Guldring til Stenpikkeren, for han skulde give mig Sand og Sten til Kjelden, for den skulde give mig Vand til Koen, og den skulde give mig Mælk til Katten, Katten knystede i Æblet.« Så gav Jomfruen ham en Guldring, og den løb han med hen til Stenpikkeren, så gav han ham Sand og Sten, og det løb han med hen til Kjelden, så gav den ham Vand, og med det løb han til Koen, så gav den ham Mælk, og det løb han med hen til Katten, men da Kokken kom til Katten, så var den død.

Jörgen Jakobsen, Busk.

---

153. *Æ Kok* og *æ Kat* var ude at pikke Æbler. Æ Kok skrabte og var hel Karl, men æ Kat fik et Stykke i Halsen. Det blev æ Kok kjed af. Den løber hjem til *Malkepigen* og siger: »Kan du ikke skaffe mig *Mælk?* æ Kat knyster i æ Æble.« — »Nej, a kan ikke skaffe dig Mælk, inden a kommer til *æ Ko.*« — »Ko, vil du give mig Mælk? a skal give æ Kat Mælk, æ Kat sidder og knyster i æ Æble.« — »Nej, a kan ikke skaffe dig Mælk, inden a kommer til *æ Kjelde.*« — »Kjelde, vil du ikke give mig Vand?« ..... så til *Stenpikker,* ..... så til *Strand,* ..... så til *Jomfru,* ..... så til *Skomager,* ..... så til *So,* ..... så til *Ladekarl,* ..... så til *Bager,* ..... så til *Skovbo.* Så fik den Træ ved æ Skovbo, og så gav den æ Bager Skydsel og Rage, og han gav den Kovling og Kage, den gav æ Ladekarl Kovling og Kage, og han gav den Havre og Byg, så gav den æ So Havre og Byg, og så gav æ So den Börster, så gav den Skomageren Börster, og han gav den Töffel og Sko, så gav den Jomfru Töffel og Sko, og så gav hun den Guldring, Så gav hun Stranden en Guldring, og den gav ham Sand, så gav han Stenpikkeren Sand, og han gav ham Sten, så gav den Kjelden Sten, og den gav ham Vand, så gav han Koen Vand, og den gav ham Mælk, Så gav han Katten Mælk, og så holdt den op med at knyste.

Else Marie Iversdatter, Grindsted.

---

154. En Gang var *Katten* og *Hanen* ude at se sig om i Skoven. Så fandt Hanen et Æble, og Katten fandt et Bygkorn, og som nu Hanen gjærne vilde have Bygkornet, vilde den bytte med Katten. Det gik denne straks ind på. Hanen slugte Bygkornet, men da Katten gav sig i Lag med Æblet, knystede den i det. Hanen blev forskrækket og løb alt hvad den kunde hen til *Koen* og sagde:

»Ko, giv mig *Mælk,* Mælk giver jeg Hanen, som ligger i Skoven og knyster i Æblet.« — »Nej,« svarede Koen, »du får ikke Mælk af mig, för jeg får *Vand* af dig!« Til *Kilden,* der vilde have *Sten,* til *Stranden,* der vilde have en *Guldring,* til *Jomfruen,* der vilde have *et Par Sko,* til *Skomageren.* der vilde have *Børster,* til *Svinet,* der vilde have *Korn,* til *Tærskeren,* der vilde have *nybagt Brød,* til *Bageren,* der vilde have *Brænde,* til *Tømmermanden,* der vilde have *Sav og Økse,* til *Smeden,* der vilde have *Kul,* til *Kjöbmanden,* der ynkedes over den og gav den Kullene. Nu gik den til Smeden........ Da Koen fik Vandet, gav den Hanen Mælken, men da den kom til Katten, var den død.

Fortalt af en Dreng her, der har hørt det af sin Bedstemoder, som er fra Ty. M. Møller, Sir.

155. En Gang var der en *Kat* og en *Kok,* de vilde hen at stjæle Æbler. Så sagde Katten: »Nu skal du ryste ned, for du kan flyve op i Træet.« Den kunde jo også nok komme derop, men den vilde narre Kokken og spise af Æblerne. Den skyndte sig nu så stærkt at spise, at der blev et Æble siddende i Halsen. Den sad da og knystede, og Kokken kom så ned og spurgte, hvad den fejlede. »Et Æble sidder i min Hals,« sagde den, »hent mig noget Mælk, ellers døer jeg.« Kokken hen til *Koen* og sagde: »Ko, giv mig Mælk, jeg skal gi' Kat Mælk, Kat knyster i Æblet.« — Du får ikke Mælk af mig, inden jeg får *Vand* af dig.« Til *Brønden,* der vil have *Sten,* til *Stenhuggeren,* der vil have *Brød,* til *Bageren,* der vil have *Guldring,* til *Jomfruen,* der vil have *Støvler og Sko,* til *Skomageren,* der vil have *Bøger,* til *Præsten.* Han gav ham Bøger, og enhver fik sit, men da han kom til Katten, var den død. H. G. A. Stampe.

156. *Katten* og *Hönen* gik sammen ud for at stjæle Æbler. Hönen flöj op for at ryste dem ned, og Katten skulde samle dem, men den måtte ikke smage et eneste Æble, förend Hönen var kommen ned igjen. Da nu Hönen havde rystet Træet, råbte den ned: »Har vi nu nok?« Men Katten havde just bidt i et Æble, og for at kunne svare vilde den skynde sig at sluge det, men fik det forkert i Halsen og var nærved at kvæles. Så kom da Hönen ned for at se, hvad der var i Vejen, og da den mærkede, hvordan det var fat, løb den straks for at skaffe *Mælk* til Katten.

Til *Ko:* »Ko, giv mig Mælk, jeg skal gi' Kat Mælk, Kat sidder og knyster i Æblerne.« Koen vil have *Vand. Brønd* vil have *Sten og Sand, Havet* vil have *Guldring, Jomfru* vil have et *Par Sko, Skomager* vil have *Svinebørster, So* vil have *Havre og Byg, Tærsker* vil have *Smör og varm Kage, Bager* vil have *Skydsel og Rage, Tømmermand* vil have *Økse og Save, Smed* vil have *Kul og Jærn.* Da den nu løb hen ad Vejen, lå der en Vogn væltet i Grøften, det var en Bonde, som havde været til Bys for at hente Kul og Jærn, men havde drukket sig fuld og var væltet, og der fandt Hönen, hvad den sögte. Men da den så kom til Katten så var den død. Fru Eline Møller, Dalby.

157. *Katten* og *Hanen* fulgtes ad til Skoven. Der så de et Træ fuldt af røde Æbler. Straks løb Kattens Tænder i Vand, og den sagde: »Hane, op i Træet og ryst Æbler ned!« Hanen gjorde, som Katten bad, og Katten knystrede i Æble. »Gå hen til Ko og hent mig *Mælk.*« *Ko* vil have *Vand, Brønd* vil have *Sten, Havmand* vil have *Guldring, Jomfru* vil have *Sko, Skomager* vil have *Børster, So* vil have *Byg, Ladekarl* vil have *Kage, Bager* vil have *Skåde og Rage, Smed* vil have *Kul, Kulmand* vil have *Økse og Naver.* Da den kom til *Snedker,* gav han Hanen Økse og Naver, men inden Hanen fik alle sine Ærender besörget, løb den Livet af sig, og Katten døde i Skoven.

Vendsyssel. Nik. Christensen, Åby.

158. *Kat* og *Kok* gik i Skoven og vilde stjæle Æbler. Kokken flöj op i Træet og hug et stort Æble ned til Katten. Den fik et Stykke i Halsen. Kokken løb til *Ko* for at få *Mælk,* til *Kilden* for at få *Vand,* til *Strand* for at få *Sten,* til *Jomfru* for at få *Guldring,* til *Skomager* for at få *nye Sko,* til *Basse* for at få *Børster,* til *Tærsker* for at få *Byg,* til *Tømmermand* for at få *Halletræ og Plejl,* til *Smed* for at få *Økse og Sav,* til *Støberen* for at få *Stål.* Han vil have *Törv.* Kokken hen i *Heden* og henter nogle svære Törv op med sit Næb og gav Støberen dem .... Men Katten var allerede død. P. Christensen, Kvols.

159. En *Hane* og en *Kat* gik ud i Skoven for at plukke Æbler. Da faldt der et Æble ned i Kattens Hals, så at den hverken kunde få det op eller ned. Hanen løb nu til *Koen* for at hente lidt *Mælk* til Katten, men Koen svarede: »Du får ikke Mælk

ved mig, inden jeg får *Vand* ved dig.« Den gik nu til *Brønden* for at få Vand. »Du får ikke Vand ved mig, uden at jeg får *Sten.*« Til *Stranden* efter Sten. Vil have *Kjæp.* Til *Skoven.* Vil have *Økse.* Til *Smeden.* Fik den. Løb tilbage. Katten død.

Sydvestl. Fyen. B. Schak.

160. En *Kat* og en *Kok.* Katten fik en Bygvippe, og Kokken et Æble. Så sa' Kokken til Katten: »Vil du ikke bytte?« Det sa' Katten jo til. Kokken slugte Bygvippen, men Katten fik en Bid af Æblet i Halsen. Så rendte Kokken til *Koen:* »Giv mig nymalket *Mælk.*« — «A gi'r dig ikke nymalket Mælk, inden du gi'r mig *Vand.*« Til *Kilden,* der vil have *Sten,* til *Stranden,* der vil have *Guldring,* til *Jomfru,* der vil have *Sko,* til *Skomager,* der vil have *Børster,* til *Soen,* der vil have *Havre,* til *Ladekarl,* der vil have *Ost og Brød,* til *Bager,* der vil have *Skåde og Rage,* til *Snedker,* der vil have *Økse,* til *Smed,* der vil have *Ild,* til *Helvede* og hentede Ild.... Da han kom til Katten, var den næsten død, men da den fik den nymalkede Mælk, kerede den sig.

Salling. P. K. Madsen, Staby.

161. Kok og Höne.

Kokken og *Hönen* var oppe på Møddingen at skrabe efter Korn. Der fandt Hönen et Bygkorn, og Kokken et Rugkorn. Hönen vilde have hendes brygget, og Kokken vilde have hans bagt. Men nu skulde Kokken have Rugkornet törret først, han gik derfor ind i Ovnen for at prøve, om det var tört nok, og han fik det så fast i Halsen. Han siger da til Hönen: »*Höne Pöne,* hent noget Mælk, ellers døer jeg.« Hönen afsted til *Koen:* »Ko, giv mig *Mælk* til *Kokkelok,* Kokkelok sidder i Ovnen og vil dø.« Til *Koen,* der vil have *Vand,* til *Kilden,* der vil have *Sten,* til *Havet,* der vil have *Guldring,* til *Jomfruen,* der vil have *Sko,* til *Skomageren,* der vil have *Børster,* til *Bassen,* der vil have *Byg,* til *Ladekarlen,* der vil have *varmt Brød,* til *Bageren,* der vil have *Skødsel og Rage,* til *Skoven.* Der fik hun Skødsel og Rage, og kom med den til Bageren. Der fik hun varmt Brød...... Ved Koen fik hun så Mælk til Kokkelok, men da hun så kom til Kokken, sang han på det sidste Vers og døde med det samme.

Chr. H. Møller, Ringive.

162. Kokken sidder i Ovnen og vil dåne. »*Kjeldmand,* giv mig *Vand,* min Kok sidder i Ovnen og vil dåne.« — »Du får ikke Vand af mig, förend du giver mig *Sten.*« — »*Stenpikker,* giv mig Sten, a skal give Kjeldmand Sten, Kjeldmand skal give mig Vand, min Kok sidder i Ovnen og vil dåne.« — »Du får ikke Sten af mig o. s. v.« Han hen til Kjöbmanden: »*Kjöbmand,* giv mig *Jærn,* a skal give *Smed* Jærn. Han skal give mig *Økse,* a skal give *Skovkarl* Økse, han skal give mig *Skåde og Rage,* a skal give *Bagerkone* Skåde og Rage, hun skal give mig *nyt Brød,* a skal give *Ladekarl* nyt Brød, han skal give mig *Byg,* a skal give *Basse* Byg, han skal give mig *Børster,* a skal give *Skomager* Børster, han skal give mig *Sko,* a skal give *Jomfruen* Sko, hun skal give mig *Guldring,* a skal give *Stenpikker* Guldring, han skal give mig *Sten,* a skal give *Kjeldmand* Sten, Kjeldmand skal give mig *Vand,* min *Kok* sidder i Ovnen og vil dåne.« Så gav Kjöbmanden hende Jærn, og hun gav Smed Jærn. Så gav Smeden hende Økse, og hun gav Skovkarl Økse. Så gav Skovkarl hende Skåde og Rage, og hun gav Bagerkone Skåde og Rage. Så gav hun hende nyt Brød, og hun gav Ladekarl nyt Brød. Så gav han hende Byg, og hun gav Basse Byg. Så gav den hende Børster, og hun gav Skomager Børster. Så gav Skomager hende Sko, og hun gav Jomfru Sko. Så gav hun hende Guldring, og hun gav Stenpikker Guldring. Så gav han hende Sten, og hun gav Kjeldmand Sten. Så gav han hende Vand, og hun gav Kokken Vand, og så dånede han ikke.

Skive-Egn. Ole Åkjær, Fly.

163. Der var en *Hane* og en *Höne,* som var ude at sanke Nødder. Så hittede Hönen én: »Lad *mig* få *den,* lad *mig* få *den!*« sagde Hanen. Så hittede Hönen end en Nød. »Lad mig få den, lad mig få den!« og så åd han sig død i den. Så løb hun ned til *Stranden* og vilde hente *Vand* til sin Kokkelokkemand, som lå død i Skovkrattet. »Strand, giv du mig Vand til min Kokkelokkemand, som ligger død i Skovkrattet.« — »Ja, giv du mig et *Figenblad.*« Til *Figentræet,* der vil have *Guldring,* til *Jomfru,* der vil have *et Par nye Sko,* til *Skomager,* der vil have *Børster,* til *Soen,* der vil have *Byg,* til *Tærskemanden,* der vil have *Hvedebrød,* til *Bageren,* der vil have *Visk og Rage,* til *Skovfoged.* Han gav hende Visk og Rage, og hun fik Hvedebrød ...... Så kom han sig.

Nordvestlige Låland. K. Brix.

164. En *Hane* og en *Höne* skulde ud i Skoven at plukke Nødder. Hönen krøb op i Træet og rystede, og Hanen skulde samle op. Men så blev Nødderne noget længe borte. Hanen så op i Træet og råbte: »Kykykyky—y—y!« Det er på Dansk: Kommer du snart med nogen? Men lige i det samme faldt der en Nød ned i Halsen på Hanen og kvalte den. Så gik Hönen hen til *Kilden* og sagde: »Kilde, vil du give mig *Vand?* jeg skal give Kok Vand, Kok ligger død i Galilæa.« Nej, Kilden vilde ikke, uden den kunde få *Sten*. Til *Stranden*, der vilde have *Guld*. Til *Fruen*, der vilde have *Sko*. Til *Skomageren*, der vilde have *Børster*. Til *Soen*, der vilde have *Byg*. Til *Tærskeren*, der vilde have *Brød*. Til *Bageren*, der vilde have *Brænde*. Til Skoven. Den vilde nok, så fik han Brænde .... Vand, som blev hældt i Halsen, og straks kom den til Live til stor Glæde for dem begge to.

Korsør-Egn. Chr. Rasmussen.

165. En *Höne* og en *Hane* gik ud at sanke Aks. Så hittede Hönen et Bygaks, og Hanen et Havreaks. Hanen går hen at så sit, og Hönen går hjem at brygge Öl af sit. Hanen kommer hjem og flyver op på Ölkarret for at drikke, men falder i Karret og drukner. Så render Hönen ned til *Kilden* og råber: »Kilde, giv mig *Vand,* min Mand ligger død i Skovknald.« — »Inte får du Vand, förend du går til *Lind* og henter mig *Löv.*« — »Lind, giv mig Löv, jeg Kilde Löv, mig Vand, for min Mand ligger død i Skovknald.« Til *Frue* for at få *Silke*. Til *Skomager* for at få *nye Sko*. Til *Galt* for at få *Børster*. Til *Tærskemand* for at få *Byg*. Til *Bagerkone* for at få *Kage*. Til *Ko* for at få *Mælk*. Til *Engen* for at få *Hø*.

Skolelærer Hansen, Bogø.

166. Der var en Gang en Höne og en Hane, der gik og plukkede udenfor den vestre Gavl, men så kom Hanen til Fortræd og fik en Nød fast i Halsen. Hönen blev da så bange, og løb alt det den kunde til *Kilden* og sagde: »Kilde, giv mig *Vand,* giv Tok Vand, for Tok kvalte sig i Nødden!« Men Kilden sagde: »Du får intet Vand, för du går til Lind efter Löv.« Så løb Hönen til Lind og sagde: »*Lind,* giv mig *Löv,* giv Kilde Löv, Kilde giv mig Vand, giv Tok Vand, for Tok kvalte sig i Nødden!« Til *Jomfruen* efter *Bånd*. Til *Skomageren* efter *Sko*. Til *Galten* efter *Børster*. Til *Tærskeren* efter *Korn*.

»Ja,« sagde Tærskeren, og så blev Hönen så glad og skyndte sig hen til Galten og fik Børster, til Skomageren og fik Sko, til Jomfruen og fik Bånd, til Linden og fik Löv, til Kilden med Löv, så fik hun Vand og kom hjem til Tok med Vand.

P. Chr. Hansen, Laugø.

167. Der var en *Kok* og en *Höne,* der vilde ud ad en Hede at plukke Krøsbær. Så fik Hönen et Krosbær i Halsen, og Kokken rendte da ned til en *Dam* og vilde have *Vand.* Men Dammen vilde ikke give ham Vand, uden han vilde fly den *Silke.* Så gik han til *Jomfruen* og sagde: »Jomfru, giv mig Silke til Dam, Dam skal give mig Vand til min Höne.« Nej, det vilde hun ikke, uden han vilde give hende *Sko.* Så løb hun hen til *Skomageren* og sagde: »Giv mig Sko, jeg skal give Jomfru Sko, Jomfru skal give mig Silke til Dam, Dam skal give mig Vand til min Höne.« Nej, det vilde han ikke, uden Kokken gav ham *Børster.* Så løb han til *Galt* og sagde: »Galt, giv mig Børster, jeg skal give Skomager Børster, Skomager skal give mig Sko, jeg skal give Jomfru Sko, hun skal give mig Silke, jeg skal give Dam Silke, Dam skal give mig Vand til min Höne.« ..... Da han kom til Hönen med Vand, var den død, og Kokken blev så gal, at han sprang i en Flintesten.

Else Nörgård, Hammerum.

168. Kok og Kat, der strændede.

Kokken og *Katten* gik til Havet at strænde. Kokken fandt et Æble, og Katten fandt en Bygkjærne. Så byttede de, men Katten fik Æblet i den gale Hals, og så skulde Kokken hen til *Koen* efter *Mælk.* »Lille Ko, giv mig Mælk, a skal gi' Katten Mælk, for den sidder hjemme og knyster og døer i Æblet. Så gik han til *Kjelden:* »Lille Kjelde, giv mig Vand, a skal gi' Koen Vand, Koen skal gi' mig Mælk, a skal gi' Katten Mælk, for den sidder hjemme og knyster og døer i Æblet.«

Så vilde Kjelden have *Sten.* Så vilde *Havet* have en *Guldring.* Så vilde *Jomfruen* have *et Par Sko.* Så vilde *Skomageren* have *Børster.* Så vilde *Soen* have *Havre.* Så vilde *Ladekarl* have *varmt Brød med Smör.* Så vilde *Kjøkkenpigen* have *Ildklemme.* Så vilde *Smed* have *Kul.* Så gik han hen på Vejen, der lå en Mand og sov hans Rus ud ved Siden af en Sæk Kul. Kokken tog Kullene og gav Smeden, så gav Smeden ham en Ildklemme, den gav han Kjøkkenpigen, og så gav hun ham varmt Brød med Smör, det gav han Ladekarlen, og så gav han ham Havre, det gav han Soen, og så gav hun ham Børster, dem gav han Skomageren, og så gav Skomageren ham et Par Sko, de Sko gav han Jomfruen, og så gav Jomfruen ham en Guldring, den Guldring gav han Havet, og så gav Havet ham Sten, de Sten gav han Kjelden, og så gav Kjelden ham Vand, det Vand gav han Koen, og så gav Koen ham Mælk, og det Mælk gav han Katten, og så flöj Æblet af Halsen på Katten. Maren Bonde, Vedersø.

---

169. *Kokken* og *Katten* de gik til Havet at strænde. Så fandt Kokken et Æble, og Katten en Bygkjærne. De kom da i Tanker om at bytte, for det var jo mere passende for dem. Kokken tog Bygkjærnen, og Katten gav sig til at gnave af Æblet, men så kom den til at knyste i det. Kokken rendte da hen til *Koen* og sagde: »Å, lille Ko, vil du ikke give mig *Mælk?* jeg skulde give Katten Mælk, Katten sidder hjemme og knyster i Æblet.« — »Ja, vil du give mig *Vand,«* sagde Koen. Så rendte Kokken hen til *Kjelden:* »Å, lille Kjelde, vil du ikke give mig Vand?....« — »Ja, vil du give mig en *Guldring,«* sagde Kjelden. Så rendte Kokken hen til *Jomfruen:* »Å hør, lille Jomfru, vil du ikke give mig en Guldering?......« — »Ja, vil du give mig *et Par Sko.«* Så løb Kokken hen til *Skomageren:* »Å hør, lille Skomager, vil du ikke give mig et Par Sko?....« — »Ja, vil du give mig *Svinebørster.«* Så løb Kokken hen til *Soen:* »Å hør, lille So, vil du ikke give mig Svinebørster?......« — »Ja, vil du give mig *en varm Kage.«* Så løb den hen til *Bageren:* »Å hør, lille Bager, vil du give mig en varm Kage?......« — »Ja, vil du give mig en *Rage.«* Så løb den hen til *Snedkeren:* »Å hør, lille Snedker, vil du ikke give mig en Rage?....« — »Ja, vil du give mig en *Økse.«* Så løb Kokken hen til *Smeden:* »Å hør, lille Smed, vil du ikke give mig en Økse? jeg skulde give Snedkeren en Økse, Snedkeren skulde give mig en Rage, jeg skulde give Bageren en Rage, Bageren skulde give mig en varm Kage, jeg skulde give Soen en varm Kage, Soen skulde give mig Svinebørster, jeg skulde give Skomageren Svinebørster, Skomageren skulde give mig et Par Sko, jeg skulde give Jomfruen et Par Sko, Jomfruen skulde give mig en Guldering, jeg skulde give Kjelden en Guldering, Kjelden skulde give mig Vand, jeg skulde give Koen Vand, Koen skulde give mig Mælk, jeg skulde give Katten Mælk, Katten sidder hjemme og knyster i Æblet.« — »Ja, vil du give mig *Kul?«* (Dermed hører man op at fortælle. Tilhørerne spörger:

Hvad så! og man ender med: »Stik så du din Næse i æ Smed hans Hul.«
Ane Bækby, Husby.

---

170. ***Hönen*** **og** ***Hanen*** **gik ud at sanke Aks, og den, der fik det første, skulde hjem at brygge. Hanen fik det første, og han skulde så hjem at brygge; men han faldt i Tillekarret, så måtte Hönen ud at hente Vand: »*Kilde,* mig *Vand,* min Mand ligger hjemme i Tillekarret og er druknet.« — »Du får ikke Vand hos mig, för du går til Ling og henter mig Løg.« — »*Ling,* mig *Løg,* jeg Kilde Løg...... Til Frue. »*Frue,* mig *Silke,* jeg Ling Silke.......« Til Skomager. »*Skomager,* mig *Sko,* jeg Frue Sko......« Til Galt. »*Galt,* mig *Børster,* jeg Skomager Børster.......« Til Tærskemand. »*Tærskemand,* mig *Byg,* jeg Galt Byg,..... mig Børster, jeg Skomager Børster, Skomager mig Sko, jeg Frue Sko, Frue mig Silke, jeg Ling Silke, Ling mig Løg, jeg Kilde Løg, Kilde mig Vand, min Mand ligger hjemme i Tillekarret og er druknet.«** Lærer P. Chr. Hansen, Langø.

Tillekar: Mæskekar, et Kar, hvoraf man brygger.

VII. Hönen, der druknede.

171. En *Kok* og en *Höne* skulde en Dag til at brygge, men der var Hönen så uheldig at falde ned i Urten, og hun druknede. Så satte Kokken sig på Skorstenen og græd, så dens Öjne blev røde. Det hørte *Ildklemmen,* og den spörger da Kokken: »Hvorfor sidder du her på Skorstenen og græder?« — »Jo, for Hönen er druknet i Urten,« siger den. »Ja, så vil jeg *klimpe,*« siger Ildklemmen, og den begynder straks at klimpe alt hvad den kan. Det hørte *Stolen,* og den siger da til Ildklemmen: »Hvorfor klimper du sådan?« — »Jo,« siger den, »for Kokken sidder på Skorstenen med røde Öjne og græder, fordi Hönen er falden i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *klampe,*« siger Stolen, og den giver sig da til at klampe alt hvad den kunde. Det hørte *Dören,* og den siger til Stolen: »Hvorfor klamper du sådan?« — »Jo, for Ildklemmen klimper,« siger den, »Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og er druknet.« — »Ja, så vil jeg *knirke,*« siger Dören, og nu gav den sig til at knirke alt hvad den kunde. Det hørte *Porten,* og så siger den til Dören: »Hvorfor knirker du sådan?« — »Jo, for Stolen klamper, og Ildklemmen klimper, fordi

Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne röde over Hönen, som er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *knarke,*« siger Porten, og straks knarkede den alt hvad den kunde. Det hørte *Vinden,* og den siger til Porten: »Hvorfor knarker du sådan?« — »Jo, for Dören knirker, og Stolen klamper, og Ildklemmen klimper, fordi Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *blæse,*« siger Vinden, og den blæser straks alt hvad den kunde. Så mærker *Stormen* det, og den siger: »Hvi blæser du sådan?« — »Jo, for Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja så vil jeg *hvæse,*« siger Stormen, og den hvæsede nu alt hvad den kunde. Det mærkede *Træet,* og det siger til Stormen: »Hvi hvæser du sådan?« — »Jo, for Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *ryste mine Blade af,*« siger Træet, og det rystede straks Bladene af alt hvad det kunde. Det så *Fuglene,* og de sagde til Træet: »Hvorfor ryster du sådan dine Blade af dig?« — »Jo, for Stormen hvæser, og Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, fordi Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil vi *plukke alle vore Fjær af,*« siger Fuglene, og de giver sig straks til at plukke alt hvad de kunde. Det fik *Laden* at se, og den siger til Fuglene: »Hvi plukker I sådan jeres Fjær af?« — »Jo, for Træet ryster sine Blade af, Stormen hvæser, og Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *brænde,*« siger Laden, og den stak da Ild i sig, og det brændte lystig. Det så *Skyen,* og så siger den til Laden: »Hvorfor brænder du sådan?« —»Jo, for Fuglene plukker alle deres Fjær af, og Træet ryster alle sine Blade af, Stormen hvæser, og Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, fordi Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, der er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *regne,*« siger Skyen, og den gav sig til at regne, så det skyllede ned. Det fik en lille *Dreng* at mærke, som gik på Marken, og han siger til Skyen: »Men hvifor regner du sådan?« — »Jo, for Laden brænder, Fuglene plukker alle deres Fjær af, og Træet ryster alle sine Blade af, Stormen hvæser, og Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Klemmen klimper, fordi Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, som er falden ned i Urten og druknet.« — »Ja, så vil jeg *rende omkring* i Verden og fortælle al den Ulykke,« siger Drengen. Han får fat på et Limeskaft og sætter sig op at ride på det, og så rejser han af for at fortælle alle Steder, at Skyen regner, og Laden brænder, Fuglene plukker alle deres Fjær af, og Træet ryster alle sine Blade af, Stormen hvæser, og Vinden blæser, Porten knarker, og Dören knirker, Stolen klamper, og Ildklemmen klimper, fordi Kokken sidder på Skorstenen og græder sine Öjne røde over Hönen, som er falden ned i Urten og druknet. Og derfor har Kokken sine røde Öjne endnu den Dag i Dag er. Lærer Povlsen, Bording.

Det er ikke sikkert, at det sidste Led er: Skyen regner.

---

172. *Hanen* og *Hönen* gik på Møddingen. Da fandt Hanen et Korn. »Giv mig det,« sagde Hönen. »Nej,« sagde Hanen, »det skal jeg brygge Öl af.« Så bryggede Hanen Öl, og Natten efter skulde han op og se, om Öllet havde gjæret, men af Uforsigtighed faldt han på Hovedet i Ölkarret. Hönen ventede på, han skulde komme tilbage, og da han ikke kom, gik hun ud at se efter ham og fandt ham druknet i Ölkarret. Så satte Hönen sig på Stolen og græd. »Hvorfor græder du?« sagde *Stolen*. »Jo, for Kykliky er falden i Ölkarret.» Så gav Stolen sig til at *dandse*. »Hvorfor dandser du?« spurgte *Dören*. »Jo, for Hönen græder, og Kykliky er falden i Ölkarret.« Så gav Dören sig til at *knirke*. »Hvorfor knirker du?« spurgte *Møddingen*. »Jo, for Stolen dandser, Hönen græder . . .« Så gav Møddingen sig til at *dampe*. »Hvorfor damper du?« spurgte *Stengjærdet*. »Jo, for Dören knirker, Stolen dandser . . .« Så gav Stengjærdet sig til at *falde*. »Hvorfor falder du?« spurgte *Asken*. »Jo, for Møddingen damper . . . .« Så gav Asken sig til at *fælde Löv*. »Hvorfor fælder du Löv?« spurgte *Pigen*. »Jo, for Stengjærdet falder . . . .« Så gav Pigen sig til at *slå Kjedlerne i Stykker*. »Hvorfor gjör du det?« spurgte *Konen*. »Jo, for Asken fælder Löv . . . .« Så gav Konen sig til at *klatte Smör på Væggene*. »Hvorfor gjör du det?« spurgte *Manden*. »Jo, for Pigen slår Kjedlerne i Stykker . . . .« Så gav Manden sig til at *skjære Halsen over på alle sine Heste*. »Hvorfor gjör du det?« spurgte *Karlen*. »Jo, for min Kone klatter Smörret på Væggene . . . . .« Asken fælder Löv, Stengjærdet falder, Møddingen damper, Dören

knirker, Stolen dandser, Hönen græder, og Kykliky er falden i Ölkarret.« Så gik Karlen ud i Skoven og skar sig et *Økseskaft* og slog det i Bagen (?) på sig. Snip, snap, Snude, nu er Sandsagaen ude.

Martin Nielsen, Stangegård, v. Åkirkeby.

---

173. *Æ Kok* og *æ Höne* de vilde brygge dem samlet en Tønde Öl, og så vilde æ Kok op og smage, og så faldt den ned og druknede. Så satte æ Höne sig ved æ Ild og sörgede, og så sagde æ *Klemme* til æ Höne: »Hvorfor sörger du?» Så sagde æ Höne: »For æ Kok ligger i æ Ölkar og er død, derfor sörger æ.« —»Ja så,« sagde æ Klemme, »så vil æ *klimpe,*« og så begyndte æ Klemme at klimpe. Så sagde æ *Stol* til æ Klemme: »Hvad klimper du så frit efter?« Så sagde æ Klemme: »Æ Hönepröne, æ Koklok ligger i æ Ölkar og er død, derfor klimper æ.« — »Ja så,« sagde æ Stol, »så vil æ *dandse,*« og så dandsede den. Så sagde æ *Dör* til æ Stol: »Hvorfor dandser du så frit?« Så sagde æ Stol: »Æ Klemme klimper, Höneпröne, Koklok ligger i æ Ölkar og er død, derfor dandser æ.« ..... »Ja så,« sagde æ *Fugl,* »så vil æ *plukke alle æ Fjær af mig,*« og så plukkede den sig. »Men hvad går der af dig?« sagde æ *Kjælling* til æ Fugl, »hvorfor plukker du alle æ Fjær af dig?« — »Jo,« siger æ Fugl, »for æ Skov ryster alle æ Blade af sig, æ Mødding ryger, æ Vind vindsler, æ Dör knirker, æ Stol dandser, æ Klemme klimper, æ Höneпröne, æ Koklok ligger i æ Ölkar og er død, derfor plukker æ alle æ Fjær af mig,«— »Ja, så,« sagde æ Kjælling, »så vil *æ ud at ride,*« og så rendte hun op og ned ad æ Gade med æ Kosteskaft i æ Röv.

Provst Karstensen, Broager, Sundeved.

---

174. Det var en Gang, *Kokken* og *Hönen* de skulde have Bryllup. Kokken skulde bage Småbrød, og Hönen skulde brygge Godtöl. Så kom Hönen med et Krus Godtöl og vilde give Kokken. Da han havde drukket, sagde han, om han kunde ikke få noget mere. Jo, han kunde gå hen til Gildekarret at drikke, sagde Hönen. Han gik også, men faldt på Hovedet ned i Karret og druknede. Nu vidste Hönen aldrig, hvad hun skulde, og hun gik og sagde: »Kokken ligger i Gildekarret og er død, kan a ikke gjøre andet, så vil a sidde på Skorstenen og *rive mine Öjne ud.*« Så kommer *Bitte-Stol* frem og hører det, og han siger da: »Ja, kan a ikke gjøre andet, så vil a *løbe runden om,*« og så giver den sig til at løbe runden om. Da kommer *Törvestakken* frem,

og den siger: »Hvad står du her og løber runden om for?« — »Jo, Hönen kan ikke gjøre andet end at rive sine Öjne ud, for det Kokken ligger i Gildekarret og er død, og kan a ikke gjøre andet, så vil a løbe runden om.« — »Kan a ikke gjøre andet,« siger Törvestakken, »så vil a *røge,*« og den gav sig til at røge alt det den kunde. Så kommer *Møngen* frem. »Hvad står du her og røger for?» — »Jo, Kokken er falden i Gildekarret og er død, og nu kan Hönen ikke gjøre andet end at rive sine Öjne ud, og Bitte-Stol kan ikke gjøre andet end at løbe runden om, og a kan ikke gjøre andet end at røge.« — »Kan a ikke gjøre andet, så vil a *støve,*« siger Møngen, og den gav sig til at støve alt det den kunde. Så kommer der *en gammel Mand med tolv Økser.* »Hvad står du her og støver for?« siger han til Møngen. »Jo, Kokken ligger i Gildekarret og er død, og Hönen kan ikke gjøre andet end at rive sine Öjne ud, og Bitte-Stol kan ikke gjøre andet end at løbe runden om, og Törvestakken kan ikke gjøre andet end at røge, og a kan ikke gjøre andet end at støve.« Så siger Manden: »Kan a ikke gjøre andet, så vil a *slå mine tolv Økser i min Röv* (siges noget grovt),» og så gjorde han det, og dermed har den Historie Ende. Inger Katrine Pedersdatter, Hestbæk Mark.

VIII. Kokkens snavsede Fod.

175. En Gang *Kokken* gik ud ad æ Nörredör, så besked han hans Fod. Så gik han til æ *Kål* og sagde: »Vil du ikk' Kokfod törr'?« Æ Kål sa' nej. Så gik han til æ *Ged* og sagde: »Ged, vil du ikk' Kål ta'? Kål vil ikk' Kokfod törr'.« Æ Ged sa' nej. Så gik han til æ *Hund.* »Hund, vil du ikk' Ged bid'? Ged vil ikk' Kål ta', Kål vil ikk' Kokfod törr'.« Æ Hund sa' nej. Så gik han til æ *Stag'.* »Stag', vil du ikk' Hund stryg'? ....« Æ Stag' sa' nej. Så gik han til æ *Ild.* »Ild, vil du ikk' Stag' brænd'? .....« Æ Ild sa' nej. Så gik han til æ *Vand.* »Vand, vil du ikk' Ild slukk'? ....« Æ Vand sa' nej. Så gik han til æ *Oks'.* »Oks', vil du ikk' Vand drikk'? ....» Æ Oks sa' nej. Så gik han til æ *Reb.* »Reb, vil du ikk' Oks' snær'? ....« Æ Reb sa' nej. Så gik han til æ *Mus.* »Mus, vil du ikk' Reb skjær'? ....« Æ Mus sa' nej. Så gik han til æ *Kat.* »Kat, vil du ikk' Mus ta', Mus vil ikk' Reb skjær', Reb vil ikk' Oks' snær', Oks' vil ikk' Vand drikk', Vand vil ikk' Ild slukk', Ild vil ikk' Stag' brænd', Stag' vil ikk' Hund stryg', Hund vil ikk' Ged bid', Ged vil ikk' Kål ta', Kål ikk' Kokfod törr'.« Så tog æ Kat æ Mus, æ Mus skar æ Reb,

æ Reb snær' æ Oks', æ Oks' drak æ Vand, æ Vand slukt' æ Ild, æ Ild brænd' æ Stag', æ Stag' strøg æ Hund, æ Hund bed æ Ged, æ Ged tog æ Kål, æ Kål tört' æ Kokfod, og så kom æ Kok til Kongens Gård den Aften. Kristian Jensen, Vrå.

176. Der var en Gang en *Kok*, han havde fået hans Fod beskidt på Møddingen. Så siger han til Kålen: «*Kål*, vil du ikk' Kokfod törr'?«—»Nej,« sagde Kålen. »Så skal Ged og dig æd'. *Ged*, vil du Kål bid'? Kål vil ikk' Kokfod törr'.«—»Nej,« sagde Geden. »Så skal Hund og dig bid'. *Hund*, vil du ikk' Ged bid'? Ged vil ikk' Kål æd', Kål vil ikk' Kokfod törr'.« — »Nej,« sagde Hunden. »Så skal Stav og dig slå. *Stav*, vil du ikk' Hund slå?« — »Nej,« sagde Staven. »Så skal Ild og dig brænd'. *Ild*, vil du ikk' Stav brænd'? ... « — »Nej,« sagde Ilden. »Så skal og Vand dig slukk'. *Vand*, vil du ikk' Ild slukk'? ....« — »Nej,« sagde Vandet. »Så skal Ko og dig drikk'. *Ko*, vil du ikk' Vand drikk'?« — »Nej,« sagde Koen. »Så skal Reb og dig snær'. *Reb*, vil du ikk' Ko snær'? ....« — »Nej,« sagde Rebet. »Så skal Mus og dig skjær'. *Mus*, vil du ikk' Reb skjær'? ....« — »Nej,« sagde Musen. »Så skal Kat og dig bid'. *Kat*, vil du ikk' Mus bid'? Mus vil ikk' Reb skjær', Reb vil ikk' Ko snær', Ko vil ikk' Vand drikk', Vand vil ikk' Ild slukk', Ild vil ikk' Stav brænd', Stav vil ikk' Hund slå, Hund vil ikk' Ged bid', Ged vil ikk' Kål æd', Kål vil ikk' Kokfod törr'.« — »Ja,« sa' Katten. Kat den vild' Mus bid', Mus den vild' Reb skjær', Reb den vild, Ko snær', Ko den vild' Vand drikk', Vand det vild' Ild slukk', Ild det vild' Stav brænd', Stav den vild' Hund slå, Hund den vild' Ged bid', Ged den vild' Kål æd', Kål den vild, Kokfod törr'.

Et Skolebarn i Örre.

IX. „Al Verden er falden."

177. Nødden, der ramte Kyllingen.

Der var en Gang en *Höne*, der gik ud i Skoven med sin *Kylling* for at plukke Nødder. Så faldt der en Nød ned og slog Kyllingen i Nakken. Så rendte den hen til Hönen og sagde: »*Höne-Pöne*, rend fast, for nu falder Verden straks!« — »*Kylling-Kluk*, hvem har sa' dig det?« — »Der har ingen sa' mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk', så hele Verden knaged'.« Så rendte de, til de kom til en Kok. Så sagde Hönen: »*Kokke-Lokke,* rend fast, for nu falder Verden straks.« — »Höne-Pöne, hvem har sa' dig det?« — »Kylling-Kluk har sa' mig det.« — »Kylling-Kluk, hvem har sa' dig det?« — »Der har ingen sa' mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk‘, så hele Verden knaged‘.« Så rendte de, til de kom til en And. Så sagde Kokken: »*And-Sand,* rend fast, for nu falder Verden straks.« — »Kokke-Lokke, hvem har sa' dig det?« — »Höne-Pöne har sa' mig det. Höne-Pöne, hvem har sa‘ dig det?« — »Kylling-Kluk, har sa‘ mig det. Kylling-Kluk, hvem har sa‘ dig det?« — »Der har ingen sa‘ mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk‘, så hele Verden knaged‘.« Så render de allesammen igjen, til de kommer til en Gås. Så siger Anden: »*Gås-Lås,* rend fast, for nu falder Verden straks.« — »And-Sand, hvem har sa‘ dig det?« — »Kokke-Lokke har sa‘ mig det.« — »Kokke-Lokke, hvem har sa' dig det?« — »Höne-Pöne har sa‘ mig det.« — »Höne-Pöne, hvem har sa‘ dig det?« — »Kylling-Kluk har sa‘ mig det.« — »Kylling-Kluk, hvem har sa‘ dig det?« — »Der har ingen sa‘ mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk‘, så hele Verden knaged‘.« Så render de igjen, til de kommer til en Hare. Så siger Gåsen: »*Hare-Snare,* rend fast, for nu falder Verden straks.« — »Gås-Lås, hvem har sa‘ dig det?« — »And-Sand har sa‘ mig det.« — »And-Sand, hvem har sa‘ dig det?« — »Kokke-Lokke har sa‘ mig det. Kokke-Lokke, hvem har sa‘ dig det?« — »Höne-Pöne har sa‘ mig det. Höne-Pöne, hvem har sa‘ dig det?« — »Kylling-Kluk har sa‘ mig det. Kylling-Kluk, hvem har sa‘ dig det?« — »Der har ingen sa‘ mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk‘, så hele Verden knaged.« Så rendte de igjen, alt hvad de kunde, til de kom til en Ræv. Så sagde Haren: »*Ræv-Skræv,* rend fast, for nu falder Verden straks!« — »Hare-Snare, hvem har sa‘ dig det?« — »Gås-Lås har sa‘ mig det. Gås-Lås, hvem har sa‘ dig det?« — »And Sand har sa‘ mig det. And-Sand, hvem har sa‘ dig det?« — »Kokke-Lokke har sa‘ mig det. Kokke-Lokke, hvem har sa‘ dig det?« — »Höne-Pöne har sa‘ mig det. Höne-Pöne, hvem har sa‘ dig det?« — »Kylling-Kluk har sa‘ mig det. Kylling-Kluk, hvem har sa‘ dig det?» — »Der har ingen sa‘ mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk‘, så hele Verden knaged‘.» Så rendte de allesammen videre, til de kom til en Ulv. Så sagde Ræven. »*Ulv-Skrulv,* rend fast, for nu falder Verden straks!« — »Ræv-Skræv, hvem har sa‘ dig det?« — »Hare-Snare har sa‘ mig det. Hare-Snare, hvem har sa‘ dig det?« — »Gås-Lås har sa‘ mig det. Gås-Lås, hvem har sa‘ dig det?« — »And-Sand har sa‘ mig det. And-Sand, hvem har sa‘

dig det?« — »Kokke-Lokke har sa' mig det. Kokke-Lokke, hvem har sa' dig det?« — »Höne-Pöne har sa' mig det. Höne-Pöne, hvem har sa' dig det?« — »Kylling-Kluk har sa' mig det. Kylling-Kluk, hvem har sa' dig det?« — »Der har ingen sa' mig det, men der kom en Nød og slog mig i min Skuldernakk', så hele Verden knaged'.« Så render de alt hvad de kan. »Jeg er sulten,« sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. »Den mindste ska' ædes,« sa' Ræven. Så åd de Kylling-Kluk helt op. Så rendte de igjen et Stykke. »Jeg er sulten,» sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. »Den mindste ska' ædes,« sa' Ulven. Så åd de Höne-Pöne rent op. Så render de igjen et Stykke. »Jeg er sulten,« sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. »Den mindste ska' ædes,« sa' Ulven. »Ja vel!« sa' Ræven. Så åd de Kokke-Lokke rent op. Så render de en lidt igjen. »Jeg er sulten,» sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. Den mindste ska' ædes,« sa' Ulven. »Ja vel!« sa' Ræven. Så åd de And-Sand rent op. Så rendte de atter et Stykke. »Jeg er sulten,« sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. Den mindste ska' ædes,« sa' Ulven. »Ja vel!« sa' Ræven. Så åd de Gås-Lås rent op. Så rendte de et Stykke igjen. »Jeg er sulten,« sa' Ulven. »Mig tykkes li'så,« sa' Ræven. »Den mindste ska' ædes,« sa' Ulven. »Ja vel!« sa' Ræven. Så åd de Hare-Snare rent op. Så render de igjen et Stykke. »Jeg er sulten,« sa' Ulven. »Det tykkes jeg ikke,« sa' Ræven, »lad os rende lidt endnu.« Så render de, til de kom til en Sø, og den var frossen til. Så siger Ræven: »Her kan vi få noget at æde.« — »Hvordan det?« sagde Ulven. »Jo, her er mange Fisk i Søen,« sagde Ræven, »nu vil jeg skrabe Hul på Isen, og så skal du putte din Hale derned, når så Fiskene de bider på, så skal du trække Halen op, så skal jeg gribe dem, eftersom de kommer.« Ja, Ræven skrabte Hul på Isen, og Ulven stak sin Hale derned. Men da den så havde siddet der en Tid, så siger Ræven: »Prøv nu og træk Halen til dig, nu er der vist Fisk på den.« Ulven prøver også på at tage Halen op, men den rykker og rykker og kunde ikke tage den. »Det må nok være en stor Fisk,« siger Ræven, »jeg kommer nok til at rende ad Skoven til at hente Hjælp,« og dermed rendte han. Men Ulven blev siddende, og hvis den ikke er kommen løs, så sidder den der endnu. Lærer Lind, Gullestrup.

Sammenstykning af forskjellige Fabler og Fabelremser.

---

178. *Höne-Pöne* gik i Skov og skrabt', fild en Pik-pak ned i hendes skabet Nakk', al Verden er falden. Så løb Hòne-Pön' hen

til *Kok-i-Lok* og sa', te al Verden var falden. »Höne-Pön', hvem har sa' dig det?« — «Der har ingen sa' mig det, men der fild en Pik-pak ned i min skabet Nakk', al Verden er falden.« Så rendt' de hen til *Gås-i-Lås* og sa', te al Verden var falden. »Kok-i-Lok, hvem har sa' dig det?«—»Höne-Pön' har sa' mig det.«—»Höne-Pön', hvem har sa' dig det?«—»Der har ingen sa' mig det, men der fild en Pik-pak ned i min skabet Nakk', al Verden er falden.« Så rendt' de hen til *Gas-i-Las* og sa' den, te al Verden var falden. »Gås-i-Lås, hvem har sa' dig det?» — »Det har Kok-i-Lok.« — »Kok-i-Lok, hvem har sa' dig det?« — »Det har Höne-Pön'.« — »Höne-Pön', hvem har sa' dig det?« — «Der har ingen sa' mig det, men der fild en Pik-pak ned i min skabet Nakk', al Verden er falden.« Så rendt' de hen til *Ræv-Skræv* .... Så hen til *Ulv-Skulv* . . . Anders Jensen, Hammerum.

179. Der var en lille *Kylling,* der gik ud i Skoven at spasere. Da faldt der en Nød ned i Hovedet på den, så den blev så forskrækket, at den rendte ud af Skoven og hen til *Hönen* og sagde: »*Höne-töne,* Skoven vil falde.« — »Hvem har sagt det, lille Kyllerylle?« — »Å, det pille, det palle i min Hovedskalle,« sa' Kyllingen. Så løb Hönen til Hanen og sagde: »*Hane-tane,* Skoven vil falde.« — »Hvem har sagt det, Höne-töne?« — »Det har lille Kylle-rylle.« — »Hvem har sagt det, lille Kylle-rylle?« — »Å, det pille, det palle i min Hovedskalle,« sa' Kyllingen. Så gik Hanen til Anden: »Å, *Ane-tane* ....« Så Anden til Gåsen: »Å, *Gåse-tåse* ... « Så Gåsen til Gasen: »Å, *Gase-tase,* Skoven vil falde!« — »Hvem har sagt det, Gåse-tåse?....« — »Å, det pille, det palle i min Hovedskalle,« sa' Kyllingen. Så rendte de allesammen med det. G. N. Bugge, Møen.

180. »Goddag, Kakkelak!« — »Tak, Kakkelak.« — »Hvorfor løber du så fast?« — «For jeg troer, Verden falder straks.« — »Hvem sagde dig det?« Det gjorde *Andemanden,* og hvem sagde ham det? Det gjorde *Hönepönen* ..... M. Pingel.

181. En Gang var der en *Kylling* der gik op ad æ Skov at pikke. »Så fold Pik-pak over min Skuldernakk', te hele Verden knast'.« Så rænd den, så kom den til æ *Höne.* Så sagde den:

»Hvorfor render du så galt?« — »Verden vil forgå. Jon er vist oppe i æ Skov at pikk‘. Så fold Pik-pak over min Skuldernakk‘, te hele Verden knast‘.» — »Ja, så lad os rend‘,« og så løb de. Så kom de til en *And.* »Hvorfor render I så galt?« — »Verden vil forgå. A var oppe i æ Skov .....« — »Ja, da lad os så rende.« Så kom de til en *Gås*...... Så kom de til en *Hare*...... Så kom de til en *Ræv*..... Så kom de til en *Ulv*..... Så blev de hungrige. Så sagde de allesammen: »*Ul-tul* er et stort Navn. *Ræv-tæv* er et stort Navn. *Har-tar* er et stort Navn. *Gås-tås* er et stort Navn. *And-tand* er et stort Navn. *Kok-lok* er et stort Navn. *Hön’-tön’* er et stort Navn. *Kylle-tylle* er et lille Navn, derfor vil vi æd‘ en.« De åd dem nu op ad til Ræven. Så rendte Ræv og Ulv, til de blev hungrige. Da skulde Ræven lære Ulven at fiske. (Det bekjendte Træk her om). Derfor har alle Ulve kort Hale.
E. T. K.

182. Hön‘-prön‘ gik i æ Skov å skraved, dæ kam en Rabalder å et Skvalder i mi Howepåld, a tændt lii, a ha næ støwt.
Anna Moltke.

183. Der var en *Kok* og en *Høne,* der gik ud i en Skov. Så faldt der en Agern ned i Kokkens Nakke, og han blev så forskrækket, at han vilde rejse derfra så snart som mulig. Så fik de to *Mus* spændt for en Kasteskovl, og så kjørte de alt hvad Remmer og Töj kunde holde. De kom så til en *Vædder* og sagde til den: »Vil du med, så sid op. Huhejj, hele Verden vil til at falde.« Vædderen kom da op at kjøre med. Så kom de til en gl. *So,* og de sagde: »Vil du med, så sid op, huhejj, hele Verden vil til at falde.« Den kom op, og de kom til en *Kat,* derefter til en *Gås,* og begge kom med. Endelig kom de til en Röverkule ude i Skoven, men der var ingen Folk hjemme. Så stillede Vædderen sig an udenfor Dören, Soen indenfor, og Gåsen på Bordet, Katten på Arnestedet, og Kokken på Ranen. Noget efter kom én af Röverne hjem. Da han kom til Dören, bukkede Vædderen ham, så han faldt noget rask over Soen. Nu vilde han hen at have fat i noget Lys på Bordet, men der nappede Gåsen ham. Så vilde han gå ud efter en Gløđ og stak til Kattens Öjne, men fik andet at vide. Hanen hørte Spektaklet og gav sig til at gale oppe på Ranen. Röveren var bleven så fortumlet, at han skyndte sig afsted ud til de andre og fortalte dem, hvordan det var gået. »Da jeg kom til

Dören, stod der en Smed med sin Forhammer og bankede løs på mig, så lå der en gammel fuld Stodder indenfor Dören, som jeg faldt over, og da jeg kom hen til Bordet, klippede Skrædderen med Saksen, Henne ved Arnestedet sad en gammel Kjælling og kartede, og hun krattede mig med Karterne. Så råbte der én: »Tag mig ham her hier her!« Og havde a kommet til ham, så havde a aldrig kommet tilbage til jer mere.

Lærer A. P. Lauritsen, Strandby.

Kun Begyndelsen hører herhen. Det øvrige hører under 1: Dyrene, der fik et nyt Hjem.

184. Hönens Død. Gl. d. M. I. 79.

185. Kyllerylle. S. Gr., D. F. III. S. 21.

X. Geden (Grisen, Drengen) der ej vilde gå hjem.

186. Der var en Konge, som havde en *Ged,* og hvem der kunde passe den og drive den hjem i Kongens Gård om Aftenen, den måtte få Kongens Datter til Kone, men hvem der prøvede det og ikke kunde, han skulde miste Livet. Der var nu mange, som prøvede at passe Geden, men der var ingen, som kunde få den hjem, og de måtte da af med Livet. Der var da også en Mand, som havde en Sön, som vilde prøve det. Han kom nu hen til Kongen og skulde passe Geden. Det gik også helt godt for ham om Dagen, men om Aftenen, da han skulde drive den hjem i Kongens Gård, sprang den op i et höjt Træ, og han kunde ikke få den til at komme ned igjen. Da smed han sin Kjæp op efter den og sagde: »*Kjæp,* vil du ikke Geden slå? for Ged vil ikke hjem gå i Kongens Gård i Aften.« Nej, Kjæppen vilde ikke Geden slå. Så gik han hen til Ilden og sagde: »*Ild,* vil du ikke Kjæp brænde? for Kjæp vil ikke Geden slå, og Geden vil ikke hjem gå i Kongens Gård i Aften.« Nej. Så gik han til Koen og sagde: »*Ko,* vil du ikke Vand drikke?.....« Nej. Så gik han til Rebet og sagde: »*Reb,* vil du ikke Ko slå?......« Nej. Så gik han til Musen og sagde: »*Mus,* vil du ikke Reb skjære?......« Nej. Så gik han til Katten og sagde: »*Kat,* vil du ikke Musen tage?.....« Jo, Katten vilde nok Musen tage, og Musen vilde Rebet skjære, og Rebet vilde Koen slå, og Koen vilde Vandet drikke, og Vandet vilde Ilden slukke, og Ilden vilde Kjæppen brænde, og Kjæppen vilde Geden slå, og Geden gik i Kongens Gård i Aften. Og så fik han Kongens Datter og blev Konge.

Kristen Nielsen, Egsgård.

187. Der var en Gang en Dreng, der skulde vogte Kongens Ged. Da han kom ud i Skoven med Geden, klatrede den op i et Træ, og Drengen kunde ikke få den ned igjen. Da sagde Drengen: »Ged, vil du hjem gå til Kongens Gård, at jeg kan nogen Mad få?« Men den vilde ikke. Så sagde Drengen til Kjæppen: »*Kjæp*, vil du Ged slå, for Ged vil ikke hjem gå til Kongens Gård, at jeg kan nogen Mad få?« — »Geden har aldrig gjort mig noget,« sagde Kjæppen. Så sagde Drengen til Øksen: »*Økse*, vil du Kjæp hugge, for Kjæp vil ikke Ged slå, og Ged vil ikke hjem gå til Kongens Gård, at jeg kan nogen Mad få?« — »Kjæppen har aldrig gjort mig noget,« sagde Øksen. Så sagde Drengen til Smeden: »*Smed*, vil du Økse smede, for Økse vil ikke Kjæp hugge?...« — »Øksen har aldrig gjort mig noget,« sagde Smeden. Så sagde Drengen til Ilden: »*Ild*, vil du Smed brænde?..« — »Smeden har aldrig gjort mig noget,« sagde Ilden. Så sagde Drengen til Vandet: »*Vand*, vil du Ild slukke?....» — »Ilden har aldrig gjort mig noget,« sagde Vandet. Så sagde Drengen til Studen: »*Stud*, vil du Vand drikke, for Vand vil ikke Ild slukke?...« — »Vandet har aldrig gjort mig noget,« sagde Studen. Så sagde Drengen til Rebet: »*Reb*, vil du Stud binde, for Stud vil ikke Vand drikke?.....« — »Studen har aldrig gjort mig noget,« sagde Rebet. Så sagde Drengen til Musen: »*Mus*, vil du Reb skjære, for Reb vil ikke Stud binde?....« — »Rebet har aldrig gjort mig noget,« sagde Musen. Så sagde Drengen til Katten: *Kat*, vil du Mus bide, for Mus vil ikke Reb skjære? .....« — »Musen har aldrig gjort mig noget,« sagde Katten. Så sagde Drengen til Hunden: »*Hund*, vil du Kat bide, for Kat vil ikke Mus bide, Mus vil ikke Reb skjære, Reb vil ikke Stud binde, Stud vil ikke Vand drikke, Vand vil ikke Ild slukke, Ild vil ikke Smed brænde, Smed vil ikke Økse brænde, Økse vil ikke Kjæp hugge, Kjæp vil ikke Ged slå, og Ged vil ikke hjem gå til Kongens Gård, at jeg kan nogen Mad få.» — «Katten har aldrig gjort mig noget, men vil du give mig et Fad Mælk og Grød, så skal jeg gjøre det,« sagde Hunden. Det fik han, og Hunden på Katten, Katten på Musen, Musen på Rebet, Rebet på Studen, Studen på Vandet, Vandet på Ilden, Ilden på Smeden, Smeden på Øksen, Øksen på Kjæppen, Kjæppen på Geden, og Geden måtte hjem gå til Kongens Gård, at Drengen kunde nogen Mad få.

Martin Nielsen, Stangegård.

At alle Navneord i Drengens Remse er ubestemte, må vel være for Eftertrykkets Skyld.

188. Drengen, der vogtede Lam for Kongen. Kl. B. II. 6.

189. Tep, der kom hjem.

En Mand var ved at muge i sin Fåresti. Så lod han Fåret gå ud, men det kom ikke hjem til Aften. Da Mørket faldt på, begav Manden sig på Vej ud at lede efter Fåret. Da han så havde gået lidt, mödte han en *Ræv*, og Manden sagde: »Ræv, Ræv! bid Tep, Tep vil ikke komme hjem i Aften.« — »Nej!« sagde Ræven, »Tep og mig er gode Venner.« Så gik Manden længere hen, og han mödte da en *Skytte*. Manden råbte, så snart han så ham: »Skytte, Skytte! skyd Ræven, Ræven vil ikke bide Tep, Tep vil ikke komme hjem i Aften.« — «Nej, Ræven og mig er gode Venner,« sagde Skytten. Lidt efter mödte Manden en *Kjæp*, og han sagde: »Kjæp, Kjæp! slå Skytten, Skytten vil ikke skyde Ræven, o. s. v.« — »Nej, Skytten og mig er gode Venner,« sagde Kjæppen. Lidt efter mödte Manden noget *Ild*, og han råbte: »Ild, Ild! brænd Kjæppen, o. s. v.« — »Nej,« sagde Ilden, Kjæppen og mig er gode Venner.« Noget efter kom Manden til noget *Vand*, og han sagde: »Vand, Vand! sluk Ilden, o. s. v.« — »Nej, Ilden og mig er gode Venner,« sagde Vandet. Kort efter kom han til en *Stud*, og råbte, så snart han så den: »Stud, Stud! drik Vandet, o. s. v.« — »Nej, Vandet og mig er gode Venner,« sagde Studen. Et lille Stykke derfra lå noget *Reb*, og Manden tog det, og sagde: »Reb, Reb! bind Studen, o. s. v.« — »Nej, Studen og mig er gode Venner,« sagde Rebet. Lidt efter kom Manden til en *Mus*, og sagde: »Mus, Mus! gnav Reb, o. s. v.« — »Nej,» sagde Musen, »Rebet og mig er gode Venner.« Så mödte Manden en *Kat*, og han sagde til den: «Kat, Kat! bid Mus, o. s. v.« Katten løb efter Musen, og Musen efter Rebet, og Rebet efter Studen, Studen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Kjæppen, Kjæppen efter Skytten, Skytten efter Ræven, og Ræven efter Tep, og således kom Tep hjem.

Opskrevet af Mariane Nielsen, Nörlev, Skallerup v. Hjörring.

---

190. Der var et Par Drenge, der gik ud ad Heden at samle Krøsbær, den ene hed *Tippi*, og den anden hed *Tue*. Tippi vilde hjem, den Gang han blev færdig med han Bærplukning, men Tue vilde ikke hjem. Så render Tippi hen til *Ulven* og siger: »Ulv, vil du ett Tov' bid', Tov' vil ett hjem i Aften?« — »Nej, vi er for gode Venner til det,« sagde Ulven. Så kommer han til en *Hund*. »Hund, vil du ett Ulv bid'? Ulv vil ett Tov' bid', Tov' vil ett hjem i Aften.« — »Nej, vi er for gode Venner til det,« sagde Hunden. Så kommer han til en *Stage*. »Stag', vil du ett Hund

stryg'? Hund vil ett Ulv bid', Ulv vil ett Tov' bid', Tov' vil ett hjem i Aften.« — »Nej, vi er for gode Venner til det,« sagde Stagen. Så gik han til en *Ild.* »Ild, vil du ett Stag' brænd'? Stag' vil ett Hund stryg'.....« Så kommer han til noget *Vand.* »Vand, vil du ett Ild slukk'?.....« Så kommer han til en *Okse.* »Okse, vil du ett Vand drikk'?.....« Så kommer han til noget *Reb.* »Reb, vil du ett Oks' snær'?.....« Så kommer han til en *Mus.* »Mus, vil du ett Reb skjær'?.....« Så træffer han på en *Kat.* »Kat, vil du ett Mus ta'? Mus vil ett Reb skjær', Reb vil ett Oks' snær', Oks' vil ett Vand drikk', Vand vil ett Ild slukk', Ild vil ett Stag' brænd', Stag' vil ett Hund stryg', Hund vil ett Ulv bid', Ulv vil ett Tov' bid', Tov' vil ett hjem i Aften.«

Jo, Katten vilde gjærne ta' Musen, og så vild' Musen Rebet skjær', så vild' Rebet Oksen snær', så vild' Oksen Vandet drikk', så vild' Vandet Ilden slukk', så vild' Ilden Stagen brænd', så vild' Stagen Hunden stryg', så vild' Hunden Ulven bid', så vild Ulven Tov' bid', og så måtte han til at løbe hjem bag efter Tippi.

Peder Skrædder, Tvis.

Måske der i Steden for *stryge* i Leddet om Stagen, der skal Hunden stryge, skal stå *gjenn'* for at fremkalde Rim. Ligeså *slide* for *bide* i Leddet om Hunden, der skal bide Ulven. Som det let sees, er der nemlig en Bestræbelse for at fremkalde parvise Rim i Remsen ligesom i andre lignende Remser.

191. Geden, som ikke vilde hjem om Aftenen.

»Hør, lille Ged, vil du ikke hjem i Aften?« — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Hund, som skal bide dig.« — »Hør, lille *Hund,* vil du ikke bide den Ged, som ikke vil hjem i Aften?» — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Kjæp, som skal slå dig.« — «Hør, lille *Kjæp,* vil du ikke slå den Hund, som ikke vil bide den Ged, som ikke vil hjem i Aften?« — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Økse, som kan hugge dig.« — »Hør, lille *Økse,* vil du ikke hugge den Kjæp?......« — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente noget Ild, som kan brænde dig.« — »Hør lille *Ild,* vil du ikke brænde den Økse? ....« — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente noget Vand, som kan slukke dig.« — »Hør, lille *Vand,* vil du ikke slukke den Ild?.....« »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Ko, som kan drikke dig.« — »Hør, lille *Ko,* vil du ikke drikke det Vand?....« — »Nej, jeg vil ikke.« — «Så skal jeg hente en Tyv, som kan stjæle dig.« — »Hør, lille *Tyv,* vil du ikke stjæle den Ko?....« — »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente et

Stykke Reb, som kan hænge dig.« — »Hør, lille *Reb*, vil du ikke hænge den Tyv?« — »Nej. jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Mus, som kan skjære dig.« — »Hør, lille *Mus*, vil du ikke skjære det Reb?.....«— »Nej, jeg vil ikke.« — »Så skal jeg hente en Kat, som kan æde dig.« — »Hør, lille *Kat*, vil du ikke tage den Mus, som ikke vil skjære det Reb, som ikke vil hænge den Tyv, som ikke vil stjæle den Ko, som ikke vil drikke det Vand, som ikke vil slukke det Ild, som ikke vil brænde den Økse, som ikke vil hugge den Kjæp, som ikke vil slå den Hund, som ikke vil bide den Ged, som ikke vil hjem i Aften?« — »Jo, når jeg får Hvedebrød for fire Skilling, og sød Mælk for fire Skilling.« Så tog Katten efter Musen, Musen efter Rebet, Rebet efter Tyven, Tyven efter Koen, Koen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Øksen, Øksen efter Kjæppen, Kjæppen efter Hunden, Hunden efter Geden. Så måtte Geden hjem den Aften.

Jeg har lært den Historie af en gammel Kone i Ry Skov.
C. Sörensen (Thomaskjær).

192. Der var en Dreng, der skulde vogte en Ged oppe på en stor Banke. Så blev Drengen sulten og sagde da til Geden: »*Ged*, vil du ikke hjem gå?« — »Nej,« sa' Geden. »Ged vil ikke hjem gå, jeg kan ingen Mad få.« Så sa' han til Kjæp: »*Kjæp*, vil du ikke Ged slå?« — »Nej,« sa' Kjæp. »Kjæp vil ikke Ged slå, Ged vil ikke hjem gå, jeg kan ingen Mad få.« — »*Økse*, vil du ikke Kjæp hugge?« — »Nej,« sa' Økse. »Økse vil ikke Kjæp hugge . . . . »—»*Ild*, vil du ikke Økse brænde?«—»Nej, sa' Ild. »Ild vil ikke Økse brænde. . . »*Vand*, vil du ikke Ild slukke?«—»Nej,« sa' Vand. »Vand vil ikke Ild slukke. . . »*Ko*, vil du ikke Vand drikke? « — »Nej,« sa' Ko. »Ko, vil ikke Vand drikke? . . . .« »*Reb*, vil du ikke Ko binde? . . .«—»Nej, sa' Reb. »Reb, vil ikke Ko binde. . . . .«—»*Mus*, vil du ikke Reb gnave?« — »Nej,« sa' Mus. »Mus vil ikke Reb gnave, Reb vil ikke Ko binde, Ko vil ikke Vand drikke, Vand vil ikke Ild slukke, Ild vil ikke Økse brænde, Økse vil ikke Kjæp hugge, Kjæp vil ikke Ged slå, Ged vil ikke hjem gå, jeg kan ingen Mad få.« Så sa' han til Katten: »*Kat*, vil du ikke Mus bide?« — »Jo,« sa' Katten, og Kat bed Mus, og Mus gnov Reb, og Reb bandt Ko, og Ko drak Vand, og Vand slugte Ild, og Ild brændte Økse, og Økse hug Kjæp, og Kjæp slog Ged, og Ged rendte hjem, og Drengen fik Mad.

Niels Pedersens Kone, Vejleby ved Holbæk.

193. Den lille Dreng. J. K., D. F. 767.

194. Der var en Dreng, der passede en Ged, men så vilde den ikke hjem ad Aften, og han var sulten. Så gik han til en *Kjæp* og sagde: »Kjæp, vil du ikke Ged slå? Ged vil ikke hjem gå, for jeg er så meget sulten.« Nej, den vilde ikke, og så gik han til *Ild:* »Ild, brænd Kjæp, Kjæp vil ikke Ged slå, Ged vil ikke hjem gå, for jeg er så meget sulten.« Nej, den vilde ikke, og så gik han til *Vand:* »Vand, sluk Ild, Ild vil ikke Kjæp brænd', Kjæp vil ikke Ged slå, Ged vil ikke hjem gå, for jeg er så meget sulten.« Nej, den vilde ikke, og så gik han til *Ko:* »Ko, drik Vand, Vand vil ikke Ild slukk'.....« Nej, den vilde ikke, og så gik han til *Reb:* »Reb, hæng Ko.....« Nej, den vilde ikke, og så gik han til *Mus:* »Mus, skjær Reb.....» Nej, den vilde ikke og så gik han til *Kat:* »Kat, bid Mus, Mus vil ikke Reb skjær', Reb vil ikke Ko hæng', Ko vil ikke Vand drikk', Vand vil ikke Ild slukk', Ild vil ikke Kjæp brænd', Kjæp vil ikke Ged slå, Ged vil ikke hjem gå, for jeg er så meget sulten.« Så Katten på Musen, Musen på Rebet, Rebet på Koen, Koen på Vandet, Vandet på Ilden, Ilden på Kjæppen, Kjæppen på Geden, Geden gik hjem, og Drengen fik Mad.

Jens Pedersen, Örre.

195. Kiddet vil ikke gå ind i Kongens Gård om Aftenen. *Hunden* vil ikke bide Kiddet, Kiddet vil ikke gå ind i Kongens Gård om Aftenen. *Kjæppen* vil ikke slå Hunden,..... *Ilden* vil ikke brænde Kjæppen,..... *Vandet* vil ikke slukke Ilden,.... *Oksen* vil ikke drikke Vandet,..... *Øksen* vil ikke hugge Oksen,..... *Manden* vil ikke tage Øksen,.... *Rebet* vil ikke hænge Manden,..... *Musen* vil ikke gnave Rebet,.... *Katten* vil bide Musen, Musen vil gnave Rebet, Rebet vil hænge Manden, Manden vil tage Øksen, o. s. v. Kiddet vil nok gå ind i Kongens Gård om Aftenen.

P. Jensen.

196. En lille Pige vogtede et Lam, men om Aftenen vilde det ikke gå hjem. Til *Kjæppen*. Til *Ilden*. Til *Vandet*. Til *Koen*. Til *Tovet*. Til *Musen*. Til *Katten*. »Kat bid Mus, Mus vil ikke skjære Tov, Tov vil ikke binde Ko, Ko vil ikke drikke Vand, Vand vil ikke slukke Ild, Ild vil ikke brænde Kjæp, Kjæp vil ikke prygle Lam, Lam vil ikke hjem gå, jeg kan ingen Mad få.«

P. Stolpe, Cand. phil., Kjöbenhavn.

197. Pigen gik ud og hented' Lammet, Lammet vilde ikke gå hjem i Aften. »*Hund,* bid Lammet!« — «Nej, jeg vil ikke,« sagde Hunden. »*Kjæp,* slå Hunden!« — »Nej, jeg vil ikke,« sagde Kjæppen. »*Ild,* brænd Kjæppen!« — »Nej, jeg vil ikke,« sagde Ilden. »*Vand,* sluk Ilden!« — »Nej.« — »*Okse,* drik Vandet!« — »Nej.« — «*Reb,* hæng Oksen!« — »Nej.« — »*Mus,* skjær Rebet!« — »Nej.« — »*Kat,* bid Musen!« Katten efter Musen, Musen efter Rebet, Rebet efter Oksen, Oksen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Kjæppen, Kjæppen efter Hunden, Hunden efter Lammet, og så fik Pigen Lammet hjem i Aften.

Anna Knudsen, Hasselø.

198. Lille Per han paste Får, men æ Får vild' ikke hjemad gå, lille Per kund' ikke Mad få, han var så sulten. Lille Per fandt en *Kjæp.* »Kjæp, vil du ikk' Får slå?« Nej, Kjæp vild' ikk' Får slå, Får vild' ikk' hjem gå, lille Per kund' ikk' Mad få, han var så sulten. Lille Per kom til noget *Vand.* »Vand, vil du ikk' Ild slukk'?« Nej, Vand vild' ikke Ild slukk'.... Lille Per kom til en *Ko.* »Ko, vil du ikke Vand drikk'?« Nej, Ko vild' ikke Vand drikk'.... Lille Per kom til noget *Reb.* »Reb, vil du ikke Ko slå?« Nej, Reb vild' ikke Ko slå.... Lille Per kom til en *Mus.* »Mus, vil du ikke Reb skjær'?« Nej, Mus vild' ikke Reb skjær'.... Lille Per kom til en *Kat.* »Kat, vil du ikke Mus ta'?« Så vilde Katten tage Musen, så vilde Musen skjære Rebet, så vilde Rebet slå Koen, så vilde Koen drikke Vandet, så vilde Vandet slukke Ilden, så vilde Ilden brænde Kjæppen, så vilde Kjæppen slå Fåret, så vilde Fåret hjemad, og så fik lille Per Mad.

Jens Kristian Östergård, Hammerum.

199. Der var en Dreng, der gik ud i Verden for at søge sig en Tjeneste, og han var også så velholden at træffe en Mand, der fejlede en Dreng. Han fæstede ham, og han skulde ingen andre Ting bestille end at passe en Kalv, der hed *Fik,* men den var så slem at få hjem om Aftenen, og hjem skulde den, for inden fik goden Dreng ingen Nætter. Nå, Aftenen kommer den første Dag, men der kom ingen Dreng, hverken om Aftenen eller Natten, for han kunde ikke på nogen Måde enten med det gode eller med det onde få Kalven hjem. Så går han hen til en *Kjæp* og siger: »Hør, lille Kjæp, vil du it Fik slå? Fik vil it hjem gå, a kan it Mad få.« — »Nej,« siger den. Så går Drengen hen til *Ilden,* til *Vand-*

et, til *Koen,* til *Rebet,* til *Musen,* til *Katten.* Det vilde Katten hellere end gjærne. Han sætter efter Musen, Musen efter Rebet, Rebet efter Koen, Koen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Kjæppen, Kjæppen efter Fik, og Fik hjem og Drengen med og fik sig nogen Mad. Lærer K. Sörensen, Jelling.

200. Der var en Mand, han havde en Gris, der hed *Pus.* Pus vilde ikke gå hjem i Seng om Aftenen, og så skulde Manden ud at lede ham op. Da han nu gik hen ad Vejen, traf han en *Hund.* »Hund, vil du'tte Pus bide? Pus v'itte gå hjem i Seng om Aftenen.« — »Nej,« sa' Hunden. Så gik han længere hen, der traf han en *Staver.* »Staver, vil du'tte Hund slå?....« — »Nej,..« Så gik han længere hen, der traf han nogen *Ild.* »Ild, vil du'tte Staver brænde?....« — »Nej,«....noget *Vand*..... Ild slukke. »Nej,«....en *Okse*..... Vand drikke — »Nej,«..... en *Slagter*..... Okse stikke — »Nej,« ....et Stykke *Reb* ..... Slagter hænge. — »Nej,«......en *Mus*. ..... Reb skjære. — »Nej,«....en *Kat.* »Kat, vil du'tte Mus fange? Mus vi'tte Reb skjære, Reb vi'tte Slagter hænge, Slagter vi'tte Okse stikke, Okse v'itte Vand drikke, Vand v'itte Ild slukke, Ild vi'tte Staver brænde, Staver vi'tte Hund slå, Hund vi'tte Pus bide, Pus vi'tte gå hjem i Seng om Aftenen.« — »Jo,« sagde Katten, og Katten efter Musen, Musen efter Rebet, Rebet efter Slagteren, Slagteren efter Oksen, Oksen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Staveren, og Staveren efter Hunden, Hunden efter Pus, og Pus hjem i Sengen lige så stærkt han kunde, og krøb langt ned under Dynen. P. Villadsen Jensen, Stige.

201. Der var en Dreng, som gik og vogtede en Gris, der hed *Fip.* Så sa' Drengen til Fip, om han ikke vilde gå hjem, for han var så sulten. Nej, Fip vilde ikke gå hjem. Så sa' Drengen til *Kjæppen,* om den ikke vilde Fip slå, for Fip vilde ikke hjem gå, og han var så sulten. Nej, Kjæp vilde ikke Fip slå. Så sa' Drengen til *Ilden:* »Å, Ild, vil du ikke Kjæp brænde? for Kjæp vil ikke Fip slå, og Fip vil ikke hjem gå, og jeg er så sulten.« Nej, Ild vilde ikke Kjæp brænde. Så sa' Drengen til *Søen:* »Sø, vil du ikke Ild slukke?.....« Nej, Sø vilde ikke Ild slukke. Så sa' Drengen til *Oksen:* »Okse, vil du ikke Sø drikke?....Nej, Okse vilde ikke Sø drikke. Så sa' Drengen til *Rebet:* »Reb, vil du

ikke Okse snære?.....« Nej, Rebet vilde ikke Oksen snære. Så sa' Drengen til *Musen:* »Mus, vil du ikke Reb skjære?...» Nej, Musen vilde ikke Reb skjære. Så sa' Drengen til *Katten:* »Kat, vil du ikke Mus fange? for Mus vil ikke Reb skjære, Reb vil ikke Okse snære, Okse vil ikke Sø drikke, Sø vil ikke Ild slukke, Ild vil ikke Kjæp brænde, Kjæp vil ikke Fip slå, Fip vil ikke hjem gå, og jeg er så sulten.« Jo, Katten vilde nok Musen fange, men så vilde Musen Reb skjære, og Reb vilde Oksen snære. og Oksen vilde Sø drikke, Sø vilde Ild slukke, Ild vilde Kjæppen brænde, Kjæp vilde Fip slå, og Fip vilde hjem gå, for Drengen var så sulten. N. C. Andreassen, Ørslev v. Skjelskør.

202. En Kjælling havde en Gris, som hed *Pøs.* Han var bleven borte, og hun måtte da ud at lede efter den. Først kom hun til en *Hund*..... bide, til en *Stavre*..... slå, til *Ild*..... brænde, til *Vand*...... slukke, til *Okse*..... drikke, til *Klave* .... binde, til *Økse*.... hugge, til *Smed* .... smedde, til *Reb* .... hænge, til *Mus* .... gnave, til *Kat* .... bide, til *Ris* ..... piske. Riset efter Katten ,... Pøs kom endda hjem, förend det blev Aften. Diderik Johansen, Lille-Egede.

203. En Dreng, skulde vogte en Ged. Da han så blev sulten, bad han Geden gå hjem. Til *Kjæp, Ild, Vand, Tyr, Reb, Rotte, Kat.* Rebet hængte Tyren.....
Korsør-Egn. Chr. Rasmussen.

204. Mett' skuld' ha' sød Grød å Pandekag' te Nafre, ivinne (wenn) hun fik e Ged i Sti. Til *Hund, Kjæp, Ild, Vand, Ko, Slagter, Reb, Mus, Kat.* K. P. Kristensen, Åbenrå Amt.

205. .En Kjælling havde en Gris, der hed *Fip.* Om Aftenen kunde Kjællingen på ingen Måde få sin Gris hjem. Så gik hun hen til *Kjæppen* og sagde: »Kjære Kjæp, slå Fip, Fip vil ikke hjem gå i Aften.« Til *Ild*... brænde Kjæp. Til *Vand*... slukke Ild. Til *Ko*... drikke Vand. Til *Reb*...snære Ko. Til *Mus* ...skjære Reb. Til *Kat*...tage Mus. J. F. Fenger.
En lignende ved Marie Sandal, fortalt af Kirsten Nielsen, Helgenæs.

206. En Pige varer et Svin, der hed *Fip*. En Aften vilde Fip ikke gå i Sti. Så gik Mette til *Hunden*. Til *Kjæp*... slå. Til *Ild*... brænde. Til *Vand*... slukke. Til *Okse*... drikke. Til *Reb*... hænge. Til *Mus*... skjære. Til *Kat*... bide. »Jo, hvonær du vil give mig en Pot sød Mælk og en Blårrild?« Ja, det vilde Mette nok. Nis Callesen og A. C. Ludvigsen.

Lignende Opskritter ved Lars Frederiksen og P. Kristensen, den sidste fortalt af Agate Madsen i Omvrå. I den første hedder Grisen *Fips*.

---

207. Fik vilde ikke hjem gå, og Drengen sagde til *Grisen Fik:* »Fik, nu må du hjem gå, ellers kan jeg ingen Mad (af min Moder) få.« Men Fik vilde ikke afsted. Så gik Drengen til *Stokken* og sagde: »Stok, vil du ikke Fik slå?..... jeg er sulten og kan ingen Mad få.« Men Stokken sagde nej. Så gik Drengen til *Ilden*. Til *Vandet*. Til *Koen*. Til *Rebet*. Til *Musen*. Så gik han til sidst til *Katten*..... »Jo,« sagde Katten, »når du vil give mig Mælk.« Det lovede Drengen, og Katten vilde Musen bide, Musen vilde Rebet gnave, Rebet vilde Koen snære, Koen vilde Vandet drikke, Vandet vilde Ilden slukke, Ilden vilde Stokken brænde, Stokken vilde Fik slå, Fik vilde hjem gå, Drengen kunde Mad få. H. V. R.

---

208. Der var en gammel Kone, som havde en lille Gris, men Grisen vilde ikke gå over Broen, för Potten kogte. Så mödte hun en *Kjæp:* »Kjæp, vil du ikke banke Gris? Gris vil ikke gå over Broen, för Potten koger.« — »Nej,« sagde Kjæppen. Så kom hun til *Ilden:* »Ild, vil du ikke brænde Kjæp? Kjæp vil ikke banke Gris, Gris vil ikke gå over Broen, för Potten koger.« — »Nej,« sagde Ilden. Så mödte hun *Vandet:* »Vand, vil du ikke slukke Ild? Ild vil ikke brænde Kjæp....« — »Nej,« sagde Vandet. Så kom hun til *Koen:* »Ko, vil du ikke drikke Vand?« .. »Nej,« sagde Koen. Så mödte hun *Slagteren:* »Slagter, vil du ikke slagte Ko?....« — »Nej,« sagde Slagteren. Endelig kom hun til *Strikken:* »Strikke, vil du ikke hænge Slagter?.....« — »Jo,« sagde Strikken. Og så løb Strikken efter Slagteren, Slagteren løb efter Koen, Koen løb efter Vandet, Vandet løb efter Ilden, Ilden løb efter Kjæppen, Kjæppen løb efter Grisen, og så kom Grisen over Broen, för Potten kogte.

Jens Peder Jensen, Hasselø, Sydfalster.

209. *Jep* og hans Kone var i Skoven at samle Pinde. Så blev det Aften, og Konen vilde hjem, men Jep vilde ikke med. Så gik Konen lidt og kom hen til en *Hund:* »Vil du ikke Jep bide? Jep vil ikke af æ Skov i Aften.« — »Nej, mig og Jep er gode Venner.« Til *Kjæp.* »Nej, mig og Jep er gode Venner.« Til *Ild.* Til *Vand.* Til *Ko.* Til *Reb.* Til *Mus.* Til *Kat.* Jo, Katten efter Musen, ... og Jep kom af Skoven, og det varede ikke for længe.

Ungkarl Niels Madsen, Hedensted.

210. En Enke havde en doven Sön, der hed *Kønig.* Kønig vilde ikke arbejde. Efter Præstens Råd gik hun ud på Marken til *Stokken* og sagde: »Stok, slå Kønig på hans dovne Ryg!« — »Nej,« sa' Stokken. Hun gik da til *Ilden* og sagde: »Ild, vil du ikke brænde Stok? Stok vil ikke slå Kønig på hans dovne Ryg.« Men Ilden vilde ikke. Så gik hun til *Vandet* .... brænde Ilden, ... til *Studen* .... drikke Vandet, ... til *Slagteren* ... slagte Studen, .. til *Tovet* ... hænge Slagteren, ... til *Musen* .... gnave Tovet, ... til *Katten* .... bide Musen, ... til *Hunden* .... bide Katten. «Jo,« sa' Hunden, og Hunden efter Katten, Katten efter Musen, Musen efter Tovet, Tovet efter Slagteren, Slagteren efter Studen, Studen efter Vandet, Vandet efter Ilden, Ilden efter Stokken, Stokken efter Kønig og slog ham på hans dovne Ryg.

H. V. R.

211. En Moder siger til sin Sön: »*Kefas,* du skal gå i Skole.« — »Nej,« sagde Drengen. Så gik Moderen til *Stokken:* »Stok, vil du ikke Kefas slå? for Kefas vil ikke i Skole gå.« — »Nej,« sagde Stokken. Så gik hun til *Ilden* og sagde: »Ild, vil du ikke Stok brænde? for Stok ....« — »Nej.» ..... Så gik hun til *Vandet:* »Vand, vil du ikke Ild slukke?« ..... »Nej,» .... gik til *Koen:* »Vil du ikke Vand drikke? ...«—»Nej.«... Til *Slagter:* »Slagter, vil du ikke Ko slagte?« .... »Nej.« .... Til *Tov:* »Tov, vil du ikke Slagter hænge?« .... Til *Mus:* »Vil du ikke Tov gnave?« .... Til *Kat:* »Vil du ikke Mus bide?« .... »Jo,« sagde Katten, og Katten efter Musen, og Musen efter Rebet.... og så måtte Kefas gå i Skole.

Fra Fyen? Fortalt af Maler L. Jastrau.

212. N. C. Roms Læsebog. I. 17.

XI. Havrebinding (skjæring).

213. Herren sendte *Adam,* skulde Havren binde, men Adam binder Havren ej, og vender ej tilbage. Herren sendte *Stokken* ud, skulde Adam prygle, Adam binder Havren ej, vender ej tilbage. Herren sender *Ilden* ud, skulde Stokken brænde Stokken prygler Adam ej. Adam binder Havren ej, og vender ej tilbage .... Herren sender *Vandet* ud .... Herren sender *Koen* ud ... Herren sender *Pigen* ud .... Herren sender *Rebet* ud .... Herren sender *Musen* ud .... Herren sender *Katten* ud .... Katten æder Musen, Musen skjærer Rebet, Rebet hænger Pigen, Pigen malker Koen, Koen drikker Vandet, Vandet slukker Ilden, Ilden brænder Stokken, Stokken prygler Adam, Adam binder Havren og vender så tilbage. H. V. R.

---

214. Hr *Bærtel* sendte *Jokum* ud, han skulde Havren skjære, men Jokum skjærer Havren ej og vender ej tilbage. Så sendte Bærtel *Hunden* ud, han skulde Jokum bide, men Hunden bider Jokum ej, og Jokum skjærer Havren ej, ... Så sendte Bærtel *Kjæppen* ud, han skulde Hunden prygle, ... Så sendte Bærtel *Ilden* ud, den skulde Kjæppen brænde, ... *Vandet* ud ... Ilden slukke .... *Oksen* ud .... Vandet drikke .... *Fanden* ud .... Oksen tage .... *Bøddelen* ud .... Fanden tage.

Fortælleren forsikrer, at der hører ikke mere til.

Seminarist P. Olsen, Svendborg Amt.

---

215. Manden sender *Jakob* ud, han skulde Havren skjære, men Jakob skjærer Havren ej og vender ej tilbage. Så sender Manden *Pigen* ud, hun skulde Jakob finde, men Pigen finder Jakob ej, og Jakob skjærer Havren ej og vender ej tilbage. .... *Hunden* ud .... Pigen bide .... *Stokken* ud .... Hunden prygle .... *Ilden* ud .... Stokken brænde .... *Vandet* ud .... Ilden slukke .... *Koen* ud .... Vandet drikke .... *Slagteren* ud .... Koen slagte .... *Bøddelen* ud .... Slagteren hænge. Tilsidst går Manden selv ud, han vilde Bøddelen finde. Men Manden finder Bøddelen ej, og Bøddelen hænger Slagteren ej, og Slagteren slagter Koen ej, og Koen drikker Vandet ej, og Vandet slukker Ilden ej, og Ilden brænder Stokken ej, og Stokken prygler Hunden ej, og Hunden bider Pigen ej, og Pigen henter Jakob ej, og Jakob skjærer Havren ej, og vender ej tilbage. Herman Pedersen.

XII. Den opplöjede Kiste (Ask).

216. Der gik en Mand op at plove på hans Hus. Den Gang han kom til Ende, så bad han vende, den Gang han kom til Lyre, så bad han styre. Den Gang han var midt opå, så fandt han en Guldask med en Ged i. Den Ged blev så slem og vilde ikke gå hjem om Aftenen. Så sagde Manden til Kjæppen: »Kjæp, slå Ged!« Til Økse, hugge Kjæp. Til Ild, brænde Økse. Til Vand, slukke Ild. Til Ko, drikke Vand. Til Reb, binde Ko. Til Mus, skjære Reb. Til Kat, tage Mus. Så gik Geden hjem hver idelige Aften.

P. Christensen, Kvols.

217. En Mand gik og plöjede oppe på Taget af sit Hus. Som han plöjede, stödte han på noget. Han tog det op, og det var en Æske, og i den var der igjen en Æske, og i den var der igjen en Æske, og i den Æske var der et lille Kid. Han bar det ned og sagde til sin Datter Mette, at hun skulde gå ud på Vejen at vogte det. Men da det blev Aften, vilde det ikke gå hjem. Til Hund, bide Ged. Til Stok, slå Hund. Til Ild, brænde Stok. Til Vand, slukke Ild. Til Okse, drikke Vand. Til Reb, snære Okse. Til Mus, skjære Reb. Til Kat, bide Mus. Mette fik sød Grød til Nadver.

H. Bech, Als.

En næsten ligelydende Variant lyder sådan:

218. En Mand plöjer oppe på sit Hus. Da han havde plöjet lidt, plöjede han en Kiste op, i den Kiste var der et Skrin, i det Skrin var der en Buddik, i den Buddik var der et Kid, og det Kid skulde bitte Mette ud at vare. Til Hund, bide Kid. Til Stok, slå Hund. Til Ild, brænde Stok. Til Vand, slukke Ild. Til Ko, drikke Vand. Til Reb, snære Ko. Til Mus, skjære Reb. Til Kat, bide Mus. Og lille Mette fik sød Grød og Pandekager.

H. Bech, Als.

Herefter meddeles en hel Del Småhistorier, der har Begyndelse til fælles med denne Remse, men ellers har tabt Remsens Hovedpræg.

219. Der var en Mand, der var oppe at plove på hans Hus. Da han så kom til æ Ende, bad han vende, da han kom til æ Lyre, bad han styre, da han kom midt åpå, ploved' han en Kiste op. Da han så lukkede den op, var der et Kalvhoved i. Så tog han en Kniv af hans Lomme og jog i æ Kalvhoved, og så sagde det Bøv!

Mariane Kristensen, Lem.

220. En Mand plovede oppe på æ Hus, han ploved' te End', og han ploved' te aan, så fandt han et Skrin. Han ploved' te End', og han ploved' te aan, så lukker han æ Skrin op med æ Løggel, og der lå en Kalv, men så var der og en Skrinlærrik, og der fandt han en Kniv, æ Kniv stok han i æ *Kal*, så soj den Bø!

E. T. Kristensen.

---

221. Der va inj Ganj inj Manj, hanj plove oppe på Husrønningen. Der hitte hanj en Kiste, å da hanj luvte denj op, så hitte hanj inj Kasse, da hanj luvte denj op, hitte hanj en Æske, der injeni va inj dåse, å da hanj luvte denj op, så hitte hanj ed Kallehovved, de såe Baw. Karen Toxværd.

---

222. Dæ wa en Gang i Maj, haj gik på si Hus å plöjed. Da haj kam te Lyyr, baj han styyr, da haj kam te Ææj, baj han weej, da haj kam te Mitten, holdt haj still, å så faldt han ner i en grumme stor Dam, å i dej stoor Dam dæ wa en swær stor Tjist, å i dej stor Tjist wa dæ en bitte Tjist, å i dej bitte Tjist wa dæ et stor Skrin, å i de stoor Skrin wa dæ et bitte Skrin, å i de bitte Skrin wa dæ en stor Kaas, å i dej stor Kaas wa dæ en bitte Kaas, å i dej bitte Kaas wa dæ en stor Ask, å i dej stoor Ask wa dæ en bitte Ask, å i dej bitte Ask wa dæ et svær stor grå Papir, å så løst han ed åp å wil se, hwa dæ wa i, å så lå dæ et svær stor Kallhoed å rak Tången *u* å sååː »Böww, böww, Kallhoed, böww, böww, Kallhoed!« Fra Uggerby Sogn. F. Galatius.

---

223. Der var en Mand, der var oppe på sit Hus at plöje. Siden han kom til End', bad han vend', siden han kom til Lyr', bad han styr', siden han kom midt på, så faldt han ned i en Fjertønde. I den Fjertønde var et Skrin, i det Skrin var en Ask, i den Ask var en Klud, i den Klud var en Skilling, i den Skilling var en I

ood. (Så kyses Barnet). G. P. Andersen.

---

r en Gang en Mand, han plovede på æ Hus, når
Ende, så bad han vende. når han kom til æ Side,
de, når han kom til æ Lyre, så bad han styre. Så

plovede han så længe, til han plovede en Kiste op, i den Kiste var et Skrin, og i det Skrin var en Ask, og i æ Ask var en lille bitte Ask, og da han lukkede den lille bitte Ask op, kom der et Kalvehoved op, og det sagde: Böö!

Dette sidste bröler man hen imod Bårnet, der med spændt Opmærksomhed hører til, og det bliver da bange, hvilket netop var Hensigten.
E. T. K.

225. Der var en Mand oppe at plove på Laden. Så plovede han en Kiste op. Den Gang han så lukkede den op, fandt han et Skrin, og da han lukkede det op, så fandt han en Ask, og da han lukkede den op, så lå der en bitte Kalv. Så siger han: «Bøw, Kalvhoved, vil du stikk'!« Lærer Holmgård, Örre.

226. Der var en Gang en Mand, han havde en Datter, hun var så fin, te hun kunde ikke æde af det Korn, der groede på Marken. Så tykte hendes Fader, han kunde plove oppe på Laden, men den Gang han kom til æ End', så kund' han ikke vend', nu har den Æmter End'. Lærer Holmgård, Örre.

227. J. Madsen, Folkeminder. S. 146.

228. H. F. Fejlberg. Fra Heden. S. 105.

229. S. Gr., Gl. d. M. II. 307.

XIII. Den hvide Kone.

230. Der var en Gang en lille bitte hvid Kone, som boede i et lille bitte hvid Hus. Hun had' en lille bitte hvid Ko, og en lille bitte hvid Kat. En Dag gik Konen ud og malkede sin lille bitte hvide Ko i en lille bitte hvid Spand. Så hældte hun Mælken i et lille bitte hvidt Fad og satte det op på en lille bitte hvid Hylde, men så kom den lille bitte hvide Kat og drak den lille bitte hvide Mælk. Så blev den lille bitte hvide Kone vred og tog den lille bitte hvide Kjæp og slog den lille bitte hvide Kat, og så la' hun den ud under et Vognhjul. Der lå nu Katten. Så kom der en Gås. »Troer du, jeg kan leve?« spurgte Katten. «Ja, så vist kan du så, ja, så vist kan du så,« sagde Gåsen. »Jeg lå en Gang under et stort Læs Hø, og jeg lever endda. Så blev Katten glad. Så kom der en anden Gås. »Troer du, jeg kan leve?« — »Ja, så vist kan du så, ja, så vist . . . « — »Jeg lå en Gang under et stort Læs Halm, og jeg lever endda.« Så blev Katten rigtig glad. Så kom

der en tredje Gås. »Troer du, jeg kan leve?« —»Nej, så vist kan du ej, nej, så . . . . . dine Öjne er jo allerede røde.« Og så døde den sölle Kat. Efter Frøken Philipine Larsen, Tøstrup. F. L. Gr.

231. Der var en Gang en lille bitte hvid Kone, som boede i et lille bitte hvid Hus, og havde en lille bitte hvid Ko, og en lille bitte hvid Kat, og en lille bitte hvid Spand, og et lille bitte hvid Fad, og en lille bitte hvid Hylde, og en lille bitte hvid Kjæp. En Gang gik Konen ud og malkede sin lille bitte hvide Ko i en lille bitte hvid Spand. Den lille bitte hvide Mælk hældte hun i sit lille bitte hvide Fad, og det satte hun op på sin lille bitte hvide Hylde, den lille bitte hvide Kat kom og drak den lille bitte hvide Mælk. Så blev den lille bitte hvide Kone vred og slog til den lille bitte hvide Mis med den lille bitte hvide Kjæp, så den flöj langt hen. Th. Jörgensen, Asperup. F. L. Gr.

232. Der var en Gang en lille hvid *Kone*, hun havde en lille hvid *Ko*. Så tog den lille hvide Kone hendes lille hvide *Strippe* og gik ud og malkede noget hvidt *Mælk* af hendes lille hvide Ko. Så gik den lille hvide Kone ind at si hendes hvide Mælk i hendes lille hvide *Bøtte*. Så kom hendes lille hvide Kat og vilde have taget noget af hendes hvide Mælk, men så tog den lille hvide Kone hendes lille hvide *Kjæp* og slog til hendes lille hvide Kat, te hendes lille hvide Kat løb ud og sagde: »Mjav, mjav, mjav!«
E. T. Kristensen.

233. Der var en Gang en lille bitte hvid Pige som. . . .Kjæp . . . .Malkestol. . . . .Malkestrippe. . . .Kat. . . . .Ko. Så tog. . . . Pige. . . Malkestrippe, satte sig på den. . . . .Malkestol og malkede. . .Ko, men da kom den. . .Kat og drak af. . .Mælk. Herover blev den. . . .Pige vred, tog sin . . . .Kjæp og slog. . . . .Kat, så den sagde: »Mjav, mjav, mjav!« Nik. Christensen, Vendsyssel.
I Stedet for den idelige Gjentagen af: en lille bitte hvid er her nu sat Prikker.

234. Der var en Gang en lille bitte hvid Pige, hun skulde ud at malke sin lille bitte hvide Ko i sin . . . .Strippe. Så kom. . . . Kat og drak den. . . . Mælk af. . . .Strippe. Så tog. . . .Pige sin . . . .Kjæp og slog den. . . .Kat over hans. . . .Nakke, og så sagde han Mjav! og så løb han. Anders Gommesen, Norup v. Odense.

235. Der var en lille bitte hvid Kone, hun malkede en lille bitte hvid Ko, så kom der en. . . . Kat, der labte af det . . Mælk, så tog den. . . . Kone en. . . . Kjæp og slog den. . . . Kat, rigtig hun fjat, han stjat, han døde ved det. A. E. Jakobsen, Vendsyssel.

236. Jinj Ganj va der en lille bitte hvid Peje, skulle malke en lille bitte hvid Ko, så kom der inj lille bitte hvid Kat, ville labbe en lille bitte hvid Mælk. Så tov denj lille bitte hvide Peje inj lille bitte hvid Kjæp å slov denj lille bitte hvide Kat på hans lille bitte hvide Næse. Så løv denj lille bitte hvide Kat hem te sin lille bitte hvide Mover. Karen Toxværd.

237. Börnenes Julegave. 1894. Et lille bitte Æventyr.

XIV. Katrine Katrolle.

238. Katrine Katrine Katrose, hun spiste så mange gule Blommer. Jeg bad hende om én, hun gav mig en Sten, og Stenen gav jeg Bonden, og Bonden gav mig Halm, og Halmen gav jeg Koen, og Koen gav mig Mælk, og Mælken gav jeg Katten, at den skulde fange Mus og Rotter hele Natten. M. Pingel.

239. Marie Marie Maromme, hun havde så mange Blommer, jeg bad hend' om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, Høet gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælken gav jeg Katten, så bed den så mange Mus og Rotter om Natten. E. T. Kristensen.

240. Marri Marri Marolle, hun havde så mangen Bolle, jeg bad da om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, Høet gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælk gav jeg Bageren, Bageren gav mig Kringlen Kringlen gav jeg Moder, Moder gav mig Patten, Patten gav jeg Katten, for at han skulde fange mange Mus og Rotter om Natten. A. H. Smith.

241. Tossed' Katrine sad på Torvet med så mange gule Blommer, jeg bad hende om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg

Bonden, Bonden gav mig Hø, Høet gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælken gav jeg Bageren, Bageren gav mig Kringle, Kringlen gav jeg Jomfruen, Jomfruen gav mig Steg, Stegen gav jeg Katten, for det han fanger så mange Rotter og Mus om Natten.
T. Kristensen.

Ligelydende Remse fra Stevns ved Juliane Bergo, dog med den afvigende Begyndelse:

242. Katrine Katrine Katrolle, hun havde så mange Blommer. Jeg bad om én, ...

243. Katrine Katrine Katråse, hun havde så mange Blommer, eller: Marie Marie Makråse, hun sad og solgte Blommer. Jeg bad hende om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, ...Koen, ... Mælk, ... Bageren, ... Brød, ... Moder, ... Steg, ... Katten, for at passe på Rotter og Mus om Natten. H. V. R.

244. Katrine, Katrine, Katrolle, hun havde så mange Blommer, jeg bad hende om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, Hø gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælk gav jeg Bageren, Bageren gav mig Kringle, Kringle gav jeg Skomageren, Skomageren gav mig Sko, Sko gav jeg Fruen, Fruen gav mig Flæsk, Flæsk gav jeg Fa'er, Fa'er gav mig *Tæsk.* Fra Stevns. P. Chr. Hansen.

245. Katrine Katrine Katrolle, hun var ud' og plukk' Blommer, jeg bad om en Blomme, hun gav mig én, jeg bad om end én, hun gav mig en Sten, Sten gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, ...Koen, ...Mælk,.... Skomageren, ... Sko, ... Moer, ... Patt', ...Katten, for at han skuld' bid' Rotter og Mus hele Natten. Tilsagt af Jörgen Sörensen, Udby. Jörgen Hansen.

246. Marie, Marie, Maronnes, Katrine, Katrine, Katronnes, hun havde så mange gule Blommer. Jeg bad om én, hun gav mig en Sten, den gav jeg Brolæggeren, han gav mig Sukker, det gav jeg Moder, hun gav mig Patt', den gav jeg Koen, hun gav mig Mælk, og Mælken gav jeg Katten, han gav mig en Guldring til at sætte på min lille Finger. P. Jensen.

Samme Remse ved Diderik Johansen, også fra Fyen.

247. Katrine, Katrine, Katrolle, hun havde så mange gule Blommer. Jeg bad hende om en Blomme, hun gav mig en Stilk, Stilken gav jeg Bonden, og Bonden gav mig Hø, Høet gav jeg Koen, og Koen gav mig Mælk, Mælken gav jeg Bageren, og Bageren gav mig Kringler, Kringlerne gav jeg Skomageren, og Skomageren gav mig Sko, Skoene gav jeg Jomfruen, og Jomfruen gav mig Steg, Stegen gav jeg Moder, og Moder gav mig Patte, Patten gav jeg Katten, for han skulde fange Rotter og Mus om Natten. Fra Ods Herred. H. Petersen, Fårbæk.

---

248. Marie, Marie, Marolle, hun havde så mange Blommer, jeg bad hende om én, ... Sten, ... Bonden, ... Hø, ... Koen, ... Mælk, ... Bageren, ... Kringler, ... Jomfruen, ... Steg, ... Moder, ... Patte, ... Katten, til at fange Mus hele Natten.

En anden Begyndelse er: Trine sad på Skammelen og solgte gule Blommer, jeg bad om én. M. K. Godskesen, Vissenbjærg.

---

249. Katrine, Katrine, Katromme, hun havde så mange Blommer, jeg bad hende om én, hun gav mig en Sten, Stenen gav jeg Bonden, ... Halm, ... Koen, ... Mælk, ... Bageren, ... Kringler, ... Kjöbmanden, ... Læder, ... Skomageren, ... Töfler, ... Fruen, ... Steg, ... Moder, ... Patten, ... Katten, fordi han tager Rotter og Mus om Natten. Chr. Rasmussen.

---

250. Bag en Dör lå et Knippe Halm, Halm gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælk gav jeg Bageren, Bageren gav mig Kringle, Kringle gav jeg Kjöbmanden, Kjöbmanden gav mig Læder, Læder gav jeg Skomageren, Skomageren gav mig Töfler, Töfler gav jeg Moder, Moder gav mig Steg, Steg gav jeg Katten, for at passe på Rotter og Mus om Natten. H. V. Rasmussen.

251. Skattegraveren. VII. 818.

* * *

C. Legeremser.

Som Navnet antyder, har disse Remser været brugt til Lege, og desuden i de allerfleste Tilfælde til Pantelege. De Legende satte sig i en lang Række (eller Kreds) og den første fremsagde nu Remsens første Led henvendt til den anden. Denne sagde det samme til den tredje, og således gik det hele Kredsen igjennem. Derefter lagde den første det andet Led til Remsen og fremsagde det for sin Sidemand, som så lod begge Led gå videre. Derefter lagdes tredje Led til og således øgedes Remsen, indtil alt tilsidst toges med. Enhver, som glemte et Led eller tog fejl i Leddenes Rækkefølge, eller overhovedet sagde fejl, skulde give Pant. Disse Lege brugtes særlig om Julen, og da også ved andre muntre Sammenkomster. Deres Lighed og Slægtskab med Fabelremserne er umiskjendelig. Man kunde egentlig med god Ret og ret passende kalde dem Senderemser, og Legene Sendelege.

I disse Remser forekommer mange Udtryk, der er forvanskede og af Fremsigerne er enten blevne helt uforståede (ɔ: ej ret opfattede, fordi det er Udtryk eller Navne, der er Almuen ukjendte) eller også er overførte på Ting, der har en vis Navnelighed dermed. Derved er fremkommet de underligste Meningsløsheder, hvoraf nogles rette Betydning dog let kan udfindes ved at sammenholdes med andre Opskrifter. Jeg har gjort mig Umage for at meddele alt nöjagtig, som det er givet, for at man kan få et sandt Udtryk for, hvordan det meningsløse lyder.

I. Bore Guldæble.

252. De, der deltager i Legen, stiller de knyttede Hænder på Kant oven på hverandre, så der kan blive en höj Stabel. Den, der skal bille, stikker sin Finger ned i den øverste Hånd og siger: »Bil, bil, Guldager.« Den, i hvis Hånd der bliver billet, siger: »Længere ned,« tager Hånden, og således videre, indtil Billeren nåer Bordet med Fingeren, så siger han: »Bil, bil, Guldager.« — »Længere ned!« — »Jeg kan ikke komme.« — »For hvad?« — »For Musen. Hvor blev Musen? Katten tog den. Hvor blev Katten? Sögte Kværnen. Hvor blev Kværnen? Melet malet. Hvor blev Melet? Baged' Kagen. Hvor blev Kagen? Ilden brændt' den. Hvor blev Ilden? Søen slukt' den. Hvor blev Søen? Oksen drak den. Hvor blev Oksen? Sögte Skoven Hvor blev Skoven? Øksen hug' den. Hvor blev Øksen? Smeden smedte. Hvor blev Smeden? Han gik ud og såede Hvede. Hvor blev Hveden? Duen åd den. Hvor blev Duen? Den flöj op i vor Faers det allerhöjeste Klokketårn og gjorde så mange Muskevitter, og den, der griner eller snakker først, skal ha' dem allesammen.«

Når så én er så uheldig at komme til at sige et Ord eller blot trække lidt på Smilebåndet, bløder de andre Fingrene i Munden og oversmører ham i Åsynet med Spyt.

Ved N. L. Andreassen, Örslev.

Muskevitter: Fugleekskrementer.

253. »Bille, bille, gulda.« — «Længere ned!« — »Jeg kan ikke komme.« — »Hvorfor?« — »For Musen. Hvor blev Musen? Katten tog den. Hvor blev Katten? Sögte Kværnen. Hvor blev Kværnen? Melet malet. Hvor blev Melet? Baget Kage. Hvor blev Kagen? Ilden brændt' den. Hvor blev Ilden? Søen slukte. Hvor blev Søen? Oksen drak den. Hvor blev Oksen? Sögte Skoven. Hvor blev Skoven? Øksen hug den. Hvor blev Øksen? Smedt i Smedjen. Hvor blev Smeden? Gik ud og såede Hvede. Hvor blev Hveden? Duen åd den. Hvor blev Duen? Flöj op i vor Faers Klokketårn, gjorde 45 Muskevitl...., den, der enten griner eller snakker, viser Tænder eller peger Fingre, skal have dem allesammen.

Börnene sætter sig i en Rundkreds, knytter Hænderne og lægger dem oven på hverandre (med Tommelfingeren op ad); den, som bliver sidst, stikker en Finger ind i den lukte Hånd og siger: »Bille, bille gulda.« — »Længere ned,« svares der, og Hånden tages bort. Således vedblives, til den sidste Hånd nåes, hvor hele Remsen gjennemgåes i Spörgsmål og især af den, der graver, og den, der lukker Hånden. Den, som leer, skal give Pant.

Meddelt af min Hustru, som i sin Barndom har været med at lege den i Sydsjælland. Martin Dyrholm, Brudager v. Svendborg.

254. Bore bore Guldæble. Nederbore. Nu kan jeg ikke komme længere. For hvad? For Musen. Hvor blev Musen? Sögte Kværnen. Hvor blev Kværnen? Kvinden mol. Hvor blev Kvinden? Bagte Kage. Hvor blev Kagen? Sat i Ovnen. Hvor blev Ovnen? Ilden brændte. Hvor blev Ilden? Vandet slukte. Hvor blev Vandet? Oksen drak. Hvor blev Oksen? Sögte Skoven. Hvor blev Skoven? Øksen bed. Hvor blev Øksen? Smeden smedte. Hvor blev Smeden? Såede Hvede. Hvor blev Hveden? Alle Ravne og Krager åd den op så nær som tre Korn, dem skal du have i Morgen til Davre, og hvem der taler først, skal have tyve Balleroner på sin Ryg. Op ad Bjærge, ned ad Dale, det skal min Ryg betale, én for mig, én for dig, og én for Ballerone.

H. V. R.

255. Bore bore Æble. Bore bedre ned. Hvor blev æ Æble af? Æ Mus tog den. Hvor blev æ Mus af? Æ Kat tog den. Hvor blev æ Kat af? Den løb under æ Kværn. Hvor blev æ Kværn af? Æ Ild brænd' en. Hvor blev æ Ild af? Æ Vand slot' et. Hvor blev æ Vand af? Det løb i Skoven. Hvor blev æ Skov af? Æ Økse hug den op. Hvor blev æ Øks' af? Æ Smed smed' en op. Hvor blev æ Smed af? Æ Ravne og Krager åd ham op. Nogle flöj i Öster, og nogle flöj i Vester, nogle flöj i Sønder, og nogle flöj i Nör, og nogle flöj om for min Oldemo'rs Dör.

T. Kristensen.

---

256. Pure, pure Guldæble. Synk længere ned. Jeg kan ikke. Hvorfor? For Æblet. Hvor blev Æblet af? Det tog Kjællingen. Hvor blev Kjællingen af? Hun løb ud i Skoven. Hvor blev Skoven af? Den huggede Øksen. Hvor blev Øksen af? Den tog Smeden. Hvor blev Smeden af? Han gik ud at så Hvede. Hvor blev Hveden af? Den tog Ravne og Krager. Hvor blev Ravne og Krager af? Nogle flöj i Öster, nogle i Vester, nogle i Sønder, og nogle i Nör, og nogle satte sig midt på Borgmesterens Dör.

Mikkel Sörensen.

---

257. Bore, bore Guldæble. Bore længere ned. Jeg kan ikke. Hvad for? For Kjællingen. Hvor er Kjællingen? Hun er i Skoven. Hvor er Skoven? Øksen hug den. Hvor er Øksen? Smeden smedede den. Hvor er Smeden? Han er ude at så Havre og Byg. Hvor er Havren og Bygget? Det åd Ravne og Krager. Hvor er Ravne og Krager? Somm' flyv' i Öst, somm' flyv' i Vest, somm' flyv' i Syd, og somm' i Nar, og somm' flyv' lige til Borgmesterens Dar.

---

258. Bore, bore, bore bedre ned. A kan ikke. Hvorfor? Æ Æbler. Hvor er de? Æ Kat tog dem. Hvor er æ Kat? Den løb under æ Kwaer. Hvor er æ Kwaer? Æ Øks' bed den. Hvor er æ Øks'? Æ Smed har smedt den. Hvor er æ Smed? Han er ud' at så Hved'. Hvor er æ Hved'? Æ Ravn' og æ Krager kom og åd det. Nogle flöj i Sønder, og nogle flöj i Nör, og nogle flöj om for min Oldemo'rs Dör.

T. Kristensen.

259. Skattegraveren. XI. 46.

260. Bore, bore Guldæble opad og nedad. Hvor blev Æblet? Under Kværnen. Hvor blev Kværnen? Kvinden mol. Hvor blev Kvinden? Bagte Kage. Hvor blev Kagen? Slap i Ovnen. Hvor blev Ovnen? Ilden brændte. Hvor blev Ilden? Vandet slukte. Hvor blev Vandet? Oksen drak. Hvor blev Oksen? Sögte Skoven. Hvor blev Skoven? Øksen bed. Hvor blev Øksen? Smeden smedede. Hvor blev Smeden? Såede Hvede. Hvor blev Hveden? Alle Krager og Ravne flöj i Luften med den undtagen ét Korn, der blev siddende på Smedens Næse, derfor kan han så godt blæse.

Slutningen lyder også således: Alle Krager og Ravne åd det op, så nær som ét Korn. Nogen flöj i Sønder, og nogen flöj i Öster, og nogen flöj i Vester, og nogen flöj i Nord, og nogen flöj op til Himmelens Port. Fra Møen. N. E. Hansen.

261. Bårra, bårra Gållæble. Bårra ner bær'. Jaa kannte kåmma. Vafår? Får Møs. Våår ble Møs? Fore åånne Kvarn. Våår ble Kvarn? Malde Mel. Våår ble Mel? Kåm i Ownen. Våår ble Ownen? Baagte Kaaga. Våår ble Kaaga? Man slågg. Våår ble Mann? Fore a skaaw. Våår ble skaaw? Åjsa bedd. Våår ble Åjsa? Smedd smide. Våår ble Smed? Sååde Vedd. Våår ble Vedd? Daawer åådd. Våår ble Daawer? Såmma flöj i Öster, å såmma i Væster, å såmma i Sønner, å såmma i Nårr. Å dænn dær snakkar alrafårst, ska haa enn Kattalort på Næssan smort.

Fra Bornholm. N. E. Hansen.

262. Grave grave Guldæble. Skgr. II. 830.

II. Killingernes (Kattens) Udseende.

263. De Legende sidder omkring i en Kreds. Den første siger, henvendt til sin Sidemand: »God Dag, nådige Herre! jeg nådige Herre kommer fra den nådige Herre (Sidemanden ved den anden Side) for at sige til Dem, nådige Herre, at vor Kat har fået en Killing med himmelblå Öjne.» Den tiltalte vender sig nu til sin Sidemand (ved den anden Side) og siger den selvsamme Remse, og dette går nu hele Kredsen rundt. Den første fortsætter så med: »God Dag, nådige Herre! jeg nådige Herre kommer fra den nådige Herre for at sige til Dem, nådige Herre, at vor Kat har fået en Killing med himmelblå Öjne og tornegråt Skjæg.« Dette går nu videre. I næste Omgang föjes til: paddegule Forfödder, og

hele Remsen går så igjen rundt. Sådan lægges der stadig et nyt Tillæg til, og til sidst bliver det: mørkerøde Bagben, teglstensfarvede stribede Striber langs ned ad Ryggen, Kukliku-Hale. Er der nogen,som tager fejl endog i de allermindste Enkeltheder, gives der Pant. J. A. Favrholt.

264. Jeg nådige Herre kommer fra den nådige Herre for at sige den nådige Herre, at vor Kat har fået en Killing med himmelblå Öjne, tornegråt Hår, mørkerøde Bagben, paljegule Forpoter, tavlstensfarvede stribede Striber langs hen ad Ryggen og en Kukliku-Hale. Kristoffer Holm.

265. Jeg kommer til dig, nådige Herre, for at lade dig vide; nådige Herre, at vor Kat har fået tordengråt Hår, ravnsort Skjæg, paljegule Forpoter, lysegule Bagben, blå i det violette aristokratisk spillende Bakkenbarter, røde teglstensstribede Striber langs ud ad Ryggen, Kuplikup-Hale med lang Svands.

Hans Chr. Hansen, Refsvindinge.

266. Jeg nådige Frue kommer fra den nådige Frue til Dem nådige Frue og mælder, at vor Kat har fået himmelblå Öjne, tordengråt Skjæg, palmegule Forpoter, höjrøde Bagben, teglstensrøde farvede Striber langs ud ad Ryggen, to søgrönne Ører, der står på en Spids, en Kykliky-Hale med en lang Svands, sådan så vor Kat ud i Dag. Morten Rosenkjær.

267. Jeg nådige Frue kom fra min nådige Frue til den nådige Frue og skal fortælle, at vor Kat har fået Killinger med höjrøde Forpoter og lysegule Bagpoter, stribede Teglstensstriber og Striber ud ad Ryggen og kalikul i Halen. T. Kristensen.

268. Jeg nådige Frue er kommen fra den nådige Frue til dig nådige Frue for at mælde, at i Nat har vor Kat fået Killinger, med paljegule Forbene og lyserøde Bagbene, himmelgrå Öjne og en lang nedhængende Hale. Sigurd Jens Kristensen.

III. Andre Senderemser.

269. Man sidder i en Kreds. Én spörger: »Vil du kjøbe en Gås?« Dette Spörgsmål ligesom og Svarene går Kredsen rundt. »Er den fed?« — »Fed er den.« — »Har den rödt Næb?« — »Rödt Næb har den.« — »Kan den sige gakgak?« — »Gakgak kan den sige.» — »Er den fortoldet?« — »Hy—ys!» H. V. R.

---

270. »Vil du kjöbe en Hane?« — »Hvad koster den?« — »Ti Skilling.« — »Har den Vinger?« — »Vinger har den.« — »Har den Hale?« — »Hale har den.« — »Kan den gale?« — »Gale kan den.« — »Hvad siger den da?« — »Kykkeliky—y!«
J. A. Favrholt.

---

271. Ved Kartelav har man haft for Skik at forkorte Tiden ved Brugen af forskjellige Remser, hvor det da blev en Æressag at fortsætte Spøgen længst uden at tage fejl.

En Kartepige begynder henvendt til sin (venstre) Nabo: »Ridder!« Denne svarer: »Ridder igjen!« Den første: »Der er falden en Okse på Torvet i Dag.« Den anden vender sig nu til Nr. 3: Ridder!« Nr. 3: »Ridder igjen!« Nr. 2: »Der er falden en Okse en to Okse på Torvet i Dag!« Derpå vender Nr. 3 sig til Nr. 4: »Ridder!« Nr. 4: »Ridder igjen!« Nr. 3: »Der er falden en Okse, en to Okse, en tre Okse på Torvet i Dag!« Således bliver man ved til det vedtagne Antal Okser f. Eks. 20 er nået. Hvis én af Deltagerne siger noget galt taber hun straks Ærestittelen Ridder, og bliver Enskidt, gjentager Fejlen sig bliver hun Tveskidt, Treskidt o. s. v. For Naboerne stiger Vanskelighederne naturligvis med det samme, og Fejltagelserne er en stadig Kilde til Munterhed. Når man endelig har nået 20, skal der tælles tilbage igjen, og dette er selvfølgelig det allervanskeligste, så kun få slipper uplettet derfra.

I min Barndom (i 50erne) var sådanne Remser almindeligt brugte, men forsvinder nu fra Egnen tilligemed Kartelegene. P. Jensen.

IV. Jakobs Hus.

272. Her er det Hus, som Jakob bygte. Her er det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Mus, som skar det

Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er det Horn, som stak den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Ko med det krogede Horn, som stak den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Pige, der malked' den Ko med det krogede Horn, som stak den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte. Her er den Svend med Pen og Blækhorn, som ægted' den Pige, der var forloren, der malked' den Ko med det krogede Horn, som stak den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som Jakob bygte.

Hans Hages Enke, Hammerum.

273. Holbech og Matzen: ABC og Læsebog. 59.

274. Her er den Skriver med Blækhus og Pen, der ægted' den Jomfru, der malked' den Ko med de krummede Horn, der drak det Vand, der slukked' den Ild, der brændte den Skov, hvor de skar den Kjæp, der slog den Hund, der jog den Kat, der fanged' den Mus, der skar det Malt, der lå i det Hus, som Jakob har bygt. Assens-Egn. B. Schak.

En lignende fra Assens i Vejle Amt ved F. L. Gr. Fortalt af M. Skrøder. Ender med: Pigen, der malkede.

275. Der har du den Skriver med Pen og Blækhorn, der fried' til den Pige, der var forlor'n, der malked' den Ko med krummede Horn, der drak det Vand, der slukked' den Ild, der brændte den Kjæp, der slog den Hund, der bed den Kat, der fanged' den Mus, der åd det Korn, der lå i det Hus, som gamle Jakob bygged'.

Anna Pedersen, Hasselø, Sydfalster. Ved Niels Johannessen.
En lignende fra Falster ved Sophus Bugge.

276. N. C. Roms Læsebog. I. 18.

277. Der har du det Herskab, som ejed' den Hane, der galed' om Morgenen og vækked' den Skriver med Pen og Blækhorn, der skrev til den Pige, som leved' til forn, der malked' den Ko

med det krummede Horn, der stanged' den Hund, som jog den Kat, som bed den Mus, som skar det Korn, som lå i det Hus, som Jakob har bygget. Efter Karen Kirstine Madsen. P. Jensen.
En lignende ved B. Schak fra Fåborg-Egn.

278. Den Student, som lå bag den Torn med Pen og Blækhorn, der ægted' den Pige, som var forlovet, der malked' den Ko med de krummede Horn, som stanged' den Hund, der jog den Kat, der bed den Mus, som skar det Malt, der lå i det Hus, som Jakob bygte. P. Olsen.

279. Her er den Kok, som gol om Morgenen og vækked' den Præst med den pibede Krave, der vied' Studenten med Pen og Blækhorn, der ægted' den Pige, som var forloren, der malked' den Ko med de krummede Horn, der stanged' den Hund, der jog den Kat, der bed den Mus, der skar det Malt, der lå i det Hus, som Jakob har bygt. Kristen Møller, N.-Karstoft. Marie Sandal.

280. Hanen han galer så höjt udi Gården, at han vækked' den skrivende Skriver med Blækhorn og Pen, som elsked' den forlorne Pige, som malked' den gamle krimmelhorned' Ko, der gav det Mælk, der slut det Ild, der brænd' den Kjæp, der slog den Hund, der forjaged' den Kat, der bed den Mus, der skor det Malt, der stod i det Hus, gammel Jakob har bygget.
Maren Pedersen, Helstrup.

281. Her er den Kone, som stod ved det Led og lukked' op for den Smed, som skoed' den Hest, som bar den Præst, som vied' de to, den unge Mand, som gav sin Tro og holdt af Pigen, som malked' den Ko, som stanged' den Hund, som bed den Kat, som tog den Mus, som åd det Malt, som lå i det Hus, som Hans har bygt. H. V. R.

Også med sådan Slutning: den Hane, som galede fro hver Morgen for Præsten, som vied' de to, den unge Mand....

282. Dette er Præsten, der vied' den Herre, der fried' til den

Pige, der malked' den Ko, der gav det Mælk, der slukked' den Ild, der brændte den Kjæp, der slog den Hund, som jog den Kat, som bed den Mus, som skar det Malt, som lå i det Hus, som gamle Jakob byggede. Plantør Vilh. Holst, Kolind-Brohus.

---

283. Her er den Sten, den Smed stod på, der skoet den Hest, den Ridder sad på, der kysset den Pige, der malket den Ko, der gav den Mælk, den Kat slappet å, der bed den Mus, der skar det Malt, der lå på det Loft, der var i det Hus, te Jakob han bygget.
Nis Callesen.

---

284. Her er den Sten, æ Smej stod å, å skoet den Hest, æ Rytter rej å, der sov ved den Jomfru, der malked' den Ko med de krokkede Von (Horn), der drak det Vand, der slöjt den Ild, der brændt' den Kjæp, der slog den Hund, der javed' den Kat, der bed den Mus, der skar det Malt, der lå i det Hus, te Jakob har bygt.
Jes Smidt, Favrvrå.

---

285. Her er den Karl, der forført' den Pig', der malked' den gammel gro gråhjelmed krimmelhwånne Kow, der gav det Mælk, der slut det Ild, der brændt' den Øks', der hug den Kjæp, der slog den Hund, der forjog den Kat, som tog den Mus, som skar det Malt, der lå på gammel Jakobs Loft.

Eller: der skar æ Havr' i Jakob Hawers Hus, altså med Begyndelsen: Her er Jakob Hawers Hus. Hammerum Höjskole.

---

286. Her er den Karl, der lokked' den Pig', som malked' den Ko, der gav det Mælk, som slukked' den Ild, der brændte den Skov, hvor den Kjæp var skåren, der slog den Hund, som bed den Kat, der tog den Mus, der skor det Malt, der lå på det Loft i det Hus, den gamle Jakob byggede. S. P. Jensen.

---

287. Der har du den Hane, som vække'd den Pige, der malked' den Ko, som drak det Vand, som slukked' den Ild, der brændte den Stok, der slog den Hund, som jog den Kat, der bed den Mus,

som gnov det Malt, som lå på Loftet i det Hus, som Jakob har bygget. Hasselø, Sydfalster. Niels Johannessen.

---

288. Her er det Vand, der slukked' den Ild, der brændte den gammel kremmelhornet Ko, som gav den Mælk, de gav den Kat, som jog den Mus, der var i det Hus, som gamle Jakob har boet i.

Begynder med: Her er gamle Jakob.

Århus-Egn. Ane Nielsen.

En anden ved *C. L. Rasmussen* begynder med: Her er den Kjæp, de skar i den Skov.

En tredje ved *Morten Rosenkjær* begynder med: Her er den Jæger, der malked' den Ko, der gav os den Mælk, der slukked' den Ild, der brændte den Skov.

---

289. Hær ær æ R*e*f, dær hinnd æ K*u*, dær drak æ Vand, dær slöjt æ Ild, dær brinnd æ Kjæp, dær slå*w* æ Hund, dær jawed æ Kat, dær bed æ Mus, dær sk*o*r æ Måldt, dær l*o* o æ H*u*s, te Jakob han bygt. H. F. Feilberg.

---

290. Hvor er den Spand, der hented' det Vand, der slukked' den Ild, der brændte den Kjæp, der slog den Hund, der bed den Kat, der forjog den Mus. der skar det Malt, der stod i den Sæk, der lå i det Hus, som Jakob har bygt? T. Kristensen.

---

291. Her er den Jæger, der malked' den Ko, der gav os den Mælk, der slukked' den Ild, der brændte den Skov, hvori vi skar den Kjæp, der slog den Hund, der jog den Kat, der bed den Mus, der skar det Malt, der lå på det Hus, gamle Jakob havde bygget. Morten Rosenkjær.

---

292. Her er Ker Keks den kunstige Smed, der smedded' den skarpe Økse, der hug den stærke Stok, der slog den flinke Skytte, der skød den velsjungende Fugl, der sad i det vellugtende Træ, der vokste ved det rindende Vand, der læskede den flittige Urtegårdsmand, der arbejdede i den sorte Muld, hvori den smukke Lilje groede, som mig min Kjæreste gav. H. Bröchner.

293. Der har du Fjerene, som sad på Hanen, der vækkede Præsten, der viede Skriveren, der ægtede Pigen, der malkede Koen, der stangede Hunden, der jagede Katten, der bed Musen, der skar Båndet til Nøglen, til Låsen, til Dören, til Huset, til Træmanden.
P. Pedersen, Gjörlev.

---

294. Her har du den Maler Malegsiko, som maled' den Hane, som galed' så fro hver Morgen for Præsten, som vied' de to, han Ungersvenden, som gav sin Tro til den Pige, som malked' den Ko, som stanged' den Hund, som bed den Kat, der fanged' den Mus, som gnaved' den Snor til Nøglen, til Låsen, til Dören, til Træmandens Hus

Fra Årre v. Varde. Lærer Riis, Busk Skole.

---

295. Træmandens Hus, Dören til Træmandens Hus, Låsen til Dören .... Nøglen til Låsen ..... Båndet til Nøglen ..... Musen, som gnavede Båndet .... Katten, som åd Musen ..... Stokken, som slog Katten.... Ilden, som brændte Stokken.... Vandet, som slukkede Ilden ..., Koen, som drak Vandet ....: Slagteren, som slagtede Koen, som drak Vandet, som slukkede Ilden, som brændte Stokken, som slog Katten, som åd Musen, som gnavede Båndet til Nøglen, til Låsen, til Dören, til Træmandens Hus.
H. V. R.

V. En stegt Höne.

296. Den første Pige siger til den anden, og denne til den tredje. Således hele Kredsen rundt. Der har du en stegt Höne, giv din Nabo den, og 2 Kokke, og 3 Kroppe, 4 fede Galte, 5 flåede Får, en So med 6 Grise, 7 Års Sæd, 8 tamme Okser, 9 nybær Køer, 10 Ganger grå, går gjennem din Faders Gård med forgyldte Sadler på, Rumpen står rysten i rast, går du der omkring, kan du kikke derind. 11 Kattepander forproppet forstoppet, kogt i en Gryde med Låg, selv skal jeg bære det frem, selv skal jeg strø Salt og Peber på, selv skal jeg spise det. 12 Jomfruer skjönne, alle går de i Kjoler grönne. A. Gommesen, Sletten.

---

297. Ved Kartegilder i *Flødstrup* ved Kjerteminde brugtes

følgende Remse: Jeg forærer dig en stegt Höne, skik den til din Nabo. 2 Haner. 3 Trapper. 4 fede Galte. 5 flåede Får. 6 Grise. En So med 6 Grise. 8 velfortinnede Økser. 9 nybårne Køer. 10 hvidhornede Geder. 11 Ganger grå i min Faders Gård med forgyldene Sadler på, og Halen står Ryggen frå, höjt op i en Tralderaldera. 12 Kattepander stegt op i en Kobberpande, vel proppet og vel stoppet, og selv strøer du Peber på, og selv spiser du dem å. Skik det til din Nabo. Lars Frederiksen.

298. Her er 1 Stegehöne. 2 Kokke og 1 St. 3 Trapper. 4 flåede Får. 5 fede Galte. En So med 6 Grise. 7 Ottinger Sild. 9 Par tamme Øksne. 9 nebber Køer foruden både Yver og Patte. 10 abildgrå Heste, der står i Kongens Stald med forgyldte Saddel og Bidsel på, alle så er de rumphalet og stumphalet, giver du Agt derpå, så kan du slå din Næse deri. 11 gråhornede Bukke, deres Horn er både hård' og hul' og trind', dem kan du slå i din Træsko med Pind', sådan du skal ikke gå dem vind'. 12 himmelblå Kattepander, de er både stippet og stappet.
Århus-Egn. Ane Nielsen.

299. Jeg sender dig her en god, fed, stegt Höne. 2 Haner. 3 Trapper. 4 fede Galte. 5 flåede Får. 6 robbede stoppede proppede loppede Kattefödder, de er blå, nu kan du selv komme Salt og Peber på. 7 krogede rogede brogede Bukkehorn. 8 stegte Lammefödder. 9 nybårne Køer. 10 Gangere grå med forgyldte Sadler på, og Halen langt bag ud at stå. G. N. Bugge.

300. 12 opstoppede forproppede Kattepander syret med himmelblå, så kan du selv strø Salt derpå. 11 Kalvhaler, de er både hjesken og hjasken, de er både slesken og slasken, de er gode at daske dig om Ørene med. 10 forgyldte Heste stander ud af Kongens Gård med forgyldte Sadler på, Halen stander eks, streks, strut, lige ut, derpå giver Agt. 9 nevver Køer. 8 veldannede Okser. 7 Ottinger Sæd. 6 Grise. 5 flåede Får. 4 fede Gjæs. 3 Ænder. 2 Kokker og 1 stegt Höne.

Man sætter sig i en Rundkreds, og den første begynder at sige: En stegt Höne. Den, der siger fejl, skal give Pant.
Fra Tim. Maren Bonde.

301. A skal forære dig 13 makken stakken blakken Musehaler. 12 himmelgrå Kattepander stegt i en kobberrød Pande, selv skal du strø Peber på dem, og selv skal du gnave Kjødet å dem. 11 gråhornede Bukke. 10 abildgrå stander udi Kongens Gård med forgyldte Sadler på, Halen stander ud derfrå. 9 nybær Køer. 8 voksen tamme Øksne. 7 Ottingkar Sæd. En So med 6 Grise. 5 flåede Får. 4 fede Galte. 3 Vrapper. 2 Kokker og 1 stegt Höne.
Vendsyssel. G. P. Andersen.

302. Jeg sender dig 1 gulbenet Höne. 2 grå Gjæs. 3 Køer. 4 fede Galte. 5 flåede Får En So med 6 Grise. 7 særkeløse Møer. 8 Gangere grå med Guldsadler på, Rumpen stander rids, må jeg sidde bag på. 9 Viber med deres Toppe, flyver alle höjt oppe. 10 brunblissede Kjællinger. 11 rappende snappende Kattepander. 12 Hjorte med deres Takker, spiller alle hver på sin Nakke. 13 Skibe, i Søen går, Styrmanden midt på Dækket står.
Varde-Egn. Morten Eskesen.

303. Jeg giver dig 12 forgyldene Skibe med tolv forgyldene Flöje på. 11 velklingende Klokker. 10 tamme Stude. 9 særkeløse Møer. 8 grå Foler fra min Faders Gård, oprumpet med Topsaddel, Mand på, en Mand fra syvende Sæt. En So med 6 Grise. 5 Får. 4 fede Galte. 3 Køer. 2 grå Gjæs og en gulbenet Höne.
Sjælland. Did. Johansen.

304. Her er en stegt Höne. 2 Kokker. 3 Trapper. 4 fede Gjæs. 6 små Gris'. 7 Senner og en sen So. 8 vogter Moser. 9 nevver Køer foruden både Patter og Yver. 10 Ganger grå stander i min Faders Gård med forgyldte Sadler på, Halen stander ud fra. 11 Hornbukke, deres Horn er så hårde, man kan banke dem under Sko som Træpinde. 12 opprukken opstukken Kattepander, stegt i Kobberpander, himmelblå, selv skal du strø Peber på.
Maren Pedersen, Helstrup.

Af en stor Masse lignende Remser, der foreligger fra alle Egne af Landet, anføres nu blot disses Slutninger (o: Tallene 10—12), idet Begyndelserne (o: 1—9) så nogenlunde ligner hinanden. Dog skal her anføres de Former, der forekommer.

Som 1: en stegt Höne, en sortplettet Höne, en gulbenet Höne, en god fed Stegehöne.

Som 2: to Kokker, to grå Gjæs, to Ænder.

Som 3: tre Trapper, tre Gjæs, tre Køer, tre Ænder, tre fede Galte.

Som 4: fire fede (givne) Galte (Grise, Svin, Gjæs), fire (flåd) Får, fire Køer, fire fede Geder.

Som 5: fem (flåd) Får, fem Bukke, fem fede Galte.

Som 6: en (sen) So med seks (små røde) Grise, seks Køer.

Som 7: en syg Årings Sæg (So), syv Ottinger Sæd (Sæbe, Sild,) syv Stude, syv Års Sæd (Avl). syv Læg Sæd, syv Sener af en sen So, en Syvenddel Sæend (ɔ: Bidrag til Gilde), en Mand på syvende Sæde, syv Opsvands i Halen med Mand på.

Som 8: otte Tønder Salt, otte udtömte Æg, otte Tønder Oksekjöd, otte (tamme) Kvier, all' er med Kalv, otte gode, fede, tamme Okser, otte veldannede Okser, otte om en Bøg, ta' mig Øksen, otte velbeslagne Heste, otte (Par) tamme Øksne, otte sorte voksne tamme Øksen, otte Gråfoler i Faders Gård, otte grå Føl flöj over min Faders Gård, opsvang sin Rumpe med en Mand på, otte Gangere grå med forgyldte Sadler på, med en opsvandset Hale og en Mand sad derpå.

Som 9: ni særkeløse, (sorgløse, skjorteløse) Møer, ni (rød') nevver Køer, ni nybær Køer foruden både Patter og Yver, ni nedenske (hedenske) Fruer med ni udskårne Huer, ni evige (nevelske) Fruer med ni opskårne Luer.

Herefter anføres så de forskjellige Slutninger:

305. I min Faders Gård stander 10 abildgrå Heste med 10 forgyldte Sadler på. Halen stander lige ud fra Rumpen af, siger jeg. 11 Horn, afskårne til at beslå Træsko med og Pinde til at slå dem fast med. 12 Kattepander, godt stoppet og godt proppet, Peber og Salt kan du selv lægge til, så kan du spise af det, så længe du vil. P. Pedersen Klinkby, Bövling.

306. 10 abildgrå Heste med 10 forgyldte Sadler på, Halen stander rings ud fra Rumpen, siger jeg. 11 Horn afskåren, tjenlig' til at læpp' Træsko med, slåes på med Skopind'. 12 Kattepander, wal propped' og wal stopped', stegt i en Jærnpande, selv skal du brede æ Fedt af, og selv skal du slikk' ed ind, så kan du æde, så længe du vil. H. K. Kristensen, Rakkeby.

307. 10 Ganger grå i min Faders Stald monne stå med forgyldt Saddel og Bidsel opå, Halen stander ut frå, giver Agt på. 11 grå hornet Bukker, djer Horn er både hul' og trind', de er god' til Skopind'. 12 himmelblå Kattepander, strø Peber og Pudder på. Send din næst' Nabo det. E. T. Kristensen.

308. 10 Gange 10 stander grå i min Faders Stald monne stå med forgyldte Sadler på. 11 Hornbukke, hvis Horn er så lange, man kan træde dem under Föddernesom Skopinde. 12 Kattepander stegt i en Kobberpande, syret med himmelblå, så kan I selv strø Peber og Salt på.

De, som sagde fejl, måtte give Pant. J. A. Favrholt, Munklinde.

309. I min Faders Gård stander 10 abildgrå, alle med forgyldte Sadler på, Halen stander lige ud fra Rumpen af, siger jeg. 11 himmelblå Kattepander, stegt i en Kobberpande, Peber og Salt skal du selv lægge til, så kan du æde og drikke så meget du vil.

J. Jensen.

310. 10 Ganger rosengrå, stander i min Faders Gård med forgyldt Saddel og Bidsel på. 11 gråhornet Bukker, de var hule, og de var vinde, og de var trinde og gode at slå i Skoen' for Pinde. 12 himmelblå Kattepander, de er proppede og stoppede og stegte i en Kobberpande, der skal strøes Salt og Peber på, og så skal de slubres ind.

Remsen fremsiges i Omgang. Ved enhver indtrædende Fejl og Standsning får Fremsigeren et Kort. Så mange Kort, lige så mange Panter må udredes. Plantør Vilh. Holst, Kolind-Brohus.

311. 10 stålgrå Heste, staldede op i Kongens Stald, alle med forgyldte Sadler og Bidsler, alle er de rumphalede og stumphalede, giv Agt derpå, slå din Næse dero. 11 krumhorned' Bukke, djer Horn er hul', de duer ikke at bor' i, slå dem under din' Træsko med Pind', for de skal ikke bliv' vind'. 12 Kattepander stegt i 12 Kobberpander. Nu har a ströj Salt og Peber på, nu kan du pill' æ Kjöd å. Sigurd Jens Kristensen, Gjedved.

312. 10 Heste udi Kongens Gård, den bedste som i Stalden står, sadlet med forgylden Saddel og Bidsel på, stoppet ud med røde Klude, så at Halen kan stå lige ud. 11 Bukkehorn, der er runken og krumpen og skjæv vind', og kan slåes i Træsko på Pind'. 12 Katteöjne stegt i en Malmpande, strø Salt og Peber på, så får du ikke ondt. — Sender din Nabo til dig. Mikkel Sörensen.

313. Der kom 10 Ryttere igjennem Kongens Port med forgyldt Saddel og Bidsel, Halen stander ud derfræ, giv Agt dero, stik Næsen derind. 11 gråhåret Bukke, djer Horn var hul', de behøver ikk' at bliv' boret, en kan slå dem under sin Træsko med Pind', for en skal ikke gå dem vind'. 12 himmelblå Kattepander, stegt i Peber og Knas, strø selv Salt på efter Behag.

T. Kristensen, Rönslund.

314. 10 abildgrå Heste, som stander udi Kongens Gård med forgyldne Sadler på, og Halen stander rut strut, lige ut, den giver

du vel Agt på. 11 himmelblå Kattepander, som er stegte i en Kobberpande, selv skal du strø Peber på og slikke Fedtet å og bære Panden hjem. 12 gråhårede Bukke med hule og krumme Horn, dem skal du slå under dine Træsko med Pinde, at du ikke skal gå dem vinde.

Denne Remse bruges ved Panteleg. A. C. C. Grön, Hellum.

315. 10 Gange 10 Ganger grå, stander udi Kongens Stald med forgyldte Sadler, Halen stander lige ud, kig derind. 11 Hornbukke, deres Skjæg er så lange, at man træder dem under Födder ligesom Skopinde. 12 opstukne forprukne Kattehaler, sviret med himmelblå, du skal selv strø Peber på.

Vium i Viborg-Egn. M. A. S. Lund.

316. 10 Gangere grå på Kongens Stald de stod med forgyldte Sadler og Bidsler på, Halen stod stammerits ud. 11 Hjortehorn, slå under Skoene med Pinde. 12 forproppede og forstoppede Kattehoveder, opstegte i en Kobberpotte, kom Peber på.

Als. H. Bech.

317. 10 Heste blå står alle i min Faders Gård med forgylden Saddel og Bidsel på. 11 blakke stakke Vildsmakke. 12 Kattepander stegt alle i Kobberpander, strø Salt og Peber på, allesammen som enhver synes til. Fyen. Morten Rosenkjær.

318. I min Faders Gård stander 10 Heste abildgrå med forgyldte Sadler på. 11 stakke blak Guldsmak, Halen stander rings ud på, siger jeg. 12 Kattehoveder, stegte i en Jærnpande. Selv må du strø Peber og Salt derpå.

Ringkjøbing Amt. Nik. Christensen.

319. 10 Par Heste grå, som står i min Faders Stald med forgyldte Bidsler og Sadler på. 11 blakkede stakkede. 12 proppede stoppede, stegt i Kobberpande, selv skal du strø Salt på, selv skal du dem spise. Svendborg Amt. P. Olsen.

320. 10 Kattepander stegt i en Kobberpande, te de bliver sorteblå, så kan du selv strø Peber og Salt æpå. 11 gråhårede Bukke, djer Horn er hul', de duer int å buul, du kan slå dem i din Sko for Pind', for int at gå dem vind'. 12 abildgrå Heste, der står i Kongens Stald med forgyldt Saddel og Bidsel æpå. Somm' er stumphalet, somm' er rumphalet, giver Agt derpå, slå din Næs' deri.

Man plejer at sende et Kort med for hver Gang, man lader Remsen gå til Sidemanden, og hver Gang der tages fejl, skal gives Pant.

Grenå-Egn. M. Balle.

321. 10 Bøller grå, som i Kongens Stald monne stå med for-

gyldt Saddel åpå, Halen stander strit strat, lige ut, der skal de ha' Næsen i, heller også kan de bliv' fri. 11 hornet Bukke, djer Horn er både hul' og trind', dem kan du få at slå i din' Sko for Pind', for det di ska't blyw vind'. 12 himmelblå Kattepander, de er både trippet og trappet, de er både stippet og stappet, selv må du strø Peber åpå, og selv må du gnav' Kjödet å, selv må du bær' Benen' ud.

Brugtes som Leg ved Kartegilder, og når én sagde fejl, blev den overbegrinet. Lærer Thomsen, Tindbæk.

322. 10 gråhåret Bukke, djer Horn er udhulet, er gode til at lave Træsko af. 11 Gangere grå, går rundt i min Faders Gård med Sølvsporer på, giv Ågt dero. 12 himmelblå Kattehoveder, stegt i Kobberpander, strø selv Peber på. T. Kristensen, Rönslund.

323. 11 himmelblå Kattepander, Peber og Salt skal I selv lade til, og så kan I spise og drikke så meget som I vil. 12 hornede Vædderbukke. H. Petersen, Fårbæk.

Når Ungdommen her på Egnen spiller Kort, bruges undertiden ved Kortgivningen denne Remse.

324. 11 gråhornede Bukker, Hornene er hule, de er nemme at bore, læg dem under dine Træsko, slå dem fast med Pinde, så at de ikke skal blive vinde. 12 Kattepander stegt i en Kobberpande, selv har jeg strøet Salt og Peber derpå, nu kan du selv strø Aske derpå. S. P. Jensen, Vole.

325. Ölle gråhuened Bokker, Huenen æ howel, di duer å bower, di ka slå dæm onder djæ Skow mæ Pennd, di ska ålder go dæm vennd. Töl abildgro Hæjjst, som rider gjennem Kongens Gård med forgyldte Saddel og Bidsel opå, somm' æ romphålled, å somm' æ stomphålled. Holen stander ud derfrå, giver Ågt derpå. Slå din Nies deri. Sænd di Nåbo dænd.
Kristiane Mogensdatter, Torsager.

326. 10 Gangere grå i Kongens Stald monne stå med forgyldte Sadler og Bidsler på, Halen stander ud frå, giver Agt på, tag den ikke for nær å. 11 gråhornede Bukke, deres Horn er hule, de er hårde, de er trinde, de er gode at slå i Sko for Pinde, for at de ikke skal blive vinde. 12 himmelblå Kattepander, stegt i en Kobberpande, du må selv strø Peber og Salt på, og selv slubre dem å. 13 lækker smækker smakked stakked blakked Kalvhaler.
Egnen mellem Randers og Århus. M. A. S. Lund.

327. 10 Filligrå i min Faders Stald mon stå med forgyldte Sadler og Bidsler på, Halen stander egs stregs, strit strut, lige ut. 11 Honningknopper, de er både hul' og vind', de er gode at slå i Sko for Pind', de er gode at gå med både ud' og ind'. 12 stakke,

gulblakke Kalvhaler, de er både hjæsen og hjasen, de er både slæsen og slasen, de er gode at slå Folk under Ørerne med. 13 Kattepander, de skal steges i en Kobberpande, du skal selv stege dem og selv bage dem og selv vende dem og selv bære dem ud og selv gjøre alle Ting. Lemvig-Egnen. M. A. S. Lund.

328. En lignende blot med en lidt ændret Slutning: du skal selv vende dem og selv dreje dem og selv bære Benene ud og selv gjøre alting. E. T. K.

329. 10 forgyldte Heste stander udi Kongens Gård med 10 forgyldte Sadler og Bidsler på, Halen stander egs, stregs, strut, lige ut, det giver Agt på. 11 Hornebukker, de er gode til at slå under Sko for Pinde, så kan du gå i dem både ude og inde. 12 Kohaler, de er både hjæsken og hjasken, slesken og slasken og gode til at slå under Øret med. 13 Katpander, stegt i en Kobberpande, selv skal du vende dem, dreje dem og strø Peber på.
A. Christensen, Sønder-Tranders.

330. Ti Rytterer rier igjæmmel Kongens Puet mæ fågyldt Sael å Bjæssel o, Holen stander liig ut, giver Agt po, bi en it få nær o. Ölde gråhuenet Bokker, djæ Huen di æ huul, di æ hoor, di æ trennd, di æ vennd, di æ stennd, di æ gowe å slo i Skow få Pennd, få de di ska it go dæm vennd. Töl Kattepander, stæjt i en Kåvverpannd, sjæl mo do strø Saldt å Pe*v*er op*o*, å sjæl mo do gnaw et *o*. Trætten lækket smækket smikket smakket blakket stakket Kallhåller. Sænd den Nåbow dænd.
Lime. E. T. Kristensen.

331. Her stander 10 abildgrå Hopper op i Kongens Gård med forgyldte Sadler på. Halen stander rings om, stik din Næs' i, min er fri. 11 Hornbukke, som er hule inden i og er gode til at sko Træsko med, når en slår Pinde for. 12 himmelblå Kathoveder, de er opstegte i en Kobberpande med forgyldte Pulver på, men selv skal du spis' em af. 13 stakket og blakket Hundehaler. 14 munkede bunkede beskidt' Stude. Til din Nåbode.
E. T. Kristensen.

Nogle mere afvigende Former forekommer også.

En Opskrift ved *P. Pedersen, Gjørlev,* ender med: 8 grå Føl flöj over min Faders Gård, opsvang sin Rumpe med en Mand på. 9 sorgløse Møer. En anden ved Uhrmager *Fogh* i *Viborg,* har 8 ålen Kamysser, 9 sorte Kabysser, 10 abildgrå i Gården monne stå, Halen stander op, giver Agt derpå. Opskr. fra *sydlige*

Fyen ved *B. H. Schak* og *V. Chr. Clausen* i *Flemlöse* har 8 Gangere grå med forgyldte Sadler på, med en opsvandset Hale og en Mand sad derpå, 9 særkeløse Møer, 10 opsadlede Heste, 11 Degne og 12 Præster. En Opskr. fra *Korsør-Egn* ved *Chr. Rasmussen* har 7 Opsvandser i Halen med Mand på, 8 Gråfoler i Faders Gård, 9 skjörteløse Møer, 10 tamme Stude, 11 klingrende Klokker, 12 velgående Skibe. Endnu en Opskr. ved *T. Kristensen, Rönslund*, har 2 Stonnismænd og 3 Travallersknægt' ... 11 Gangere grå i min Faders Gård med forgyldte Sadler på, giv vel Agt på. 12 Kattepander, stegt i 6 Kobberpander, strø selv Peber på.

Hertil slutter sig nu på det nöjeste Remserne om *en stegt Gås*. Det er da i Grunden én og samme Remse, kun med den lidt forskjellige Begyndelse.

332. Æ sender dig 1 Gås. 2Tra*p*. 3 Ko*k*. 4 stegt' Höns. 5 flåj Får. En So med 6 Griis. 7 Ottinger Sild. 8 Par tamme Øksner. 9 nybær Kyer. 10 standet Hæjjst med forgyldt Såel og Bissel på, Halen stander rigs ud fra dem alle. 11 enhornede, Hornet er afskåret, alt kan tjene til at læppe Træsko med, og slåes fast med Skopind'. 12 Kattepander, skal steges i 12 Kobberpander, og den, der ikke kan sige det uden at stamme, skal gnave Kattepanderne og slikke Kobberpanderne og bære dem 7 Mil norden Tisted.
Ty. Joh. Nielsen, Randrup.

333. Der har du 1 Gås. 2 Trapp'. 3 Kokk'. 4 stegt' Höns. 5 floj Får. En So med 6 Gris'. 7 Ottinger Sæb'. 8 Par tamme Økser. 9 nybor Køer. 10 abildgrå Hest', som stander i min Faders Stald med forgyldt Saddel og Bidsel på. 11 Kattepander, skal steges i 12 Kobberpander. Hwæm dær *et* kan sæjj æ Rems te Ænnd udden å stamm, ska gnaww æ Pander å slek æ Påånder å bær em hjæm.
Hammerum Höjskole.

334. A vil send' dæ 1 Gås å 2 Trapp'. 3 Kokk'. 4 stegt' Höns. 5 flåj Får. En So med 6 Griis. 7 Ottinger Sæb'. I min Faders Stald stander 9 abildgrå Heste med forgyldt Saddel opå, og Halen stander ris ud frå. 10 énhorn er afskåren og kan tjene til at belæp Træskoerne og slåes til med Skopind'. 11 Ka*t*pander skal steges i 12 Kobberpander, no hår a la æ Fjæt te, no ka du nevver æ Kjöd å.
Hans Hages Enke, Hammerum.

335. 1 Gås. 2 Trapp'. 3 Kokk'. 4 stæjt Höns. 5 flåj Får. En Sow mæ 6 Griis. 7 Ottinger Sææv. 8 Ståldstuud. 9 tejlebærend Køjer. I min Faders Gård stander 10 abildgrå Heste med forgyldte Sadler på, Halen stander rings ud derfra. 11 Horn-Skopinnd te å læp Træsku mæj. 12 Kopander, stæjt i Fjæt, no tar a æ Fjæt, så tar du æ Bejn, så dejler vi liig.

Også med følgende Slutning: 12 Kattepander, stegt i 12 Kobberpander, a brer Fjæt *o*, dæm, dær *et* ka sæjj ed, di ska nevver æ Kjöd *å*. E. T. K.

---

336. 1 Gås. 2 Trapper. 3 Kokke. 4 stegte Höns. 5 flåede Får. En So med 6 Grise. 7 Ottinger Sæbe. 8 nykælvede Køer. 9 Par tamme Okser. I min Faders Stald stander 10 abildgrå Heste med forgyldt Saddel og Bidsel på. Halen stander lige ud af dem alle. 11 Elsdyrhorn er afskåren og kan bruges til at lappe Træsko med, slåes fast med Træpinde. 12 Kattepander skal steges i 12 Kobberpander. Og den, som ikke kan sige Remsen rigtig fra Begyndelsen til Enden, skal pille Kattepanderne og bære Panderne hjem. Kristoffer Holm.

VI. Juledagsgaverne.

337. Vil I høe, vil I viid, hva mi Herre han mæ gav på den første Juledav? — En skjön Jomfru at sove hos. . . . . .

Vil I høe, vil I viid, hva mi Herre han mæ gav, på den femte Juledav? —Fem År å fem Får, fire Daves Soolskin, tre å trörre godt i Korn, to, et lille Valdhorn, og en skjön Jomfru at sove ved.

Remsen kommer tilsidst til at lyde således:

»Vil I høe, vil I viid, hva mi Herre han mæ gav, på den tolvte Juledav?« Tolv År, tolv Sovn', tolv Kjerker i hver Sovn, tolv Stool i hver Kjerk, tolv Kjællinger i hver Stoel, tolv Krykker å hver Kjælling, tolv Punge å hver Kryk, tolv Skilling i hver Pung. Öller År, öller Gåård, öller Senge i hver Gåerd, öller Piger i hver Seng, öller Kåål ved hver a dem. Ti År, ti Ko, ti Kalve i hver Ko. Ni År, ni So, ni Grise i hver So. Åt År, åt Får, dannegrå med Pletter å, Rumpen o knapper derå. Syv År, syv Sönner i hvert År. Sejs År, sejs Dætre i hvert År. Fem År, å fem Får. Fire Daves Solskin. Trej å trörre, godt i Korn. To, et lille Valdhorn, og en skjön Jomfru at sove hos.

Denne Remse kan synges. Anders H. Poulsen, Lervad Mark, Brørup.
En lignende Form har jeg hørt i Helstrup v. Randers. E. T. K.

338. Den første Juledag min Herre han mig gav, gav, han mig gav en skjön Jomfru at sove hos. Den anden Juledag min Herre han mig gav, gav, han mig gav et lille bitte Horn og en skjön Jomfru at sove hos. Den tredje Juledag min Herre han mig gav, gav, han mig gav 3 Traver gyldne Korn, et lille bitte Horn og en skjön Jomfru at sove hos. . . . . . Den tolvte Juledag minHerre han mig gav, gav, han mig gav, 12 Præster, 12 Kjoler tilhver Præst, 12 Lommer i hver Kjole, 12 Rum i hver Lomme, 12 Punge ihvert Rum, 12 Skilling i hver Pung, 11 Kjærlinger, 11 Rokke til hver Kjærling, 11 Tene til hver Rok, 10Totter til hver Ten, 10 Hopper, 10 Føl i hver Hoppe, 9 Køer, 9 Kalve i hver Ko, 8 Søer, 8 Grise i hver So, 7 Höns, 7 Æg i hver Höne, 7 Kyllinger i hvert Æg, 6 Gangere grå med flættede Manker og Rumper på, 5 Gjæs, 4 Får, 4 Lam og det med Får, 3 Traver gyldneKorn, et lille bitte Horn, og en skjön Jomfru at sove hos.

N. C. Andreassen, Örslev v. Skjelskør.

339. Den første Juledag min Herre han mig gav, gav han mig, en skjön Jomfru at sove hos. Den 12te Juledag min Herre han mig gav, gav han mig 12 Sogne, 12 Kirker til hvert Sogn, 12 Præster til hver Kirke, 12 Kjoler til hver Præst, 12 Lommer i hver Kjole, 12 Punge i hvert Rum, 12 Skilling ihver Pung, 11 Kjællinger, 11 Rokke til hver Kjælling, 11 Tene til hver Rok, 11 Rokke til hver Ten. 10 Gangere grå med flættede Rumper, slå Knapperne på. 9 Søer, 9 Grise i hver So. 8 Køer, 8 Kalve i hver Ko. 7 (?) 6 Gjæs, 6 Topper på hver Gås, 5 Får, 5 Lam udi hvert Får, 4 Galter Sosvin. 3 TraverJyttekorn. Nok en lille bitte Orm, nok en skjön Jomfru at sove hos.

Apotheker Glahn, Sorø.

340. Den tolvte Juledag min Herre han mig gav, gav han mig 12 Kirker, 12 Præster til hver Kirke, 12 Kjoler til hver Præst, 12 Lommer i hver Kjole, 12 Punge i hver Lomme, 12 Penge i hver Pung. 11 Kjællinger, 11 Rokke til hver Kjælling, 11Tene til hverRok, 11 Totter til hver Ten. 10 Køer, 10Kalve

i hver Ko. 9 Søer, 9 Grise i hver So. 8 Heste med Rumperne grå og Knapper på. 7 Hopper, 7 Føl i hver Hoppe. 6 Gjæs, 6 Topper på hver Gås. 5 Får, 5 Lam i hvert Får. 4 Galte Sosvin. 3 Trappe Gildekorn og et lille bitte Hoved og en skjön Jomfru at sove hos.

P. Pedersen, Gjörlev.

341. Skattegraveren. I. 96.

342. Intet vidste jeg, hvad min Herre han mig gav på den tolvte Juledav. 12 Byer, 12 Kirker i hver By, 12 Altre i hver Kirke, 12 Præster for hvert Alter, 12 Kjoler på hver Præst, 12 Ringe i hver Kjole, 12 Punge i hver Ring, 12 Skilling i hver Pung. 11 Byer, 11 Gårde i hver By, 11 Stuer i hver Gård, 11 Senge i hver Stue, 11 Kjællinger i hver Seng, 11 Pukler på hver Kjælling. 11 Ko, 10 Kalve i hver Ko. 9 So, 9 Grise i hver So. 8 Gangere grå. 7 Ås. 6 Gås. 5 fødelige Svin. 4 vegseligen Får. 3 Höns i min Gård. Tobigår (ɔ: Toben går) i min Lo. 2 Fiske i min Flod. 1 skjön Jomfru ved min Hånd, tager én igjen.

Jörgen Prest.

343. Første Juledag Sante Morten vi gav en Fugl på min Hånd, og den tager ingen. 2 Fiske i min Flod. 3 Höns udi min Gård. 4 spanske Haner på min Luug. 5 Får, ja visselig et Svin. 6 Horn. 7 Gård. 8 Ganger grå. 9 Søer og 9 Grise i hver So. 10 Køer og 10 Kalve i hver Ko. 11 Byer, 11 Gårde i hver By, 11 Huse i hver Gård, 11 Stuer i hvert Hus, 11 Kamre i hver Stue, 11 Vråer i hvert Kammer, 11 Kjællinger i hver Vrå. Tolvte Juledag Sante Morten vi gav 12 Sogne, 12 Kirker i hvert Sogn, 12 Altre i hver Kirke, 12 Præster på hvert Alter, 12 Kjoler på hver Præst, 12 Bælter om hver Kjortel, 12 Ringe om hvert Bælte, 12 Punge ved hver Ring, 12 Skillinger i hver Pung.

Tilsagt af Kristiane Pedersen, Porshuset i Farre. Lovise Hansen.

344. Første Juledag min Herre han mig gav, gav han mig: Ét Horn, ... 12 Sogne, 12 Kirker i hvert Sogn, 12 Stole i hver Kirke, 12 Præster i hver Stol, 12 Kjoler til hver Præst, 12 Lommer i hver Kjole, 12 Rum udi hver Lomme, 12 Skilling i hvert Rum. 11 Kjællinger, 11 Rokke til hver Kjælling, 11 Tene til hver Rok, 11 Totter til hver Ten. 10 Gangere grå med flættede Rumper, slå Knapperne på. 9 Søer, 9 Grise i hver So. 8 Køer,

8 Kalve i hver Ko. 7 Båse, 7 Heste i hver Bås. 6 Gjæs, 6 Topper på hver Gås. 5 Får, 5 Lam udi hvert Får. 4 Galter So Svin. 3 Traver Ydekorn. 2 Pipper og 1 Horn.

Frøken E. Lindberg, Falster.

345. Den første Juledag min Herre han mig gav, gav han mig en skjön Jomfru at sove hos. 2 små bitte Horn. 3 Traver gyldne Korn. 4 fede Galte, So, Svin. 5 Gjæs, 5 Topper på hver Gås. 6 Får, 6 Lam i hvert Får. 7 Hopper, 7 Føl i hver Hoppe. 8 Gangere grå med flættede Manker og Knapper på. 9 Køer, 9 Kalve i hver Ko. 10 Søer, 10 Grise i hver So. 11 Kjællinger, 11 Rokke til hver Kjælling, 11 Tene til hver Rok, 11 Totter til hver Ten. 12 Kirker, 12 Altre i .... 12 Præster i .... 12 Kjoler til .... 12 Lommer i .... 12 Skillinger i ....

Jörgen Sörensen, Udby v. Kalundborg.

346. Jeg gik til min Broder den første Dag i Jul o. s. v. Han gav mig 13 Gårde og 13 Loer på hver Gård, 13 Karle på hver Lo. 12 Kirker, 12 Altre i hver Kirke, 12 Præster til hvert Alter, 12 Kapper til hver Præst, 12 Punge i hver Kappe, 12 Rum i hver Pung. 11 ringende Klokker. 10 Gangere grå, alle vare med Sadler på. 9 Tønder Öl. 7 nybære Køer. 7 Par Ænder. En So med Grisene 6. 5 flåede Får. 4 fede Svin. 3 grå Gjæs. 2 Korn og 1 Höne.

Karen Toxværd.

347. 13 Gårde, 13 Rum i hver Gård, 13 Senge i hvert Rum, 13 Jomfruer i hver Seng, 13 Börn til hver Jomfru, 13 Vugger til hvert Barn, 13 Kjællinger til hver Vugge, 13 Grødbøtter til hver Kjælling, 13 Skeer til hver Bøtte, 13 Knapper på hver Ske. 12 Kirker, 12 Altre i hver Kirke, 12 Præster til hvert Alter, 12 Kapper til hver Præst, 12 Fikker i hver Kappe. 11 ringende Klokker. 10 Gangere grå, alle havde de Kong Salomon på. 9 Par Jydeokser. 8 nybære Køer. 7 Års Sæd. Soen med Grisene 6. 5 flåede Får. 3 fede Svin. 3 grå Gjæs. 2 munker Höns.

N. E. Hansen, Borre.

348. På den tiende Juledag Sankte Morten han mig gav, 10 Køer, 10 Kalve i hver Ko. 9 Søer, 9 Grise i hver So. 8 Gangere

grå. 7 Hosariskos. 6 Gjæs. 5 Får. 4 visselige Svej. 3 Hors i min Gård. 2 Fiske i min Flod og en Fugl på min Hånd, der tager ingen Mand.

Hertil hører en Melodi. Niels Jörgensen, Dalby Folkeskole. A. C. P.

VI. Fruens Mad i Ugens Løb.

349. Hvad skal Fruen ha' te Lyws den første Daw i Ugen?— Jæn Par hollandsk Stud'. Hvad skal Fruen ha' te Lyws den anden Daw i Ugen? Tåw Ænder å Fæjjer mæj o. s. v. Hvad skal Fruen ha' te Lyws den triddi Daw i Ugen? Trej Höns å Æk mæ Blommer o. s. v. Hvad skal Fruen ha' te Lyws den fjerde Daw i Ugen? Fire Pølser o. s. v. Femte Daw ....Fem Finger Flæsk o. s. v. Sjette Daw .... Sæjs Kalkowner mæ Skalloner o. s. v. Hvad skal Fruen ha' te Lyws den syvend' Daw i Ugen? En Sow mæ sæjs Gris', sæjs Kalkovner mæ Skalloner, fæm Fenger Flæsk å fire Pølser, trej Höns å Æk mæ Blommer, tåw Ænder å Fædder mæj å jæn Par hollandsk' Stud'. Ane Povlsdatter, Tværmose.

---

350. Og hvad skal Fruen til Livet ha' den syvende Dag i Ugen? Syv Prin Horpe, seks Prin Skorpe, Fem Finger Flæsk og fire Pølser, tre Kalkunsker, et Par Ænder med Födderne med, et Par Hollands Duer. Niels Pedersens Kone, Vejleby.

VII. Fruens Mad i Juledagene.

351. 10 Tønder Birombir, 9 Baroner med deres Galoner, 8 Karle med deres Patroner, 7 Svend Harpe, 6 Svend Garpe, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Par Ænder, 2 Kapuner og Födderne med, og 1 Par hollandsk' Duer. Nikoline Katrine Axelsen, Ovtrup.

---

352. Hvad skal Fruen have til Livet den tolvte Dag? — 12 Kvier, som er beslagne, 11 Piger, som er bedragne, 10 Tønder Birum birum, 9 Majorer med Balorer, 9 Svaner med Dadoner, 7 Svensaber, 6 Venskaber, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 2 Par Ænder, 1 Par hollandske Duer.

Fra Møen. N. E. Hansen, Borre.

353. Hvad skal Fruen ha' i Dag, som er den tolvte Dag?—12 Vogne, som er beslagne, 11 Piger, som er bedragne, 10 Tønder Bir um bir, 9 Majorer med deres Galloner, 8 Svaner med Fjær og Dun, 7 Pund Harper, 6 Pund Skorper, 5 Sider Flæsk, 4 Pølser, 3 Kapuner, 2 Par Ænder, fede Korender, Födderne med, 1 Par hollandske Duer.
F. Wennerwald.

---

354. 12 Kareter, som er beslagne, 11 Kvinder, som er bedragne, 10 Tønder Bi, Tønder Bi, Tønder Bi, 9 Majorer med deres Galloner, 8 Par Svaner med Fæjr og Dun, 7 Hopper, 6 Skrupper, 5 Sider Flæsk, 4 Sider Køls', 3 Kalkuner, 2 Par Ænder og Födderne af 1 Par hollandsk' Duer.
S. P. Jensen.

---

355. 12 Heste, som er beslagne, 11 Piger, som er bedragne, 10 Tønder Berinen og 9 Majorer med deres Kallun, 8 Piger med deres Stund, 7 Mundharper, 6 Mundskarper, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 1 fedt Par Ænder og Födderne med og 1 Par hollandsk' Duer.
H. A. Bering, Fyen.

---

356. Vil I vide, hvad min Herre han mig gav på den første Juledav? — 1 Par hollandsk' Duer, 2 Par Ænder med Födderne ved, 3 Skaloner, 4 fede Svin, 5 Får, 6 Torsk, 7 Harer, 8 Føl på min Stald, 9 Kvier, der er med Kalv, 10 smukke Piger, 11 Skuder, der gik til Skåne, 12 Majorer med Guld-Galoner.
Tilsagt af Niels Ebbesen, Givskud. Lovise Hansen.

---

357. Hvad skal Fruen have tolvte Juledag? 12 Tønder Birum birum, 11 Dragoner med Galoner, 10 Piger, som er bedragne, 9 Kvier, som er beslagne, 8 Svaner med djer Dun, 7 Vindharper, 6 Vindskarper, 5 Sider Flæsk, 4 Pølser, 3 Kapuner, 2 Par Ænder og Födder med og 1 Par hollandsk' Stud'.
Uhrmager Fogh, Viborg.

---

358. Hvad skal Fruen til Middag have?—12 Piger uden Bedrag, 11 Kvier med Beslag, 10 Tønder Bier om Bier, 9 Majorer med deres Galloner, 8 Svaner med Fæjr og Dun, 7 Pund Horker,

6 Fade Skorper, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 2 Par Ænder og Föddernе med og 1 Par unge Duer.

Frøken Weilbach, Kbh.

359. Og hvad skal Fruen til Livet ha' den første Dag?—Födderne med, et Par unge Duer. . . . . 12 Piger, som er forslagne, 11 Piger, som er bedragne, 20 Tønder Bier und Bier, 9 Majorer med deres Galoner, 8 Svaner med Fjær og Dun, 7 Pund Orpe, 6 Pund Skorpe, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 2 Par Ænder, Födderne med, 1 Par unge Duer.

Karen Toxværd.

360. Hvad skal Fruen ha' til Livs den første Juledag? —12 Kvier, som er nu i Slagt, 11 Piger, som er nu bedrag'n, 10 Tønder Bier og Bierom bier, 9 Kalkuner med Fjær og Dun, 8 Baroner med deres Kaluner, 7 Pund Skarper, 6 Pund Harper, 5 Sider Flæsk og Flæsk Flæsk Flæsk, 4 Pølser firom fir, 3 Makareller, 2 Par Ænder og Födderne med, 1 Par hollandsk' Stude.

A. C. C. Grön, Hellum.

361. Hvad skal Fruen leve af den tolvte Dag? — 12 Vogne, som er beslået, 11 Piger, som er besovet, 10 Tønder Bir med Bier, 9 Hjorte i deres Pavlun, 8 Svaner i deres Dun, 7 Åse, 6 Gåse, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 1 fedt Par Ænder og Födderne med, 1 Par hollandsk' Duer.

Jörgen Prest.

362. Hvad skal Fruen til Middag ha' den første Dag?—1 Par hollandske Stude, 2 Par Ænder og Födderne med, 3 Pølser, Fedt om Fedt, 4 Kalkuner, 5 Finger Flæsk, 6 Vindskarper, 7 Vindharper, 8 Svaner med Fjær og Dun, 6 Majorer med deres Kalluner, 10 Tønder Bier om Bier, 11 Kvier, som er forslagne, 12 Piger, som er bedragne.

G. N. Bugge.

363. 13 er Troller med Hattene på, 12 Kvier, som er beslagne, 11 Piger, som er bedragne, 10 Tønder Bier om Bier, 9 Majorer med deres Gallon', 8 Svaner med Fjær og med Dun, 7 Pund

Harper, 6 Pund Skarper, 5 Sider Flæsk, 4 Pølser, 3 Kakulsker, 1 Par Ænder og Födderne med, 1 Par hollandske Stude.
Gl.-Else, Asminderup.

364. Jeg er mig en Jomfru fin og Jomfru fin. Hvad skal Jomfruen ha' til Lön den første Dag?—Ét Par hollandsk' Stud'. Jeg er mig en Jomfru fin .... Hvad skal Jomfruen ha' til Lön den fjortende Dag?—14 Hjorte med djer Takker. 13 Munke med djer Kapper. 12 Kvier, som er beslagen. 11 Piger, som er bedragen. 10 Tønder Bier om Bier. 9 Svaner med djer Dun. 8 Baroner med Galloner. 7 Harper. 6 Skarper. 5 Sider Flæsk 4 Pølser. 3 Kalkuner. 2 Par Ænder. Et Par hollandsk' Stud'.
Mads Skrædders Kone, Fjaltring.

365. Hvad skal Fruen til Livet ha' den fjortende Dag?— 14 Stude med Hornene på, 13 Hjorte med Takkerne små, 12 Piger, som er bedragne, 11 Kvier, som er forslagne, 10 Tønder Birrenbim, 9 Majorer med deres Kallun, 8 Svaner med deres Dun, 7 og en Hårbe, 6 Pund Skorpe, 5 Sider Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkånsker, 2 Par Ænder med Fjærene på, 1 Par hollandsk' Duer.
Frøken Ida Falbe-Hansen, Kbh.

366. 14 Kareter med Kusker på, 13 Svin med Børster på, 12 Kvier, som er beslagen, 11 Kvinder, som er bedragen, 10 Majorer med deres Kalorer, 9 Tønder Birombi, 8 Svaller med djer Haller, 7 som Harper, 6 som Skarper, 5 Tønder Flæsk, 4 Alen Pøls', 3 Kapuner, 2 Par Ænder og 1 Par hollandsk' Stud'.
Peder Skrædder, Tvis.

367. 20 Karm' med Kusker o, 19 Hopper med Dusker o, 18 Vivver med Topper o, 17 Gjæs med Fjedder o, 16 Hæst' med Sajler o, 15 Munk' med Kapper o, 14 Hjåt med Takker o, 13 Basser med Bøster o, 12 Kvejer, som er beslawen, 11 Pigger, som er bedrawen, 10 Tønder Birombir, 9 Marioner med deres Galoner, 8 Svaner med deres Topper, 7 Genarper, 6 Skarper, 5 Sier Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 2 Par Ænder og 1 Par hollandsk' Stud'.
Peder Skrædder, Tvis.

368. Samme Form blot med denne Forskjel: 9 Måd' Ovn i Tærskilowen, 8 Svanner med Fjædder, 7 Pund Harp, 6 Pund Snarp, 5 Finger Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkuner, 2 Personer, 1 Par holden Stud'.
E. T. Kr.

369. Hvad skal Fruen til Livet ha' den første Dag i Ugen?— 20 Karme med Kusker på, 19 Hopper med Dusker på, 18 Viber med Topper på, 17 Gjæs med Fjær på, 16 Heste med Sadler på, 15 Munke med Kapper på, 14 Basser med Børster på, 13 Hjorte med Takker på, 12 Vogne, som er beslagne, 11 Piger, som er bedragne, 10 Tønder Bier om Bier, 9 Majorer med deres Palun, 8 Svaner med Fjær og Dun, 7 Manaber og 6 Mandskaber, 5 Sider Flæsk, 4 Pølser, 3 Kalkunske, et fedt Par Ænder og Födderne med, og 1 Par hollandske Duer.
Niels Jörgensen, Dalby Folkeskole.

370. 20 Karm' mæ Kusker. 19 Hopper mæ Dosker. 18 Vivver mæ Top'. 17 Gjæs mæ Fjær. 16 Hææst mæ Sajel. 15 Monk' mæ Kapper. 14 Hjort' mæ Takker. 13 Basser mæ Bøster. 12 Vuen, som er beslawen. 11 Piger, som er bedrawen. 10 Tynner Bier om Bi. 9 Båwn, som dær ær skalown. 8 Båwn, som dær hår ståwn. 7 Brændharp. 6 Skarp. 5 Finger Flæsk. 4 Pølser. 3 Kapowner. 2 Par Ænder å 1 Par ållem Stud', så æ mi Rems uud.
Lærer Lars Andersen, Fladsbjærg, Gjörding St.

D. Sangremser.

Som Navnet peger på, skal alle disse Remser ufravigelig synges. Ligesom i de foregående Remser begyndes der med ét Led, og der lægges stadig et nyt til, hvorved Remsen idelig vokser. Nogle af de herhen hørende Melodier meddeles sidst i Bogen. Hertil slutter sig nogle *Remseviser*, der også kunde henhøre under Skjæmteviserne, men dog efter mit Tykke helst må meddeles her, hvor de dog nærmest hører ind. Disse Viser skiller sig i deres nuværende Form dog fra Remserne deri, at Versene ikke bliver længere, men i, at *det betegnede Led idelig ændres.*

I. Kornsæden.

371. Der var en Mand, der såede godt Korn i Havre-Torn,
at det skulde der udi god Fred stande.
Så kom den store *So* og åd det gode Korn,
der var sået i Havre-Torn,
at det skulde der udi god Fred stande.
Så kom den lille Hund *Snerrepive.*
Så kom Faers Sön *Stirrepind* ....
Så kom Moers Tøs *Kajeskat* ....
Så kom Faer selv *Låddebrog* ....
Så kom Moer selv (?) ....

og slog Faer selv Låddebrog, for det han slog Moers Tøs Kajeskat, for det hun slog Faers Dreng Stirrepind, for det han slog den lille Hund Snerrepiv‘, for det han bed den store So, for det hun åd det gode Korn, der var sået i Havre-Torn, at det skulde der udi god Fred stande. Jörgen Hansen, Værslev.

---

372. Så kam den gro Sow sild udi Sone,
få den åd den Mands Kvan udi grönne Haww,
som i Fræj skulde stå.
Så kam dænd lill Hund *Snepåld å Snærting,* å bed den gro Sow sild ....
Så kam den røj Kow *Krøllvan å Kremling* å stanged‘ dænd lill Hund ....
Så kam dænd lill Piig *Krussel åw æ Krøller* å målked’ dænd røj Kow ....
Så kam dænd lill Dræng *Båwsløs å Baffod* å slåw dænd lill Piig Krussel åw æ Krøller, få hun målked‘ den røj Kow Krøllvan å Kremling, få den stanged‘ den lill Hund Snepåld å Snærting, få den bed den gro Sow sild udi Sone, få den åd den Mands Kvan udi grönne Haww, som i Fræj skulde stå.

E. T. Kristensen.

Sild udi Sone ɔ: sildig i Sundeved. Kvan: Korn. Krøllvan: Krølhorn. Baffod: Barfod. Snepåld er sagtens: Sniphåål.

373. Skgr. II. 287. Fabelvise fra Als.

II. Dyrestemmer.

374. Heddepru-u-u-u-u Kobu La-a mæ-æ-æ-æ Kalbö.
Gisse Gisse Gisse Gynte, Ribbe Ribbe Ribbe rabbe.
Rib rib ribbe rap kylkyl kyllevap
Fovle fovle fovle Fovle vippe.

III. Bejleren.

375. *Tiwlentæss* taler til *Fusentæss:*
»No skalt do rii te *Dankongen aw Kjæss*
å hindt mæ hid hans Dotter *Hvidmonnevidæss.*«
— »Så skal a å,« såå Fusentæss.
»Så skal a mæ,« såå *Knip å Knap å Knæppens Mååg*.
å *Mester i Fump å Fumpen æbåg*, å får wa Fusentæss.

»Hil sidder I, Dankonge aw Kjæss!
Tivlentæss hå sænd mæ hid,
I véd hans Ord, han ønsker jer Gav',
han vil jer Dotter te Hustru hav',
Hwidmonnevidæss.«
— »Så skalt do høør hendes Moder ad,
Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwåll.«
— »Så skal a å,« så Fusentæss.
»Så skal a mæ,« så Knip å Knap å Knæppens Mååg,
å Mæster i Fump å Fumpen æbåg, a får wa Fusentæss.

»Hil sidder I, Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwål!
Tiwlentæss hår sænd mæ hid.
I véd hans Ord, han ønsker jer Gav',
han vil jer Dotter te Hustru hav',
Hwidmonnevidæss.«
— »Så skalt do høør hendes Fader ad,
Dankongen aw Kjæss.«
— »Dææ hå a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hendes Broder ad,
Junker Brogløs, Bååråjs mæ låjen Fowd.«
— »Så skal a å,« så Fusentæss.
»Så skal a mæ,« så Knip å Knap å Knæppens Mååg,
å Mester i Fump å Fumpen æbåg, å får wa Fusentæss.

»Hil sidder I, Junker Brogløs, Bååråjs mæ låjen Fowd!
Tiwlentæss hår sænd mæ hid,

I véd hans Ord, han ønsker jer Gav',
han vil jer Søster te Hustru hav',
Hwidmonnevidæss.«
— »Så skalt do høør hendes Fader ad,
Dankongen aw Kjæss.«
— »Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hendes Moder ad,
Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwål.«
— »Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hendes Søster ad,
Rødmonnevidæss.«
— »Så skal a å,« såå Fusentæss.
»Så skal a mæ,« så Knip å Knap å Knæppens Mååg.«
å Mester i Fump å Fumpen æbåg, å får wa Fusentæss.

»Hil sidder I, Rødmonnevidæss!
Tiwlentæss hår sænd mæ hid,
I véd hans Ord, han ønsker jer Gav',
han vil jer Søster te Hustru hav', Hvidmonnevidæss.«
— »Så skalt do høør hendes Fader ad,
Dankongen aw Kjæss.«
— »Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hendes Moder ad, Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwål«.
—»Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hendes Broder ad,
Junker Brogløs, Båårajs mæ låjen Fowd.«
—»Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør hende sjæl ad,
Hvidmonnevidæss.«
— «Så skal a å,« så Fusentæss.
»Så skal a mæ,« så Knip å Knap å Knæppens Mååg,
å Mester i Fump å Fumpen æbåg, å får wa Fusentæss.

»Hil sidder I, Hvidmonnevidæss!
Tiwlentæss hår sænd mæ hid,
I véd hans Ord, han ønsker jer Gav',
han vil jer gjærne te Hustru hav',
Hvidmonnevidæss.«
— »Så skalt do høør min Fader ad,
Dankongen aw Kjæss.«
— »Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør min Moder ad,

Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwål.«
—»Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør min Broder ad,
Junker Brogløs, Båårajs mæ låjen Fowd.«
— »Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Så skalt do høør min Søster ad,
Rødmonnevidæss.«
—»Dææ hår a wåt,« så Fusentæss.
»Å ær et ålld mæ djæ Villi,
så vil a gjænn den Ridder ha',
Tiwlentæss.«
Å di drow ud öwer Lången hin grå,
å dææ sad ålld di Brujfålk å,
å dææ sad å Tiwlentæss,
å dææ sad å Hwidmonnevidæss,
å dææ sad å Dankongen aw Kjæss,
å dææ sad å Fru Well, Fru Wåll, Fru Suethwål,
å dææ sad å Junker Brogløs, Båårajs mæ låjen Fowd,
å dææ sad å Rødmonnevidæss.
»Så skal a mæ,« så Fusentæss.
»Så skal a mæ,« så Knip å Knap å Knæppens Mååg,
å Mester i Fump å Fumpen æbåg, men får wa Fusentæss.

Sådan har min Fader omtr. 1782 lært af sin Fader ved Frisenborg.
Enkefru Frederiksen.

376. Og *Jesper* han fimpede *Fusumfej.*
Forri Wolle, go Dreng,
han ganger i Gård,
han lyder på Råd,
han agter sig selv,
og så ganger han sig i Stenstuen ind
til Hr. *Kongen af Kaj.*

»Og sidder I her for breden Bord,
Hr. Kongen af Kaj!
I rager jert Skjæg,
I lader mig Roser og Liljer frem ta',
jeg vil eders Datter til Hustru ha'.«
— »Så skal I først spörge hendes Moder til Råds,
Fru *Rummel i rej.*«
— »Det skal jeg gjør',« sagde Fusumfej.

Og Jesper han fimpede Fusumfej.

Forri Wolle, go Dreng,
han agter sig selv,
han lyder på Råd,
han ganger i Gård,
og så ganger han sig i Stenstuen ind
til Fru Rummel i rej.

»Og sidder I her for breden Bord,
Fru Rummel i rej!
I rager jert Skjæg,
I lader mig Roser og Liljer frem ta',
jeg vil eders Datter til Hustru ha'.«
— »Og vil I min Datter til Hustru ha',
så må I først spörge hendes Fader til Råds,
Hr. Kongen af Kaj.»
— »Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge hendes Broder til Råds,
Knapnaller i vik.«
— »Det skal jeg gjør',« sagde Fusumfej.

Og Jesper han fimpede Fusumfej.
Forri Wolle, go Dreng,
han ganger i Gård,
han lyder på Råd,
han agter sig selv,
og så ganger han sig i Stenstuen ind
til Knapnaller i vik.

»Og sidder I her for breden Bord,
Knapnaller i vik!
I rager jert Skjæg,
I lader mig Roser og Liljer frem ta',
jeg vil eders Søster til Hustru ha'.«
— »Og vil I min Søster til Hustru ha',
så skal I først spörge hendes Moder til Råds,
Fru Rummel i rej.«
— »Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge hendes Søster til Råds,
Brombrag i löv.«
— »Det skal jeg gjør',« sagde Fusumfej.

Og Jesper han fimpede Fusumfej.
Forri Wolle, go Dreng,
han agter sig selv,
han lyder på Råd,

han ganger i Gård,
og så ganger han sig i Stenstuen ind,
til Brombrag i löv.

»Og sidder I her for breden Bord,
Brombrag i löv!
I rager jert Skjæg,
I lader mig Roser og Liljer frem ta',
jeg vil eders Søster til Hustru ha'.«
— »Og vil I min Søster til Hustru ha',
så må I først spörge hendes Fader til Råds,
Hr. Kongen af Kaj.«
—»Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge hendes Broder til Råds,
Knapnaller i vik.«
—»Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge hende selv til Råds,
Fru Høk og Fru Tøk og Fru Bøk og Fru Birit og Fru Birte.«
— »Det skal jeg gjør',« sagde Fusumfej.
Og Jesper han fimpede Fusumfej.
Forri Wolle, go Dreng,
han ganger i Gård,
han lyder på Råd,
han agter sig selv,
og så ganger han sig i Stenstuen ind
til Fru Høk og Fru Tøk og Fru Bøk og Fru Birit og Fru Birte.

»Og sidder I her for breden Bord,
Fru Høk og Fru Tøk og Fru Bøk og Fru Birit og Fru Birte!
I rager jert Skjæg,
I lader mig Roser og Liljer frem ta',
jeg vil eder selv til Hustru ha'.«
— »Så skal I først spörge min Fader til Råds,
Hr. Kongen af Kaj.«
— »Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge min Moder til Råds,
Fru Rummel i rej.«
— »Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.
»Så skal I og spörge min Broder til Råds,
Knapnaller i vik.«
— »Det haver jeg gjort,« sagde Fusumfej.

Så skal I og spörge min Søster til Råds,
Brombrag i löv.«
»Det haver jeg gjort,« sagde Fusumföv.
Så satte han sig på sin abildgrå Hest
det gjorde Fusumfej for.
Først kom Hr. Kongen af Kaj,
så kom Fru Rummel i rej,
så kom Knapnaller i vik,
så kom Brombrag i löv,
og så kom Fru Høk og Fru Tøk og Fru Bøk og Fru
Birit og Fru Birte.

Remsen ender med, at han får hende, og hvorledes Brylluppet bliver. Anna Moltke, Glud Sogn, Bjerre Herred.

---

377. »Hil sidder I alt over jert Bord,
Dankongen å Kejj,
vi ønsker jer Lykk', vi ønsker jer Gav',
vi vilde så gjærne jer Datter hav', *Jomfru Barbersvik.«*
»Da skal I først spör' hendes Moder ad, *Fru Rumlirej.«*
— »Der vil vi hen,« så *Knibbenknap.*
»Der vil vi hen,« så *Knag i mag, Fistrum, Nistrum,*
Fusentas.
»Hil sidder I alt over jert Bord, Fru Rumlirej,
vi ønsker jer Lykk', vi ønsker jer Gav',
vi vilde så gjærne jerDatter hav', Jomfru Barbersvik.«
—»Da skal I først spör' hendes Fader ad, Dankongen å
Kejj.«
—»Der har vi væ't,« så Knibbenknap.
»Der har vi væ't,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Da skal I først spör' hendes Broder ad, *Per Brogeløs.«*
— »Der vil vi hen,« så Knibbenknap.
»Der vil vi hen,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Hil sidder I alt over jert Bord, Per Brogeløs,
vi ønsker jer Lykk', vi ønsker jer Gav',
vi vilde så gjærne jer Søster hav', Jomfru Barbersvik.«
—»Da skal I først spör' hendes Fader ad, Dankongen å
Kejj.«
— »Der har vi væ't, så Knibbenknap.
»Der har vi væ't,« så Knag i mag, Fistrum Nistrum,

Fusentas.
»Da skal I først spör' hendes Moder ad, Fru Rumlirej.«
— »Der har vi væ't,» så Knibbenknap.
— »Der har vi væ't,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Da skal I først spör' hendes Søster ad, *Jomfru Hikketepik.*«
— »Der vil vi hen,« så Knibbenknap.
»Der vil vi hen,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Hil sidder I alt over jert Bord, Jomfru Hikketepik,
vi ønker jer Lykk', vi ønsker jer Gav',
vi vilde så gjærne jer Søster hav', Jomfru Barbersvik.«
—»Da skal I først spör' hendes Fader ad, Dankongen å
Kejj.«
— »Der har vi væ't,» så Knibbenknap.
»Der har vi væ't,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Da skal I først spör' hendes Moder ad, Fru Rumlirej,«
— »Der har vi væ't,» så Knibbenknap.
»Der har vi væ't,« så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Så skal I først spör' hendes Broder ad, Per Brogeløs.«
— »Der har vi væ't,« så Knibbenknap.
»Der har vi væ't,» så Knag i mag, Fistrum, Nistrum,
Fusentas.
»Ja, så tej hind' da.« Nis Callesen, Lerskov.

---

378. »Å sidder I höjt over jert Bord,
Dankongen å Kej.
Vi ønsker jer Lykk' og bringer jer Gav',
vild' gjærn' jer Datter til Dronning hav',
Jomfru *Barrelrejsvik.*«
—»Først skal I spör' Dronningen ad, *Fru Rummel i rejj.*«
»Der vil vi hen,« såj *Knikkel om knap* å *Knag i mag* å
Fistrum, Nistrum, Fusentast.
»Og sidder I her höjt over jert Bord, Fru Rummel i rejj.
Vi ønsker jer Lykk' og bringer jer Gav',
vild' gjærn' jer Datter til Dronning hav',
Jomfru Barrebrejsvik.«
— Først skal I spör' hend' Broder ad, *Per Brageløv.*«

»Der vil vi hen,« såj Knikkel om knap å Knag i mag å
Fistrum, Nistrum, Fusentast.
»Å sidder I her höjt over jert Bord, Per Brageløv,
vi ønsker jer Lykk' og bringer jer Gav', vild' gjærne
jer Søster til Dronning hav', Jomfru Barrebrejsvik.«
— »Først skal I spör' hend' Søster ad, *Jomfru Hikketepik.*«
—»Der vil vi hen,« såj Knikkel om knap å Knag i mag å
Fistrum, Nistrum, Fusentast.
»Å sidder I her höjt over jert Bord, Jomfru Hikketebik,
vi ønsker jer Lykk' og bringer jer Gav', vild' gjærne
jer Søster til Dronning hav', Jomfru Barrebrejsvik.«
--»Å har I spørt hend' Fader ad, Dankongen å Kejj?«
—»Der har vi væ't,« såj Knikkel om knap å Knag i mag
å Fistrum, Nistrum, Fusentast.
»Å har I spørt hend' Moder ad, Fru Rummel i rejj?«
—Der har vi væ't,» såj Knikkel om knap å Knag i mag å
Fistrum, Nistrum, Fusentast.
»Å har I spørt hend' Broder ad?
—»Der har vi væ't,» såj Knikkel om knap å Knag i mag
å Fistrum, Nistrum, Fusentast.

Anna Ludvigsen, Døstrup.

379. Ved Prinsessens Bryllup bliver den syv Alens Ganger trukken frem:

Først satte sig den kongelig' *Fejj,*
så satte sig den hvide *Makejj,*
så satte sig *Fru Hikke, Fru Brikke, Fru Borge, Fru Brikke, Fru Romanirejj.*
»Jeg vil følge med,« sa' *Fusamfejj.*

M. Pingel.

IV. Træet i Skoven.

380. I den *Skov* ligger et *Bjærg,* aldrig har jeg seet Mage til Bjærg, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På det Bjærg stander et *Træ,* aldrig har jeg seet Mage til Træ, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På det Træ stander en *Gren,* aldrig har jeg seet Mage til Gren, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På den Gren der stander en *Kvist,* Kviste på Grene, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På den Kvist stander en *Rede,* Reder på Kviste, Kviste på Grene, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På den Rede ligger et *Æg,* Æg på Reder, Reder på Kviste, Kviste på Grene, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

Af det Æg der blev en *Fugl,* Fugle på Æg, Æg på Reder, Reder på Kviste, Kviste på Grene, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

På den Fugl der stander en *Fjær,* Fjær på Fugle, Fugle på Æg, Æg på Reder, Reder på Kviste, Kviste på Grene, Grene på Træer, Træer på Bjærge, Bjærget ligger langt inde i Skoven.

G. N. Bugge.

---

381. I min Faders *Have* der var et *Træ,* aldrig så jeg Mage til Træ.

Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

På Træet der var en *Gren,* aldrig så jeg Mage til Gren, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

På den Gren der var en *Kvist,* aldrig så jeg Mage til Kvist, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

På Kvisten var en *Rede,* aldrig så jeg Mage til Rede, Reden på Kvisten, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

I den Rede var der et *Æg,* aldrig så jeg Mage til Æg, Ægget i Reden, Reden på Kvisten, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

I det Æg der var en *Unge,* aldrig så jeg Mage til Unge, Ungen i Ægget, Ægget i Reden, Reden på Kvisten, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

På den Unge var et *Dun,* aldrig så jeg Mage til Dun, Dunet på Ungen, Ungen i Ægget, Ægget i Reden, Reden på Kvisten, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet, Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.

Af det Dun der blev en *Fjær,* aldrig så jeg Mage til Fjær, Fjæren af Dunet, Dunet på Ungen, Ungen af Ægget, Ægget i

Reden, Reden på Kvisten, Kvisten på Grenen, Grenen på Træet,
Træet i Haven, Haven ligger langt oppe i Skoven.
Sunget af en gl. Kone i Hatting. Barcnesse Elisa Juel, Stensballegård.

382. Det lille Bjærg. S. Gr., Gl. d. M. III. 158.

V. De tolv hellige Ting.

383. »Stat op, Sante Simeon, og sig mig, hvad én er.«
—»Én er Jesus Kristus, som regjerer over Himmelen
og Jorden.«

Spörgsmål og Svar gjentages således, at der efter hvert Spörgsmål föjes et nyt Led til Sangen, til det til Slut bliver:

»Tolv er Apostlene,
elleve er Disciplene,
ti er de Budeord,
ni udi Englekor,
otte Sjæle frelste Gud udi Arken,
syv Bönner i Fadervor,
seks var de Stenkar, som blev sat i Kana i Galilæa,
fem Mosebøger,
fire Evangelister,
tre Patriarker: Abraham og Isak og Jakob,
to Mose-Tavler,
én er Jesus Kristus, som regjerer over Himmelen og
Jorden.»

Annette Jensen.

384. »Stander op,« sagde Simeon, »og sig mig, hvem den ene var.« —»Den ene var Jesum Kristum alene, som regjerer udi Himmelen.« Således gåes videro, indtil man kommer til Tallet 12, og da lyder det i sin Helhed således: »Stander op,« sagde Simeon, »og sig mig, hvem de tolv var?«

— »De tolv var Apostlene,
de elleve var Disciplene,
de ti var de ti Budord,
de ni var vor' Englekor,
de otte var vor Salighed,
de syv var vor Skabelse,
de seks var de seks Vandkar, som blev sat i Kana
udi Galilæa,
fem Mosebøger,

fire Evangelister,
tre Patriarker: Abraham, Isak og Jakob,
to Mosetavler,
lad den ene være Jesum Kristum alene, som regjerer
udi Himmelen«.

J. Jensen.

---

385. »Stant op, stant op, Sante Simeon, sig mig, hvad én er.«
— »Én er Jesum Krist, som regjer' os all' i Himmelen.
To er Mosetavler.
Tre er de Patriarker.
Fire er de Evangelister.
Fem er de Mosebøger.
Seks er de Stenkar, som der blev sat i Kana udi
Galilæa.
Syv er de Sovere syv.
Otte er Guds salig' Ord.
Ni er de Englekor.
Ti er de ti Budord.
Ell've er Disciplene.
Tolv er Apostlene. Ell've er Disciple .... Fem Mosebøger. Fir' Evangeliste. Tre Patriarke .... «

‹Den har æ lært af min Gamlemoder.›

Cæcilie Magdalene Hansen fra Broager.

---

386. »Stander op,« sagde Simon, »og sig mig, hvad ét er.«
— »Ét er Jesu Krist, som lever og regjerer i Himmelen forvist.» —
»Stander op!« sagde Simon, »og sig mig, hvad to er.«
— »To er Mosetavler.«

Således fortsættes, indtil Remsen lyder således:

»Tolv er Apostlene.
Elleve er Disciplene.
Ti er de ti Bud.
Ni er vort Englekor.
Otte er vor Salighed.
Syv er Guds Skaberord.
Seks er de Stenkar, som blev sat i Kana udi Galilæa.
Fem Mosebøger.
Fire Evangelister.
Tre Patriarker, Abraham, Isak og Jakob.

To Mosebøger.
Ét er Jesu Krist,
som lever og regjerer i Himmelen forvist.«
Mikkel Sörensen.

387. »O Simeon, o Simeon, o sig mig, hvad det tolvte er.«
—»12 er Apostlene.
11 er Disciplene.
10 er de 10 Guds Bud,
9 var hans Englekor.
8 var hans Vidnesbyrd.
7 var hans Helligdom.
6 var de Vandkar, som var sat i Kana i Galilæa.
5 Mosebøger.
4 Evangelister.
3 Patriarker, Abraham og Isak og Jakob.
2 Stentavler.
Det første det er Jesum Kristum, som regjerer Himmelen og Jorden.« A. C. Poulsen, Hindsholm.

388. »Stander op, Sante Simeon, og sig mig, hvad tolv er.«
— »12 er Apostlene.
11 er Disciplene.
10 er Guds Bud.
9 er vor Salighed.
8 er de Englekor.
7 Bönner i Fadervor.
6 bestemte Stenkar i Kana i Galilæa.
5 Mosebøger.
4 Evangelister, Matthæus, Markus, Lukas og Johannes.
3 Patriarker.
2 Mosetavler.
1 er den Herre Krist, som regjerer i Himlen vist.«
Ved Johan U. Larsen, Horsens-Egn. A. C. Paulsen.

389. »Stander op, Sante Simeon, og sig mig, hvad de tolv Ting var.«
—»De 12 var Apostler,
og 11 var Discipler,

de 10 var de 10 Bud,
de 9 var de Englekor,
8 Helliggjører,
og 7 Helligskaber,
og 6 var de Stenkar, som blev sat i Kana i Galilæa,
5 Mosebøger,
4 Evangelister,
3 Patriarker, Abraham, Isak og Jakob,
2 Mosetavler,
den ene var Vorherre Jesus Krist, som regjerer i
Himmelen. Mols. M. Lorenzen.

309. De tolv hellige Ting. S. Gr., Gl. d. M. II. 18.

391. E. T. K., Anholt. 316.

V. Lönnen hos den rige Mand.

Alle disse Remser er byggede på samme Vis, idet der stadig lægges et Led til, indtil Remsen bliver fuldstændig. Der begyndes altid med Hönen, og dennes Navn er da det første. der nævnes.

392. Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Gård!
Gården hedder *Vir,* i Östen dir,
i Östen dör, og jom jom jom!

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Kone!
Konen hedder *Sladder i Taske,*
Gården hedder Vir, i Östen dir,
i Östen dör, og jom jom jom!

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig et Barn!
Barnet hedder *Rager i Aske,*
Konen hedder Sladder i Taske,
Gården hedder Vir, i Östen dir,
i Östen dör, og jom jom jom!

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Pige!
Pigen hedder *Aske og Slaske,*
Barnet hedder Rager i Aske,
Konen hedder Sladder i Taske,
Gården hedder Vir, i Östen dir,

i Östen dör, og jom jom jom!

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Dreng!
Drengen hedder *Hurtig og lystig,*
Pigen hedder Aske og Slaske,
Barnet hedder Rager i Aske,
Konen hedder Sladder i Taske,
Gården hedder Vir, i Östen dir,
i Östen dör, og jom jom jom!

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Hest!
Hesten hedder *Harpel og Knarpel,*
Drengen hedder Hurtig og lystig o. s. v.

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Ko!
Koen hedder *Ule og Mule,*
Hesten hedder Harpel og Knarpel o. s. v.

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig et Får!
Fåret hedder *Mæ og bæ,*
Koen hedder Ule og Mule o. s. v.

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en So!
Soen hedder *Ynte og grynte,*
Fåret hedder Mæ og bæ o. s. v.

Havde jeg mig bare en god Ven,
der vilde give mig en Gås!
Gåsen hedder *Rante og trante,*
Soen hedder Ynte og grynte,
Fåret hedder Mæ og bæ,
Koen hedder Ule og Mule,
Hesten hedder Harpel og Knarpel,
Drengen hedder Hurtig og lystig,
Pigen hedder Aske og Slaske,
Barnet hedder Rager i Aske,
Konen hedder Sladder i Taske,
Gården hedder Vir, i Östen dir,
i Östen dör, og jom jom jom!

K. Skovmand.

393. A tjent' mæ så rig en Mand,
åldor tjent a en riger',
gjæt, hwa han ga mæ i Lön.
Han ga mæ en Höön i Lön.
Gjæt, hwa Hönen hedte.
Skruk von der Lejer,
hed mi Höön å Krejer.

Hele Remsen bliver sådan:

A tjent' mæ så rig en Mand,
ålder tjent' a en riger',
gjæt, hwa han ga mæ i Lön.
Han ga mæ en Vuen i Lön.
Gjæt, hwa Vuenen hedte.
Rummel-i-Skrummel så hied mi Vuen.
Stamp-i-Ståld så hied mi Hest.
Muul-i-Mund så hied mi Kow.
Grønt-få-Daer så hied mi Sow.
Stamp-få-Daer så hied mi Foer.
Gjæk-få-Daer så hied mi Goes.
Snævver-i-Vand så hied mi And.
Skruk-von-der-Lejer så hied mi Höön å Krejer.

Anders H. Poulsen, Lervad Mark.

---

394. No hår a tjænt så rig en Mand,
a hår åller tjænt ham riger',
git du, hwa han ga mæ te Lön!
Å han ga mæ en Höön te Lön.
Git, hwad Hönen hedder!
Hwinni-skronni hejer mi Hæst.
Bröl-om-Bøj hejer mi Stud.
Kremmel-Hown hejer mi Kow.
Snølt-om-grølt hejer mi Sow.
Löjen-Lor hejer mi For.
Femmer-Håål hejer mi Lam.
Wof-i-gof hejer mi Hund.
Snap-en-Mus hejer mi Kat.
Ræk-en-Hals hejer mi Gos.
Nevver-i-Sånd hejer mi Ånd.
Skågger-i-låk hejer mi Kåk.
Skjönne-Skringelingefangelejå sådan hejer mi Höne
po Krejå.

Denne almindelig kjendte Remse varierer ellers såre meget med Navnene på Dyrene. Hönen hedder: Hilli Akulejå, Arkelejå, Nikolajå, Hakelejå. Gåsen: Ræp-Hals, Lång-Hals, Ræk-Hals. Hunden: Hop-i-Gård. Kalven: Klævver-i-Bøt'. Soen: Gryn-i-grynt, Grynt-i-grynt, Grynt-for-Dör. Koen: Vremmel-Hown, Kremmel-Howe. Hesten: Hwinniblæs. Vognen: Skrummel-i-Goer. Gården: Frederiks-bårre. E. T. K.

395. Jeg tjent' mig en Mand i Stand,
aldrig én så ringe,
han gav mig en Hön' te Lön.
Nikke bukke nöja,
Hönen sidder på Kröja.
Jeg tjent' mig en Mand i Stand,
aldrig én så ringe,
han gav mig en Kok i Lön,
Skogger i lok hedder min Kok,
Snæffer i Sand hedder min And,
Vrå i Strå hedder min So,
Kringel i vorn hedder min Ko,
Stamp i Ståld hedder min Hest,
Slet slat hedder min Kone,
Vra i Skarn hedder mit Barn.

396. *Sladdre-i-By* hed min Kone,
Spind-på-Rok (eller Lange-Taske) hed min Pige,
Pirre-i-Aske hed mit Barn,
Tærsk-i-Lo hed min Karl,
Læs-på Baar (eller Mug-i-Stald) hed min Dreng,
Rummel-i-Horn hed min Ko,
Grynt-for-Dör (eller Ryl-for-Dör) hed min So,
Trip-trap hed mit Lam,
Lange-Hals hed min Gås,
Snaddre-i-Vand hed min And. P. Jensen.

397. *Stamp-i-Ståld* hed min Hest.
Brål-om-Bøj hed min Ko.
Snøws-om-Grønt hed min So.
Rep-i-Stro hed mit Får.
Gof-i-Goer hed min Hund.
Snadder-i-Damm hed min Gås.

Skryw-i-Såend hed min And.
Skjænken fånken Frejå så hed mi Hönen Krejå.
E. T. K.

398. Jeg tjente hos så rig en Mand,
jeg har aldrig tjent en riger',
han gav mig en Hest til Lön,
hvad skal Hesten hedde?
Vrinni-vrinni hed vor Hest,
Bröl-om-bröl hed vor Ko,
Bræg-om-bræg hed vort Får,
Grynt-om-grynt hed vor So,
Snævver-i-Vand hed vor And,
Pytter-om-pyt hed vor Hön',
Skruk så fandareja,
nu sidder min Höne på Keja. E. T. K.

399. A har tjent så rig en Mand,
a har alder tjent en riger',
gjæt, hvad han gav mig til Lön.
Han gav mig........
Hop-i-Stald hed min Hest,
Bröl-i-Bro hed min Ko,
Löjen-Lår hed mit Får,
Femmer-Håål hed mit Lam,
Snylt-i-Bøj hed min So,
Snævver-i-Damm hed min Gås,
Snævver-i-Såånd hed min And,
Skågger-i-låk hed min Kok,
Skjönne Akelejå hedder min Höne på Krejå.
E. T. K.

400. A tjent' mig så rig en Mand,
a har aldrig tjent en riger'.
Han gav mig en Kon' til Lön,
hvad mon min Kon' skal hedde?
Rose skjön hedder min Ven.
Fryden stor hedder min Gård.
Hop-i-Ståld hedder min Hest.

Brommel-Howe hedder min Stud.
Kremmelhowen hedder min Ko.
Grønt-i-Tråw hedder min Sow.
Löjen-Loer hedder mit Foer.
Trep-omkreng-mæ-en-spreng hedder mit Lam.
Råk-i-Loer hedder min Gås.
Smadder-i-Såend hedder min Åend.
Skågger-i-låk hedder min Kåk.
Skjönne Akulejå hedder min Höön opå Krejå.

Ane Povlsdatter, Tværmose.

Som hendes Moder sang Remsen, var der ingen Kone med, men senere har hun hørt andre synge den med det Tillæg.

401. Jeg tjent' mig så gammel en Mand.
Sådanne, sådanne.
Han gav mig en Hest,
Hvad mon jeg vil ætte væde,
hvad mon den Hest monne hedde?
Stamp-i-Stald hed den Hest.
Kringel-i-Horn hed den Ko.
Pladder-i-Trug hed den So.
Musk-i-Mund hed det Får.
Pladder-i-Mås hed den Gås.
Pladder-i-Vand hed den And.
Skrukki skrukki heja så hed den Hön' opå Kreja.

Martin Munch, Ålsø.

402. Hunden ska hee *Vuvvuv,*
Hönen heer *Kakkak,*
Gåesen heer *Tjet tjat,*
Grising heer *Grön Jå Dær,*
Fåere heer *Treptrap,*
Kåwen heer *Låstært,*
Hesting heer *Herdenbær,*
Gåering heer *Lirum mustrum hirum.*

H. P. Hansen, Halskov.

403. Jeg har tjent så rig en Mand,
aldrig tjent en riger',

han gav mig så møj til Lön,
han gav mig en Hön' til Lön,
hvad skal Hönen hedde?
Hön'-i-prön' hedder min Hön',
hej sa faldereja,
så hedder min Hön' og Kreja. . . . .

Jeg har tjent så rig en Mand,
aldrig tjent en riger',
han gav mig så møj til Lön,
han gav mig en Hest til Lön,
hvad skal Hesten hedde?
Spring-i-Pest hedder min Hest,
Krimmel-i-Huen hedder min Kow,
Grynt-ve-Dar hedder min Sow,
Trip-i-trår hedder mit Får,
Gæk-ve-Lås hedder min Gås,
Snadder-i-Sand hedder min And,
Hön'-i-prön' hedder min Hön',
hej så faldereja,
så hedder min Hön' å Kreja!

Fremsagt af Anders Pedersens Kone i Linde. Karen Marie Rasmussen.

---

404. En Gang tjente jeg en Mand,
aldrig ved en riger,
gjæt, hvad han gav mig til Lön?
Perr-i-Ååsk så hed mi Båen,
Stamp-i-Ståld så hed mi Hest.
Brål-i-Skøj så hed mi Ko.
Grynt-om-Bøj så hed mi So.
Fevver-i-Håål så hed mi Får.
Bjaller-i-Bøj så hed mi Hund.
Plask-i-Wand så hed mi Gås.
Snadder-i-Damm så hed mi And.
Stante rante rejå,
Hönen hun hed *Frejå*.

E. T. K.

---

405. En Gang tjente jeg så rig en Mand,
ja, aldrig en riger',
han gav mig en Hön' til Lön.
git så, hvad min Hön' skal hi?

Hejså falderejå, min Hön' hun hedder *Krejå.*
Min And den hedder *Smadder-i-Såend,*
Min Gås den hedder *Smadder-i-Dam.*
Min So den hedder *Grynt-i-Low.*
Mit Får det hedder *Hjeppentrep.*
Min Ko den hedder *Rusk-i-Busk.*
Min Hest den hedder *Spring-i-Vej.* E. T. Kristensen.

---

406. *Æ* har tjent en Mand så rig,
æ har alder tjent en riger',
han gav mig en Lön så god,
han gav mig en Gård til Lön,
kan du gjætt', kan du vid',
hvad min Gård skal hedd'!
Frydendal, Lærkenfeldt hedder min Gård,
Trip-i-Tå hedder mit Får,
Grynt-i-grå hedder min So,
Bask-i-Dam hedder min Gås,
Smadder-i-Strånd hedder min Ånd,
Ætel-Bætel hedder min Hopp',
Falderittereja (eller *skjönneAkkeleja*)
så hedder min Hönn' på Kreja. Joh. Nielsen.

---

407. Så tjent' jeg mig så rig en Mand,
slet aldrig nogen riger',
og tænk, hvad han gav mig til Lön?
Han gav mig en Hest,
Stamp-i-Stald så hed min Hest,
Rusk-i-Busk så hed min Ko,
Bræg-i-By så hed mit Får,
Hop-i-Strå så hed mit Lam,
Gås-i Lås så hed min Gås,
Snadder i-Vand så hed min And,
Skogger-i-lok så hed min Kok,
Skruk og Faldereja sådan hed min Höne *Blaktreja.*
Svend Peter Jensen, Vole.

---

408. Og jeg tjente mig så dannis en Mand,
han gav mig en Gård udi Lönne,

og bi, bitte Bonde, mens jeg snakker med dig,
og hvad skal Gården hedde?
Gården hedder *Vire* og stander udi trarara.
Hesten hedder *Herbit-herbit,*
Koen hedder *Malker-i-Bøtte,*
Grisen hedder *Rynter-i-grynter,*
Fåret hedder *Hette-Mette,*
Pigen hedder *Karreklude,*
Drengen hedder *Hurtig-lystig.*
Gården hedder Vire og stander udi trarara. M. Pingel.

409. Min Fader var så rig en Mand, han gav mig en Gård.
Hvad hedder Gården? Gården hedder *Sirum,* stander udi Virum.
han gav mig en Hest.
Hvad hedder Hesten?
Hesten hedder *Rap-i-Stald.*
Mælk-i-Strip hedder min Ko.
(?) hedder mit Får.
Gryut-om-grynt hedder min Gris.
(?) hedder min Gås.
Snadder-i-Vand hedder min And.
Skrukke-de-bøn' hedder min Höne
med alle sine Kyllinger små.
Kirsten Marie Møller, Ormslev.

410. A har tjent så rig en Mand,
åller har a tjent en riger,
han gav mig en Höön til Lön,
Höön-pöön hed mi Höön,
å fingre fingre feja,
nu sidder min Höön på Greja.
Brølhals hed min Ko,
Trippen-tru hed mit Får,
Gawri-gån hed min Gås,
Snadder-i-Såånd hed min Åånd,
Höön-pöön hed min Höön,
å fingre fingre feja,
nu sidder min Höön på Greja. P. K. Overgård.

411. A hår tjent så rig en Mand,

a hår aldrig tjent en riger,
kan du git, hwa-han ga mæ te Lön?
Han ga mæ en Hest te Lön.
Kan du git, hwa Hesten heje?
Hop-i-Ståld heje mi Hest,
Kremmel-Howen heje mi Kow,
Grønni-grønt heje mi Sow,
Snævver-i-Bøt heje mi Kal,
Löjen-Loer heje mi Foer,
Femmer-Håål heje mi Lam,
Håp-i-Goer heje mi Hund,
Lånng-Hals heje mi Goes,
Snævver-i-Såend heje mi Åend,
Skågger-i-Låk heje mi Kåk,
Hilli-akulejå så heje mi Höne po Frejå.
Jesper Kristensen, Tværmose.

---

412. En Gang tjent' jeg så rig en Mand,
jeg har aldrig tjent ham riger',
git, hwa han ga mæ til Lön?
Han ga mæ en Uen.
Git, hwa Uenen hedde?
Skrommel-i-Gård heje mi Uen,
Hvinni-blæs heje mi Hest,
Grynt-få-Dar heje mi So.
Kremmel-Howe heje mi Ko,
Löjen-Loer heje mi Foer,
Femmer-Håål heje mi Lam,
Ræk-Hals heje mi Goes,
Nævver-i-Såend heje mi Åend,
Skågger-i-låk heje mi Kåk,
Skjönne-Hakkelejå heje mi Höne på Kræjå.
Birgitte Kirstine Pedersdatter, Staby.

---

413. Nu har a tjent så rig en Mand,
a har aldrig tjent ham riger',
git du, hvad han gav mig til Lön,
Og han gav mig en Hest til Lön.
Git, hvad Hesten hedde.
Hvinni-skronni hed mi Hest.

Brøl-om-Bøj hed mi Stud.
Kremmel-Howen hed mi Kow.
Snølt-om-grølt hed mi Sow.
Löjen-Loer hed mi Foer.
Femmer-Håål hed mi Lam.
Vof-i-gof hed mi Hund.
Snap-en-Mus hed mi Kat.
Ræk-en-Hals hed mi Gås.
Nevver-i-Såend hed mi Åend.
Skågger-i-låk hed mi Kok.
Skjönne Skringe-linge-fange-lejå
sådan hede min Höne på Krejå.

Peder Skrædder, Tvis.

414. Skgr. V. 738. A—O.

415. S. G., Gl. d. M. III. 157.

416. S. Gr., Gl. d. M. II. 287.

417. H. F. Feilberg. Fra Heden. S. 140.

418. J. Madsen, Folkeminder. S. 144.

VII. Manden ved Stranden.

419. Der boer en Mand ved Gammelstrand (nede ved Strand),
Manden hedder *Vede* (*Tvede, Lire*)
og en Höne havde han,
hvad skal Hönen hedde?
Skrukkedeböne hedder min Höne med alle sine små Kyllinger o. s. v.

Der boer en Mand ved Gammelstrand, Manden hedder *Vede,*
og en Hest havde han,
hvad skal Hesten hedde?
Stamp-i-Stald hedder min Hest,
Ringel-i-vom hedder min Ko,
Grynt-bag-Dör hedder min So,
Trip-trap hedder mit Får,
Lang-Hals hedder min Gås,
Snadder-i-Vand hedder min And,
Skrubbedeböne hedder min Höne med alle sine små Kyllinger.

H. V. R.

420. Der boer en Mand ved vor Strand,
Manden hedder *Vive,*
en Kone havde han, hvad skal Konen hedde?
Sladder-Taske hed hans Kone,
Rage-i-Aske hed hans Barn,
Grynt-for-Dör hed hans So,
Lirum-larum hed hans Ko,
Lang-Hals hed hans Gås,
Snadder-i-Vand hed hans And,
Skrubleböne hed hans Höne,
10 den havde Kyllinger.

Den Höne hopper på hans Gulv med alle sine små Kyllinger, nogle er stakkede, nogle er brakkede, nogle er stumpede, nogle er gumpede. Vi tager dem, vi først får fat på.

Dette er en Remse til en Leg. Chr. Weiss.

---

421. Der boer en Mand nör ved Strande,
Manden hedder *Tvede,*
og en Höne havde han,
hvad skal Hönen hedde?
Sladderhank hedder min Kone,
Lang-Pært hedder min Hest,
Krum-i-Horn hedder min Ko,
Grynt-for-Lo hedder min So,
Trip-trap hedder mit Får,
Lang-Hals hedder min Gås,
Snadder-Vand hedder min And,
Skruk-til-Böne hedder min Höne
med alle sine Kyllinger små.

Roskilde-Egn. E. T. K.

---

422. Der boede en Mand nede ved Strand,
Manden hedte *Vibe,*
og en Hest havde han.
Hvad skal Hesten hedde?
Hærte-Pært hed hans Hest,
Brumme-Horn hed hans Ko,
Rod-i-Jord hed hans So,
Trip-trap hed hans Får,
Pjit-pjat hed hans Gås,

Snadder-i-Vand hed hans And,
Skrupne-bönne hed hans Höne med Kyllinger små.
Eller: *Kluk-for-Dör* hed hans Höne med Kyllinger små.
F. Wennerwald.

---

423. Der boede en Mand ved en Strand,
og han hed *Vede,*
en Kone havde han,
hvad skal Konen hedde?
Stryg-i-By hed hans Kone,
Forklæd-løs hed hans Tøs,
Bukse-løs hed hans Dreng,
So-i-Lo hed hans Karl,
Hoppen-snup hed hans Hest,
Krum-Horn hed hans Ko,
Tjip-for-tjap hed hans Får,
Grynt-for-Dör hed hans Gris,
Plask-i-Vand hed hans And,
Dærlierlæjer hans Höne hed *Bukræjer.*
Kristian Pedersen, Gjörlev.

---

424. Der boede en Mand nede ved Strand, hedte lille ***Myre,***
en Kone havde han, hvad skal Konen hedde?
Sladder-i-By hed hans Kone,
Skiden-Side hed hans Pige,
Spring-for-Vogn hed hans Hest,
Tud-i-Horn hed hans Ko,
Trip-trap hed hans Får,
Gjæk-gjæk hed hans Gås,
*Snævver-i-*Vand hed hans And,
Kykkeli-bönne hed hans Höne med alle sine Kyllinger.
P. V. Jensen, Stige.

---

425. Der boede en Mand nede ved Strand,
han hed den lille Nyre.
En Sön havde han. Hvad skal Sönnen hedde?
Vær min Sön hed hans Sön.
Vær mit Liv hed hans Viv.
Grin og Latter hed hans Datter.

Flyv som Blæst hed hans Hest.
Hvil i Ro hed hans Ko.
Grynt for Lo hed hans So.
Lådden-Lår hed hans Får.
Sludder og Vås hed hans Gås.
Snadder i Vand hed hans And.
Madam Skrukkebönne hed hans lille Höne.
Kjöbenhoved.

426. Der boede en Mand nede ved Strand,
Manden hedde *Hvede,*
og en And havde han,
hvad skal Anden hedde?
Snadder-i-Vand hedder min And,
Lang-Hals hedder min Gås,
Krum-Horn hedder min Ko,
Grynt-for-Dör hedder min So,
Trip-trap hedder mit Får,
Snus-til-Gump hedder min Hund,
Skrukke-til-Bönne hedder min Höne, når den går med
Kyllinger små.
C. Neergård.

427. Der boer en Mand ved Stranden.
Hvad hedder Manden?
Han hedder *Nive.*
og *Skidden-Si* hedder hans Kjælling,
og *Skidden-Særk* hedder hans Pige,
og *Guldberg* hedder hans Hest,
og *Krumhorn* hedder hans Ko,
og *Bæ-bæ* hedder hans Får,
og *Grynt-for-Dör* hedder hans So,
og *Skrukke-te-Bönn* hedder hans Hön' for Kyllinger.
M. Pingel.

428. Der boer en Mand nede ved Strand.
Brumlihorn hed min Ko,
Hov-stolt hed min Hest,
Trip-trip hed mit Får,
Grynte-grynte hed min So,
Lirum, stirum, Stenkariol.
Fru Martha Engberg, Havborup.

429. E. T. K., Anholt. 317.

430. Skgr. V. 738. P—T.

VIII. Lönnen hos Telebondemanden.

Denne Variation af de foregående Remser stammer vel sagtens fra Norge.

431. Jeg tjente så længe hos den Telebondemand,
jeg fortjente mig en Gård,
Nille på Kvajla-bajla skulde sige mig, hvad den Gård skulde hedde.
Gården hedder *Vendal höjt op i Nordland.*

Hesten hedder *Klingeben*, Gården hedder Vendal, höjt op i Nordland. Koen hedder *Kløvehorn*, Hesten hedder Klingeben, Gården hedder Vendal, höjt op i Nordland.

Fåret hedder *Rendekløv,*
Soen hedder *Grys-gros,*
Gåsen hedder *Tajta,*
Anden hedder *Snaddervat,*
Hönen hedder *Kok-kok,*
Katten hedder *Mjav-mjav,*
Hunden hedder *Vov-vov.*

Jeg tjente så længe hos den Telebondemand,
jeg fortjente mig en Hund.
Nille på Kvajla-bajla skulde sige mig, hvad den Hund skulde hedde.

Hunden hedder Vov-vov, Katten hedder Mjav-mjav, Hönen hedder Kok-kok, Anden hedder Snaddervat, Gåsen hedder Tajta, Soen hedder Grys-gros, Fåret hedder Rendekløv, Koen hedder Klövehorn, Hesten hedder Klingeben, Gården hedder Vendal, höjt op i Nordland. **Martin Nielsen, Stangegård v. Åkirkeby.**

Denne Remse er da bygget på modsat Vis, idet der begyndes med det större — Gården — og endes med Hunden.

---

432. Jeg tjente mig så længe hos en Telebondemand, til han gav mig en Gård, og Jenten fra Lilleby skuld' råde for mig og skulde sige mig, hvad Gården skulde hedde. Og Gården den hed *Hier-de-hier,* de konstantier, de hom de hom de som som som.

Fortsættes med en Hest, en Ko, en So, et Får, en Gås, en And. **M. Møller.**

IX. Det lange Slæng.

433. Der kom en Mus løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Kornet rive, for den kunde hej hej.
Musen spiller udi kas mas murias.

Der kom en Kat løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Musen rive,for den kunde hej hej!
Kat i Mus og Mus i Korn og Musen spiller udi kas
mas murias.

Der kom en Gås løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Katten rive, for den kunde hej hej!
Gås i Kat og Kat i Mus og Mus i Korn og Musen
spiller udi kas mas murias.

Der kom en Ræv løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Gåsen rive, for den kunde hej hej!
Ræv i Gås og Gås i Kat og Kat i Mus og Mus i
Korn og Musen spiller udi kas mas murias.

Der kom en Hund løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Ræven rive, for den kunde hej hej!
Hund i Ræv og Ræv i Gås og Gås i Kat og Kat i
Mus og Mus i Korn, og Musen spiller udi kas
mas murias.

Der kom en Hind løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Hunden rive, for den kunde hej hej!
Hind i Hund og Hund i Ræv og Ræv i Gås og Gås
i Kat og Kat i Mus og Mus i Korn og Musen
spiller udi kas mas murias.

Der kom en Hjort løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Hinden rive, for den kunde hej hej!
Hjort i Hind og Hind i Hund, og Hund i Ræv og
Ræv i Gås og Gås i Kat og Kat i Mus og Mus i
Korn og Musen spiller udi kas mas murias.

Der kom en Saddel løbendes, for den vidste Vejen,
og den vilde Hjorten rive, for den kunde hej hej!
Saddel i Hjort og Hjort i Hind og Hind i Hund og
Hund i Ræv og Ræv i Gås og Gås i Kat og Kat
i Mus og Mus i Korn og Musen spiller udi kas
mas murias.

Der kom en Pige løbendes, for hun vidste Vejen,
og hun vilde Sadlen rive, for hun kunde hej hej!

Pig' i Saddel og Saddel i Hjort og Hjort i Hind og
Hind i Hund og Hund i Ræv og Ræv i Gås og
Gås i Kat og Kat i Mus og Mus i Korn og Musen spiller udi kas mas murias.

Der kom en Karl løbendes, for han vidste Vejen,
og han vilde Pigen rive, for han kunde hej hej!
Karl i Pig' og Pig' i Saddel og Saddel i Hjort og Hjort
i Hind og Hind i Hund og Hund i Ræv og Ræv
i Gås og Gås i Kat og Kat i Mus og Mus i Korn,
og Musen spiller udi kas mas murias.

Meddelt af Lærer T. Kristensen, Rönslund.

---

434. Der kom en Mus løbendes, den vidst' ej Vej Vej,
den vild' i Kornet løbe, for den kund' ej ej.
Og Mus i Korn og Korn udi (på) Loften spillede gaas
maas Murriaas.

Der kom en Kat løbendes, den vidst' ej Vej Vej,
den vilde Musen bide, for den kunde ej ej.
Og Kat på Mus og Mus i Korn.......

Der kom en Hund løbendes.....
den vilde Katten bide......
Og Hund på Kat......

Der kom en Hind......
den vild' for Hunden løbe......
Og Hind for Hund og Hund på Kat........

Der kom en Hjort.......
den vild' på Hinden ride.......
Og Hjort på Hind og Hind for Hund og.......

Der kom en Hopp'......
den vild' bag Hjorten løbe ......
Og Hopp' efter Hjort og Hjort på Hind......

Der kom en Hest.....
den vild' på Hoppen ride........
Og Hest på Hopp'.......

Der kom en Pig'.....
hun vild' på Hesten drive.......
Og Pig' bag Hest......

Der kom en Karl løbendes,

han vidst' ej Vej Vej,
han vild' ved Pigen sidde,
men han kunde ej ej.

Og Karl ved Pig' og Pig' bag Hest og Hest på Hopp' og Hopp' efter Hjort og Hjort på Hind og Hind for Hund og Hund på Kat og Kat på Mus og Mus i Korn og Korn udi Loften spillede gaas maas murriaas. E. T. K.

---

435. Der kom en Mus løbendes, den vidst' ej Vej Vej,
den vild' i Kornet løbe, for den kunde ej ej.

Ja, Mus i Korn, og Korn udi Loften spillede, gaas maas murriaas.

Der kom en Kat løbendes, den vild' på Musen ride..

Der kom en Karl løbendes, han vidst' ej Vej Vej,
han vild' på Pigen ride, for han kunde ej ej.

Ja, Karl o Pig' og Pig' o Hest og Hest o Hopp' og Hopp' o Hjort og Hjort o Hind og Hind o Hund og Hund o Kat og Kat o Mus og Mus i Korn og Korn udi Loften spillede, gaas maas murriaas. Karen Jensdatter.

En aldeles lignende Opskrift fra Hodsager ved Kirstine Jensdatter.

---

436. Der kom en Mus løbendes, for den vidste Vej Vej,
den vild' i Kornet løbe, for den kunde ej ej.
Ja, Mus i Korn, og Korn på Loftet, hvilken de spillede gaas maas morriaas.

Så kom der en Kat løbendes o. s. v.

Jens Meldgård, Örre.

---

437. Så kom Musen gående og spurgte Vej Vej Vej,
den vilde med Kornet lege,
for at den kunde heje.
Musen på Kornet, og Kornet lå og splitrede i Kratmoras (Krat og Morads?).

Så kom Katten gående og spurgte ....
Så kom Konen gående og spurgte Vej Vej Vej.
Hun vilde med Pigen lege, for at hun kunde heje.

Konen på Pigen, Pigen på Drengen, Drengen på Hunden,

Hunden på Ræven, Ræven på Anden, Anden på Katten, Katten på Musen, Musen på Kornet, og Kornet lå og splitrede i Krasmoras. H. V. R.

---

438. Kat på Mus, Mus i Hus, Mus glæder sig.
Gås på Kat, Kat på Mus, Mus i Hus, Mus glæder sig.
Gasse på Gås......
Ræv på Gasse.....
Hund på Ræv......
Hoppe på Hund......
Hest på Hoppe.. ....
Saddel på Hest......

Karl i Saddel, Saddel på Hest, Hest på Hoppe, Hoppe på Hund, Hund på Ræv, Ræv på Gasse, Gasse på Gås, Gås på Kat, Kat på Mus, Mus i Hus, Mus glæder sig. P. Olsen.

---

439. Der kom en Mus og løbende, for han vidste Vej Vej.
Musen vilde på Kornet ride, for han kunde hej hej.
Mus på Korn, spil i Lade. Gras mas mylrias.
Der kom en Kat og løbende.....
.....Hare.....
.... Hund.....
.... Ko......
.... Hest.....

Der kom en Mand og løbende, for han vidste Vej Vej, Manden vilde på Hesten ride, for han kunde hej hej, Mand på Hest, Hest på Ko, Ko på Hund, Hund på Ræv, Ræv på Hare, Hare på Kat, Kat på Mus, Mus på Korn, spil i Lade. Gras mas mylrias. Korsør-Egn. Chr. Rasmussen.

---

440. Der kom en Mus fremdandsende, for den vidste Vej, Vej,
den vilde på Kornet ride, for den kunde det dej dej,
Der kom en Kat...... Hund.....
Hare..... Ræv.....

Ja, Ræv på Hare, Hare på Hund, Hund på Kat, Kat på Mus, Mus på Korn, Kornet på Loftet, som spiller udi As kars muria. Frøken Anna Moltke, Palsgård.

X. 1—2—3—4.

441. 1, 2, 3, 4,
Harper er ej Lire, Lire er ej Harper,
Suder er ej Karper, Karper er ej Suder,
Kraver er ej Kluder, Kluder er ej Kraver,
Træer er ej Haver, Haver er ej Træer,
Bene er ej Knæer, Knæer er ej Bene,
Stokker er ej Stene, Stene er ej Stokker.
Höner er ej Kokker, Kokker er ej Höner,
Ærter er ej Bönner, Bönner er ej Ærter,
Fise er ej Fjærter, Fjærter er ej Fise,
Søer er ej Grise, Grise er ej Søer,
Kalve er ej Køer, Køer er ej Kalve,
hele er ej halve, halve er ej hele,
Stænger er ej Fjæle, Fjæle er ej Stænger,
Remsen er ej længer.

Niels Schøler, Fastrup.

Aldeles lignende Remse ved Fru Eline Møller, Dalby, og Jenny Lind, Mårslet.

---

442. Jæn, tåw, trej, fire,
Harper er ej Lire, Lire er ej Harper,
Suder er ej Karper, Karper er ej Sude,
Træer er ej Klude, Klude er ej Træer,
Bene er ej Knæer, Knæer er ej Bene,
Rokker er ej Tene, Tene er ej Rokker,
Höns er ej Kokker, Kokker er ej Hönne,
Ærter er ej Bönne, Bönner er ej Ærter,
Fise er ej Fjærter, Fjærter er ej Fise,
Søer er ej Grise, Grise er ej Søer,
Kalve er ej Køer, Køer er ej Kalve,
hele er ej halve, halve er ej hele,
Stænger er ej Fjæle, Fjæle er ej Stænger,
Visen er ej længer.

Ane Povlsdatter.

Aldeles lignende Remse ved Marie Sandal, sungen af Krist. Rasmussen, Egendal v. Silkeborg.

---

443. 1, 2, 3, 4,
Harper er ej Lire, Lire er ej Harper,
Suder er ej Karper, Karper er ej Suder,
Kraver er ej Kluder, Kluder er ej Kraver,

Træer er ej Have, Have er ej Træer,
Ben er ej Knæer, Knæer er ej Bene,
Rokker er ej Tene, Tene er ej Rokker,
Höns er ej Kokker, Kokker er ej Hönse,
Ærter er ej Bönner, Bönner er ej Ærter,
Fise er ej Fjærter, Fjærter er ej Fise,
Søer er ej Grise, Grise er ej Søer,
Kalve er ej Køer, Køer er ej Kalve,
hele er ej halve, halve er ej hele,
Stænger er ej Stene, Stene er ej Stænger,
Piger er ej Drenge, Drenge er ej Piger,
Lande er ej Riger, Riger er ej Lande,
Kruse er ej Kander, Kander er ej Kruse,
Lopper er ej Luse, Luse er ej Lopper,
Heste er ej Hopper, Hopper er ej Heste,
Skoer er ej Træsko, Træsko er ej Skoer,
Lader er ej Loer, Loer er ej Lader,
Skovle er ej Spader, Spader er ej Skovle,
Knive er ej Hövle, Hövle er ej Knive,
Både er ej Skibe, Skibe er ej Både,
Rebe er ej Tråde.

Jörgen Prest.

---

444. Fjæle er ej Stænger, Stænger er ej Fjæle,
Ænder er ej Sneppe, Sneppe er ej Ænder,
Födder er ej Hænder, Hænder er ej Födder,
Gnier er ej Øder, Øder er ej Gnier,
Fluer er ej Bier, Bier er ej Fluer,
Piger er ej Fruer, Fruer er ej Piger,
Løve er ej Tiger, Tiger er ej Løve,
Gryder er ej Sløve, Sløve er ej Gryder,
Laster er ej Dyder, Dyder er ej Laster,
Skibe er ej Master, Master er ej Skibe,
Lærke er ej Vibe, Vibe er ej Lærke,
Skjorte er ej Særke, Særke er ej Skjorter,
Potter er ej Morter, Morter er ej Potter,
Muser er ej Rotter, Rotter er ej Muser,
Våde er ej Ruser, Ruser er ej Våde,
Vrede er ej Nåde, Nåde er ej Vrede,
Vædder er ej Bede, Bede er ej Vædder,
Skjændsel er ej Hæder, Hæder er ej Skjændsel,
Stene er ej Brændsel, Brændsel er ej Stene,
skidne er ej rene, rene er ej skidne,

Dommer er ej Vidne, Vidne er ej Dommer,
Vinter er ej Sommer, Sommer er ej Vinter,
Bylder er ej Tinter, Tinter er ej Bylder,
Borde er ej Hylder, Hylder er ej Borde,
hvide er ej sorte, sorte er ej hvide,
Lopper er ej Mide, Mide er ej Lopper,
Heste er ej Hopper, Hopper er ej Heste,
Værter er ej Gjæster, Gjæster er ej Værter,
Finker er ej Tærter, Tærter er ej Finker,
Bove er ej Skinker, Skinker er ej Bove,
Grimer er ej Klove, Klove er ej Grimer,
Dage er ej Timer, Timer er ej Dage,
Glæde er ej Plage, Plage er ej Glæde,
Kane er ej Slæde, Slæde er ej Kane,
Tunge er ej Gane, Gane er ej Tunge,
gamle er ej unge, unge er ej gamle,
Rulle er ej Mangle, Mangle er ej Rulle,
Skygge er ej Pulle, Pulle er ej Skygge,
smukke er ej stygge, stygge er ej smukke.
Flaske er ej Krukke, Krukke er ej Flaske,
Pose er ej Taske, Taske er ej Pose,
Bukser er ej Hose, Hose er ej Bukser,
Kloge er ej Lugser, Lugser er ej Kloge,
Åle er ej Snoge, Snoge er ej Åle,
Bøtter er ej Skåle, Skåle er ej Bøtter,
Hunde er ej Skjøtter, Skjøtter er ej Hunde,
Næser er ej Munde, Munde er ej Næser,
Hører er ej Læser, Læser er ej Hører,
Kinder er ej Ører, Ører er ej Kinder,
Venner er ej Fjender, Fjender er ej Venner,
Herre er ej Tjener, Tjener er ej Herre,
Skader er ej Stære, Stære er ej Skader,
Kister er ej Lader, Lader er ej Kister,
Vælling er ej Klister, Klister er ej Vælling,
Lærer er ej Lærling, Lærling er ej Lærer,
Æble er ej Pærer, Pærer er ej Æble,
Engle er ej Djævle, Djævle er ej Engle,
Hatte er ej Hængler, Hængler er ej Hatte,
Mårer er ej Katte, Katte er ej Mårer,
kyske er ej Horer, Horer er ej kyske,
Jyder er ej Tyske, Tyske er ej Jyder,
Tysken er en Skryder. C. Schade.

En anden Opskrift har jeg en Gang seet på Tryk i en Avis fra Slutningen af forrige Århundrede, men mindes nu ikke hvilken. E. T. K.

XI. En kunstig Mester.

445. Hans Mikkel udi Limmelimmegaden han kunde gjøre
alt, hvad hans Öjne de så.
Han gjorde sig en *Firvelin,* se den: Vivladerita, vivladerita! sagde Fivelinen. Hans Pige hun hedte Ann Sofi'.

Hans Mikkel udi Limmelimmegaden han kunde gjøre
alt, hvad hans Öjne de så.
Han gjorde sig en *Klarinet,* se den: Klæt, klæt, klæt, klæteræt! sagde Klarinetten. Vivladeritta, vivladeritta! sagde Fivelinen. Hans Pige hun hedte Ann Sofi'.

Hans Mikkel udi Limmelimmegaden han kunde gjøre
alt, hvad hans Öjne de så.
Han gjorde sig en *Flöjte,* se den: Fulladerutta, fulladerutta! sagde Flöjten. Klæt klæt klæt klæteræt! sagde Klarinetten. Vivladeritta, vivladeritta! sagde Fivelinen. Hans Pige hun hedte Ann Sofi'.

Hans Mikkel udi Limmelimmegaden han kunde gjøre
alt, hvad hans Öjne de så.
Han gjorde sig en *Harpe,* se den: Harpli klang-klang, Harpli-klang-klang! sagde Harpen. Fulladerutta, fulladerutta! sagde Flöjten. Klæt klæt klæt klæteræt! sagde Klarinetten. Vivladeritta, vivladeritta! sagde Fivelinen. Hans Pige hun hedte Ann Sofi'.

Hans Mikkel udi Limmelimmegaden han kunde gjøre
alt, hvad hans Öjne de så.
Han gjorde sig en *Tromme,* se den: Trom, trommelom! trom, trommelombom! sagde Trommen. Harpli klang-klang Harpli klang-klang! sagde Harpen. Fulladerutta, fulladerutta! sagde Flöjten. Klæt klæt klæt klæteræt! sagde Klarinetten. Vivladeritta, vivladeritta! sagde Fivelinen. Hans Pige hun hedte Ann Sofi'.

Ved Svend Peter Jensen, Vole.

---

446. Hans Mikkel han boer udi Lambårre, Lambårre-gade,
han kan gjøre alt, hvad hans Öjne de seer,
han gjorde sig en Fivelin, ja Fivelin, se den sa': Fivlideritta, fivlederitta! sa' Fivelinen.
Fivelivlei, min Pige hun hedder An Sofi'.

Hans Mikkel han boer udi Lambårre, Lambårre-gade,

han kan gjøre alt, hvad hans Öjne seer,
han gjorde sig en Basun, ja en Basun, se den sa': Bum bum bum bum, bum bum bum bum! sa' Basunen......
Fiveliveli, min Pige hun hedder An Sofi'.

...... han gjorde sig en Tromme, ja Tromme,
se den sa': Tromme lommelommelom lom! sagde Trommen.....

..... han gjorde sig en Flöjte,
se den sa': Fuulidderutta, fuulidderutta! sagde Flöjten.

......han gjorde sig en Klarinet,
se den sa': Katte gatte get get, katte gatte get get! sagde Klarinetten......

...... han gjorde sig en Harpe,
se den sa': Harp' klang klang klang. Harp' klang klang klang! sagde Harpen...

Chr. H. Møller.

En noget lignende Vise haves på tysk.

447. Hans Mikkele han boer udi Limmer-limmergaden, i Limmer-limmergaden, han kan gjøre alt hvad han seer. Han gjorde sig en Fervelin. Se den: Ferve ferveline ferveferveline, ja ferveferveline. Ja, min Pige hun hedder Ann Sofi'.

..... han gjorde sig en Flöjte. Se den: Fulederutta, fulederutta! sagde Flöjten. Ferveferveline! sagde Fervelinen. Ja, min Pige.....

.....en Basune. Se den: Bum bum bum bum! sagde Basunen. Fulederutta! sagde Flöjten. Ferveferveline.

..... en Klarinet. Se den: Kladededette, kladededette! sagde Klarinetten....

.....en Harpe. Se den: Harpedeklingklang....

.... en Tromme. Se den: Trommelomme lomme...

Jesper Kristiansen, Randers.

448. Instrumenterne. Efterslæt til Skgr. 123.

XII. Den pyntede Mand.

449. Andres Mænd havde *Hatte*,
min Mand havde ingen,

så tog a Skindet af min Katte
og lavet min Mand et Par Hatte.
Hejå, strid' Strå,
et Par Hatte fik min Mand da.

Andres Mænd havde *Halsklud'*,
min Mand havde ingen,
så tog a Stykker af min Karklud
og lavet min Mand et Par Halsklud'.

Andres Mænd havde *Veste,*
min Mand havde ingen,
så tog a Skindet af min Heste
og lavet min Mand et Par Veste.
Hejå, strid' Strå,
et Par Veste fik min Mand da.

Niels Peter Nielsen, Hvidemose v. Vinderup.

450. Niels Tækkemand manglet en ny *Lue.*
Så tog han en Kakkelovnstue,
og deraf gjorde han sig en ny Lue.

Niels Tækkemand manglet en ny *Vest.*
Så tog han Skindet af et gammelt Bæst,
og deraf gjorde han sig en ny Vest.
Niels Tækkemand manglet en ny *Krav'.*
Så tog han en gammel Væddermav',
og deraf gjorde han sig en ny Krav'.

Niels Tækkemand manglet et Par nye *Bukser.*
Så tog han en stor Ville Blår
og svöbte om hans tykke Lår.

Niels Tækkemand manglet et Par nye *Træskov.*
Så tog han et Par Svintroww,
og deraf lavede han et Par nye Træskov.

451. Palle Mand vil ud at ride,
min Mand rider med med:
Palle Mand haver ingen *Heste,*
min Mand haver Heste.
Huj hej, dasfrej!
His rider min Mand!
skjönne Heste så haver han.

Palle Mand vil ud at ride,
min Mand rider med med:
Palle Mand haver ingen *Støvler,*
min Mand haver Støvler.
Huj, hej, dasfrej!
His rider min Mand!
skjönne Støvler så haver han.

Man kan således blive ved, så længe man har Lyst og kan finde på noget at sætte ind på det eneste Sted i Versene, hvor der er Forandring. Pointet i Visen er for Resten tabt. Sidsel Jensdatter.

452. Alle andres Mænd havde sig en ny *Halsklud* så nær som min Mand,
så havde a en gammel Karklud,
deraf fik min Mand sig en ny Halsklud.
Mikkel Sörensen.

453. S. Gr., Gl. d. M. III. 165.

454. H. F. Feilberg, Fra Heden. S. 135.

455. J. M., Folkeminder. S. 98.

456. Skgr. I. 685.

457. Skgr. XII, 121—123.

XIII. De menneskelige Lemmer.

458. O fröjk min hat sin liner wol bitte *Fod,*
o fröjk min hat sin liner wol wat is dat?
Klundsfod, fogelsind, silentium,
Klundsfod den Foden drat som ditlommerdat de kweit mollerwat, dow kom min liner her, dow kom min liner her, som ditlommerdat de kweit mollerwat, dow kom min liner her.

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Knæ,*
o fröjk min hat sin liner wol wat is dat?
Knæsig, fogelsind, silentium.
Knæsig Klundsfod den Foden drat, som ditlommerdat, de kweit mollerwat :,: dow kom min liner her :,: som ditlommerdat de kweit mollerwat, dow kom min liner her.

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Pys,* . . . . .
Klappepys, Knæsig, Klundsfod. . . .

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Bug,*
Grødsig, Klappepys, Knæsig, Klundsfod.....

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Bryst,*
(?), Grødsig, Klappepys, Knæsig, Klundsfod.....

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Hals,*
Struk-op, (?), Grødsig, Klappepys, Knæsig, Klundsfod.

O fröjk min hat sin liner wol bitte *Næse,*
Snuk-op, Struk-op, (?), Grødsig, Klappepys, Knæsig,
Klundsfod.

Der fortsættes endnu med Mund, Öjne og Pande, men Navnene dertil er glemte. Skrædder Rasmus Jensen, Hadsten St.

---

459. Andres Kone haver *Bene,*
min Kone haver ingen,
så tog jeg et Par Møllestene,
og gjorde min Kone vakre Bene.
Bom birum og bom birum.

Andres Kone haver *Födder,*
min Kone haver ingen,
så tog jeg et Par Hasselnødder,
og gjorde min Kone vakre Födder.

Andres Kone haver *Knæer,* ....
så tog jeg et Par Svingeltræer, ...

Andres Kone haver *Rumper* ...
så tog jeg et Par Kalvehofter, ...

Andres Kone haver *Bryster* ....
så tog jeg et Par Svinebøster, ...

Andres Kone haver *Patter* ....
så tog jeg et Par Kjerkeknapper, ...

Andres Kone haver *Hage* ....
så tog jeg et Par Mølleknage, ...

Andres Kone haver *Næser* ....
så tog jeg et Par Svineblæser, ...
Bom birum og bom birum. Staby. E. T. K.

---

460. Min Kone hun havde ingen *Knæer,*

men så kjöbte jeg mig et Par Hamletræer,
og lavede min Kone et Par vakre Knæer.
Vil du *et*, så vil a dandse lidt med Pigera.

Min Kone hun havde ingen *Pus*,
men så kjöbte jeg mig en Flaggermus,
og lavede min Kone en vakker Pus.

Min Kone hun havde ingen *Mave*,
så kjöbte jeg mig en Rammesave,
og lavede deraf min Kone vakker Mave.

Min Kone hun havde ingen *Patter*,
så kjöbte jeg mig et Par Sølverknapper,
og lavede deraf min Kone vakre Patter.

Marinus Stevnstrup, Flynder.

XIV. Klædningsstykkerne.

461. Frau rejste til Holsten,
— den Janke. —
Manden rejste til Kroen,
sin tranke.
Han mon sin *Hat* forsoffen, so, so!
mein lieber Viv, Gott bedre dette Liv.
Mjav, jav, se, så vakker en mjav jav.

Således videre om alle Klæderne: Kjole, Vest, Tröje, Bukser, Strömper o. s. v. Hvert Vers læmpes derefter, idet det nye Klædningsstykke sættes ind på den Plads, Hatten her har.

Severin Toxværd.

462. Drengen gik til Kræmmerhus,
Drengen slog på Klinken,
Drengen drak hans *Lue* op,
Drengen fik slet intet.
»Å, Gud nåde mig arme Dreng,
skal a nu gå lueløs hjem
i så kold en Vinter?
Suren dusen Kortenspil,
a drikker så læng', te a fryser ihjel.«

Drengen gik til Kræmmerhus

..... Drengen drak hans *Kjole* op ....
»Skal a nu gå *kjoleløs* hjem ... «
Derefter nævnes *Bukser, Hoser, Træsko* og til sidst *Skjorten.*
»Skal a nu gå nagen hjem .....« G. P. Andersen.

---

463. Og han drog op til Lærkens Hus
at klinke.
Han drak sin gode *Lue,* (*Tröje, Bukser* o. s. v.) op
og fik endda slet intet.
Sådan en Dands og sådan Spil!
»Å, Gud nåd' mig, arme Mand,
skal a nu gå *lueløs,* (*tröjeløs, bukseløs* o. s. v.) hjem
imod den kolde Vinter?«

Denne Vise kunde fortsættes med lige så mange Vers, som man kunde finde på Klædningsstykker, han kunde drikke op.

Provst Kr.-Vilstrup, Bjerregrav.

---

464. En Dag jeg ud i Skoven gik, så glad jeg var,
der mödte mig en Pigelil, hejsa, sa' Pigen til mig:
»Sikke et Par *Bukser* du har på dig!«
Men al den Sommer og al den Höst,
måtte jeg dandse *bukseløs.*

Således videre.

Meddelt af Smed Martin Sörensen, Bovlstrup. Ane Birg. Berg.

---

465. Jeg hængte min *Tröje* på liden Kvist,
lad den dere hænge,
mens vi lystig springe,
sæt din Sko, rør din Fod,
giv mig Rum,
mens jeg rører Dandsen om.

Og således videre med de andre Klædningsstykker.

Karen Toxværd.

466. Variant hertil i Skgr. XII. 474.

---

467. Jeg gik mig ud ad Vejen frem,
så liden og så lumpen,

der mödte mig en gammel Kjælling,
en gammel Fillifumpen.
»God Dag!» sa' jeg, og »Tak!« sa' hun,
den gamle Fillifumpen,
og Kjællingen slog *Kabudsen* af mig.
Hele den lange Sommer og Höst,
måtte jeg dandse *kabudseløs.*

Således med alle Klæderne. Hvert Vers læmpes derefter.

J. Nielsen, Sjelle.

En Variant hertil med Forklaring findes i Skgr. XII. 226.

XV. Tabt og fundet.

468. Jeg gik mig ud at søge,
så fandt jeg den *guldbeslagne Pung,* jeg i Fjor havde tabt.

Jeg gik mig ud at søge,
så fandt jeg den *Guldring,* jeg i Fjor havde tabt.

Jeg gik mig ud at søge,
så fandt jeg den *Perle,* jeg i Fjor havde tabt.

Jeg gik mig ud at søge,
så fandt jeg den *Ven,* jeg i Fjor havde tabt. M. Møller.

XVI. Vi vil ha' Kaffe.

469. Vi vil ha' *Kaffe,*
det skal du skaffe;
på min Ære lad mig være,
det er Modens Kaffe.

Vi vil ha' *Fløde,*
det skal du kjøbe;
på min Ære .... Fløde.

Vi vil ha' *Sukker,*
det skal du hugge;
på min Ære lad mig være,
det er Modens Sukker. H. V. R.

XVII. Drengen og Jomfruen.

470. En Dreng vilde bejle til en Pige.
Den Gang han kom for hendes Dör at stå,
så stod han der :,: og rokkede og græd. :,:
Men aldrig græd hannem så såre.

Den stolte Jomfru hun spurgte ham ad:
»Ak, lille Sön! hvad mon du skader?«
— »A vilde så gjaan :,: i din *Stue* at stå, :,:
ak, Jomfrulille, mon a torde?«
:,: »Ak, ja så mænd, :,: du Guds lille :,: Dreng!
men græd så aldrig mere.«

Den Gang han kom i hendes Stue at stå,
så stod han der ......
Den stolte Jomfru .....
»A vilde så gjaan for din *Bordende* sidde,
ak, Jomfrulille ......«

Den Gang han kom for hendes Bordende at sidde,
så sad han der ......
Den stolte Jomfru .....
»A vilde så gjaan i din *Seng* at ligge .....«

Den Gang han kom i hendes Seng at ligge,
så lå han der .....
«A vilde så gjaan i din *Arm* at ligge ....«

Den Gang han kom i hendes Arm at ligge,
så lå han der og rokkede og græd,
men aldrig græd hannem så såre.
Den stolte Jomfru hun spurgte ham ad:
»Ak, lille Sön! hvad mon du skader?«
— »A vilde så gjaan have *Villien* din,
ak, Jomfrulille, mon a torde?«
— »Ak, ja så mænd, du Guds lille Dreng,
men græd så aldrig mere.«

Povl Jepsen, Lystbæk, Ulfborg.

Herom bemærker S. Grundtvig følgende:

Sofus Bugge har i 1863 i Skafså i Telemarken optegnet følgende: Svarte-Svein sat i Bakkjen å gret, sat å gret, altstøtt so gret 'en so såre. So spurde den skjönne Jomfru, hvad Svarte-Svein monne de skade: »Eg ville so gjönne inn i Stoga ti deg, um eg töre.«—»Kvi töre du 'kje de?» sa skjönne Jomfru, kom å kom, du kjære Svarte-Svein min! Svarte-Svein kom å gret å gret kom, å altstøtt so gret'en so såre o. s. v.

Visen fortsættes obscoent og har i ingen Henseende noget karakteristisk ved sig. Den var også kjendt af Ingjebjör Kivle i Selgiord 1874.

Fuldstændigst bretonsk Optegn. ved Luzel i Melusine 1878. Sp. 550—52.

---

471. Drengen han stod bag Dören og græd,
og han græd alt så såre.
Den stolte Jomfru spurgte ham:
»Hvad græder du så fore?«
— »Jeg vilde så gjærne i Jomfruens *Bur*,
om jeg det turde begjære.«
— »Ja, kom du kun, min stakkels Dreng,
og græd så aldrig mere.«

Drengen han stod i Buret og græd,
og han græd alt så såre.
Den stolte Jomfru spurgte ham:
»Hvad græder du så fore?«
— »Jeg vilde så gjærne se Jomfruens *Tå*,
om jeg det turde begjære.«
— »Ja, se du kun, min stakkels Dreng,
og græd så aldrig mere.«

Drengen han så på Tåen og græd,
og han græd alt så såre.
Den stolte Jomfru spurgte ham:
»Hvad græder du så fore?«
— »Jeg vilde så gjærne se Jomfruens *Knæ*,
om jeg det turde begjære.«
»Ja, se du kun, min stakkels Dreng,
og græd så aldrig mere.«

Visen fortsættes nu obscoent ligesom foregående Variant. Der er 3 Vers til, og de fortæller os, at Drengen får sin Vilje med Jomfruen, og så slutter den således:

Ja, kn.. du kun, min lille Dreng,
og græd så aldrig mere. Fra Adslev. Mikkel Sörensen.

---

472. Og Drengen han græd, og Drengen han græd, den venlige Jomfru hun spurgte ham ad: »Hvorfor græder du, min lille bitte Dreng, min lillebitte Dreng?« — »Jo, jeg vilde så gjærne

følge Jomfruen hjem, følge Jomfruen hjem, i Fald jeg turde begjære.« — »Ja så mænd må du så, du lillebitte Dreng, men græd så aldrig mere.« Og Drengen han græd, han græd endnu så såre, den venlige Jomfru . . . . . Jeg vilde så gjærne følge Jomfruen i Seng. . . . (fortsættes som i andre Optegnelser) . . . . og græd så aldrig mere.

Marinus Stevnstrup, Flynder.

XVIII. Til Gilde.

473. Til Gilde vild' Heppentrep, til Gilde vild' jeg,
til Gilde vild' Holgjer, som danste med mig,
til Gilde vild' Sören og Morten mæj,
til Gilde vild' alle gode Venner, i Glaston var.

Til Gilde kom Heppentrep, til Gilde kom jeg,
til Gilde kom Holgjer . . . .
Dands' vild' Heppentrep . . . .
Nu danser Heppentrep . . . . .
Tøste blöw Heppentrep . . . . .
Drikk' fæk Heppentrep . . . . .
Fuld blöw Heppentrep . . . . .
Slås vild' Heppentrep . . . . .
Håk fæk Heppentrep . . . . .
Hjæm vild' Heppentrep . . . .
Søwne blöw Heppentrep . . . .
Nu sover Heppentrep, og nu sover jeg,
og nu sover Holgjer, som danste med mig,
og nu sover Sören og Morten og mæj,
og nu sover alle gode Venner, i Glaston var.

Glaston sagtens: Glastårn. Ane Povlsdatter.

474. Variant hertil Skgr. XII. 767.

XIX. Hyrderemse.

475. Den ene Hyrde synger således til den anden:

Hjorri wa lorri wa loww, lorri wa laren, lille Karen! Hjorri wa lorri, wa loww, lorri wa le, hwer do de? Hjorri wa lorri wa loww, lorri wa lem, no ska vi hjem. Hjorri wa lorri wa le, lorri wa landes, lille Andes! Hjorri wa lorri wa loww, lorri wa len, hu vel do hen? . . . . . wa låån, komme do i Måån? o. s. v.

kan fortsætte Remsen så længe man kan finde på noget, der

Sidsel Jensdatter, Lundgård.

Første Tillæg.

Naturlyd.

I temmelig nær Forbindelse med Dyrefablerne, i alt Fald nogle af dem, står disse Forsøg på at lægge Menneksetale ind i visse Dyrs og Naturgjenstandes Lyd. Jeg henviser forøvrigt til de Samlinger deraf, jeg forhen har offenliggjort i J. F. VI og IX, samt Skgr., og alt hvad jeg i disse Bøger har skrevet derom. Man må da sammenholde disse Samlinger med, hvad her meddeles. Kun såre lidt lignende er för trykt anden Steds f. Eks. i Folkebladet Fylla.

476. Når *Kokken* sidder på Ranen, siger han nok så kjæphöj: »A kan hyt jer, om der er end så 100 Høøg!« Men om Dagen, når han kommer ud med Hönsene og så seer Høgen komme, skråler han: »Brå Kåel hytter sæ sjæl, brå Kåel hytter sæ sjæl!« og så løber han hjem efter det bedste han kan.

N. Kr. Pedersen, Grynderup..

477. *Kokken* siger, når han galer: »Æ Kåk ær öwer femten Høøg!« Men når Høgen kommer, siger han: »Enhver hytter sig, enhver hytter sig!« og så render han først. N. J. Termansen.

478. *Hönen* siger: »Jeg gjore i Går, og jeg gjore i Dag, og alligevel går jeg barfod.«

Hanen: »Ta dine Æg, gå til Byen og kjøb dig et Par trekantede Sko, du Skoen får.«

Hönen: »Der er ingen Mand i det hele Land, der kan arbejde et Par trekantede Sko, jeg troer, du er galen.«

Hanen: »Det kan Snikkeren, det kan Pikkeren, det kan Potteren, det kan Per Larsen.« Charlotte Ibsen.

479. *Hönen:* »Godt godt godt Æg jeg gjorde i Dag, jeg gjorde i Går og får lie god Tak.»

Hanen: »Så tag dem Æg i en Pose, gå til Lund og sælg dem og kjøb dig Sko.«

Hönen: »Jeg troer, du er gal galgal! hvor kan jeg gå med Sko på tre Tæer.« Louise Fenger.

480. *Hanen:* »Tag dine Æg gå til Byen og sælg dem og kjøb dig et Par trekantede Sko, du Skam får.«

Hönen: »Der er ingen Mand i den hele By, der kan arbejde et Par trekantede Sko, jeg troer, du er galin.«

Hanen: »Det kan Snedkeren, det kan Pikkeren, det kan Potteren, det kan lille Per Larsen.« Ada Frederiksen.

481. *Hanen*, der står på Møddingen, siger: »Her boer riig Folk, her boer riig Folk!« Men *Andrikken* siger: »Sawt, sawt!« H. J.-Hansen.

482. *Andrikken* siger, når det er Is og Sne, og den går og poltrer i Gårdene: »Sjat, sjat, sjat!« Men når det bliver Tøvejr, og der kommer Vand i Gårdene at snadre i, siger den: »Rask, rask, rask!« E. T. K.

483. *Anden* siger: »Sajt sajt, Sydvest, æ Vind er i Nordöst.« Lærer Søe, Gudum.

484. *Gjæssene* siger, når de går og æder Græs på Marken: »Tag du det, så tager jeg det, tag du det, så tager jeg det!« (gjentages hurtigt med et kort Ophold for hver Gang.) P. Jensen og T. Kristensen.

485. *Gjæssene:* »Ta du dette, så tar jeg dette, Faer er inte hjemme, Moer seer inte etter.« Bornholm. Charlotte Ibsen.

486. Når *Agerhönsene* de klager dem i deres Tæer og siger: »Mi Tæer, mi Tæer!« så får vi Frost. Lærer Søe, Gudum.

487. Når *Svalen* kommer om Foråret, så siger den: »I Fjor da jeg var her, her, da var alle Huse fulde af Guds Ære, Ære, men i År er her ikke andet end Spindekjællinger, Rendekjællinger, Spindekjællinger, Rendekjællinger. Dididela didela da—a!«
Spindkjællinger: Edderkopper. K. R. Stenbæk.

488. Når *Svalen* kommer om Foråret, siger den:
»Den Ti je drov hen, den Ti je drov hen,
da var alle Hause Hause Hause fulld,
men nu, jæ kam igjen, men nu jæ kam igjen,
da er et skit å skvattet hen, det er skit å skvattet hen,
te Spindkvindi, te Spindkoni, te Spindkoni.«
Marie Sandal, Herning.

489. *Svalen* siger: »Når jeg rejser bort, er Husene fulde af Korn og alt godt, når jeg kommer igjen, er det ædt og drukket, skidt og spottet og gået til Spind—kvinderne.«
Disse fik deres Betaling i Mel, Gryn o. s. v.
Lars Jörgensen Duelund, Lakkendrup.

490. »Da vi rejst, da wa der Fuer å Kuer å löww å, å löww å, no æ dær et åndt end Måg å Skidt å skiid å, å skiid å.« H. Th. Nybo.

491. *Svalen:* »Som æ sidst va hær,

var æ Huus å æ Lai fulld,
no ær et opæt, å væk skit, svit svat svirre!«
Gulfinken: »Likke lik lik ski (mæ fålåw å si)!«
Vagtelen: »Dryp æ let, dryp æ let!«
Gråspurven: »Tyw, Tyw, Tywen!« (for den er selv Tyv, så mener den og, alle Folk er Tyve.)
Bogfinken: »Si si si, du hæ skiif Been.«
Havresæden: »Så æ Hawr, så æ Hawr,
æ hongerdør,
te Smirre, te Smirre,
la æ Plowhjul gyyr.« Aleth Hansen, Angel.

492. *Svalen* langtrukkent skrigende: »J—aa, Jomfru Marie har møst en rød Klud og Saks, inte to ja—a den!«

Nattergalen: »Stik Stuten, slå Horrin (Drengen) kjør hjem, kjør hjem, kjør hjem, trrrr!«

Havlitten: »Hav Havet er mit,
Land Landet er dit.« Charlotte Ibsen, Bornholm.

493. *Svalen:* »Jomfru Marie har møst en rød Klud og en Saks, inte to ja den, inte to ja den!«

Havgassen: »Hav, Hav, Havet er mit, Land, Land, Landet er dit!«

Nattergalen: »Stik Studen, slå Horren, kjør hjem, kjør hjem, kjør hjem, trrr!« Ada Frederiksen, Bornholm.

494. *Hjejlen* siger: »Tænd di Piiv, tænd di Piiv!«
P. Klemmensen, Hoven.

495. *Hjejlen* siger: »Tænd di Piiv, sæt Hyt æpå!« E. T. K.

496. *Hjejlerne* kjøber Hø (siges, når de flöjter i Flugten).
P. Chr.

497. I Foråret kjøber *Hjejlen* Heje, men i Efteråret kjøber den Høje, en Påmindelse om, at Folk skal skaffe sig mere Hø.
E. T. K.

498. *Stæren:* »I fywr da wa dær Kuen nåk, mæn i Oer hår I æt å drokken ed åp, få Slidder å Sladder, få Swidder å Swadder, få Skiid!« E. T. K.

499. *Viben:* »Å hilledø, mi Bien!« *Kragen:* »Æ dæ Dæwwel i di Bien ino?« E. T. K.

500. Når små Drenge törrer Næsen så tit på Tröjeærmet, at dette til sidst bliver blankt, og man hører en *Krage* skrige, siger man til dem: »Kan du høre, hvad Kragen råber?« — »Nej!« — »Hun råber Snotærme, Snotærme!«

Til små Piger med blanke Ærmer siger den: »Snotelske, Snotelske!« og den er også somme Tider ude at søge efter dem.
Chr. Weiss.

501. *Gulspurven* siger, når den flöjter: (raskt) »Én, to, tre, fire, (langsomt) fem, seks, syv.« P. Jensen.

502. *Horsgummeren:* »De vel ræsen, de vel ræsen.« *Hjejlen:* »Hwi Tier, hwi Tier?« *Horsg.* »I Måår Då, i Måår Då.«

503. *Uglen* siger, når det er koldt, og den fryser Benene: »Hu hu hu hu!» Men når det bliver bedre Vejr, siger den: »Tu hwit, tu hwit!« E. T. K.

504. Der sad to *Krager* på et Gjærde. Så sagde den ene til den anden:

»Jeg véd, hvor Ådselet er, jeg véd, hvor Ådselet er.« — »Hvor er det, hvor er det?« — »Ved Kjættinge Led, ved Kjættinge Led.« — »Er 'et fedt, er 'et fedt?« — »Klare Spæk, klare Spæk.»—»*Må* jeg komme med, *må* jeg komme med?«—»Knokler og Ben, Knokler og Ben.«
Det nordv. Låland. K. Brix.

505. Den ene Krage siger til den anden: «Hvor har du væt, hvor har du væt?« Den anden svarer: »Til Marks, til Marks!« 1. »Hvad har du fåt?« :,: 2. »Gammel Ås!« :,: 1. »Mangen brav og fed Knåger og Ben, Knåger og Ben!« Åbenå.

506. I gammel Tid kjørte de med sådan ringe Bæster, rigtig nogle Kankler. Så sagde *Ravnene,* imens de kjørte: »Prrr prrr prrr!« Men når Bæstet var faldet og ikke kunde mere, så troede de, at de skulde til at kaste Kløerne i det, og da sagde de: »Prrr Kankel, prrr Kankel.« E. T. K.

507. Når de kjører ud ad, er *Hestene* modfaldne og negrer med Hovedet, idet de siger: »Vi hjælper hverandre, vi hjælper hverandre!« Men hjemad kikker de lidt höjere i Vejret og siger: »Enhver sörger for sig, enhver sörger for sig!« E. T. K.

508. Når Fårene siger: »Ø—f, øf, ba!« så er de ovre det den Gang. E. T. K.

509. Vor lille *Hund* gik ude i Gården og sagde: »Vov, vov, vov!« Den store Hund lå i Törvestakenden og sagde: »Har I mig behov hov hov?« Maren Bonde.

510. *Får* og *Lam*. »Bææe Moe, a vil hjem!« — »Vent, te a fo den grönne Bosk plokket, så må du kom hjem, bulderum, bulderum bææææ.« Oksenvad, Sønderjyll. M. Sörensen.

511. Det lille *Lam* siger: »Mæ—æ, frys mæ!«
Moderen svarer: »Bi lidt, te a for rusket og plusket i den stuer Bosk, så skal vi nok komme hjem, bulle bulle bæ—æ!« T. Kristensen.

512. *Lammet* siger: »Mææ, Moor, æ vel jæm.«
Fåret svarer: »Töw æ let, law æ blæjer æ Bosk hæller to, så vel æ mæ dæ jæm go, bul—op såi den gammel *o*.« A. Olrik.
O ɔ: Hunfår.

513. Det lille *Lam* siger: «Muer, a vil hjem, a frys mæ!«
Moderen svarer: »Bi, til a får rusket og plusket æ sturige Buske a bulle bulle bæ—æ!« T. Kristensen.

514. *Lammet* siger: »Mæ—æ, Muer, a frys mæ, a vil hjem!«
Moderen svarer: »Ja, bi lidt, til a får den Busk og den Busk, så skal a nok følge med dæ—æ, bæ—æ—æ!« T. Kristensen.

515. »Mæ!« siger det lille *Lam*, »jeg vil hjem, det er koldt.« — »Ja, tøv ilidt, til jeg får plukket denne Busk og så end en, og så end en, og så vil vi hjem, bolle bolle bolle bææ!« siger det gamle Får. K. R. Stenbæk.

516. *Lammet* (med spæd Stemme): »Bæ! lille Muer, vi ska hjæm!« *Fåret* (med grov Stemme): »Baa, nej, bi no let, te a hår gien en Rosk i en Bosk eller tow, så ska vi hjæm, baa, bomlom, bomlom baa!« Jens Jakobsen, Mejlby Skole.

517. *Kirkeklokkerne* i *Gudhjem* på Bornholm siger. (Ved Kimning): :,: »Sild på en Pind, Sild på en Pind, Sild på en Pind, Pind.« :,: (Ved Ringning): :,: »Sildesød, Fiskesød, Silkekapper, men intet Brød.« :,:
Sød ɔ: det Vand, hvori Silden er kogt, Fisk: Torsk. H. V. R.

518. Kirkeklokken i *Præstø* siger: »Amen Benjamen, slå Præsten på Panden med Tjærekanden.« Chr. Weiss.

519. Når Trommen går om Morgenen for at vække Soldaterne, siger den: »Herop, herop, din dovne Krop! op på Torvet i fuld Gevær!» I. Falbe-Hansen.

520. Når Vognene fra *Sandby* i gamle Dage kjørte til Århus, sagde de: :,: »Gudskelov, a ska te Oos å smøres.« :,: Men når de kjørte hjem om Aftenen, lød det: :,: »Do låwet mæ nåed, a fæk et it.« :,: E. T. K.

521. Når Vognene kjører til *Varde* fra Landsognet, siger de:

»Jæn Påt Öl å tåw Påtter Tier.« Hjemad siger de: »Tåw Påtter Öl å jæn Påt Tier.« E. T. K.

522. En Mand i *Barmer* havde op ad Bakken til sin Mark. Opad Bakke sagde Vognen: »Pier, mier Fjæt, Pier, mier Fjæt!« Ned ad sagde Vognen: »Kjæsten vil et, Kjæsten vil et!«
E. T. K.

523. I *Tårs* og *Ugilt* hedder det, at når Bonden kjører til *Hjörring*, siger Hjulene: »Pier, a ræster Tier!« På Hjemvejen siger de: »A fæk hwærken Tier eller Fjæt!« H. V. R.

524. Når Vognene kjørte til Hove om Morgenen, sagde de: »Vi kommer der ålder mier (brumlende og sindig).« Men om Aftenen, når de kjørte hjemad, stræbte Folkene at kjøre, for de var sultne, og Folkene med, og så blev Vognene noget hvevre i Lyden og sagde: »Vi kommer så tit, som vi skal (pib og flöjtende).«
Hans Nielsen Nörgård, Sig.

525. Vognene fra *Rø* Sogn sagde, når de kjørte til Teglværket ved *Allinge* med Favnebrænde: »Vi kommer aldrig fra—m!« Men på Hjemvejen sagde de nok så muntert: »Vi kommer nok!« for da havde Kusken fået en Dram i Allinge.
Lærer Holm, Törslev.

526. Når Folkene fra *Vejstrup* kjørte til *Horsens*, sagde Hjulene: »Vi kommer ålder derud.« Men når de kjørte hjemad, sagde Hjulene: »Vi er fra Vejstrup.« E. T. K.

527. Når Kartoffeltyskerne fra *Grönhöj*, *Havredal* og *Karup* kjørte til *Viborg* med Kartofler, sagde Hjulene: :,: »Vi kommer ålder derop!« :,: for de var ikke blevne smurte. Men Mændene bandte på, at når de kom til Viborg, skulde de nok få Smørelse. Det fik de lige godt ikke, for når Kartoflerne var solgt, og Mændene havde fået nogle Snapse, gik det rask hjemad, mens Hjulene sagde: :,: »Nu går 'et godt igjen!« :,: J. J., Refsh.

528. Når man kjører til Kjöbstaden, siger Vognen: »Di hår sjæl æt djer Fjæt!« Og når den kjører hjem igjen, siger den: »Kommer snåer ijæn, kommer snåer ijæn.« T. Kristensen.

529. Bønderne kjørte til *Randers* med Træ, og så sagde Vognen: »A kommer ålder tebaag.« Men på Hjemvejen siger den: »Så tit, som du vil, så tit, som du vil.« E. T. K.

530. Når Persillekræmmerne fra *Væœr* Sogn kjører til *Horsens* med stort Læs, siger Hjulene: »A vender alldrig hærud, a vender alldrig hærud!« Så svarer Manden: »Bi do kon, te a kommc [illegible] s, så skal a smøør dæ.« Det havde han jo glemt,

inden han tog hjemmefra. Så fik han sit Læs solgt i Horsens, Penge i Lommen og en Dram i Hovedet, og så glemte han at smøre Vognen. Nu gik det rask hjemad, og så sagde Hjulene: »A fæk it, a fæk it.« E. T. K.

531. Mændene i *Karlby* var meget fordrukne. Når de kjørte til *Århus,* så brølte Vognhjulene: »Hoo! a vinder ålder te Bøj.« Dertil svarede Manden: »*Næ*e vi komme te Oos, så ska du nåk blyw sm*u*er.« Men så drak han sig fuld og glemte at smøre. Nu gik det rask hjemad, og da sagde Hjulene: »Do låwt mæ nood, a fæk et it, do låwt mæ nood, men a fæk et it.«
Kirsten Marie Pedersdatter, Hornslet.

532. Når Bønderne fra *Endrupskov* kjørte til *Ribe,* sagde Vognene: »Fra Endrupskov og til Ribe!« Men på Hjemvejen sagde de: »Fra Ribe og til Endrupskov (hurtig)!«
Lærer Olesen, N.-Bork.

533. Vi hjælpes ad ligesom *Tanderup* Plovhjul. Når de skal op ad Bakken, siger de: »Vi hjælpes ad, vi hjælpes ad!« men når de skal ned ad, siger de: «Hver hytter sig, hver hytter sig!«
Fred. Poulsen.

534. *Næs* Hjul siger, når de kjører til *Vordingborg:* :,: »Vi står hverandre bi!« :,: Men når de kjører hjem, siger de: :,: »Hver hytter sig!« :,: H. V. R.

535. I *Tårs* siges, at når Manden kjører efter Jordemoderen, siger Hjulene: »No kjyr a, no kjyr a!« og når han bringer hende, siger de: »No kjør a mæ Dorte, no kjør a mæ Dorte!« Når han kjører hende hjem, siger de: »Hwiw, no ær åldteng fåbi, hwiw, no ær åldteng fåbi!« H. V. R.

536. Hjulene fra *Hverrestrup* sagde på Vejen fra Hverrestrup til *Hobro:* »Vi er så mænd fra Hverrestrup, vi er så mænd fra Hverrestrup.« Når de kom fra Hobro, sagde de: »Vi er fra Hverrestrup (siges hurtig).» E. T. K.

537. Der var en Tyv i *Himmerland,* han kom kjørende med en Trillebør og vilde hen til Herregården og stjæle Korn. Trillebøren, som vel ikke var smurt nok, sagde uophørlig i en klagende Tone: »Det går nok, det går nok!« Men Lejligheden var ikke gunstig, og Tyveriet mislykkedes. Ærgerlig i Sind kjørte da Manden hurtigere hjemad, og Trillebøren sagde da, idet den hoppede over Småstenene på Vejen: »Tænkte jeg det ikke nok, tænkte jeg det ikke nok!« — »Ja, når du tænkte det,« sagde Manden, »hvorfor Fanden sagde du det da ikke?« J. D. Jensen.

538. Vognen siger, når det går rask: »I fywr, i fywr, i fywr.« Men går det sindig, siger den: »De jawer *et*, de jawer *et*.«
T. Kristensen.

539. Når Pigen spinder for Madmoderen, siger Rokken: »For andre, for andre (langsomt)«; men Løverdag Aften, når hun spinder for sig selv, siger den: »For mig selv, for mig selv! (rask)«
Chr. Brøgger, Ravnkilde.

540. Pigernes Rokke siger: »A hår it fåt, a foe wal!« de unge Koners: »A håe fåt, a foe wal ijæn!« De gamle Koners Rokke siger: »A håe fåt nåk!« Karen Marie Rasmussen.

541. »A spinder for min Madmo'r, snurr rurr rurr (langsomt), og for mig selv og for mig selv og for mig selv (hurtig).«
Margrete Jensdatter, Mejlby.

542. Når Pigerne kommer fra Landet til Kjöbstaden at tjene, går de i Førstningen og knokler på deres Klamper og kan ikke tage nogle Skridt rigtig. Da siger Klamperne: »Po Sønde, po Mande.« Siden bliver det lidt raskere: »Po Tiisde, po Wonnsde.« Endelig bliver de helt vænte til at gå hen ad Gaden, og så tripper de rask: »Po Tosde, po Frede.« (Siges hurtig). Ole Åkjær.

543. I *Endrupskov* siger Kjødet i Gryden om Efteråret: »Høk til Side og lad mig og få Plads!« Men om Foråret siger det: »Her er æ, hur er do!« Bramdrup Mølle.

544. Når Karlen i gamle Dage på *Bornholm* skulde gjøre Kirkebod for Utugt og stå ved Kirkedören, sagde hans Skindbukser på Vejen derop: »Tilgiv og forglem!« men når han gik rask hjemad, sagde de: »Forgjæt og forladt!« H. V. R.

545. Pigerne går om Morgenen til Hove og synger. Så spörger man dem: »Hvor skal du hen, lille Piig?« — »A skal te Håww.« Om Aftenen går de med Riven under Armen og slæber ynkeligt af Sted. »Hvor har du været i Dag, bitte Pige?» — »A hår wån te de skidte Håww!« (Til de Ord sætter de også tit en Djævel på). Mors. E. T. K.

546. Når Pigerne gik til Hove på *Gramgård*, gik de med Riverne i Vejret og sagde. »Vi skal til Hove.« Om Aftenen sagde de modfaldent med nedsænket Rive: »Vi—har—været—til—Hove.« H. V. R.

547. Når Pigerne i gamle Dage gik til Hove til *Timgård* med Riverne strittende i Vejret over Skulderen, og de mödte Skytten, som spurgte dem, om de havde seet en Hare, svarede de rask: »Nei. vi seer ikke så lavt.« Når de på Hjemvejen om Aftenen

med Riverne nedsænkede i Hånden mödte Skytten, og denne spurgte, om de havde seet noget til Vildgjæs, lød Svaret modfaldent: »Nej, vi seer ikke så höjt.« H. V. R.

548. Folkene fra *Kastrup* gik til Hove til *Gram*. Om Morgenen sagde de: »A skal o Gram til Hove (vakkert).« Men om Aftenen sagde de: »A hår væn o Gram te Håww (slæbende).«
Bramdrup Mølie.

549. Når Knippelspigerne fra *Kastrup* skulde hen at rive, og man spurgte dem: »Hvor skal I hen, lille Piger?» svarte de: Vi ska hæ*n* å rååg.« Om Aftenen da slæbte de Riverne bag efter dem, og da tog de lange Skridt. »Hvor hår I vann, lille Pigger?« — »Vi hår van hænn å ryww.« De var jo ikke vant til det Bondearbejde. E. T. K.

550. »Huu, der hopper i Frøø!« — »Å, der kravler i Tås.«
Vendsyssel. E. T. K.

551. Når Pigerne kommer til Kjöbstaden at tjene, da går de først så langsomt: »Trip trap Træsko!« men det varer ikke længe, för de går rask: »Lip lap Lææærsko, lip lap Lææærsko!«
Nik. Chr.

552. *Avning* er mest bleven kaldt Oning för. Folkene der havde Ord for at være noget store på det og sagde om Efteråret, når de kjørte om i Byerne med Sæderug: »Hyp hyp, vi er fra Avning!« Rugen var jo tidlig moden hos dem. De kjørte også til Randers med Træ fra de store Skove. Men om Foråret kneb det, da kjørte de omkring i Byerne med Træaske, for de havde ikke andet, og sagde: »Vi er fra O—oning!« Det kneb jo med Vognsmørelse. Nik. Ehrenreich, Torup.

553. Om Efteråret: »Vil I kjøf Törre?« —»Hwor æ I fræ?« —»Vi æ fræ *Awning.*« Om Foråret: »Hår I no Halm å sææl?« — »Hwor æ I fræ?« — »Vi æ så mænd fræ Oning.«
Fra Rugsø Herred. H. V. R.

554. Om Efteråret siger Mændene nok så kry: »Vi er fra *Vogslev,*« for da kan de sælge Korn. Men når de har kjöbt Sommerføden, siger de: »Vi er fra Usle, vi sölle Stakler.«
C. Brøgger, Ravnkilde.

555. Murerne siger om Foråret tidlig: »Hvad koster æ Hoved og æ Indmad af en Sild?« E. T. K.

* * *

Andet Tillæg.

Indeholder nogle Småting, der står i et vist Forhold til noget af, hvad der forhen i Bogen er meddelt. Jeg kunde her have ønsket at have haft et lidt righoldigere Stof til min Rådighed.

I. Ringremser.

556. Efter bitte Byg bliver bitte Höns,
efter bitte Höns bliver der bitte Æg,
efter bitte Æg bliver der bitte Pandekager,
efter bitte Pandekager bliver der onde Kvindfolk,
efter onde Kvindfolk bliver der mange Potteskår,
efter mange Potteskår bliver der mange tomme Lergrave,
efter mange tomme Lergrave bliver der mange magre Heste,
efter mange magre Heste, bliver der mange magre Hestepærer,
efter mange magre Hestepærer bliver der bitte Byg igjen.
Jeppe Jensen.

557. Bitte Höns gjö bitte Æg,
bitte Æg gjö slatte Kokk,
slatte Kokk gjö vree Kvindfolk,
vree Kvindfolk gjö sejere (ɔ: søndrede) Faad,
sejere Faad gjö glåå Potmagere,
glåå Potmagere gjö stue Leigraww,
stue Lergraww gjö træt Hæjst,
træt Hæjst gjö bitte Måg,
bitte Måg gjö awtest Byg,
awtest Byg gjö bitte Höns,
bitte Höns gjö bitte Æg o. s. v.
K. M. Rasmussen.

558. Hård Frost gjör magre Höns,
magre Höns gjör små Æg,
små Æg gjör tynde Æggekager,
tynde Æggekager gjör vrantne Stoddere,
vrantne Stoddere gjör avindsyge Kjællinger,
avindsyge Kjællinger gjör brudte Potter,
brudte Potter gjör rige Pottemagere,

rige Pottemagere gjör store Lergrave,
store Lergrave gjör små Agre,
små Agre gjör fattige Bønder,
fattige Bønder gjör forarmede Herskaber.
Ungkarl Christen Steffensen, Løve v. Slagelse.

Her mangler sikkert nok et Par Led, for at Slutningen kan komme til at passe ind i Begyndelsen. Måske forarmede Herskaber gjör små Skove, og disse gjör den hårde Frost.

559. Skgr. VII. 217.

560. H. F. Feilberg, Fra Heden. S. 140.

Denne Opskrifts Slutning med »den rige Bonde« er åbenbart helt forvansket. Alt skal være småt og ondt, og det er jo ikke Tilfældet med en rig Bonde.

561. Skgr. VIII. 844.

562. Blot jeg mig en Mand kan få!
han må hedde, hvad han vil,
all' de Navne, som er til:
Jokum, Jokum, Jeremias,
Hans, Kristoffer, Sakarias,
Mikkel, Morten, Ederik,
Simon, Klæmen, Frederik,
Herkus, Larkus,
Filippus, Markus,
blot jeg mig en Mand kan få!
han må hedde, hvad han vil,
all' de Navne, som er til o. s. v.
Karen Marie Rasmussen.

563. Min Faer han har tre broget Grise,
to grå, én grå, kaldes tre broget Grise,
denne Vise den er ikke lang,
derfor synger vi den nok en Gang.

Min Faer o. s. v. Brundby. Mikkel Sörensen.

---

564. Og det var Pater Hilarius,
han taler til sin Dreng Arius:
»Du sadle min Hest Dromedarius
og ride til det Kloster Sankt-Klarius
og sig til de Nonner, som boer der,
at de slagter en Kapun, som fed er.
At når Pater Hilarius,

kommer til det Kloster Sankt-Klarius
på sin Hest Dromedarius
tilligemed sin Dreng Arius,
at han da må finde Vinen til rede
og Stegen til Stede.« Ida Falbe-Hansen.

565. Mester Medarius
siger til sin Svend Arius:
at han skal gå til Klosteret Sankt-Klarius
og sige til Fruen der,
at hun skal have Vin til rede
og Steg til Stede,
ti Mester Medarius med sin Svend Arius og Hesten Dromedarius kommer til Klosteret Sankt-Klarius. Sigvard Jensen, Buur.

II. Stigende Remser.

566. Jæp mæ di töl Kjæp, töl Kroog o hwæ Kjæp, töl Pueser o hwæ Krog, töl Kagge i hwæ Pues, töl Mældmadde a hwæ Kååg, töl Be*j*e i hwæ Mælldme, töl Kromme i hwæ Be*j*, hu manne Kromme? Jeppe Jensen, Fly.

567. Skgr. XII. 707.

568. Der skal 12 Rumlitytter til en F.., 12 F... til en S..., 12 S.... til en L..., 12 L.... til en Skovlfuld, 12 Skovlfulde til en Bårfuld (Hjulbör), 12 Bårfulde til et Læs, 12 Læs til en Ager, 12 Agre til en Mark, 12 Marker til en Gård, 12 Gårde til en Herregård, 12 Herregårde til et Baroni, 12 Baronier til et Grevskab. 12 Grevskaber til et Kongerige, 12 Kongeriger til et Kejserdömme, 12 Kejserdömmer til et Pavedömme. P. V. Jensen.

569. Skgr. XII. 724.

III. Tre Sönner og tre Dötre.

570. Der var en Mand, der havde tre Sönner, den første den hed Sip, og den anden hed Sipsippinip, og den tredje hed Sipsiprinipsipsudderisipsipperinipsip. Så var der en anden Mand, der havde tre Dötre, den første hed Skråd, og den anden hed Skrådskrudderåd, og den tredje hed Skrådskrudderåd skrud skrudderi-

skråd skrudderådskråd. Så kom de i Tanker om, det var klogest at gjøre Mageskifte, og Sip skulde da have Skråd, og Sipsippinip skulde have Skrådskrudderåd, og Sipsiprinipsipsudderisipsipperinipsip skulde have Skrådskrudderåd skrud skrudderiskråd skrudderådskråd. Det gik da sådan, at de tre Par blev bundne sammen.
Kristen Møller, Sneftrup Huse.

571. En Mand havde tre Sönner, en anden tre Dötre. Den ældste Sön hed Sep, den anden Sepseppenep og den yngste Sepseppenep seppenibenep. Den ældste Datter hed Skrat, den anden Skratskratterat, den tredje Skratskratteratskratteskrigenskrat. Sep blev gift med Skrat, Sepseppenep med Skratskratterat, og Sepseppenepseppenibenep med Skratskratteratskratteskrigenskrat.
N. K. Pedersen, Gr.

572. Der var en Gang en Mand, som havde tre Sönner, den ene hed Skak, den anden hed Skakskagerak, den tredje hed Skakskagerakskageskurniskak. Der var også en Mand, som havde tre Dötre, den ene hed Sip, den anden hed Sipsippenip, den tredje hed Sipsippenipsippesyrnisip. Og Skak fik Sip, og Skakskagerak fik Sipsippenip, og Skakskagerakskageskurniskak fik Sipsippenipsippesyrnisip.
P. V. Jensen.

573. Sep fik Skrat, Sepseprinep fik Skratskradderat, Sepseprinepsepsevverisep fik Skratskradderatskratskrudderiskrat.
Mads Skrædders Kone, Fjaltring.

574. Sæpsæbenæpsæpsæbesuderisæp, Skridtskradtskraderat skradtskraderiskradt.
P. Jensen.

575. Der var en Gang en Mand, som havde tre Sönner, den ene hed Skrat, den anden hed Skratteratterat, den tredje hed Skratteratteratskratskraderiskrat. Så var der en Mand som havde tre Dötre, den ene hed Sip, den anden hed Sipsippenip, den tredje hed Sipsippenipsiptiberisip. Og Skrat fik Sip, og Skratteratterat fik Sipsippenip, og Skratteratteratskratskraderiskrat fik Sipsippenipsiptiberisip.
H. Hansen, Örridslev.

576. Der var en Mand, der havde tre Dötre, den ene hed Sip, den anden Sipsippernip, og den tredje hed Sipsippernipsipsyrensip. Så var der en Kone, som havde tre Sönner, den ene hed Skrat, den anden hed Skratskratterat, den tredje hed Skratskratteratskratskrædrenskrat. Og Sip fik Skrat, og Sipsippernip fik Skratskratterat, og Sipsippernipsipsyrensip fik Skratskratteratskratskrædrenskrat.
Madsen- Stensgård.

577. Jen Gång wa der en Mand, der hai trej Sönner; den jenn

han hid Sep, den åen han hid Sepseppenep, å den triddi han hid Sepseppenepseppesiibiensepseppenep. Så wa der en Kuen, hon hai trej Dætrer; den jenn hon hid Skra, den åen hon hid Skraskrædria, å den triddi hon hid Skraskrædriaskrædriskruderiskraskrædria. Så blöw ed lawed såen, dedde den Mands Sönner skuld ha den Kuenes Dætrer: Sep han skuld ha Skra, å Sepseppenep han skuld ha Skraskrædria, å Sepseppenepseppesiibiensepseppenep han skuld ha Skraskrædriaskrædriskruderiskraskrædria.

Karen M. Rasmussen, Linde.

578. Der var en Kone, som havde tre Dötre. Den ene hed Sib, den anden Sibsibbernip, og den tredje Sibsibbernibsibsiberisab. Der var også en Mand, han havde tre Sönner. Den ene hed Skrut, den anden Skrutskrutterut og den tredie Skrutskrutterutskrutskrideriskrat. Så blev Manden og Konen enige om, at deres Börn skulde have hverandre, og så fik Sib Skrut, Sibsibbernip Skrutskrutterut, og Sibsibbernibsibsiberisab fik Skrutskutterutskrutskrideriskrat.

N. C. Andreassen, Örslev v. Skjelskør.

579. Der var to Mænd, den ene havde tre Sönner, den anden tre Dötre. Den ældste Sön hed Skrald, den anden Skraldvald, den tredie Skraldskraldvaldskraldskrue. Den ældste Datter hed Sip,den næste Sipsippernip, den yngste Sipsippernipsipsue. De blev enige om at gifte sig: Skrald fik Sip, Skraldskraldvald fik Sipsippernip, og Skraldskraldvaldskraldskrue fik Sipsippernipsipsue.

N. C. Andreassen, Örslev.

580. Der var en Mand, der havde tre Dötre, den første hed Seb, den anden hed Sebsebbeneb, og den tredje hed Sebsebbenebsebsudiseb. Der var en Mand, der havde tre Sönner, den første hed Skak, den anden hed Skakskakkerak, og den tredje hed Skakskakkerakskakskudiskak. Så blev de enige om, at de skulde have hverandre, så fik Skak Seb, og Skakskakkerak Sebsebbeneb, og Skakskakkerakskakskudiskak Sebsebbenebsebsudiseb.

Lærer T. Kristensen, Rönslund.

581. Der var en Gang en Mand, som havde fire Sönner. Den ene hed Skrald, den anden hed Skralderald, den tredje hed Skralderaldskrald, og den fjerde hed Skralderaldskraldskrue. Så var der en anden Mand, som havde fire Dötre. Den ene hed Stæb, den anden hed Stæbberæb, den tredje hed Stæbberæbstæb, og den fjerde hed Stæbberæbstæbstue. Af disse fire Sönner og fire Dötre blev der fire Par. Skrald fik Stæb, Skralderald fik Stæbberæb, Skralderaldskrald fik Stæbberæbstæb, og Skralderaldskraldskrue fik Stæbberæbstæbstue. Snip snap snude, nu er den Historie ude.

K. R. Stenbæk.

IV. Samtaler.

582. »Hvor er min Borddug?«
— »Det véd a ikke!«
»Sådan skal du ikke svare.«
— »Hvordan skal a da svare?«
»Du skal sige: Den blev lagt i Vask i Går.«
— »Det skal a sige en anden Gang.«

»Hvor er min Vinflaske?«
— »Den blev lagt i Vask i Går.«
»Sådan skal du ikke svare.«
— »Hvordan skal a da svare?«
«Du skal sige: Den gik i Stykker i Går, da a proppede den.«
— »Det skal a sige en anden Gang.«

»Hvor er min Frue?«
— »Hun gik i Stykker i Går, da a proppede hende.«
»Sådan skal du ikke sige.«
— »Hvordan skal a da sige?«
»Du skal sige: Hun sidder i Storstuen og broderer.«
— »Det skal a sige en anden Gang.«

»Hvor er min Griseso?«
— »Hun sidder i Storstuen og broderer.«
»Nej, sådan skal du ikke sige.«
— »Hvordan skal a da sige?«
»Du skal sige: Hun ligger ude på Møddingen og giver Grisene Die.«
— »Det skal a sige en anden Gang.«
»Hvor er min Amme?«
— »Hun ligger ude på Møddingen og giver Grisene Die.«
»Nej, sådan skal du ikke sige.«
— »Hvordan skal a da sige?«
»Du skal sige: Hun spaserer i Haven med Herrens Börn.«
— «Det skal a sige en anden Gang.«

»Hvor er min store røde Tyr?«
— »Den spaserer i Haven med Herrens Börn.«

T. Kristensen, Rönslund.

583. Herren: »Per!«
Per: »Ja, min Herre.«

Herren: »Læg Dugen på Bordet.»
Per: »Vi har ingen.«
Herren: »Skal du sige: vi har ingen!«
Per: »Hvad skal jeg da sige?«
Herren: »Du skal sige, at den er i Vasken.«
Per: »Det skal jeg sige en anden Gang.«

Herren: »Sæt Flasken på Bordet.«
Per. »Den er i Vasken.«
Herren: »Skal du sige: den er i Vasken!«
Per: »Hvad skal jeg da sige?«
Herren: »Du skal sige: Det sidste jeg proppede den, gik den itu.«
Per: »Det skal jeg sige en anden Gang.«
Herren: »Hvor er min Frue?«
Per: »Det sidste jeg proppede hende, gik hun itu.«
Herren: »Skal du sige sådan!«
Per: »Ja, hvad skal jeg da sige?«
Herren: »Du skal sige: Hun sidder oppe i Storstuen og gjör Skilderirammer.« o. s. v.
Herren: »Hvor er min store sorte So o. s. v.«
Herren: »Du skal sige: Hun ligger ude i Gården og gir' sine Unger Die.«

Herren: »Hvor er Ammen?« o. s. v.
Herren: »Du skal sige: Hun går i Haven og spaserer med Herrens Börn.«

Herren: »Hvor er den store brogede Tyr?« o. s. v.
Herren: »Du skal sige: Den er inde i Præstegården at gjøre en Kalv.«

Herren: »Hvor er min Karl?« o. s. v.
Herren: »Du skal sige, at han står ude i Gården og handler med Bønderne om Smör.«

Herren: »Hvor er min Hund?« o. s. v.
Herren: »Du skal sige: Den står i Lænke.«

Herren: »Hvor er din Herre?« o. s. v.
Herren: »Du skal sige, at han står og taler med dig, din Slubbert!«

Herren: »Per!«
Per: »Ja, min Herre!«
Herren: »Hvor er min Tjener?«
Per: »Han står og taler med dig, din Slubbert.«

Ved disse Ord giver Herren Tjeneren én på Øret og jager ham af Tjenesten (ud af Dören), Herren taler i en stræng og bydende Tone, Tjeneren står svinepolisk og svarer enfoldig.
P. K. M.

Dette er en Juleleg i Skjern og Hanning.

584. Samtale imellem en Herremand og hans Tjener Peter.
»Peter!«
— »Hallöj!«
»Læg Dugen på Bordet.«
— »Vi har ingen.«
»Er det at svare din nådige Herre!«
— »Hvad skal jeg da svare, nådige Herre?«
»Du skal svare, den ligger i Vasken.«
— »Det skal jeg svare til næste Gang, nådige Herre.«
»Sæt Vinflasken på Bordet . . . .«
— »Den står i Kjælderen og er proppet . . . .«
»Hvor er min Datter? . . . .«
— »Hun sidder i Salen og broderer . . . .«
»Hvor er min Griseso? . . . .«
— »Hun ligger på Møddingen og giver de små Grise Patte . . . .«
»Hvor er min Amme? . . . .«
— »Hun går i Haven og spaserer med de små Börn . .«
Hvor er min Tyr? . . . .«
— »Han går i Marken og springer Køerne . . . .«
»Hvor er min Sön? . . . .«
— »Han render i Landet og kræver Skat ind . . . .«
»Hvor er min Båd? . . . .«
— »Den ligger ved Stranden og er begtjæret i begge Ender . . . .«
»Hvor er min Kone? . . . .«
— »Hun ligger ved Stranden og er begtjæret i begge Ender.«
»Fy for Skam, hende vil jeg ikke have, hende kan du tage!«
Jakob Pedersen, Hjeds.

585. En Enkekone kom ind til en Præst og sagde: »Synes Hr. Pastor, at jeg skal gifte mig med min Karl? Jeg er da ikke for gammel endnu.«
— »Ja, så gift dig,« sagde Præsten.
»Måske er Johan dog for ung til mig.«
— »Så gift dig ikke.«
»Han kunde dog hjælpe mig meget med min Gård.«

— »Gift dig så.«
»Men jeg er ræd, han ikke vil agte mig.«
— »Gift dig ikke.«
»Men alle Folk narrer mig, når jeg ingen Mand har.«
— »Så gift dig da, min kjære Kone.«

Hun blev nu meget mere tvivlrådig end forhen, og havde dog ventet at få et godt Råd. Han måtte endelig give hende et bestemt Råd, sagde hun. Men Præsten var klog, og da det var lige ved Solnedgang, og Kirkeklokken begyndte at ringe, sagde han, at hun skulde høre efter, hvad denne sagde. Konen kunde da tydelig høre den sige: »Tag Johan!« Altså giftede hun sig med ham, men fik Årsag til at fortryde det. Så bebrejdede hun Præsten, at han havde givet hende det Råd. »Du må ikke have hørt rigtig,« sagde Præsten. »Hør nu en Gang! nu ringer den, hvad siger den så?« — »Ja, De har Ret, Hr. Pastor, den siger jo helt tydelig: Tag aldrig Johan! hvorfor hørte jeg dog så dårlig efter sidste Gang?«
S. P. Jensen, Vole.

586. »Hvor kommer du fra?«
— »Jeg kommer fra Fyen, du.«
»Hvordan seer Fyen ud, du?«
— »Den er grå over hele Kroppen, du.«
»Du skal vel snart giftes, du?«
— »I Går, du.«
»Hvordan seer din Kone ud, du?«
— »Det er en ganske ung net Pige, du.«
»Hun er vel sagtens rig, du?«
— »Ja, hun er rig, du.«
»Hvor mange Penge har hun, du?«
— »Syv Mark og elleve Skilling, du.«
«Nu skal jeg fortælle dig en Historie, så må du være så tæt som en Potte: I går da døde min Bedstemoder, og det var en stor Sorg, du.«
— »Å, den Sorg var vel ikke så stor, for det var vel sagtens en gammel Kone, du.«
»Ja, hun var gammel, du.«
— »Hvor gammel var hun, du?«
»Syv og et halvt År, du.«
— »Å, du er gal, du har Kolik, du.«
»Jeg har ikke Kolik, det kan du ha', du.«
T. Kristensen, Rönslund.

Af slige Remser har jeg mange temmelig lignende Opskrifter. Kun nogle få endnu skal meddeles her:

587. »[illegible] odt ude i Dag?«

— »Jeg har ikke smagt det.«
»Du er en underlig Knægt.«
— »Jeg er ingen Knægt, for jeg har mig en Kone.«
«Det var godt.«
— »Men det var endda ikke så godt.«
»Hvad så?«
— »Hun er gammel.«
»Det var ondt.«
— »Det var endda ikke så ondt, for hun har Poser fulde af Penge.«
»Det var godt.«
— »Hvifor?«
»For jeg kan gå ude på Landet at belure Landsbyerne med at kjøbe fede Svin derfor.«
— »Det var godt, men det var endda ikke så godt.«
»Lav min Kone slagtede vores gamle So og bredte Fedtet af, brændte hun Huset af.«
— »Det var ondt.«
»Det var endda ikke så ondt, for så fik jeg mig et nyt Hus.«
— »Det var godt.«
»Det var endda ikke så godt.«
— »Hvad så?«
»Lav min gamle Kone vilde op og have vort nye Hus at se, faldt hun ned og brækkede sin Hals.«
— »Det var ondt — og endda ikke så ondt.«
»Hvisâ?«
— »For så fik jeg mig en ny Kone.«
»Det var godt.«
— »Det var endda ikke så godt.«
»Hvad så?«
— »For lav jeg havde min gamle Kone, kunde jeg gå ude på Landet med mine stadselige Klæder på, men nu gjör de mig det til en Hanrej.«
»Godnat, Bredenhat.«
— »Kom igjen, du trej Al's Kat.«

Ane Marie Pedersdatter, Egholt.

588 »Hvad er du for en Svend?«
— »Jeg er ingen Svend, jeg er en gift Mand.«
»Hvormeget fik du i Medgift med din Kone?«
— »200 Tønder Byg.«
»Det var jo godt.«
— »Det var ikke så meget godt.«

»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for den Gang det blev törret, da brændte vi det.«
»Det var jo slemt.«
— »Det var ikke så meget slemt.«
»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for så brugte vi det at fede vore Svin med.«
»Det var jo rart.«
— »Det var ikke så meget rart.«
»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for da vi brej Fedtet af, da brændte vi vort Hus af.«
»Det var jo slemt.«
— »Det var ikke så meget slemt.«
»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for så fik vi et nyt Hus.«
»Det var jo rart.«
— »Det var ikke så meget rart.«
»Hvorfor ikke det.«
— »Nej, for da vi rejste det sidste Kobbel Spænder, faldt der en Lægte ned og slog min Kone ihjel.«
»Det var jo slemt.«
— »Det var ikke så meget slemt.«
»Hvorfor ikke det.«
— »Nej, for så fik jeg mig en ny Kone.«
»Det var jo rart.«
— »Det var ikke så meget rart.«
»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for hende vilde Præsten ligge ved.«
»Det var jo slemt.«
— »Det var ikke så meget slemt.«
»Hvorfor ikke det?«
— »Nej, for jeg var selv Præst.«

T. Kristensen, Rönslund.

589. To Mænd mödtes ude på Marken. Så siger den ene til den anden:

»Gik du på Landevejen i Aftes?«
— »Ja.«
»Kjöbte du så de fede Svin?«
— »Ja!«
»Det var jo rart, at du fik dem.«
— »Nej, det var endda ikke så rart.«
»I hvordan da?«

— »Jo, for da vi stegte den sidste Pande Flæsk. så stak det Ild i den og brændte vor Gård af.«
»Det var jo slemt nok.«
— »Nej, det var endda ikke så slemt.«
»I hvordan da?«
— »Jo, for jeg fik mig en ny Gård igjen.«
»Det var jo rart.«
— »Nej, det var endda ikke så rart.«
»I hvordan da?«
— »Jo, for den Gang vi rejste det sidste Kobbel Spændtræer, faldt det ned og slog min Kone ihjel.«
»Det var jo slemt nok.«
— »Å, det var endda ikke så slemt.«
»I hvordan da?«
— »Jo, for jeg fik mig en ny Kone igjen.«
»Ja, det var jo rart.«
— »Å, det var endda ikke så rart.«
»I hvordan da?«
— »Jo, for Præsten vilde gå til hende.»
»Ja, det var jo slemt nok.«
— »Å, det var endda ikke så slemt.«
»I hvordan da?«
— »For jeg gik til hans igjen.«
»Det var jo rart.«
— »Ja, det var rart.« Mikkel Andersen, Brandstrup.

590. Jeg synes, du seer så munter ud i Aften.«
— »Ja, jeg er også bleven gift.«
»Det var jo bravt.«
— »Ikke så bravt endda, for det var en slem gal Kjælling.«
»Det var jo ilde.«
— »Ikke så ilde endda. for hun havde en god Gård.«
»Det var jo bravt.«
— »Ikke så bravt endda, for Gården den brændte.«
»Det var jo ilde.«
— »Ikke så ilde endda, for der stod en Masse Korn på Marken.«
»Det var jo bravt.«
— »Ikke så bravt endda, for Gjæssene åd Kornet.«
»Det var jo ilde.«
— »Ikke så ilde endda, for Gjæssene blev fede af det.«
»Det var jo bravt.«

— »Ikke så bravt endda, for Ræven tog Gjæssene.«
»Det var jo ilde.«
— »Ikke så ilde endda, for jeg skød Ræven og fik 3 Daler for Pelsen, det er alt det, jeg har igjen af min gode Gård.« **Jakob Pedersen, Hjeds.**

Der haves lignende Former ved:
Lovise Hansen, Hurup.
Cæcilie Andreesen, Sundeved.
Jacob Rasmussen, Stensby.
H. P. Hansen, Nörre-Mølle.
Jens Madsen, Kjöbenhavn.
Chr. Clausen, Flemløse.

591. »Gad Dag, Per!«
— »Tak, Per og Velkommen, Per!«
»Her var et Stykke Töj, a skulde have en Overfrakke af. Hvitter kan a få den Overfrakke, Per?«
— »På Søndag, Per.«
Søndag kom, og Søndag gik.
»God Dag, Per!«
— »Tak, Per, og Velkommen, Per!«
»Er min Overfrakke færdig, Per?«
— »Der kan ingen Overfrakke blive af det, Per, der kan blive en Frakke, Per.«
»Hvitter kan a få den Frakke, Per?«
— »På Søndag, Per.«
Søndag kom, og Søndag gik.
»God Dag, Per!«
— »Tak, Per, og Velkommen, Per!«
»Er min Frakke færdig, Per?«
— »Der kan ingen Frakke blive af det, Per, der kan blive et Par Bukser, Per.«
»Hvitter kan a få det Par Bukser, Per?«
— »På Søndag, Per.»

(Således fortsættes nu videre. Af Töjet kan næste Gang kun blive en Vest, så en Bluse, så et Par Vanter).

»God Dag, Per!«
— »Tak, Per, og Velkommen, Per!«
»Er mine Vanter færdige, Per?«
— »Der kan ingen Vanter blive af det, Per.«
»Hvad har du da gjort ved mit Töj, Per?«
— »Det har a fået et Indreskjört af til min Kone, Per.«
Jakob Pedersen, Hjeds.

Tredje Tillæg.

Tilföjelser og Rettelser.

A. Dyrefabler.

II. Dyrenes Sejlads. Efter 37 tilföjes: Julie Heins: Hanebogen, S. 52.

592. Der var en Gang en Mand, der kjørte til Ribe med hans Kok og hans Ronnevædder, som han havde solgt til en Slagter. Da han havde kjørt et Stød, sagde Kokken, der lå for i Vognen: »Nu kan a se Riib!« Ronnevædderen lå bag i Vognen, og den sagde: »De ær *et* får æ bæ—æst!« Dorothea Kristensdatter, Houm.

593. Der var en Degn, som var slem til at gå i By om Søndagen og så blive fuld. Hans Køer stod da og brölede: »Gid den Søndag snart havde Ende, gid den Søndag snart havde Ende!« Hönsene måtte også passe sig selv og fandt ind på Loftet, hvor de gjorde sig til gode med Kornet, og Kokken galede da: »Gid Søndagen aldrig fik Ende, gid Søndagen aldrig fik Ende!« Men nedenfor Loftslugen gik Ænderne og samlede op, hvad Hönsene skrabede ned. »Sikke noget Snak, sikke noget Snak,« sagde de. De mente, at den Herlighed varede længere ved, når der ikke blev talt om den. J. Kr. Nielsen, Grindsted.

XX. Snogen, Padden og Storken. Julie Heins: Hanebogen. S. 48.

XXI. Storken og Frøen. Efter 89 sættes:

594. Når Frøerne kikker op om Morgenen, sidder de jo og sludrer og lægger ikke Mærke til, at Storken kommer for nær til dem. Den ene siger: »Gutten Morgen.« — »Gutten skiff, Bror,« svarer den anden. »Hvor hast du dog været?« — »Von der Riven.«— »Hvor har du dette Sted?« — »Udi Flensborg.« — »Så du da ikke Pejter Gesejter med sin lange Bejne og sin røde Snuud?« I det samme kommer Storken. »Hvad spriket du om Pejter Gesejter, Pejter Gesejter med sin lange Bæjne og sin røde Snuud?« — »Ak, min kjære Pejter, ikke andet end Dyd og godt.« Så vil Frøen smutte bort, men Storken jager til og vil snappe den, om han kan. Ole Åkjær.

XXVI. Skovduens Rede. N. E. Hansen, Læsebog. S. 34.

XXVIII. Katten og Musen. Nederst S. 56 skulde der stå: S. Gr., Gl. d. M. II. 305, i Steden for XXIX. 110. Den fangede Ålunge. Der tilföjes: Kat og Mus. Skgr, I. 112.

---

595. Jing Gaa vå dæ ing Manj, dæ plue åppe på sit Høws i syw Åer å ing Såmmer, så hitte ha æn Kiste, å dææ vå e Kallehåwe i, å de såå: »Böö!« Hans Peder Hansen, Halskov.

---

596. Dæ w*a* en Gå*n*g en Ma*n*d, dæ gik å plåwed o hans Låå; hw*æ*r Ga*n*g han kom te æ Æænd, så så han væænd, å hw*æ*r Gå*n*g han kom te æ Mø*t*, så ba han spø*t*, å hw*æ*r Gå*n*g han kom te æ Lyyr, så ba han styyr. Han plåwed å plåwed, så plåwed han en Kiist åp, å i dæ*n*d Kiist d*æ*r war en Skr*i*n, å i dæ*nd* Skr*i*n dær war en Ask, å i dæ*n*d Ask d*æ*r war en Kl*u*d, å i dæ*n*d Kl*u*d d*æ*r war en lelle Ka*l*, å dæ*n*d så Böö! (Dette sidste Ord bröles sådan ud, at Barnet bliver bange). Lærer Lind, Gullestrup.

B. Fabelremser.

I. Pandekagen på Vandring. Her tilföjes:

597. Kagen og Soen.

Der var en Kone, hun skulde til at bage, og samme Kone havde en Flok små Börn, Så sagde hun til dem, at de måtte ikke løbe ud i Dag, for så vilde Brødet løbe med, og de skulde også stoppe Hönsehullet, for at det ikke skulde komme der ud af. Dette sidste gjorde de også godt nok, men så var der en lille Pige, hun kunde ikke dy sig, men løb ud. Da løb der et Brød med hende, og det løb hen ad Vejen. Der møder det en gåend' Karl. Han siger så: »God Dag, bitte Kage, og hvor skal du hen?« Dertil svarer Kagen: »Har a ikke Lov til at gå for dig, og både Få'r og Mo'r og små Börn har givet mig Lov, og *en gående Karl.*« I det samme løb den fra ham; han løb efter den alt det han kunde, men måtte omsider give sig fortabt, han kunde ikke rende den ind. Så mödte Kagen en ridend' Karl, og han siger: »God Dag, bitte Kage, og hvor skal du hen?« Den svarte: »Har a ikke Lov til at gå for dig og både Få'r og Mo'r og små Börn har givet mig Lov og en gåend' Karl — og *en ridend' Karl.*« I det samme rendte den. Den ridende Karl kunde heller ikke hente den ind og blev kjed af det. Så mödte den en kjørend' Mand. Han sagde lige sådan som de andre ...., »og en ridend' Karl — og *en kjørend' Mand,*« satte den så til og rendte i det samme. Han rendte også efter den, men kunde heller ikke fange den. Så mödte den en Hare....... »og *Hår-spring,*« og så rendte Kagen. Haren rendte så efter den, til han blev kjed af det. Da mödte den en Ræv..... »og *Röv-skridt,*« og så rendte Kagen. Ræven satte efter den, men blev tilsidst kjed af det. Så mödte Kagen en So. Den sagde: »God Dag, bitte Kage, og hvor skal du hen?« — »Har a ikke Lov, til at gå for dig og både Få'r og Mo'r og små Börn har givet mig Lov, og en gangend' Karl og en ridend' Karl og en kjørend' Mand og Hårspring og Rövskridt — og *So-trin.*« Dermed løb den, men Soen var sulten og blev ved at rende efter den og vilde ikke give sig fortabt. Så kom de til en stor Sø, og der løb Kagen ud i, og Soen bag efter, og der kom de så til at ligge ved hverandre.

Fjends Herred. Kirsten Andersen, Mellerup Höjskole.

598. Kagen, der blev slugt.

En Kone havde syv små Börn, og så vilde hun en Dag til at bage en Kage til dem. Men da hun skulde til at have den ud af Ovnen, så rendte den fra hende. Så siger hun: »Hvor vil du hen, lille Kage?« Den svarer: »A render fra Ovn og fra Rage og fra dig og dine syv små Börn,« og så rendte den. Da kommer den til en Höne. Så siger Hönen: »God Dag, lille Kage, hvor kommer du fra?« — »A rendte fra Ovn og fra Rage og fra Kone og syv små Börn, og a render også fra dig, *Höne-Pöne.*« Så rendte den videre. Da kommer den til en Kok. »God Dag, lille Kage,« siger den, »hvor kommer du fra?« — »A rendte fra Ovn og fra Rage og fra Kone og syv små Börn og fra Höne-Pöne, og a render også fra dig, *Hane-Pane.*« Dermed rendte den videre. Så kom den til en And. »Hvor vil du hen, lille Kage?« — »A er rendt fra Ovn og fra Rage og fra Kone og syv små Börn og fra Höne-Pöne og fra Hane-Pane, og nu render a også fra dig, *And-svand.*« Så rendte den. Da kommer den til en Gås. »Hvor vil du hen, lille Kage?« — »A er rendt fra Ovn og fra Rage og fra Kone og syv små Börn og fra Höne-Pöne og fra Hane-Pane og fra And-svand, og nu render a også fra dig, *Gås-lås.*» Så rendte den videre. Da kommer den til Gassen. »Hvor vil du hen, lille Kage?« — »A er rendt fra Ovn og Rage og fra Kone og syv små Börn og fra Höne-Pöne og fra Hane-Pane og fra And-svand og fra Gås-lås, og nu render a også fra dig, *Gassi-lassi.«* Så rendte den, til den kom til en Ræv. »Hvor vil du hen, lille Kage?« — »A er rendt fra Ovn og fra Rage og fra Kone og syv små Börn og fra Höne-Pöne og Hane-Pane og And-svand og Gås-lås og Gassi-lassi, og a render også fra dig, *Ræv-skræv.«* Så siger Ræven: »Sæt dig op på min Håål, a ager dig så dejlig så dejlig så dejlig.« Så sætter Kagen sig også op på Rævens Hale, og så rendte han lidt med den. «Av av, du værker min Hale, sæt dig op på min Ryg, a ager dig så dejlig så dejlig så dejlig.« Så sætter den sig op på Ryggen, og så render han lidt med den igjen. »Av av, du værker min Ryg, sæt dig op på min Nakke, a ager dig så dejlig så dejlig så dejlig.« Den sætter sig op på Nakken, og han render lidt med den igjen. »Av av, du værker min Nakke, sæt dig op på mit Hoved, a ager dig så dejlig så dejlig så dejlig.« Så sætter den sig op på hans Hoved, og han løber igjen lidt med den. »Av av, du værker mit Hoved, sæt dig ud på min Næse, a ager dig så dejlig så dejlig så dejlig.« Så sætter den sig også ud på hans Næse, og så slugte Ræven Kagen. Lærer Nörregård, Egholt.

---

599. Pandekagen og Ræven.

Der var en Kone, der havde syv Börn, og hun var en Dag ved at bage Pandekager. Da den første Kage var bagt, var Börnene ved at snakke om, at nu vilde de til at dele den, men da den hørte, at den skulde spises, vilde den rende sin Vej. Så sagde den: Snurrr! og så løb den ud af Dören, men Börnene løb efter den og faldt over hinanden i Skyndingen, men fik ikke fat i den. Så kom Pandekagen til en Mand, der kom kjørende med et Læs Törv, og han sagde: »Hvor skal Pandekagen hen?« Så sagde den: »Nu er a løben fra Kone og syv Börn, nu kan a vel også løbe fra dig.« Manden smed alle Törvene efter den, men den blev ved at løbe. Så kom den til en Kone med en Kurvfuld Æg. »Hvor vil du løbe hen, lille Pandekage?» sagde hun. »A er løben fra Kone og syv Börn, og fra en Mand med et Læs Törv, nu kan a vel og løbe fra dig,« og så rendte den. Konen hun slog alle Æggene efter den, men den brød sig ikke om det. Så kom den til en gammel So. »Hvor skal Pandekagen hen?« siger den. »A er løben fra Kone og syv Börn, og fra en Mand med et Læs Törv, og fra en Kone med en Kurv Æg, så kan a vel og løbe fra dig.« Dermed løb den fra Soen og kommer så ud til en Mose. Der mödte den en Ræv, og da den ikke kunde trilre over Mosen, for det der var så blödt, så sagde Ræven til den, om den vilde ikke op at ride. Jo, det vilde den godt og så satte den sig op på Snuden af Ræven. De kom så ud i Mosen, og der gav Ræven et Hjof, så Kagen faldt ned på Jorden, og så åd Ræven den.

Ane Katrine Sörensdatter, S.-Onsild v. Hobro.

600. Mosjö Pandekage.

Der var en Gang tre gamle Kjællinger, som vilde ud at bage Pandekager. Først gik så den ene ud, men alt som hun bagte, og alt som hun bagte, kom der et Ben op af Panden, og så turde hun ikke blive der længere, men løb ind. Så kom den anden gamle Kjælling ud og begyndte at bage, men alt som hun bagte, og alt som hun bagte, kom der et Ben op af Panden, og så blev hun også bange og løb ind. Den tredje gamle Kjælling gik så ud at bage, men alt som hun bagte, og alt som hun bagte, kom der et Ben op af Panden, og så sprang Pandekagen ned og løb ud. Så mödte den *en Mand med Brænde.* »God Morgen, Mosjö Pandekage, hvor hen så tidlig?« — »Alt ud af Porten, alt ud af Porten! jeg er løben fra tre gamle Kjællinger, og jeg kan også løbe fra dig, om du så kaster alt dit Brænde efter mig.« Så kastede Manden alt Brændet efter den, men Pandekagen løb videre, og så mödte den *en Kone med Æg.* »God Morgen, Mosjö Pandekage! hvorhen så tidlig?« — »Alt ud af Porten, alt ud af Porten! jeg er løben fra tre gamle Kjællinger og fra en Mand med Brænde, jeg kan også løbe fra dig, om du så kaster alle dine Æg efter mig.« Så kastede Konen alle sine Æg efter den, men den løb videre. Så mödte den *en Mand med Potter.* »God Morgen, Mosjö Pandekage! alt så tidlig!« — »Alt ud af Porten, alt ud af Porten! jeg er løben fra tre gamle Kjællinger, fra en Mand med Brænde og fra en Kone med Æg, og jeg kan også løbe fra dig, om du så kaster alle dine Potter efter mig.« Så kastede Manden alle sine Potter efter den, men Pandekagen løb videre og mödte så *en gammel gam—mel So.* »God—Morgen—Mosjø—Pandekage—hvorhen—så—tidlig (langsomt)?« — »Alt ud af Porten, alt ud af Porten (hurtigt)! jeg er løben fra tre gamle Kjællinger, fra en Kone med Æg, fra en Mand med Potter og fra en Mand med Brænde, jeg kan også sagtens løbe fra dig.« — »Ja—det—kan — du— sagtens (meget langsomt og dybt)—*Grabs*!«

Fra Fyen. Fru Georgia Teilmann, Bjerring.

III. Den slugne Bjærgmand (Ulv, Ræv). Efter 144 tilföjes: E. T. K., Anholt. 314.

IV. Tjenesten ved Herremanden. Efter 147 tilföjes:

601. En fattig Dreng skulde ud at tjene. Så gik han for at høre om Tjeneste og kom til en Mand om Aftenen, han stod i hans Dör og pissede. De kommer i Snak, og han skal da tjene ham, hvis han kunde moge for en Stud og passe på syv Geder. Ja, det kunde han nok. Han får Gederne ud næste Morgen, men da han ad Aften skal have dem hjem, kan han ikke. Så går han til Ræven: »Ræv, vil du ikke bid' æ Ged? æ Ged vil ikke gå hjem i Aften.« Ræven vilde ikke. Så går han til æ Hund: »Hund, vil du ikke bid' æ Ræv? Ræv vil ikke bid' æ Ged, Ged vil ikke gå hjem i Aften.« Hunden vilde ikke. Så går han til æ Kjæp: »Kjæp, vil du ikke slå æ Hund?....« Den vilde ikke. Så går han til æ Økse: »Øks', klyv æ Kjæp ... « Den vilde ikke. Så går han til æ Smed: »Smed, slå æ Økse ....« Til æ Ild: »Ild, brænd æ Smed ......« Til æ Vand: »Vand, sluk æ Ild .....« Til æ Stud: »Stud, drik æ Vand ....« Til æ Reb: »Reb, snær æ Stud ....« Til æ Mus: »Mus, skjær æ Reb ....« Til æ Kat: »Kat, tag æ Mus ....« Nej, det vilde æ Kat ikke, men så langer han den én af hans Kjæp, og så tog æ Kat æ Mus, æ Mus skor æ Reb, æ Reb snær' æ Stud, æ Stud drok æ Vand, æ Vand slut æ Ild, æ Ild brænd æ Smed, æ Smed slog æ Økse, æ Økse kløv æ Træ, æ Kjæp slog æ Hund, æ Hund bed æ Ræv, æ Ræv bed æ Ged, æ Ged flöj så hjem i Aften. Da han havde fået dem ind, skulde han ud og moge. Han mogede og mogede, og der var lige meget Mog for æ Stud. »Da er det da forfærdelig, kan en ikke få æ Mog fra æ Stud,« siger han, og så tog han en Pind og bankede den godt ind i Studens Ende. Så fik han da moget. Derefter gik han ind og sagde til Husbonden, te nu var han færdig. Ja, det vilde han ikke godt tro, og så gik han ud at se efter Gederne. Jo, de var da inde. Så vilde han hen og se til æ Stud. Jo, der var også rent og pænt som dertil. Det kunde han ikke forstå, og så letter han Halen på den. Da bliver Pinden løs, og så står det ud imod ham, så han bliver så overbegjort. Nu blev han gal på Drengen for Alvor og gav ham hans Lön, og så kunde han gå hjem.

Lærer Knude, Heldum.

VII. Hönen, der druknede, Efter 174 tilföjes:

602. Kokken og Hönen gik ude på Møddingen og samlede, Hönen til Brød, og Kokken til Öl. Så fandt han et Bygkorn og puttede i Bryggekjedlen, som stod og kogte. Men så faldt han i. Da løb Hönen hen til Kilden og sagde: »Kilde, giv mig Vand, jeg

skal give Kok Vand, Kokken ligger død i Galilæa.» Så sagde Kilden: »Ja, giv mig Sten.« Så gik hun til Stranden. Ja, giv mig Guld.... Gik til Fruen .... Ja, giv mig Sko..... Til Skomageren .... Børster.....Soen .... Byg.....Tærskeren .... Kage..... Bageren .... Brænde..... Skoven. Den sagde ja, og så fik hun Brænde, og Bageren fik Brænde .... Men da hun kom til Bryggekjedlen, så var Kokken død.

Fru Martha Engberg, Havborup.

IX. »Al Verden er falden.« Efter 185 tilföjes: E. T. K., Anholt. 313.

XIV. Katrine Katrolle. Efter 250 tilföjes:

603. Mis, Kis, grå Kat, hvor var du forgangen Nat? Oppe i Møllerens Hus, der sad en Ugle, hun spiste Blomme, jeg bad om én, hun gav mig en Sten, Sten gav jeg Bonden, Bonden gav mig Hø, Høet gav jeg Koen, Koen gav mig Mælk, Mælken gav jeg Moer, Moer gav mig Stads, Stads gav jeg Fruen, Fruen gav mig Kys, Kys beholdt jeg selv. Niels Johannessen, Væggerløse.

C. Legeremser.

V. En stegt Höne. Efter 331 tilföjes:

604. Sig mig det ret igjen: Seks Karrer sur Mjælk, fem flandere Får, fiir fede Galt', tre Kokker, tow Trapper og jen stegt Hön'.

E. T. K.

605. 1 stegt Höne, 2 Kokker, 3 Trapper, 4 fede Galte, 5 flåd Får, 1 So med 6 Grise, 7 Ottinger Sæd, 8 grå tamme Gjæs, 9 nevver Køer, 10 Gangere grå udi Kongens Stald monne stå med forgyldt Saddel og Bidsel på, og Halen stander egs, strit, strat, strut lige ut, giv Agt derpå. 11 gråhornede Bukke, deres Horn de er både hule og trinde og skjæve og vinde, og de skulde fæstes under gamle Kjællingers Sko med Pinde, for at de ikke skulde blive vinde, så kunde de gå med dem både ude og inde. 12 Kattepander skulde steges i 12 Kobberpander, og selv skal du nevre dem, og selv skal du pebre dem, og selv skal du pille Benene af dem, og selv skal du gjøre al Ting. 13 Kalvehaler, de er både jesken og jasken og slesken og slasken, og dem skal du sleges med om dine Ører, indtil du lærer at sige, som jeg siger.

Vester-Hornum.

606. 12 himmelblå Kattepander, som var stegt i en Kobberpande, selv kan du strø Peber på og knave æ Ben efter Velbehag. 11 Hornbukker, som er vel pråkket og vel stoppet i begge Ender. 10 udskåren Hester, som var standen i Kongens Stald med forgyldte Sadler på, og Halerne staser rings om. 9 nybær Køer, 8 veldannede Okser, 7 Ottingkar Sæd, en So med 6 Grise, 5 flåed' Får, 4 fede Gjæs, 3 Trapper og 2 Kokker og 1 stegt Höne.
Fåborg. Kaldes at lade Stegehönen gå om.

VI. Juledagsgaverne. Efter 348 tilföjes:

607. Første Juledag Sante-Morten mig gav: 1 Fugl på min Hånd, og den tager ingen Mand. Anden Juledag Sante-Morten mig gav: 2 Fiske udi min Flod, en Fugl på min Hånd ..... 12 Kirker i vor By, 12 Altre i hver en Kirke, 12 Præster for hver en Alter, 12 Bønder om hver en Præst, 12 Punge i hvert Bælte, 12 Rum i hver Pung, 12 Skilling i hvert Rum. 11 Huse i vor By, 11 Kjællinger i hvert Hus. 10 So, 10 Grise i hver So, 9 Ko, 9 Kalve i hver Ko, 8 Ganger grå, 7 Oks, 6 Gås, 5 Får vesselige Svin, 4 spanske Karle i min Lo, 3 Höns udi min Gård, 2 Fisk udi min Flod, 1 Fugl på min Hånd, og den tager ingen Mand.
E. T. K.

608. På den første Juledag, da de Måltidet gav, gav de mig en Skjönjomfru i min Favn, den ta'r jeg og ingen anden. På den anden Juledag, da de Måltidet gav, gav de mig to Fisker i mit Dam, en Skjönjomfru i min Favn, den ta'r jeg og ingen anden ... På den tolvte Juledag, da de Måltidet gav, gav de mig 12 Bord, 12 Retter på hvert Bord, 11 Hus, 11 Drenge i hvert Hus, 10 Stald, 10 Heste på hver Stald, 9 By, 9 Bønder i hver By, 8 Barn, 8 Ben i hvert Barn, 7 Gjæs, 6 Ko, 6 Kalve i hver Ko, 5 Hår, 5 Sår i hvert Hår, 4 fedt femte Får knapt med Rumperne på, 3 Spand Korn på min Lo at få, 2 Fisker i mit Dam, 1 Skjönjomfru i min Favn, den ta'r jeg og ingen anden.
Fra sydöstlige Fyen. J. Sörensen, Caroline Amalie Skole.

1ste Tillæg. Efter 509 sættes:

609. Der var to Møllerhunde, der bjæffede. Den lille sagde: »Hvem kommer så?« (med fin Lyd). Den store Bindehund derimod sagde: »En Møllvuen, en Møllvuen!« (med grov Lyd).
Niels Krist. Jensen, Vole.

Liste over Meddelerne.

Andersen, G. P., Lærer, Lörslev, 223. 301. 462.
— Kirsten, Mellerup, 597.
— Lars, Fladsbjærg, 370.
— Mikkel, Brandstrup, 125. 589.
Andreassen, N. C., Lærer, Ørslev, 111. 201. 252. 338. 578. 579.
Andresen, Cæcilie, Sotrup, 590.
— *K., Birkerød, 88.*
Apotheker-Manuskript, et gammelt, 110.
Axelsen, Nikoline Katrine, Ovtrup, 351.

Balle, M., Trustrup, 320.
Bech, H., Præst, Als, 16. 69. 217. 218. 316.
Beiter, Andreas, Tarm, 121.
Berg, Ane Birgitte, Bovlstrup. 108. 464.
Bergo, Juliane, Stevns, 242.
Bering, H. A., Mariager, 355.
Bjerregård, P. A., Brandstrup, 75.
Bonde, Maren, Vedersø, 30. 35. 141. 168. 300. 509.
Brix, K., Låland, 163. 604.
Bröchner, H., Præst, Gangsted, 292.
Brögger, Chr., Lærer, Ravnkilde, 539. 554.
Bugge, G. N., Møen, 179. 299. 362. 380.
— *Sophus, Falster, 275.*
Bæk, Mads Thomsen, Tvis, 11.
Bækby, Ane, Husby, 169.

Callesen, Nis, Lerskov, 206. 283. 377.
Christensen, A., Lærer, Sønder-Tranders, 329.
— *Nik., Åby, 33. 36. 157. 233. 318. 551.*
— *P., Lærer, Kvols, 158. 216. 496.*
Clausen, V. Chr., Flemløse, 331. 590.

Duelund, Lars Jörgensen, Lakkendrup, 489.
Dyrholm, Martin, Kværndrup, 253.

Ebbesen, Niels, Givskud, 356.
Ehrenreich, Nik., Torup, 552.
Gamle-Else, Asminderup, 363.
Engberg, Martha, Frue, Havborup, 428. 602.
Eriksen, Lærer, Kås, 41.
Eskesen, Morten, 302.
Falbe-Hansen, Ida, Kjöbenhavn, 365. 519. 564.
Fausbøl, Jörgen, Branderup Mølle, 543. 548.
— 's Kone, — 112.
Favrholt, J. A., Munklinde, 263. 270. 308.
Feilberg, H. F., Askov, 289.
Fenger, J. F., Præst, Liunge, 205.
— *Louise, 479.*
Fløe, Palle, Vostrup, 107.
Fogh, Urmager, Viborg, 331. 357.
Frederiksen, Ada, 480. 493.
— Lars, Ryslinge, 206. 297.
— *Enkefrue, 375.*

Galatius, F., Lærer, Uggerby, 222.
Glahn, Apotheker, Sorø, 339.
Godskesen, M. K., Vissenbjærg, 248.
Gommesen, Anders, Norup, 234. 296.
Graversdatter, Maren, Tvis, 42.
Graversen, Maren, Albuekrog, 149.
Grundtvig, N. F. S. 101.
Grön, A. C. C., Lærer, Hellum, 314. 360.
Grönkjær, Ane, Ildsgård, 52.

Hans Hages Enke, Hammerum, 272. 334.
Hansen, Aleth, Provst, Angel, 491.
— Ane Margrete, Havlund, 3. 31.
— Cæcilie Magdalene, Sjellerup Skov, 385.
— Frederik, Ölgod, 15.
— H., Örridslev, 575.
— Hans Chr., Refsvindinge, 265.
— Hans Peter, Halskov, 2. 48. 402. 595.
— *Jörgen. Værslev, 245. 345.*
— Karl, Tjörring, 4.
— Lovise, 343. 356. 590.
— N. E., Borre, 260. 261. 347. 352.
— P. Chr., Langø, 166. 170. 244.
— Sören, Hårup. 49.
— *Lærer, Bogø, 165.*
— — Fårdrup, 34.
Hanssen, H. P., Nörre-Mølle, 590.
Holm, Kristoffer, Sønderhå, 264. 336.
— Lærer, Törslev, 525.
Holmgård, I. Kr., Lærer, Örre, 225. 226.
Holst, Vilhelm, Kolind Brohus, 282. 310.

Ibsen, Charlotte, Bornholm, 478. 485. 492.
Iversdatter, Else Marie, Grindsted, 153.
Jakobsdatter. Johanne, Bovlstrup, 108.
Jakobsen, A. E. Örridslev. 71. 104. 235.
— Jens, Lærer, Mejlby, 516.
— Jörgen, Busk, 152.
Jastrau, L., Maler, Kjöbenhavn, 211.
Jensdatter, Karen, Hodsager, 435.
— Kirstine, Sneftrup Huse, Örre, 435.
— Margrete, Mejlby, 541.
— Sidsel, Lundgård, 451. 475.
Jensen, Anders, Hammerum, 178.
— Annette, Udby, 383.
— Erik, Feldborg, 137.
— Gjøde, Örre, 7.
— J., Refshalegård, 309. 384. 527.
— Jeppe, Fly, 556. 566.
— J. P., Hasselø, 208.
— J. D., Lærer, Vindblæs, 537.
— Kristen, Gjelleruplund. 131.
— Kristian, Vrå, 175.
— N. Kr., Vole, 609.

Jensen, P., Dyrlæge, Kværndrup, 195. 246. 271. 396. 484. 501. 574.
— P., Todbjærg, 12.
— P. V., Stige, 62. 200. 424. 568. 572.
— P. Gerhard, Gjellerup, 106.
— Rasmus, Skrædder, Hadsten St., 458.
— Sigvard, Buur, 565.
— Svend Peter, Vole, 286. 324. 354. 407. 445. 450. 585.
Jepsen, Mads, Kongsted, 122.
— Povl, Lystbæk. 470.
Jessen-Hansen, H., polyt. Kand., Kjöbenhavn, 481.
Johannessen, Niels, Væggerløse, 287. 603.
Johansen, Didrik, Lille-Egede, 202. 246. 303.
— Marie, Bøffelkobbel, 63.
Juel, Elisa, Baronesse, Stensballegård, 381.
Jörgensen, Niels, Dalby. 348. 369.
— *Th., Asperup, 231.*

Karstensen, Provst, Broager, 173.
Klemmensen, Knud. Gjellerup, 13.
— P., Hoven, 494.
Klinkby, P. Pedersen, Bøvling, 305.
Knude, Lærer, Heldum. 601.
Knudsdatter, Ane, Skibild, 14.
Knudsen, Anna, Hasselø, 197.
— Knud, Simmelkjær, 141.
Krarup-Vilstrup, Fr., Provst, Bjerregrav, 463.
Kristensdatter, Dorothea, Houm, 592.
Kristensen, Hans Kr., Rakkeby, 306.
— Jesper, Tværmose. 411.
— Johanne, Nygård, 135.
— *K. P., Åbenrå Amt, 204.*
— Mariane, Nörre-Lem, 136. 219.
— *P., Lærer, Sønder-Omme. 68. 206.*
— Sigurd Jens, Gjedved, 268. 311.
— T., Lærer, Rönslund, 241. 255. 258. 267. 290. 313. 322. 331. 433. 484. 511. 513. 514. 528. 538. 580. 582. 586. 588.
Kristiansen, Jesper, Randers, 447.

Larsen, Hans, Hörsholm, 124.
— *Johan U., Horsens-Egn, 388.*
— *Philipine, Tøstrup, 230.*
Lauritsen, A. P., Lærer, Strandby, 183.
Lavridsen, Kristen, Skallerup, 73.
Lind, Jenny, Frøken. Mårslet, 441.
— F. V., Lærer, Gullestrup, 151. 177. 596.
Lindberg, Elise, Frøken, Falster, 344.
Lorenzen, M., Mols, 389.
Ludvigsen, Anna, Chr., Frue. Døstrup, 58. 59. 206. 378.
Lund, M. A. S., Præst, Vium, 315. 326. 327.

Madsen, Agate, Omvrå, 206.
— *Jens, Lærer, Kjöbenhavn, 86. 590.*
— Karen Kirstine, 277.
— Niels, Hedensted, 209.
— *P. K., Staby, 160. 583.*

Madsen-Steensgård, Kjöbenhavn, 576.
Meldgård, Jens, Örre, 436.
Mogensdatter, Kristiane, Torsager, 325.
Moltke, Anna, Frøken, Palsgård, 64. 182. 376. 440.
Mortensen, Mads Kr., Hodsager, 119.
Munch, Martin, Ålsø, 401.
Møller, Chr. H., Ringive, 161. 446.
— *Eline, Frue, Dalby, 156. 441.*
— Kirsten Marie, Ormslev, 409.
— Kristen, Nörre-Karstoft, 279.
— Kristen, Sneftrup Huse, 570.
— M., Hjælpelærer, Siir, 109. 154. 432. 468.

Neergård, C. 426.
Nielsen, Ane, Lisbjærg Terp, 288. 298.
— — Torning, 132.
— *H., Eskildstrup, 5.*
— J., Lærer, Sjelle, 467.
— Jens, Nygård, 147.
— J. Kr., Lærer, Grindsted, 593.
— Jens Peter, Velling, 10.
— Joh., Lærer, Randrup, 332. 406.
— *Kirsten, Helgenæs, 205.*
— Kristen, Egsgård, 186.
— Mariane, Nörlev, 189.
— Niels Peter, Hvidemose, 449.
— Peder, Hallundbæk, 146.
— Martin, Stangegård, 83. 172. 187. 431.

Nyboe, H. Th., Lærer, Vester-Assels, 490.
Nörgård, Else, Hammerum, 167.
— Hans N., Sig, 524.
Nörregård, Lærer, Egholt, 598.

Olesdatter, Maren, Åstrup, 43. 50. 76.
Olesen, Lærer, Nörre-Bork, 532.
Olsen, P., Seminarist, Svendborg Amt, 47. 82. 214. 278. 319. 438.
Olrik, Axel, Dr., Kjöbenhavn, 512.
Overgård, P. K., Seminarist, Vorde, 410.

Pedersdatter, Ane Marie, Egholt, 587.
— Birgitte Kirstine, Staby, 412.
— Inger Katrine, Hestbæk Mark, 9. 38. 174.
— Kirsten Marie, Hornslet, 531.
— Maren, Tjörring, 60.
Anders Pedersens Kone, Linde, 403.
Pedersen, Anna, Hasselø, 275.
— Herman, Stationsforstander, Hammerum, 215.
— Jens, Örre, 194.
— Jakob, Hjeds, 584. 590. 591.
— Kristian, Gjörlev, 123. 423.
— Kristiane, Farre, 343.
— Maren, Helstrup, 280. 304.
— Niels, Mejrup, 56. 61. 81.
— Niels, 's Kone, Vejleby.
N. Kr., Lærer, Grynderup, 476. 571.

Pedersen, P., Gjörlev, 293. 331. 340.
Petersen, H., Lærer, Fårbæk, 247. 323.
Pingel, M., Frøken, Kjöbenhavn, 180. 238. 379. 408. 427.
Poulsen. A. C., Hindsholm, 32. 348. 369. 387. 388.
— A. H., Lervad Mark, 337. 393.
— Frederik, Samsø, 533.
— I. H., Lærer, Bording, 171.
— Seminarist, Rovst, 126.
Povlsdatter, Ane, Tværmose, 349. 400. 442. 473.
Prest, Jörgen, Seminarist, 342. 361. 443.

Rasmussen. Anders, Lörslev, 8.
— *Chr, Korsør-Egn, 164. 203. 249. 331. 439.*
— C. L., Horsens, 288.
— H. V., Professor, Kbh. 207. 210. 213. 243. 250. 254. 269. 281. 295. 419. 437. 469. 517. 523. 534. 535. 544. 546. 547. 553.
— Jacob, Stensby, 590.
— Karen Marie, Linde, 403. 540. 557. 562. 577.
— *Krist., Egendal, 442.*
Riis, Hjælpelærer, Årre v. Varde, 294.
Rosenkjær, M., Fyen, 266. 288. 291.

Sandal, Marie, Herning, 43. 50. 76. 205. 279. 442. 488.
Schade, C., Provst, Nykjøbing p. Mors, 444.
Schak, B. H.; Fyen, 159. 274. 277. 331.
Schøler, Niels, Fastrup, 441.
Skovmand, Kr., Lærer, Öster-Marie, 120. 392.
Skrædder's, Mads Kone, Fjaltring, 364. 573.
— Peder, Tvis, 57. 139. 150. 190. 366. 367. 413.
Skrøder, M., Assens, Vejle Amt, 274.
Smith, A. H., pens. Lærer, Vejle, 240.
Stampe, H. G. A., Kjöbenhavn, 155.
Steffensen, Chr., Løve, 558.
Stegger, N. K., Lærer, Lystrup, 138.
Steenbæk, K. R., Elmelund, 487. 515. 581.
Steensen, Johanne, Nygård, 141. 145.
Stolpe, P., Kjöbenhavn, 196.
Stevnstrup, Marinus, Flynder, 460. 472.
Søe, J., Lærer, Gudum, 483. 486.
Sörensdatter, Ane Johanne. Fastrup, 1.
— Ane Katrine, S.-Onsild, 599.
— Lavrine, Rind, 132.
— Maren, Egå, 6. 140.
Sörensen, J., Caroline Amalies Sk. 608.
— *Jörgen. Udby, 245. 345.*
— *K., Jelling, 199.*
— Mikkel, Alstrup, 118. 141. 256. 312. 386. 452. 471. 510. 563.
— Martin, Bovlstrup, 464.

Teilmann, Georgia, Frue, Bjerring, 600.
Termansen, N. J., Gammelby, 477.
Thomaskjær, (C. Sörensen), 191.
Thomsen, Lærer, Tindbæk, 321.
Toxværd, Karen, Sillestrup, 72. 221. 236, 346. 359. 465.

Toxværd, Severin, 461.
Weilbach, Frøken, Kjöbenhavn, 358.
Weiss, Chr., Lærer, Tingerup, 93. 420. 500. 518.
Wennerwald, F. Maribo, 353. 422.

Östergård, Jens Kr., Hammerum, 198.

Åkjær, Ole, Fly, 162. 542. 594.

Jeg har optegnet følgende uden at få skrevet min Meddeler, hvilket jeg særlig i mine første Samlerår undertiden forsömte:

51. 53. 77. 105. 141. 176. 181. 220. 224. 232. 239. 257. 285, 307. 328. 330. 331. 333. 335. 337. 368. 372. 374. 394. 395. 397. 398. 399. 404. 405. 421. 425. 434. 459. 482. 495. 497. 498. 499. 502. 503. 505. 506. 507. 508. 520. 521. 522. 526. 529. 530. 536. 545. 549. 550. 555. 604. 605. 606. 607.

Af Bogens 609 Nr. er de 97 tagne af S. Grundtvigs Samlinger, og de er i Meddelerlisten betegnede ved Kursivtryk. Jeg selv har optegnet 199 Nr., og efter min personlige Opfordring har nogle optegnet til mig, hvilket beløber sig til 60 Stykker. 97 Nr. er trykt i andre Bøger, og Resten, 156 Nr., er optegnet af Folkemindesamfundets Medlemmer og i sin Tid indsendt til Optagelse i »Skattegraveren,« hvorfra de overgik til min Rådighed. Af Professor H. V. Rasmussens Samlinger, som han inden sin Død overlod til mig, har jeg uddraget 20 Nr. til denne Bog; men der fandtes ingen Meddelelse deri om hans Kilder.

◆

Følgende Trykfejl bedes rettede:
S. 5 Lin. 10 f. n. åan l. han.
— 9 — 4 f. n. eingen l. dingen.
— 15 — 2 f. o. Pedersen l. Jensen.
— 28 — 8 f. n. hefandt l. befandt.
— 29 — 9 f. o. , udtages.
— 92 — 9 f. o. sættes ,
— 121 — 1 øverst: opplöjede.
— 150 VI og VII l. VII og VIII.
— 168 V l. VI.
Tallene fra 111 til 123 rettes til 110—122.

◆

372.

E. T. K.

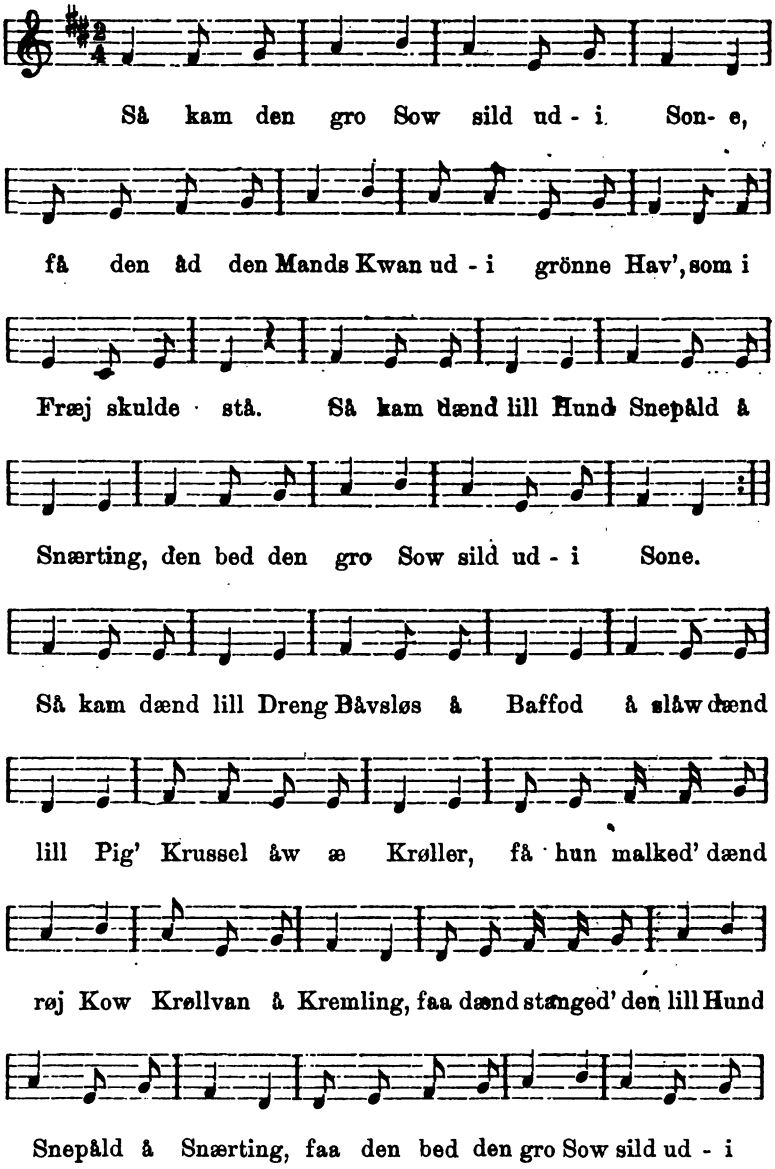
Så kam den gro Sow sild ud - i. Son- e,
få den åd den Mands Kwan ud - i grönne Hav', som i
Fræj skulde stå. Så kam dænd lill Hund Snepåld å
Snærting, den bed den gro Sow sild ud - i Sone.
Så kam dænd lill Dreng Båvsløs å Baffod å slåw dænd
lill Pig' Krussel åw æ Krøller, få hun malked' dænd
røj Kow Krøllvan å Kremling, faa dænd stanged' den lill Hund
Snepåld å Snærting, faa den bed den gro Sow sild ud - i

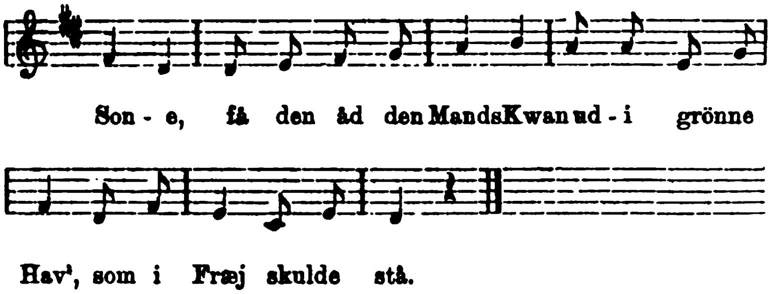
Son - e, få den åd den Mands Kwan ud - i grönne
Hav¹, som i Fræj skulde stå.

374.

E. T. K.

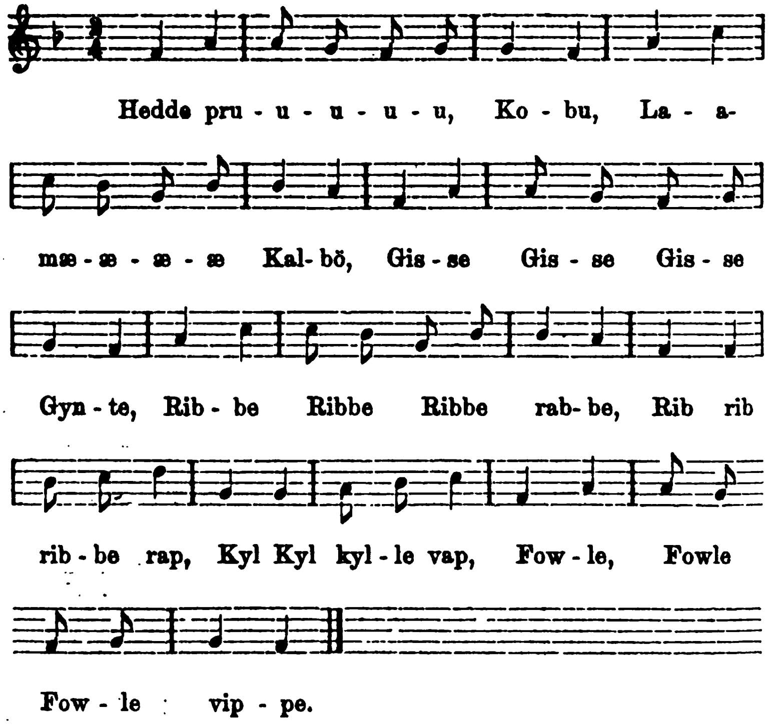
Hedde pru - u - u - u - u, Ko - bu, La - a-
mæ - æ - æ - æ Kal- bö, Gis - se Gis - se Gis - se
Gyn - te, Rib - be Ribbe Ribbe rab- be, Rib rib
rib - be rap, Kyl Kyl kyl - le vap, Fow - le, Fowle
Fow - le vip - pe.

392.

3dje Vers. K. Skovmand.

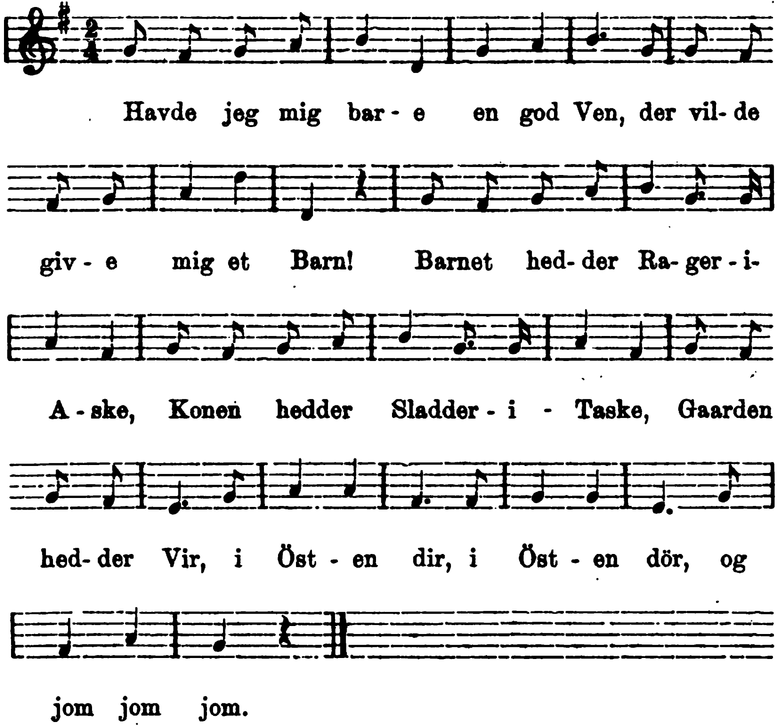
Havde jeg mig bar - e en god Ven, der vil- de
giv - e mig et Barn! Barnet hed- der Ra- ger - i-
A - ske, Konen hedder Sladder - i - Taske, Gaarden
hed- der Vir, i Öst - en dir, i Öst - en dör, og
jom jom jom.

Hvert Vers øges altsaa med tre Takter, saaledes som sket er her, idet 8—10de Takt gjentages i 11—13de Takt.

431.

Martin Nielsen.

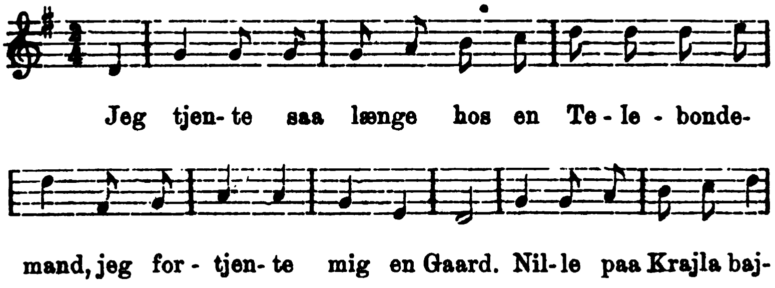
Jeg tjen- te saa længe hos en Te - le - bonde-
mand, jeg for - tjen- te mig en Gaard. Nil- le paa Krajla baj-

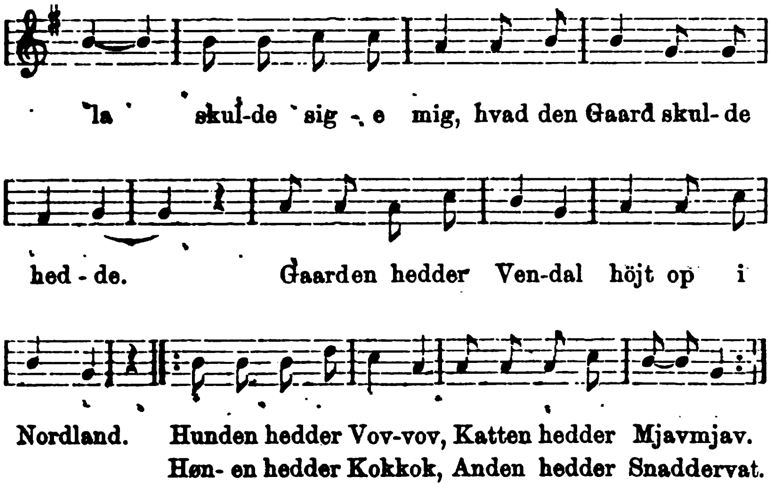
la skul-de sig - e mig, hvad den Gaard skul-de
hed - de. Gaarden hedder Ven-dal höjt op i
Nordland. Hunden hedder Vov-vov, Katten hedder Mjavmjav.
Høn- en hedder Kokkok, Anden hedder Snaddervat.

(Disse Takter gjentages, saa længe det er nødvendigt.)

432.

M. Møller.

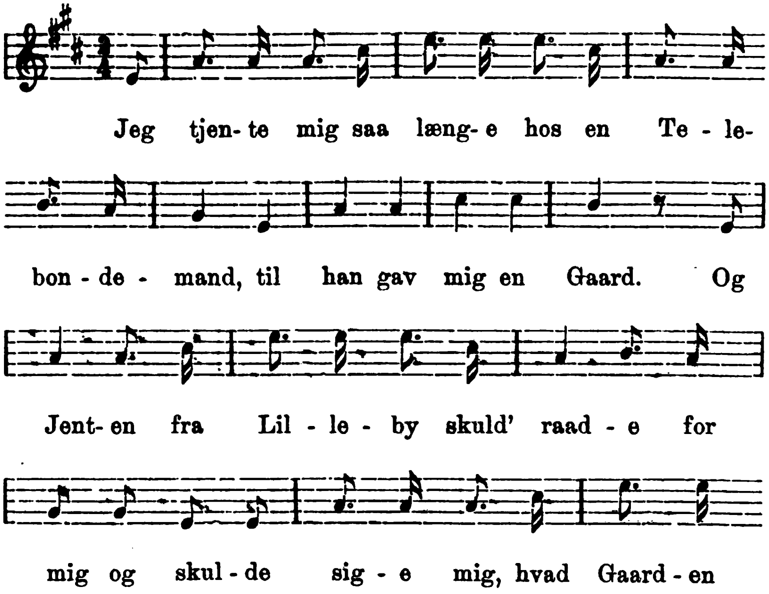
Jeg tjen- te mig saa læng- e hos en Te - le-
bon - de - mand, til han gav mig en Gaard. Og
Jent- en fra Lil - le - by skuld' raad - e for
mig og skul - de sig - e mig, hvad Gaard - en

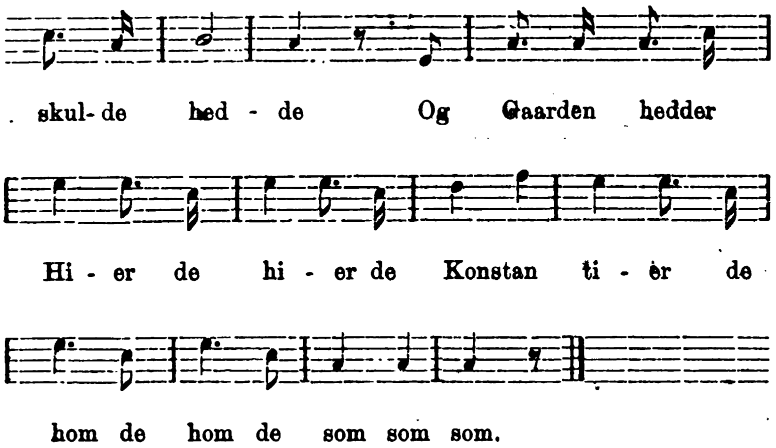
skul- de hed - de Og Gaarden hedder
Hi - er de hi - er de Konstan ti - er de
hom de hom de som som som.

435.

E. T. K.

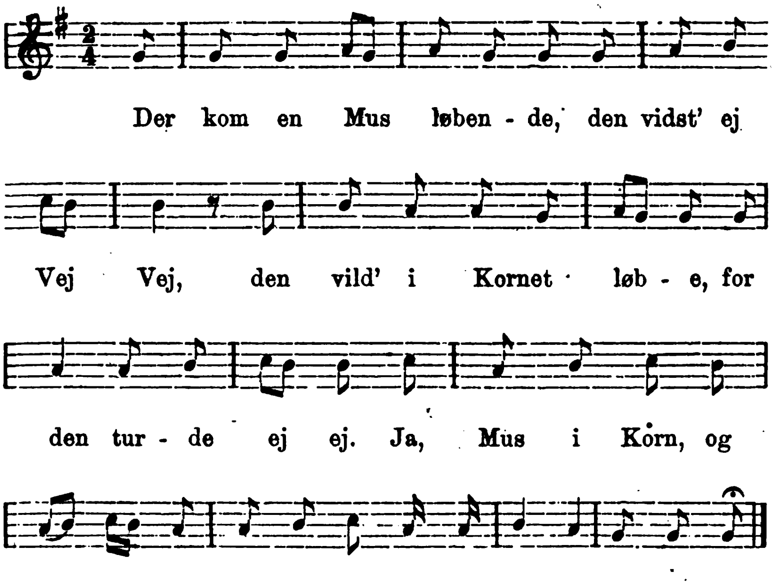
Der kom en Mus løben - de, den vidst' ej
Vej Vej, den vild' i Kornet løb - e, for
den tur - de ej ej. Ja, Mus i Korn, og
Korn ud - i Loften spil- le - de, gas mas mur - ri - as.

Kirstine Jensdatter.

448.

Optegnet af F. P. J. Lund.

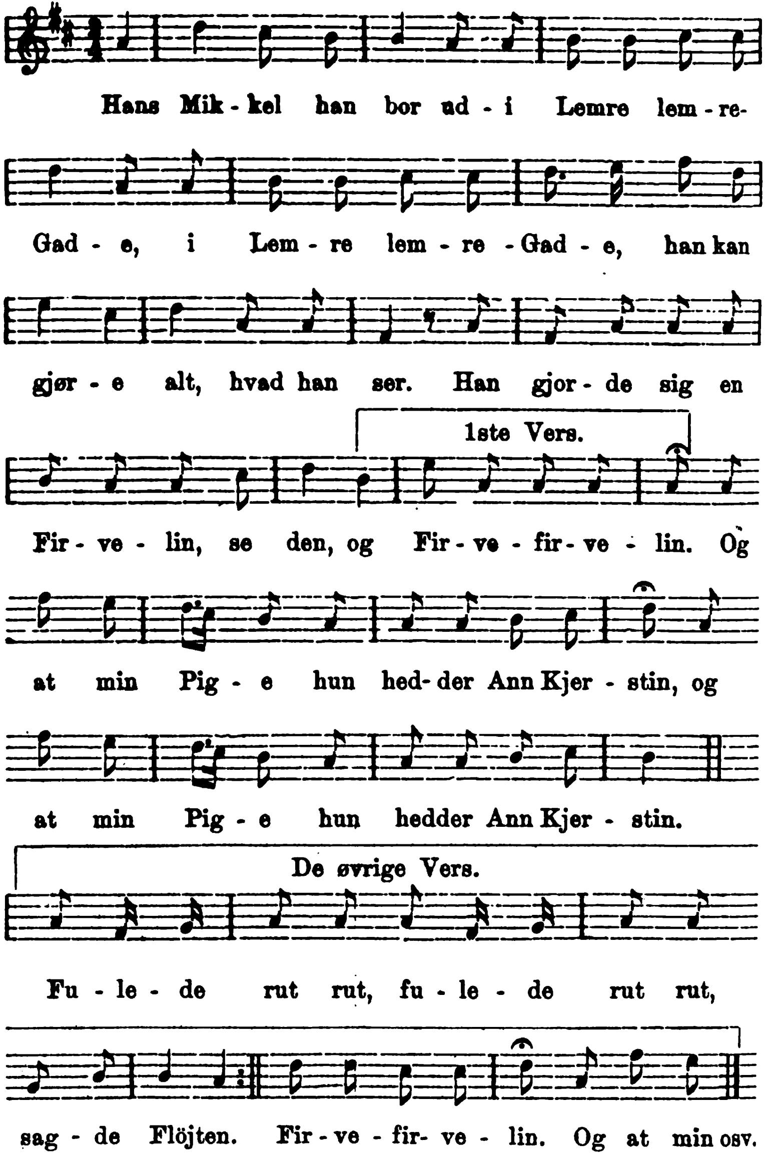
Hans Mik - kel han bor ud - i Lemre lem - re-
Gad - e, i Lem - re lem - re - Gad - e, han kan
gjør - e alt, hvad han ser. Han gjor - de sig en
1ste Vers.
Fir - ve - lin, se den, og Fir - ve - fir - ve - lin. Og
at min Pig - e hun hed- der Ann Kjer - stin, og
at min Pig - e hun hedder Ann Kjer - stin.
De øvrige Vers.
Fu - le - de rut rut, fu - le - de rut rut,
sag - de Flöjten. Fir - ve - fir - ve - lin. Og at min osv.

461.

Optegnet af K. Toxværd.

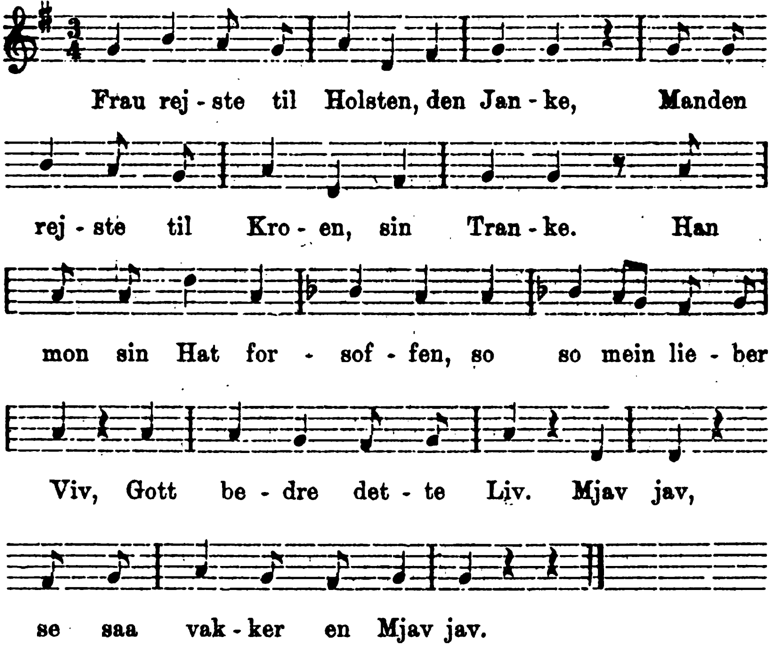
Frau rej - ste til Holsten, den Jan - ke, Manden
rej - ste til Kro - en, sin Tran - ke. Han
mon sin Hat for - sof - fen, so so mein lie - ber
Viv, Gott be - dre det - te Liv. Mjav jav,
se saa vak - ker en Mjav jav.

467.

E. T. K.

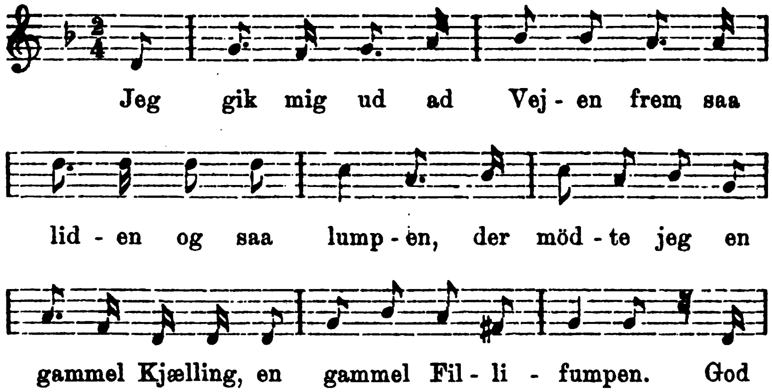
Jeg gik mig ud ad Vej - en frem saa
lid - en og saa lump - en, der möd - te jeg en
gammel Kjælling, en gammel Fil - li - fumpen. God

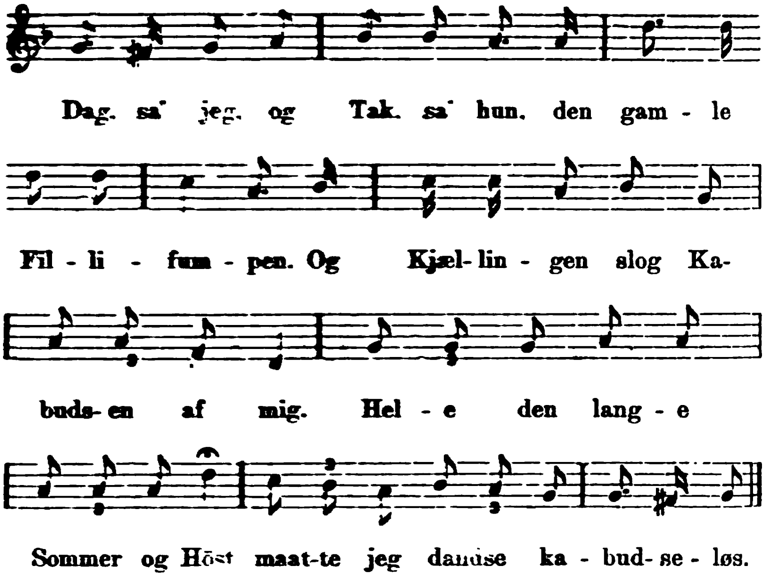
Dag, sa' jeg, og Tak, sa' hun, den gam - le
Fil - li - fum - pen. Og Kjæl-lin - gen slog Ka-
buds-en af mig. Hel - e den lang - e
Sommer og Höst maat-te jeg dandse ka - bud- se - løs.

471.

E. T. K.

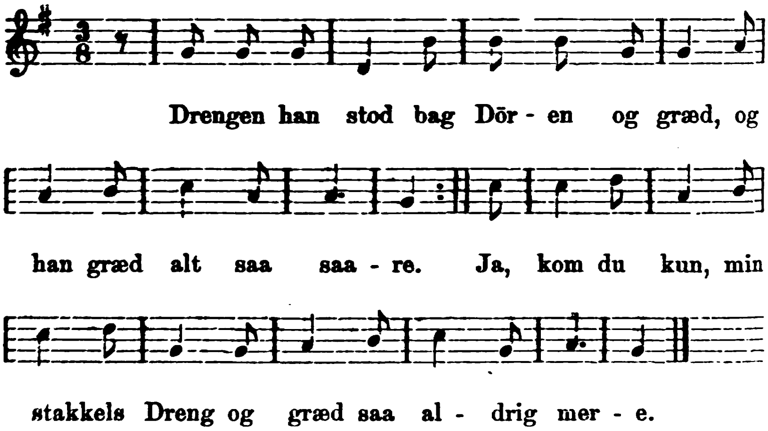
Drengen han stod bag Dör - en og græd, og
han græd alt saa saa - re. Ja, kom du kun, min
stakkels Dreng og græd saa al - drig mer - e.

Den første Repetits gjentages tre Gange.

474.

Optegnet af Karen Toxværd.

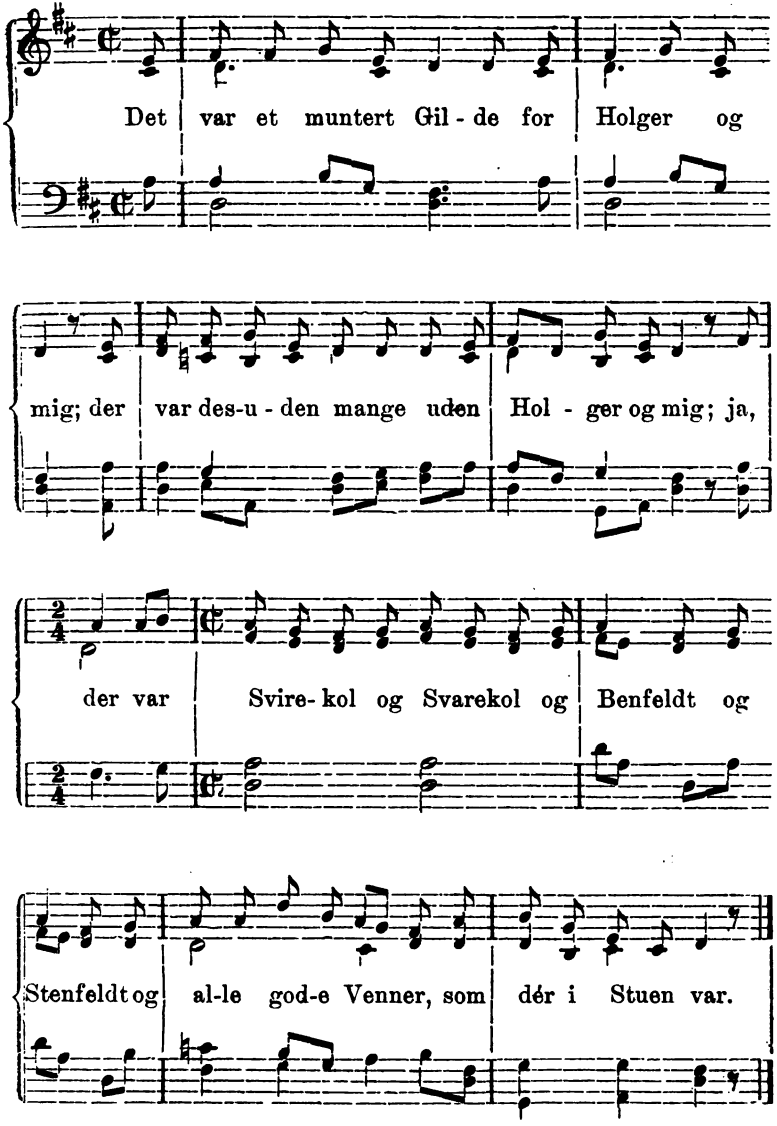
Det var et muntert Gil - de for Holger og
mig; der var des-u - den mange uden Hol - ger og mig; ja,
der var Svire- kol og Svarekol og Benfeldt og
Stenfeldt og al-le god-e Venner, som dér i Stuen var.

Udsat for Klaver af H. Nutzhorn.

475.

E. T. K.

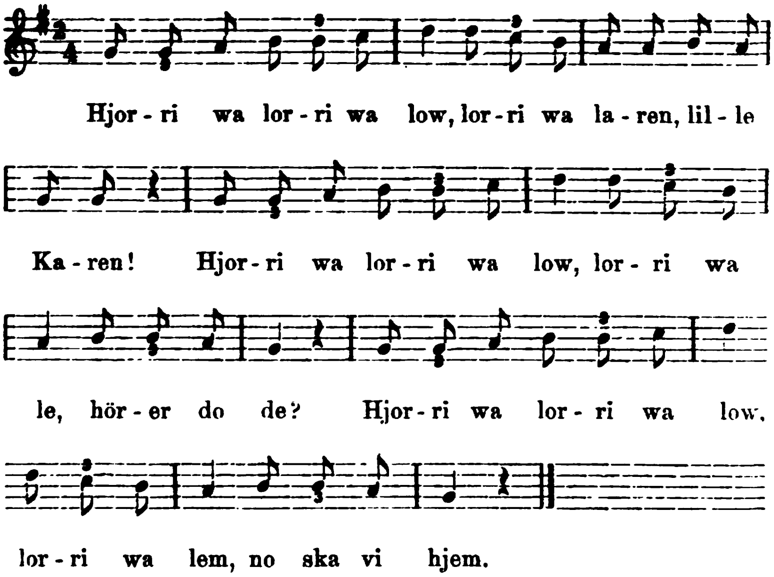
Hjor - ri wa lor - ri wa low, lor - ri wa la - ren, lil - le
Ka - ren! Hjor - ri wa lor - ri wa low, lor - ri wa
le, hör - er do de? Hjor - ri wa lor - ri wa low,
lor - ri wa lem, no ska vi hjem.

563.

E. T. K.

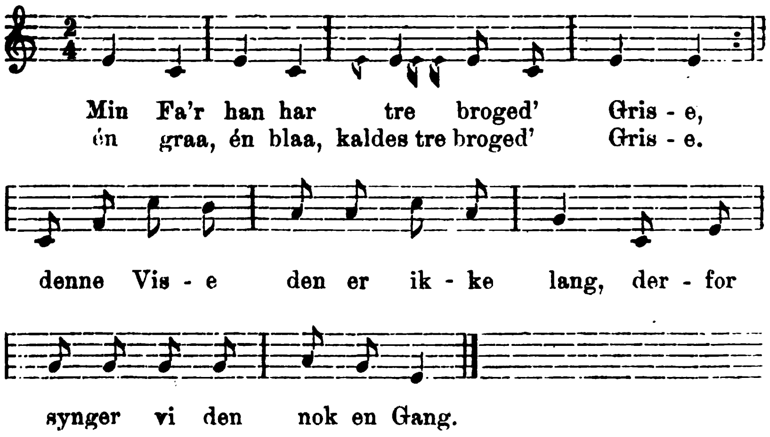
Min Fa'r han har tre broged' Gris - e,
én graa, én blaa, kaldes tre broged' Gris - e.
denne Vis - e den er ik - ke lang, der - for
synger vi den nok en Gang.

Saaledes kan der synges i det uendelige.

Indholdsliste.

A. Dyrefabler.

Side.
I. Dyrene, der fik et nyt Hjem, 1—16 (17—29) 1
II. Dyrenes Sejlads m. m., 30—36 (37) 27
III. Verdens Løb, 38 (39—40) 29
IV. Rævens Frokost, 41—43 (44—46) 47. 48 31
V. Ræven og Ulven, 49—53 (54—55) 37
VI. Ræven og Storken som Gjæst, 56—59 41
VII. Ræven og Skaden (Ravnen) i Fællig, 60—63 43
VIII. Mikkel Rævs Endeligt, 64. (65—67) 47
IX. Ræven og Soen, 68—69 48
X. Ræv, Gås, Får og Hest, (70) 49
XI. Rævens Lopper, 71—72 49
XII. Rævenes Strid, 73 (74) 50
XIII. Ræven og Kokken, 75—77 (78—79) 50
XIV. Ræven og Musvitten, (80) 52
XV. Dyrenes Fred, 81 52
XVI. Rævens Pels, 82 52
XVII. Hanens Koner, 83 (84—85) 52
XVIII. Husmusens Rigdom, 86 (87) 53
XIX. Musen og Skarnbasseu, 88 53
XX. Æ Snog, æ Paa å æ Stårk, (89) 53
XXI. Storken og Frøen, (90—91) 53
XXII. Storken og Skruptussen, (92) 53
XXIII. Uglen og Ulven, 93 54
XXIV. Guldringen, (94) 54
XXV. Fuglekongen, (95—100) 54
XXVI. Skovduens Rede, 101 (102—103) 54
XXVII. Bönnen og Ildgløden, 104 54
XXVIII. Katten og Musen, 105—109 55
XXIX. Den fangede Ålunge, 110 57
XXX. Den slemme Ged, 111 57

B. Fabelremser.

I. Pandekagen på Vandring, 112 (113—117) 58
II. Den slugne Kat, 118—126 (127—130) 59
III. Den slugne Bjærgmand (Ulv, Ræv), 131—141 (142—144) 68
IV. Tjenesten ved Herremanden, 145—147 (148) 80
V. Mus, Pølse og Ært, 149 85
VI. Katten (Hanen), der mistede Livet, 150—170 86
VII. Hönen, der druknede, 171—174 98
VIII. Kokkens snavsede Fod, 175—176 102
IX. »Al Verden er falden,« 177—183 (184—185) 103
X. Geden (Grisen, Drengen), der ej vilde gå hjem, 186—187 (188) 189—192 (193) 194—211 (212) 108
XI. Havrebinding (skjæring), 213—215 119

Side.
XII. Den opplöjede Kiste (Ask), 216—226 (227—229) 120
XIII. Den hvide Kone, 230—236 (237) 122
XIV. Katrine Katrolle, 238—250 (251) 124

C. Legeremser.

I. Bore Guldæble, 252—261 (262) 127
II. Killingernes (Kattens) Udseende, 263—268 130
III. Andre Senderemser, 269—271 132
IV. Jakobs Hus, 272 (273) 274—275 (276) 277—295 132
V. En stegt Höne, 296—336 137
VI. Juledagsgaverne, 337—340 (341) 342—348 146
VII. Fruens Mad i Ugens Løb, 349—350 150
VIII. Fruens Mad i Juledagene, 351—370 150

D. Sangremser.

I. Kornsæden, 371—372 (373) 155
II. Dyrestemmer, 374 156
III Bejleren, 375—379 156
IV. Træet i Skoven, 380—381 (382) 163
V. De tolv hellige Ting, 383—389 (390—391) 165
VI. Lönnen hos den rige Mand, 392—413 (414—418) 168
VII. Manden ved Stranden, 419—428 (429—430) 178
VIII. Lönnen hos Telebondemanden, 431—432 182
IX. Det lange Slæng, 433—440 183
X. 1—2—3—4, 441—444 187
XI. En kunstig Mester, 445—447 (448) 190
XII. Den pyntede Mand, 449—452 (453—457) 191
XIII. De menneskelige Lemmer, 458—460 193
XIV. Klædningsstykkerne, 461—465 (466) 467 195
XV. Tabt og fundet, 468 197
XVI. Vi vil ha' Kaffe, 469 197
XVII. Drengen og Jomfruen, 470—472 198
XVIII. Til Gilde, 473 (474) 200
XIX. Hyrderemse, 475 200

Første Tillæg.

Naturlyd, 476—555 201

Andet Tillæg.

I. Ringremser, 556—565 210
II. Stigende Remser, 566 (567) 568 (569) 212
III. Tre Sönner og tre Dötre, 570—581 212
IV. Samtaler, 582—591 215

Tredje Tillæg. Tilföjelser og Rettelser.

A. Dyrefabler, 592—596 223
B. Fabelremser, 597—603 224
C. Legeremser, 604—608 229
Liste over Meddelerne 231
Melodier 237

* * *

Tidligere er ved E. T. Kristensen udgivet følgende tolv samlinger af »Jyske folkeminder«:

Jyske folkeviser og toner. 1871. Gyldendalske bogh. 5 kr. **Udsolgt.**
Gamle jyske folkeviser. 1876. Gyldendalske bogh. 6 kr. **Udsolgt.**
Jyske folkesagn. 1876. Gyldendalske boghandels forlag. 4 kr.
Sagn fra Jylland. 1880. Karl Schønbergs forlag. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. I. 1881. Karl Schønbergs boghandel. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. 1883. Karl Schønbergs bogh. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. II. 1884. Samme boghandel. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. II. 1. 1886. V. Pontoppidan. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. II. 2. 1888. V. Pontoppidan. 4 kr.
100 gamle jyske folkeviser. 1889. Gyldendalske boghandel. 4 kr.
Gamle viser i folkemunde. 1891. Gyldendalske boghandel. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. III. 1895. Karl Schønberg. 3 kr.

Desuden:

Vindt mølle. Viborg. 1887. 40 øre.
Nogle efterretninger om herregården Lerchenfeldts ældre historie. 1890. Gyldendalske boghandel. 1 kr. 20 øre.
Danske ordsprog og mundheld, skjæmtsprog m. v. 1890. Gyldendalske boghandel. 7 kr.
Mikkel Skrædders historier. 1890. Gyldendalske boghandel. 65 øre.
Øen Anholt i sagn og sæd. 1891. Gyldendalske bogh. 1 kr. 50 øre.
Det danske almueliv. I—VI. 1891—1894. 8 kr. 25 øre.
Øen Holmsland og dens klit. 1891. Gyldendalske boghandel. 75 øre.
Molbo- og Aggerbohistorier. Viborg. 1892. 1 kr. 65 øre.
Kuriøse overhøringer fra skole og kirke. 1892. Jysk forlagsforretnings forlag. 1 kr.
Danske sagn i folkemunde. I. Bjærgfolk. 1892. Jysk forlagsforretning. Subskriptionspris 2 kr. 90 øre. II. Ellefolk, nisser, religiøse sagn m. m. 1893. 3 kr. 70 øre. III. Stedlige sagn. 1895. 3 kr. 10 øre. IV. Personsagn. 4 kr.
Smådigte af en jysk bondepige. Kolding. 1895. 75 øre.
Fra bindestue og kølle. 1895. N. C. Roms forlag. 1 kr. 50 øre.

Dernæst for Folkemindesamfundet:

Skattegraveren. Et tidsskrift. 1884—1889. 6 årgange.
Danske folkeæventyr. 1—3. Viborg. 1884—1888. 1 kr. hvert hæfte. **Udsolgt.**
Efterslæt til tidsskriftet „Skattegraveren". 1890. Gyldendalske boghandel. 3 kr.

I fællig med lærer E. Sauter:

Dansk billed ABC og
Ny billed ABC. 1879. N. C. Roms forlag. 40 øre.

med pastor M. A. S. Lund:

St. St. Blichers liv og gjerning. 1882. Karl Schønbergs forlag. 1 kr. 25 øre.

Børge Janssen:

ekonen brygger. Æventyr med illustr. 1891. J. H. Schubothes forlag. 3 kr. **Udsolgt.**

Tidligere er ved E. T. Kristensen udgivet følgende tolv samlinger af »Jyske folkeminder«:

Jyske folkeviser og toner. 1871. Gyldendalske bogh. 5 kr. **Udsolgt.**
Gamle jyske folkeviser. 1876. Gyldendalske bogh. 6 kr. **Udsolgt.**
Jyske folkesagn. 1876. Gyldendalske boghandels forlag. 4 kr.
Sagn fra Jylland. 1880. Karl Schønbergs forlag. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. I. 1881. Karl Schønbergs boghandel. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. 1883. Karl Schønbergs bogh. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. II. 1884. Samme boghandel. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. II. 1. 1886. V. Pontoppidan. 4 kr.
Sagn og overtro fra Jylland. II. 2. 1888. V. Pontoppidan. 4 kr.
100 gamle jyske folkeviser. 1889. Gyldendalske boghandel. 4 kr.
Gamle viser i folkemunde. 1891. Gyldendalske boghandel. 4 kr.
Æventyr fra Jylland. III. 1895. Karl Schønberg. 3 kr.

Desuden:

Vindt mølle. Viborg. 1887. 40 øre.
Nogle efterretninger om herregården Lerchenfeldts ældre historie. 1890. Gyldendalske boghandel. 1 kr. 20 øre.
Danske ordsprog og mundheld, skjæmtsprog m. v. 1890. Gyldendalske boghandel. 7 kr.
Mikkel Skrædders historier. 1890. Gyldendalske boghandel. 65 øre.
Øen Anholt i sagn og sæd. 1891. Gyldendalske bogh. 1 kr. 50 øre.
Det danske almueliv. I—VI. 1891—1894. 8 kr. 25 øre.
Øen Holmsland og dens klit. 1891. Gyldendalske boghandel. 75 øre.
Molbo- og Aggerbohistorier. Viborg. 1892. 1 kr. 65 øre.
Kuriøse overhøringer fra skole og kirke. 1892. Jysk forlagsforretnings forlag. 1 kr.
Danske sagn i folkemunde. I. Bjærgfolk. 1892. Jysk forlagsforretning. Subskriptionspris 2 kr. 90 øre. II. Ellefolk, nisser, religiøse sagn m. m. 1893. 3 kr. 70 øre. III. Stedlige sagn. 1895. 3 kr. 10 øre. IV. Personsagn. 4 kr.
Smådigte af en jysk bondepige. Kolding. 1895. 75 øre.
Fra bindestue og kølle. 1895. N. C. Roms forlag. 1 kr. 50 øre.

Dernæst for Folkemindesamfundet:

Skattegraveren. Et tidsskrift. 1884—1889. 6 årgange.
Danske folkeæventyr. 1—3. Viborg. 1884—1888. 1 kr. hvert hæfte. **Udsolgt.**
Efterslæt til tidsskriftet „Skattegraveren". 1890. Gyldendalske boghandel. 3 kr.

I fællig med lærer E. Sauter:

Dansk billed ABC og
Ny billed ABC. 1879. N. C. Roms forlag. 40 øre.

med pastor M. A. S. Lund:

St. St. Blichers liv og gjerning. 1882. Karl Schønbergs forlag. 1 kr. 25 øre.

og med Börge Janssen:

Mosekonen brygger. Æventyr med illustr. 1891. J. H. Schubothes forlag. 3 kr. **Udsolgt.**